

BỘ SÁCH TÈM
HỒI CỨU CÒN SẮC

100%
USCIBO

TRUYỆN
TRẮNG
ĐỎ ĐỎ ĐỎ
BỘ SÁCH
KỶ AO BÀN
CHAY
NHẬT

SOUL SCREAMERS

TRẦN THÂN BẢO TỬ

TRẦN THÂN BẢO TỬ

RACHEL VINCENT

BỘ SÁCH TRUYỆN
HÀNH ĐỘNG CỰC HẤP

ĐỌC
ĐƯỢC

TRUYỆN
TRẮNG
TRẮNG
BỘ SÁCH
KỖ A0 BẠN
CHAY
NHẤT

SOUL SCREAMERS

TRUYỆN BẠO TỬ

TRUYỆN BẠO TỬ

RACHEL VINCENT

Cõi Âm – Series Nữ Thần Báo Tử Phần 7

Rachel Vincent

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

Tác giả Rachel Vincent (1978) được biết đến với bộ truyện Shifters nói về một người mèo (werecat) có tên là Faythe Sanders. Cô giành được rất nhiều lời khen ngợi với bộ truyện giả tưởng hiện đại Soul Screamers dành cho độc giả trẻ kể về một nữ thần báo tử (bean sidhe) tuổi teen, phải tìm cách cân bằng giữa cuộc sống của một học sinh trung học bình thường với một thế giới ngầm đáng sợ mà cô vừa phát hiện ra. Tập 1 - Blood Bound trong bộ truyện dành cho người lớn của Rachel Vincent, có tên là Unbound, đã được phát hành vào ngày 1 tháng 9 năm 2011 tại Mỹ, Canada và Anh.

Tác giả Rachel Vincent là chị cả trong một gia đình 5 chị em và hiện đang sinh sống ở San Antonio. Cô yêu mèo, hiện đang sống chung với hai con mèo đen (Kaci và Nyx), thích sôcôla và không thể sống thiếu cà phê. Cô luôn tự nhận mình già dặn hơn so với vẻ bề ngoài nhưng tâm hồn thì luôn trẻ và tin rằng với mỗi ngày bỏ ra để sáng tác và viết lách, tuổi thọ của cô sẽ được kéo dài thêm một ngày.

Cô tốt nghiệp đại học chuyên ngành tiếng Anh, sở hữu một trí tưởng tượng vô cùng phong phú và hiện là thành viên của Hiệp hội Romance Writers of America, ngoài ra cô còn tham gia vào nhóm sáng tác Deadline Dames.

Để biết thêm về tác giả Rachel và các tác phẩm của cô, hãy truy cập vào trang web rachelvincent.net và urbanfantasy.blogspot.com.

TÓM TẮT TẬP 6

TẬP 6: KẺ ĐÁNH CẤP LINH HỒN

CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA Ở TẬP 6?

Kaylee đang phải học cách thích ứng dần với cuộc sống mới sau khi bị giết bởi thầy giáo dạy môn Đại số. Mặc dù đã chết nhưng cô vẫn phải “giả vờ” sống như người bình thường và làm việc cho phòng Khiếu nại, với tư cách là một trích đoạt viên - đúng như thoả thuận của cô với bà Madeline. Nhiệm vụ của cô là tìm lại những linh hồn bị đánh cắp và đổi lại họ sẽ trả lại linh hồn cho Tod và giúp Nash giải oan.

Mọi thứ dần trở lại bình thường khi Nash bắt đầu thay đổi để vượt qua nỗi buồn về chuyện chia tay với Kaylee và gần gũi hơn với cô bạn gái cũ Sabine; mối quan hệ giữa Kaylee và bà chị họ cũng đã cải thiện đáng kể sau khi Sophie được bố kể cho mọi bí mật của gia đình và có một mối quan hệ nghiêm túc với Luca, học sinh mới ở trường Eastlake, đồng thời là đồng nghiệp của Kaylee ở phòng Khiếu nại; Emma, bạn thân của Kaylee cùng đã tìm được niềm vui bên người bạn trai mới.

Sau vài tuần ở nhà “hồi phục”, Kaylee quay trở lại trường học, chật vật tìm cách hiện hình trong thế giới loài người, vất vả hòa nhập với bạn bè và tranh thủ từng giây từng phút để được ở bên cạnh anh bạn trai thần chết mới.

Nhưng cuộc sống sau khi chết không hề đơn giản như Kaylee tưởng, nhất là khi màn đêm buông xuống, và xung quanh cô không có ai. Cô không cần thở, không cần ngủ, không cần ăn... Và điều đáng sợ nhất là cô đang dần mất đi mọi cảm xúc, trừ những lúc ở bên cạnh Tod.

Và ngay trong lần thực hiện nhiệm vụ đầu tiên cô đã đối mặt với một kẻ thù cũ - Thane, gã thần chết đã lấy mạng mẹ cô 13 năm về trước. Bằng cách nào đó, hắn đã thoát được khỏi tay lão Avari và quay trở lại thế giới loài người. Cùng với sự xuất hiện của Thane là sự trở lại hàng loạt những người quen cũ của Kaylee - những cái xác không có linh hồn. Tất cả chỉ để phục vụ cho âm mưu khủng khiếp của lão Avari: Giúp cho các tà ma có thể đi đi lại lại giữa hai thế giới một cách dễ dàng.

Kaylee hiểu rằng cục diện cuộc chơi đã thay đổi: Việc cô bất tử không có nghĩa là cô đã được an toàn. Trong trận chiến chống lại đám tà ma, Kaylee đã mất đi hai người bạn thân nhất của mình, Alec và Emma và cô thề sẽ bắt đám tà ma kia phải trả giá cho mọi linh hồn mà chúng đã đánh cắp. Cho từng người bạn mà chúng đã cướp đi khỏi cô.

*Kết thúc một bộ truyện luôn là điều khó khăn đối với mọi nhà văn. Đối với tôi, kết thúc bộ truyện này đặc biệt khó khăn, cả về mặt ý tưởng lẫn tình cảm. Tôi đã đồng hành cùng Kaylee, cùng bạn bè và người thân của cô từ tháng 1 năm 2008. Chúng tôi đã cùng nhau trải qua 7 cuốn truyện dài, 2 cuốn tuyển tập và một vài truyện ngắn. Kaylee và nhóm bạn đã cùng tôi sống ở ba ngôi nhà khác nhau, tại ba bang khác nhau. Tôi đã dành nhiều thời gian trong thế giới của **Soul Shcreamers** hơn cả thế giới của **The Shifters** và **Bound**.*

Thật đáng tiếc khi phải nói lời tạm biệt. Nhưng Kaylee đã trưởng thành và tôi nghĩ bản thân mình cũng đã trưởng thành hơn cùng Kaylee.

Xin dành tặng cuốn sách này cho Kaylee, người đã phải trải qua quá nhiều biến cố để mang đến những giây phút giải trí cho chúng ta. Cô là một cô gái kiên cường - một chiến binh, luôn đấu tranh vì lẽ phải và những người thân yêu của mình - và tôi vô cùng hân hạnh khi được là người đem đến cho cô một cái kết hạnh phúc mà cô đáng được hưởng (Đừng lén xem trước kết thúc! Bằng không sau này bạn sẽ thấy ghét bản thân vì điều đó...)

Và...

Xin dành tặng cuốn sách này cho tất cả các độc giả từng viết thư hỏi tôi ngày xuất bản tập tiếp theo, hay để xin một đoạn trích ngắn. Có thể lời văn của tôi đã đưa Kaylee đến với cuộc sống nhưng chính sự ủng hộ của các bạn đã giúp Kaylee tiếp tục chặng đường này.

Cảm ơn tất cả các bạn.

Chương 1

Tôi từng căm ghét việc thế giới của tôi chỉ là một chuỗi những sự thật nửa vời, được gắn kết bởi những lời nói dối vô hại. Bản thân cuộc đời tôi là một ảo tưởng, luôn cần có người kéo trở lại với hiện thực. Tôi nói dối giỏi hơn phần lớn những người tôi đã gặp. Nhưng nếu tôi có thể đảm chắc được điều gì thì đó là: Khi mọi người nói tiểu tiết vô cùng quan trọng, họ không thể tưởng tượng nổi câu nói đó chính xác đến thế nào...

“Buổi lễ diễn ra cũng ổn đấy chứ nhỉ?” Cô bạn thân Emma nhướn mày hỏi tôi, tay vuốt lại cái váy đen cho phẳng phiu. Vừa hỏi cô nàng vừa uể oải chuyển trọng tâm sang chân phải, làm cái gót giày lún xuống đất mất gần phân rưỡi. “Ít ra mọi người còn khóc. Mình thấy nhiều đám ma còn chẳng có ai khóc cơ.” - Emma nhún vai, mắt nhìn xa xăm về phía đám đông đang từ từ tản ra. “Thử nghĩ xem mọi chuyện sẽ khó xử thế nào nếu ngày hôm nay không có ai khóc...”

Khó xử ư? Đối với tôi, mọi đám ma đều gương gạo và khó xử, nhất là trong thế giới của tôi, nơi định nghĩa về “cái chết” liên tục được đưa lên bàn cân để đánh giá lại.

“Buổi lễ đã diễn ra rất ấm cúng và xúc động, Emma ạ.” Tôi nhìn theo đoàn người đang lần lượt rời đi. Ai cũng mong muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt nhưng lại không dám để lộ ra điều đó. Họ là các thầy cô giáo, trông thật lạ lẫm khi không có tấm bảng trắng và bàn giáo viên ở bên cạnh. Họ là các vị phụ huynh, mặt đầy bất lực và sợ hãi. Họ là các bạn cùng lớp, trong bộ quần áo tối màu và đôi giày đen quen thuộc.

Trong một thời gian ngắn chúng tôi đã phải liên tiếp tiễn đưa những người bạn của mình. Vì thế không có gì là ngạc nhiên khi giờ ai nấy đều đã thuộc lòng các nghi thức cần phải làm trong một đám tang, cả trường sẽ được nghỉ một ngày để làm lễ tưởng niệm cho người bạn xấu số ấy. Sau đó là những buổi tư vấn tâm lý miễn phí xen kẽ giữa các tiết học. Và cuối cùng là ngày diễn ra tang lễ, nơi chúng tôi sẽ đến và nói lời tiễn biệt với người bạn của mình.

Tôi là một trong số những người đã khóc, mặc dù tôi cũng là một trong số ít những người biết được sự thật, rằng ngôi sao của buổi lễ hôm nay - người vừa mới chết - hiện đang đứng ngay cạnh chúng tôi. Hay chính xác hơn là ngay cạnh tôi. Với tư cách là một vị khách mời, tại chính tang lễ của mình.

Sabine khẽ dựa vào vai anh Nash, tay trái của chị ta vẫn đang phải bó bột, mái tóc dài và đen nhánh xõa xuống che gần hết nửa khuôn mặt. “Không biết đằng ấy cảm thấy thế nào chứ tôi thấy không thoải mái chút nào nếu phải tận mắt chứng kiến xác mình nằm chình ình trong quan tài như thế này.”

“Công nhận, cũng không dễ chịu gì.” Emma gật đầu thừa nhận, đôi mắt nâu mở to. Ngoài linh hồn, đôi mắt ấy là tất cả những gì còn sót lại của Emma. Mọi thứ khác đều là của Lydia. Khuôn mặt gầy gò, góc cạnh. Khung xương nhỏ, thân hình mảnh khảnh, tương tự như tôi. Mái tóc nâu lốm chốm. Má lấm chấm tàn nhang. Bàn chân nhỏ, lọt thỏm trong đôi giày yêu thích của Emma, được lấy trộm từ chính tủ quần áo của cậu ấy, nhân lúc mẹ và hai chị gái đang bận rộn đi mua quan tài. “Nhưng nói chung đám tang diễn ra cũng ổn đấy chứ, mọi người không thấy thế à?”

Tang lễ đã diễn ra đúng như kịch bản. Emma đã ghi lại chi tiết những điều cần chuẩn bị cho đám tang của mình, trong bức di thư viết tay được cất ngay ngắn trong ngăn kéo bàn trang điểm, hôm chúng tôi ghé qua nhà cậu ấy lấy đôi giày và một vài vật dụng thiết yếu khác. Nhưng sau khi vượt qua cú sốc tinh thần này và bình tâm trở lại, có lẽ mẹ cậu ấy sẽ giạt mình tự hỏi tại sao cô con gái 17 tuổi của mình lại suy nghĩ nhiều về tang lễ của mình như thế. Còn bây giờ bác ấy đang bị sự đau đớn che mờ lý trí và không thể suy nghĩ thông suốt nên chỉ biết tiến hành chuẩn bị tang lễ theo đúng ước nguyện cuối cùng của cô con gái mà thôi.

“Buổi lễ rất đẹp và ấm cúng, Emma ạ.” Anh Tod thì thầm, và tôi ngẩng đầu lên, thấy anh đã đang đứng kế bên cạnh mình từ bao giờ. Tôi phải cố gắng kiềm chế lắm mới không quay sang ôm chầm lấy anh - một nhiệm vụ bất khả thi mới, thay thế cho ước mơ hòa bình thế giới của tôi.

Tôi không thể quay sang ôm anh bởi hầu hết mọi người có mặt ở đây đang không nhìn thấy anh. Các thần chết trước giờ vẫn luôn thoát ẩn thoát hiện như vậy.

Hơn nữa, tôi không thể ôm bạn trai mình - cái từ này nghe vẫn thật lạ lẫm đối với tôi - bởi vì người cần an ủi hôm nay không phải là tôi. Mà là Emma. Chúng tôi đang có mặt ở đây để dự đám tang của Emma. Và an ủi cậu ấy.

Và lên kế hoạch trả thù. Đòi lại công lý cho Emma, và tất cả những người từng bị Avari và đám tà ma nhập vào, tra tấn hay lấy mạng. Hôm nay là ngày chúng tôi cùng ngồi với nhau vạch kế hoạch trả thù cho bạn trai của Emma. Cho Lydia, cho mẹ nuôi của Sabine, và cho Brant - đồng đội của Nash.

Và cho Alec.

Các ngón tay tôi co quắp lại trước ý nghĩ về Alec - một trong số ít những người bạn thực sự của tôi - như thể mình vẫn đang cầm con dao găm đó trong tay. Hình ảnh của anh hiện rõ mồn một trong tâm trí tôi, với ánh mắt mở to đầy đau đớn, đang bàng hoàng nhìn tôi, trước khi trút hơi thở cuối cùng.

Tôi cố nuốt nỗi căm phẫn của mình với lão Avari vào bên trong bởi tôi không muốn đám tang hoàn hảo của Emma bị phá hỏng bởi cơn thịnh nộ đang chực tuôn trào trong lồng ngực mình.

Ngày hôm nay đánh dấu một sự khởi đầu mới của Emma, và của tất cả chúng tôi. Chúng tôi không thể tiếp tục cúi đầu làm nạn nhân của đám tà ma độc ác kia, trong hành trình đến với thế giới loài người của chúng. Kể từ hôm nay, chúng tôi là những chiến sỹ. Những chiến binh, đang kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần.

Những chiến binh trong bộ tang phục màu đen. Ngoại trừ anh Tod, người có thể mặc bất cứ thứ trang phục nào bởi ngoài năm người chúng tôi ra, chẳng ai nhìn thấy anh.

Tôi đang định âm thầm nắm lấy tay anh Tod, hy vọng không bị ai để ý tới, thì ở bên cạnh bỗng thấy Emma khựng người lại, mặt cắt không còn giọt máu.

Mẹ cậu ấy đang tiến thẳng về phía chúng tôi đang đứng.

“Kaylee, cảm ơn cháu vì đã đến.” Bác Marshall nắm lấy tay tôi, nước mắt rơi lã chã. “Cảm ơn

các cháu.” Vừa nói bác vừa đưa mắt nhìn tất cả mọi người, trừ anh Tod. Bởi vì anh ấy đang không cho ai nhìn thấy mình, ngoài nhóm chúng tôi. Khi ánh mắt của bác dừng lại trước mặt cô con gái út, đang ẩn mình trong thân xác của một người xa lạ, Emma òa khóc nức nở.

“Emma là bạn của bọn cháu mà cô Marshall. Làm sao bọn cháu có thể không đến được.” Anh Nash nói, trong khi tôi vòng tay ôm lấy Emma vỗ về.

Sabine ngậy người nhìn hai chúng tôi đầy khó hiểu. Có thể thấy rõ là chị ta không hề may mắn có chút cảm xúc gì với đám tang này, và càng không hiểu nổi tại sao nó lại khiến chúng tôi đau buồn đến như vậy, khi mà Emma vẫn đang còn sống và khỏe mạnh.

“Cảm ơn cháu.” Bác Marshall sụt sịt nói. “Nếu biết các cháu đến thế này chắc Emma sẽ vui lắm.”

Emma khóc nức lên.

“Xin lỗi cháu, hình như chúng ta chưa gặp nhau lần nào.” Bác Marshall giơ khăn lên thấm nước mắt rồi chìa một tay ra bắt tay cô con gái của mình.

Emma hắng giọng và rụt rè nắm lấy tay mẹ, miệng khẽ hé mở nhưng không thốt nên được lời nào.

“Đây là Emily, em họ cháu.” Tôi vội giới thiệu. “Em ý vừa mất cả bố lẫn mẹ, nên từ nay sẽ chuyển tới sống cùng bố con cháu.” Đây là câu chuyện hợp lý nhất mà chúng tôi có thể nghĩ ra. Một câu chuyện thương tâm nhưng cần thiết để hợp lý hóa thân phận và nơi ở mới của Emma, bởi giờ cậu ấy đã mất tất cả. Không còn ai, ngoài chúng tôi.

Mặt của bác Marshall khẽ nhăn lại vì đau đớn, giọng bác run run. “Xin thành thật chia buồn cùng cháu, Emily.”

Nhưng Emma có nghe thấy những lời mẹ mình vừa nói hay không thì tôi không dám chắc.

“Chị ấy yêu bác vô cùng!” Đột nhiên cậu ấy ôm chầm lấy bác Marshall và gục đầu vào vai mẹ khóc nức nở. “Chị ấy không muốn bác quên chị ấy, nhưng cũng không muốn bác phải lo lắng. Hay...” Emma nghẹn ngào dừng lại, trong khi tất cả chúng tôi chỉ biết bất lực đứng nhìn, còn bác Marshall trông đầy bối rối và đau đớn. Bác ấy lại khóc, và tôi cũng vậy. “Hay... suy sụp. Chị ấy muốn bác sống tiếp.” Emma thì thầm vào tai mẹ. “Và thương yêu chị Traci và Cara thay cả phần của mình. Chị ấy mong bác luôn được hạnh phúc. Chị ấy xin lỗi vì đã gọi bạn trai của bác là kẻ ngốc ngếch. Dù bác ý có ngốc thật đi nữa cũng không sao, miễn sao bác ý khiến cho bác hạnh phúc là chị Emma vui rồi.”

Nói xong Emma buông mẹ ra và lùi lại, giơ tay quạt nước mắt. “Vì thế bác phải sống thật hạnh phúc, vì chị Emma.”

Chiếc khăn giấy trên tay bác Marshall ướt đẫm nước mắt, hai vai bác rung lên bần bật cùng những tiếng nức nghẹn ngào. “Bác không biết là cháu cũng quen Emma nhà bác. Cháu cũng học ở Eastlake à?”

“Sắp tới em ý sẽ theo học ở đó ạ.” Tôi vội nhảy vào chữa cháy cho cô bạn thân, trong khi cậu ấy đang loay hoay không biết nên trả lời như thế nào. “Nhưng em ý đã biết Emma từ...”

trước ạ. Ba bọn cháu rất thân với nhau.” Tôi không biết bác Marshall có tin lời mình nói hay không - trong hoàn cảnh đau buồn như thế này thường con người ta ít khi nghĩ được thông suốt - nhưng thấy bác ấy gạt đầu và lau nước mắt trên má.

“Kaylee, khi nào tiện bác hy vọng cháu qua nhà và chọn lấy một món đồ kỷ niệm gì đó trong phòng Emma. Để nhớ tới con bé. Bác tin là Emma cũng muốn như vậy.”

“Bọn cháu sẽ đến ạ.” Emma trả lời trước cả khi tôi kịp lên tiếng.

Bác Marshall khẽ nhú mày rồi gạt đầu chào tạm biệt mọi người. “Cảm ơn các cháu đã đến với Emma ngày hôm nay.” Sau đó bác được hai cô con gái dìu ra chiếc ô tô dài màu đen đang nổ máy đợi sẵn.

“Mình nghĩ mình vừa làm cho mẹ sợ.” Emma thì thào nói, tay nắm chặt lấy tay tôi.

“Chứ còn gì nữa.” Đôi mắt đen thăm thẳm của Sabine hơi giãn ra, và hai môi chị ta khẽ hé mở. Là một *mara* - một cơn ác mộng sống - thức ăn của Sabine là nỗi sợ hãi của con người, nhưng có vẻ như dạo gần đây chị ta liên tục bị đói dài, bởi nỗi sợ hãi đang dần bị thay thế bởi nỗi đau và sự giận dữ trong tất cả chúng tôi.

“Anh thấy thật khiếm nhã khi em đi kiểm thức ăn từ thân nhân của người đã chết trong một đám tang như thế này.” Anh Nash vòng tay ôm lấy eo Sabine. Trước đây anh cũng thường ôm tôi như vậy. Và tôi cũng đã từng rất thích khi được anh ôm như thế. Nhưng chuyện giữa Nash và tôi đã chấm dứt. Thậm chí nó đã kết thúc trước cả khi chúng tôi nhận ra điều đó, và tôi không chắc là liệu anh đã hoàn toàn chấp nhận chuyện ấy hay chưa. Nhưng ít ra anh đã chịu công khai thân mật với Sabine trước đám đông, chứ không phải chỉ khi có hai người họ với nhau như hồi trước.

Sabine khẽ nhướn mày nhìn anh. “Nếu ai đó ném một miếng bánh vào mặt anh trong đám tang, liệu anh có thể không liếm môi không?”

“Nếu ai đó ném một miếng bánh vào mặt anh trong đám tang, anh sẽ...” Anh Nash nhú mày. “Hừm, như thế thật kỳ cục.”

“Có kỳ cục hơn việc nhìn thấy bản thân mình bị chôn dưới đất không?” Anh Tod đan các ngón tay vào tay tôi, giờ không còn ai đứng đủ gần để nhìn thấy tôi đang tay trong tay với... không khí. Không ai ngoài Sophie, chị em thực sự của tôi, và bạn trai chị ấy, Luca, người đang lặng lẽ đứng nhìn chúng tôi từ phía bên kia của huyết mộ. Họ biết tất cả về anh Tod. Thậm chí việc anh ấy là thần chết cũng không có gì là “lạ lùng” đối với Sophie, bởi bản thân bạn trai chị ấy là một người gọi hồn. Trong nhóm chúng tôi giờ chỉ có Luca và Sabine là chưa chết bao giờ, còn thì ai cũng đã từng chết không dưới một lần.

Cái chết của anh Nash là một bí mật mà mẹ và anh trai anh ấy không hề muốn ai biết. Kể cả Nash.

Emma và tôi đều đã từng chết hai lần, và trong lần chết thứ hai tôi đã bị “kẹt lại”. Không hẳn là tái sinh, nhưng cũng không hẳn là xác sống. Cũng không phải là thân ma, mà người đời vẫn gọi là “zombie”. Tôi chỉ là “hơi thiếu” sức sống hơn người bình thường một chút thôi.

“Không hề.” Anh Nash nhấm nhẳng nói. “Bị ném một miếng bánh vào mặt trong đám tang

chẳng hề kỳ cục hơn chuyện nhìn thấy bản thân bị chôn dưới đất...”

“Vậy thì vòng này Emma thắng rồi.” Tod đưa mắt nhìn những vị khách cuối cùng còn nán lại, gồm bố tôi, người vẫn đang phải chống nạng, cô Harmony, mẹ của anh Tod và Nash, và bác Brendon, anh trai bố tôi. “Đi thôi em. Ngày hôm nay với anh đã quá đủ chết chóc rồi.”

Một thần chết phải thốt ra câu đó quả không bình thường chút nào.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Tôi đưa cho Emma cái áo phông để mặc tạm. Người cậu ấy và tôi giờ cùng một cỡ. Đồng nghĩa với việc chỗ quần áo chúng tôi lấy được từ nhà cậu ấy không còn vừa với cơ thể mới của Emma nữa.

“Ừ.” Emma gạt đồng hồ chơi của Styx sang một bên rồi xỏ chân vào quần.

“Mình cũng không biết chuyện gì đã xảy ra ở nghĩa trang hôm nay nữa. Ý mình là... mình đâu phải đã chết, vậy mà mình đã không kìm nổi lòng lúc mẹ mình mở miệng nói chuyện với cậu.”

Sự thật là như vậy. Emma đã lặng lẽ quan sát mẹ và hai chị trong suốt hai ngày liên tục và không hề mất kiểm soát, dù chỉ một lần. Cho tới khi hai mẹ con họ chỉ đứng cách nhau chưa đầy một sải tay.

“Thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Năm nay cậu gặp phải biết bao nhiêu chuyện khủng khiếp như thế... Mình sẽ còn lo lắng hơn nếu cậu không cảm thấy buồn phiền gì ý.” Nhưng sự thật là tôi đang rất lo cho cậu ấy. Rất nhiều.

Emma ngồi xuống giường của mình và xỏ chân vào đôi giày thể thao. Từ giường bên này tôi chỉ cần nhào sang một cái là có thể chạm vào cậu ấy. Sau khi kê thêm một cái giường nữa, phòng tôi hầu như không còn một khoảng trống nào. Mặc dù hơi tiếc nhưng tôi đành phải chia tay với cái ghế hạt xốp ở góc phòng để dành chỗ cho chiếc giường thứ hai. Emma hoàn toàn có thể sử dụng giường của tôi - kể từ sau khi chết đi tôi vẫn chưa một lần ngủ lại trên cái giường ấy, đơn giản là vì giờ tôi không cần ngủ nữa. Nhưng tôi không thể nói với bố điều đó và rằng giờ phần lớn thời gian của tôi là ở bên nhà anh Tod, dù cho anh ấy có nhà hay không...

Mặc dù bố cũng đã lảng máng nghi ngờ chuyện tình cảm của chúng tôi đã tiến thêm một bước nhưng tôi vẫn chưa muốn xác nhận điều đó với bố vợ. Bởi trong mắt ông, dù trưởng thành hay đã chết thì tôi mãi mãi vẫn chỉ là cô con gái bé bỏng của bố. Và bố cũng đã nhiều lần thể hiện quan điểm ấy của mình.

Và tôi yêu bố vì điều đó.

Sau khi thay sang bộ quần áo bình thường thoải mái hơn, Emma và tôi đi ra ngoài nhập hội với mọi người, nơi Sabine, như mọi lần, đang lẳng lặng uống sô-đa một mình mà không thêm mảy may đoái hoài đến những người khác. “Em chỉ muốn nói là cái tên Emily và Emma có khác gì nhau đâu. Nói cô đừng giận nhé, Emma.” Chị ta nói thêm, khi thấy chúng tôi từ trong phòng đi ra. Sabine đang ngồi vát vẻo trên ghế, trong bộ quần áo nhàu nhĩ đến thảm hại mà chị ta thường chỉ mặc mỗi khi đi dự tang lễ. Hay nói đúng hơn, chị ta mặc nó vì muốn chiều lòng anh Nash, chứ không phải vì bản thân ý thức được rằng áo phông và quần bò là quá xuề xòa cho một buổi lễ trang trọng như đám ma.

“Không sao.” Emma đi thẳng vào trong bếp, kéo ghế và gục mặt xuống bàn.

“Thà thế còn hơn là bị đặt theo tên một loại súp đóng hộp.” Anh Tod thủng thẳng nói, làm Sabine tức tím mặt. Họ của chị ta là Campbell - giống tên một loại đồ hộp đóng sẵn - do một người làm công nghệ ở nhà thờ đặt cho, sau khi bị bỏ rơi trước bậc thềm nhà thờ. Khi ấy, Sabine mới chỉ đang chập chững biết đi.

“Phải công nhận là hai cái tên Emma và Emily nghe cứ na ná như nhau.” Nash ngồi xuống vòng tay ôm lấy eo cô nàng *mara*. “Sao em không chọn cái tên nào cho nó khác đi một chút? Anh thấy như thế cũng hay mà. Đâu phải ai cũng được tự chọn tên cho mình đâu.”

Emma thậm chí còn chẳng buồn ngẩng mặt lên.

“Mọi người đã gọi cô ấy là Cynthia rồi đấy chứ.” Tod đẩy cái gối sang một bên để tôi có thể ngồi xuống cạnh anh - “Nhưng cô ấy toàn quên thôi. Thế nên cứ gọi Emily cho nó dễ nhớ.”

“Xét cho cùng thì đó cũng chỉ là một cái tên. Điều quan trọng là Emma vẫn là Emma, và cô ấy vẫn còn sống.” Sophie nhún vai, đứng dựa lưng vào cửa, nửa như muốn ở lại, nửa như muốn đứng gần cửa để có gì còn chạy cho kịp. Công bằng mà nói, chị ấy đã hòa đồng và cư xử biết điều hơn rất nhiều kể từ sau khi quen với Luca, có lẽ bởi chị ấy nhận ra rằng mình có nhiều điểm chung với tôi và đám bạn “dở hơi” của tôi còn nhiều hơn là với mấy cô bạn nhà giàu, đông đảo trong CLB khiêu vũ. Nhưng để chữa khỏi dứt điểm căn bệnh “công chúa” thì chị Sophie vẫn còn phải cố gắng nhiều.

“Sống? Thế nào gọi là sống?” Emma ngỏng đầu lên, trừng mắt nhìn chị Sophie qua bức tường lửng lơ ngăn cách giữa phòng bếp và phòng khách. “Khi cô bị bẻ gãy cổ bởi một ả tà ma luôn tìm cách biến cơ thể cô thành một thứ trang phục Halloween cho riêng mình? Hay là khi địa chỉ nhà mới của cô vĩnh viễn chuyển về lô số 436 tại khu Nghĩa Trang Hy Vọng? Theo cô trang web bán hàng qua mạng Zappos có chịu giao hàng tới đó không? Nếu có thì cô nói đúng! Chẳng có gì thay đổi hết! Cổ sao đâu nếu giờ tóc tôi màu hạt dẻ, vòng ngực chỉ còn cỡ B và tên là *Emily*, điều quan trọng là tôi vẫn còn *sống*, ý cô muốn nói thế chứ gì?”

“Tôi cũng chỉ là muốn giúp thôi mà.” Sophie hậm hực phân trần. “Bản thân tôi cũng từng suýt chết một lần. Tất cả chúng ta ai chẳng thế.”

“Từ *“suýt”* thường chỉ được tính trong các cuộc thi hoa hậu mà thôi.” Emma đứng dậy mở tủ lạnh lấy một lon sô-đa, sau đó cầm theo chiếc cốc thủy tinh dài và chai rượu whiskey mà bố tôi vừa tịch thu được của anh Nash mấy tuần trước. Không ai dám nói câu gì lúc cậu ấy đổ hai thứ đồ uống đó vào với nhau.

“Chúng ta sẽ bắt được hắn.” Tôi nghiêng rằng nói, trong lòng cảm thấy phần nộ thay cho Emma. Nhưng cậu ấy không nói không rằng, lẳng lặng ngửa cổ làm một hơi hết luôn ¼ cốc. “Chúng ta sẽ bắt được tất cả bọn chúng.”

Emma không đáng phải chịu những điều này. Tại tôi nên Emma mới mất tất cả mọi thứ - ngoại trừ một đứa bạn thân vô dụng, là tôi - như bây giờ. Lỗi tại tôi và lão Avari. Tôi sẽ bắt lão ta phải trả giá cho những gì đã xảy ra với Emma và những người vô tội khác.

“Cậu nói nghe thì dễ lắm.” Emma đảo tròn hai mắt rồi nốc thêm một ngụm rượu nữa. “Cậu định sẽ làm gì? Không lẽ xông vào làm một trận sống mái với đám tà ma bắt tử luôn sẵn sàng

nghiền nát chúng ta như giết một con kiến bên vệ đường? Nhờ chúng không thể bị giết, bị bắt hay thậm chí là bị thương thì sao? Đừng nói với mình là cậu định thử đánh vào lòng trắc ẩn của bọn chúng nhé! Cậu thừa hiểu đám người Cõi Âm đó không hề có trái tim mà. Mình có thể không biết nhiều về Cõi Âm nhưng riêng điều này thì mình dám khẳng định.”

“Tin mình đi, Emma. Mình đã lên kế hoạch sẵn rồi.”

“Mình biết, mình biết. Mình xin lỗi.” Emma gạt mái tóc nâu sang một bên và ngồi xuống ghế, tay vẫn khư khư cầm cốc rượu. “Chỉ là... Mình vừa phải tham dự tang lễ của chính mình. Thật khó mà vui nổi khi vừa mới sáng ra đã phải bắt đầu một ngày mới bằng việc ném cát xuống nắp quan tài của... chính mình.”

“Mình hiểu mà.” Tôi siết chặt tay anh Tod. Tôi không phải chứng kiến đám tang của mình nhưng tôi đã bị... sát hại, một cách dã man. Hay nói theo ngôn ngữ của tên Beck thì tôi đã trở thành một vật tế... trình trắng.

Hỏi rằng cái chết của tôi có thể thảm không ư? Rất thể thảm! Có đau đớn không ư? Khủng khiếp!

Có thể đảo ngược lại tình thế không ư?

Tất nhiên là không!

“Ít ra hai người vẫn còn sướng hơn tôi.” Sabine nói, lúc Luca đứng dậy đi vào trong bếp. “Kaylee mặc dù đã chết nhưng vẫn có thể giả vờ sống trong thân xác của chính mình. Emma mặc dù phải giả vờ chết nhưng vẫn có thể sống trong thân xác của người khác. Một cách bình thường. Chứ không như tôi.” Cô nàng *mara* quảng cho bà chị họ của tôi một cái lườm cháy mắt. Kể từ sau cái chết của bà mẹ nuôi, Sabine chuyển đến sống cùng với nhà chị Sophie. Bác Brendon cũng đã chính thức nộp đơn xin nhận nuôi Sabine để dễ bề kiểm soát chị ta. Bởi vì mặc dù có khá nhiều *vấn đề* về thái độ và cách cư xử, nhưng chị ta tỏ ra khá hữu dụng.

Hơn nữa, cho dù chúng tôi có cố gắng xua chị ta đi thì sớm muộn gì chị ta cũng sẽ tìm cách mò trở lại cuộc đời anh Nash, và giẫm đạp lên tất cả mọi người. Như trước đây đã từng làm.

Trong từ điển của Sabine chưa bao giờ có từ “giới hạn”.

Chị Sophie chỉnh lại cái váy lụa đen, rồi hắng giọng gọi bạn trai. “Luca, em đã hứa với bố sẽ đến nhà bác Marshall.” Nhưng mọi người đều hiểu rằng chị ấy không hề thoải mái mỗi khi ở nhà tôi. “Anh đi được chưa?”

“Ừ, đợi anh một chút.” Luca quay lưng lại thì thầm câu gì đó với Emma làm cậu ấy bật cười khúc khích. Và khi cậu ta đưa tay gạt lọn tóc ra sau tai Emma - tai Lydia - ánh mắt chị Sophie nhìn họ như muốn thiêu rụi tất cả mọi thứ.

Emma và tôi đáng ra cũng phải đến đó nhưng khi tôi kể cho bố nghe về phản ứng của Emma khi gặp mẹ ở đám tang, bố tôi đã đồng ý tạm thời không nên để hai người họ gặp nhau. Họ cần thời gian để nguôi ngoai dần sau cái chết của Emma.

“Luca?” Chị Sophie lại gọi.

Luca đứng dậy, mỉm cười với Emma một lần nữa rồi đi ra phòng khách với Sophie. “Anh đang nghĩ, em có thể giúp Emma sửa sang lại đầu tóc trước khi đến trường ngày mai.” Vừa nói cậu ấy vừa giơ tay định nắm lấy tay Sophie nhưng bị chị ấy gạt phắt ra. Nụ cười trên môi Luca nhạt đi nhưng cậu ấy vẫn kiên trì bước tới. Quả thực tôi vô cùng khâm phục sự kiên nhẫn của cậu ấy với cái tính nóng nảy của chị Sophie “Emma chắc vẫn chưa quen với mái tóc tơ mỏng như vậy, vì thế...”

“Ý anh muốn nói tóc em rẽ tre chứ gì?” Chị Sophie sừng cồ.

“Không, tóc em rất đẹp.” Luca vén một lọn tóc vàng ra sau tai chị Sophie theo kiểu nịnh nọt rồi nhẹ nhàng ôm lấy cằm chị. Sophie ngay lập tức nhũn ra như sợi bún. “Anh chỉ nghĩ là Emma giờ đang có chút bất an với vẻ bề ngoài mới của mình. Mà em thì rất giỏi mấy khoản đó. Chưa kể cô ấy còn là bạn của em. Em thấy sao?”

“Cũng đúng. Em sẽ giúp cậu ấy.” Sophie chớp chớp mắt, gương mặt với chính sự vô lý của bản thân. Và tôi bất giác mỉm cười. Sophie dễ thương hơn rất nhiều khi ở bên cạnh Luca, đó là điều chắc chắn. Nhìn chị ấy như vậy khiến tôi cũng muốn thử yêu mến bà chị họ của mình một lần xem sao.

Luca là điều tuyệt vời nhất đối với chị Sophie, và cậu ấy xuất hiện rất đúng lúc - khi mà cuộc đời chị ấy đang rơi vào khủng hoảng trầm trọng. Tôi nghĩ chị Sophie cũng thực sự quan tâm tới Luca. Hy vọng chị ấy sẽ sớm thay đổi để xứng đáng với một người bạn trai tuyệt vời như Luca.

Sau khi đôi Luca và Sophie đi khỏi, Emma cầm theo cốc rượu chỉ còn một nửa ra ngoài phòng khách và ngồi xuống ghế cạnh tôi. “OK, hãy thử nghe xem kế hoạch của cậu tuyệt vời thế nào nào. Chúng ta sẽ làm gì để hạ đám tà ma đáng ghét đó hả Kay?”

“Chúng ta sẽ không hạ chúng.” Tôi mỉm cười, tự hào với kế hoạch của mình, mặc dù vẫn còn một số việc phải chuẩn bị. “Cậu nói đúng, bọn mình không thể làm gì đám tà ma đó. Nhưng chúng có thể làm bị thương lẫn nhau. Thậm chí là tàn sát lẫn nhau.” Bởi vì hiển nhiên là chúng tôi không thể giết chúng. Bằng chứng là vài tuần vừa qua tôi đã năm lần bảy lượt đâm Avari mỗi khi lão ta tìm được một thân xác mới ở thế giới loài người và hành hạ chúng tôi.

“OK, kế hoạch của em nghe có vẻ được đấy.” Nash nhào hẳn người ra phía trước đầy hào hứng. “Nhưng cụ thể là phải làm thế nào?”

“Chúng ta sẽ lợi dụng chính điểm yếu của chúng để chống lại chúng.” Ở bên cạnh, anh Tod siết chặt lấy tay tôi. Anh ấy đã được nghe qua về kế hoạch này vào giờ nghỉ giải lao giữa hai công việc thần chết và giao bánh pizza. Hóa ra làm thần chết còn nhàn hơn rất nhiều so với việc đi giao bánh.

“Điểm yếu á?” Sabine hỏi. “Tà ma mà cũng có điểm yếu á?”

“Một và chỉ một mà thôi. Tất cả chúng ta đều đã được chứng kiến.” Lâu lắm rồi tôi mới lại thấy hứng khởi làm một việc gì đó như thế này. “Hãy thử nhớ lại mà xem, khi Sabine tìm cách bán em và Emma cho...”

“Không phải chứ? Lại chuyện đó à?” Cô nàng *mara* sầm mặt lại. “Cô thừa biết là khi đó tôi đang chịu ảnh hưởng của mụ Invidia, tà ma của lòng đố kỵ mà. Bản thân cô cũng vậy. Vì thế nên

cả hai chúng ta mới có những hành động điên rồ và ngớ ngẩn như thế.”

“Ờ, nhưng ít ra Kaylee không tìm cách bán ai cho lũ quỷ Cõi Âm.” Anh Tod thủng thẳng nói.

“Chẳng phải chúng ta đã nói là sẽ tha thứ và quên hết mọi chuyện còn gì.” Nash hằm hè nhìn ông anh trai đầy khó chịu.

Tôi nhớ là đã tha thứ cho Sabine nhưng chưa bao giờ nói là sẽ quên... “Thôi nào, hãy quay về chủ đề chính. Khi chúng ta ở bên Cõi Âm với Avari và Invidia, mọi người còn nhớ chúng ta đã thoát khỏi đó thế nào không?”

Sabine nhún vai. “Tôi đã đưa anh Nash ra khỏi đó.” Do không cất tiếng thét nên các *bean sidhe* nam không thể tự mình đi qua đi lại giữa hai thế giới. “Anh Tod đưa Emma đi trước, sau đó quay lại đón cô.”

Giống như em trai của mình, anh Tod cũng là một *bean sidhe* nam, nhưng anh ấy có thể di chuyển giữa hai thế giới nhờ năng lực thần chết của mình. Đáng tiếc, phần lớn các năng lực thần chết khác không có tác dụng ở bên Cõi Âm.

“Nhưng làm sao chúng ta có được cơ hội đó?” Tôi tiếp tục dẫn dắt mọi người.

Lông mày của anh Nash lập tức nhướn lên như chợt nhận ra điều gì đó. “Lão Avari đã tấn công mù Invidia.”

“Tại sao?” Anh Tod hỏi tiếp, trong khi cậu em trai nhíu mày cố lục lại trí nhớ.

“Bởi vì lão ta muốn thứ mà mù ta có.” Sabine trả lời.

“Chính xác.” Mặc dù không muốn nhưng tôi phải thừa nhận là Sabine rất thông minh và nhanh trí. “Avari là tà ma của lòng tham. Điểm yếu duy nhất của lão ta có lẽ sự ám ảnh muốn có bằng được mọi thứ. Dù là của Invidia hay Belphegore, với lão ta không có gì là đủ. Avari muốn có tất cả.”

Emma đặt cốc thủy tinh giờ đã trống không xuống bàn. “Vậy là chúng ta sẽ khiến chúng quay ra chống lại lẫn nhau? Nhưng mà bằng cách nào?”

Anh Tod cau mày, hạ giọng nói. Đây là phần anh ấy rất không thích của kế hoạch. “Bằng cách treo lại con mồi cũ trước mõm bọn chúng, cùng một lúc.”

“Con mồi nào cơ?” Emma hỏi, nhưng qua cái giọng run rẩy tôi biết cậu ấy đã lờ mờ đoán ra.

“Chúng ta.” Tôi đảo mắt một vòng quanh phòng. “Không phải tất cả, chỉ một vài người thôi cũng được. Kể cả Sophie và Luca, nếu cần thiết, và nếu họ đồng ý.” Có lẽ chúng tôi sẽ cần đến họ. Bởi lão Avari đã từng để mắt tới hai người đó. “Chúng ta chính là con mồi.”

Chương 2

“Chúng ta là con mồi á? Và anh ok với chuyện đó?” Nash quay sang nhìn chăm chăm ông anh trai, các vòng xoáy màu xanh và nâu xoay tròn trong mắt anh - một cách thể hiện cảm xúc rất đặc trưng của loài *bean sidhe* mà chỉ giữa các *bean sidhe* với nhau mới nhìn thấy được.

“Tất nhiên là không rồi. Chẳng ai điên mà đi ok với mấy chuyện như thế. Vừa nguy hiểm, vừa rủi ro, lại không hề an toàn. Nhưng anh chưa nghĩ ra được kế nào hay hơn, vì thế...” Anh Tod nhún vai chịu thua. Tôi còn chưa kịp giải thích thêm thì đã bị Emma nhảy xổ vào hỏi trước.

“Cậu định lấy bọn mình ra làm mồi thật đây à? Kiểu treo lủng lẳng trên cây ý hả? Cậu định sẽ treo thế nào?”

“OK, thứ nhất, ở đây không có chuyện ai PHẢI làm cái gì hết.” Tôi nhồm dậy ngồi lên tay ghế để có thể nhìn thấy hết toàn bộ mọi người trong phòng. “Nếu muốn, mọi người hoàn toàn có thể... không tham gia. Nhưng mình nói trước, không tham gia không có nghĩa là mọi người đã được an toàn đâu nhé! Lần trước chúng ta đâu có treo mồi nhử gì đâu mà vẫn bị đám Avari và đồng bọn để mắt tới như thường. Vì thế thu hút sự chú ý của bọn chúng không phải là chuyện khó. Cái khó là làm sao để chúng không nhìn ra sự sắp đặt của chúng ta. Giờ ai đồng ý tham gia thì giờ tay lên, rồi...”

“Có anh.” Anh Nash nói luôn mà không buồn giơ tay.

“Chỉ đơn giản thế thôi?” Emma nhú mày nhìn Nash đầy ngạc nhiên.

Anh ấy gật đầu. “Không ai muốn nhìn tên khốn đó phải trả giá hơn anh đâu.”

“Em thậm chí đã chuẩn bị sẵn một bài dài để tranh luận với anh về vấn đề này cơ. Xem ra giờ không cần nữa rồi.” Tôi liếc một vòng quanh phòng. “Hiển nhiên là mình tham gia rồi. Và anh Tod.”

Anh gật đầu xác nhận, một lọn tóc xoăn rơi nhẹ xuống trán anh.

“Còn hai người thì sao?”

“Cô có muốn hất tôi ra cũng không được.” Sabine nói. “Ngồi một chỗ không có gì làm cũng chán.”

“Emma?” Tôi vẫn chưa quen với khuôn mặt mới của cô bạn thân nên chưa thể đọc được suy nghĩ của cậu ấy qua nét mặt. “Cậu không bắt buộc phải tham gia đâu.”

“Không.” Emma ngửa cổ uống nốt ngụm whiskey-pha-sô-đa cuối cùng rồi đặt thật mạnh cái cốc xuống bàn. “Mình tham gia chứ. Cứ nói cho mình biết phải làm gì là được.”

“Mà em định treo mỗi nhữ kiểu gì thế?” Anh Nash hỏi. “Treo củ cà rốt trước mõm con lừa chẳng? Hay là thịt sống trước bày sư tử?”

“Chắc không phải là cà rốt rồi.” Sabine nhún vai. “Theo em đám tà ma đó giống với loài thú ăn thịt hơn.”

Hiếm khi tôi thấy chị ta nói được câu nào lọt tai và chính xác như thế. Theo như tôi được biết, thức ăn để đám tà ma ấy tồn tại chính là con người - đó có thể là cảm xúc, là máu, là linh hồn, là thể xác... bất kể bộ phận nào chúng lấy được.

“Vì chúng không thể đi qua thế giới loài người, ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt...” - ví dụ như lần đổ bộ gần đây nhất của chúng, bằng cách sử dụng linh hồn và thân xác của người chết - “... chúng ta sẽ chỉ lấy cảm xúc của mình ra làm mồi nhử thôi.”

“Ôi, may quá.” Emma thở phào nhẹ nhõm, và trông có vẻ như muốn làm một ngụm whiskey nữa.

“Vấn đề là...” Anh Tod nói tiếp, lúc tôi đứng dậy vào trong bếp lấy thêm bịch sô-đa mới trong tủ lạnh. “Chúng sẽ không bị lừa bởi những thứ cảm xúc giả tạo. Phải rất thật và... rất mạnh. Như kiểu lòng đố kỵ hay sự kiêu căng, hợm hĩnh.”

“Đố kỵ cho Invidia và kiêu căng cho Belphegore?” Sabine hỏi, và tôi gật đầu.

Anh Nash nhận lấy lon sô-đa từ tay tôi và đưa cho Sabine. “Còn lão Avari thì sao?”

Tôi lại đưa cho anh một lon khác. “Tạm thời chưa cần nghĩ tới lão ta vội. Loại bỏ lão ta thì khó chứ bấy thì đơn giản. Hơn nữa nếu ai đó trong chúng ta đột nhiên tỏ ra tham lam một cách bất thường, chắc chắn sẽ làm cho lão ta nghi. Chỉ cần Avari nghĩ rằng mục Invidia và Belphegore sắp đoạt được miếng cà rốt mà lão ta đang theo đuổi hàng tháng trời...”

“Bất cứ ai trong chúng ta cũng là một miếng cà rốt béo bở đối với bọn chúng.” Anh Tod bổ sung thêm.

“... thì lão ta tự khắc sẽ tham gia vào cuộc chơi này thôi. Và đó chính là điều chúng ta cần. Vì thế, tất cả những gì chúng ta phải làm là treo một miếng cà rốt trước mõm của hai ả tà ma kia thôi. Có ai có đề xuất gì không? Nên chọn ai làm mồi nhử bây giờ?”

Sabine giơ vệt tay lên. “Tôi đề cử Sophie làm mồi nhử cho mục Invidia”, làm anh Tod phì cười. Hiếm có chuyện gì có thể làm cho anh ấy căng thẳng được. Ngày trước tôi cứ nghĩ đó là vì anh ấy làm thần chết quá lâu. Nhưng sau khi chết đi tôi phát hiện ra rằng đấy là cá tính của anh.

“Chỉ vì cô không thích người ta không có nghĩa là cô có thể đem họ ra làm mồi cho tà ma.” Emma nói. “Chẳng phải chúng ta đã nói rất nhiều lần về chuyện này rồi sao?”

“Không phải tôi ghét bỏ gì cô ta, chỉ là...” Sabine đảo tròn hai mắt rồi chữa lại. “OK, đúng là tôi không ưa gì cô ta thật, nhưng đó không phải là lý do. Mọi người thử nghĩ mà xem. Trong số bảy người chúng ta, ai là người có tính đố kỵ nhiều nhất?”

Ngay lập tức cả ba người còn lại quay sang nhìn Nash, làm anh ý nổi đóa lên. “Mấy người

điên hết rồi! Chỉ vì tôi phản đối việc anh trai mình hẹn hò với bạn gái mình không có nghĩa là tôi đổ kị với anh ta!”

“Chuyện đã qua rồi không nên nhắc lại nữa...” Tôi vội nhảy vào giảng hòa, nhưng dường như chỉ càng làm cho anh ấy điên hơn.

“Không phải anh Nash.” Sabine gắt gỏng nói. “Anh ấy chẳng thiếu thứ gì cả, đâu cần phải ghen tỵ với ai. Tôi đang nói về Sophie kia... Mọi người có nhìn thấy ánh mắt cô ta nhìn Emma lúc Luca nói chuyện với Emma trong bếp không?”

Tôi đã nhìn thấy.

“Có gì đâu. Cậu ấy chỉ muốn an ủi tôi về mái tóc mới thôi mà. Người cậu ấy thích là Sophie.”

“Ai chẳng biết điều đó. Mặc dù tôi chẳng hiểu cậu ta thấy được điểm gì ở cô ta.” Sabine nói. “Nhưng Sophie vẫn đang cảm thấy bất an. Vì thế chỉ cần vài câu khích bác thôi, tôi nghĩ mình có thể biến sự bất an đó thành một bữa tiệc của lòng đổ kị mà bất kỳ một tà ma nào cũng phải thèm muốn.” Sabine dừng lại dò la phản ứng của mọi người. “Sao, miếng cà rốt này ngon đây chứ?”

“Chị định khích kiểu gì?” Tôi cũng không ưa gì chị Sophie, nhưng điều đó không có nghĩa tôi có quyền đẩy chị ấy vào một mối hiểm họa mà chị ấy không hề hay biết, hay tình nguyện tham gia.

Sabine nhún vai. “Thì dùng chính nỗi sợ hãi của cô ta thôi. Hay nói đúng hơn là sự thiếu tự tin của cô ta.” Là một *mara*, chị ta có thể làm điều đó và hơn thế nữa. “Hơn nữa tôi cũng đang muốn thử nghiệm thứ dung dịch lần trước lấy được từ tóc mụ Invidia. Đây là lòng đổ kị được cô lại thành chất lỏng đậm đặc.”

“Không được.”

“Ôi giời, không chết người đâu mà lo.” Cô nàng *mara* phẩy tay trước sự ngần ngừ của tôi. “Chỉ cần nhỏ một giọt vào cốc sữa không đường buổi sáng của cô ta là ok. Chắc không thể tệ hơn mấy viên thuốc an thần mà cô ta vẫn thường dùng mỗi khi có chuyện đâu.” Đồng thuốc ngủ của bác Val. Tôi tự nhắc bản thân sẽ phải lén vào phòng chị Sophie một tối nào đó, lấy hết chúng đi rồi xả vào toà-lét mới được.

“Hay là cứ hỏi Sophie một tiếng xem có muốn tham gia không.” Emma nhún vai nói. “Lúc này trông cô ta đúng là ghen tỵ thấy rõ...”

“Không thể để cô ta biết chuyện này được!” Sabine giãy nảy lên. “Nếu biết, cô ta sẽ chẳng còn lý do gì để ghen tỵ nữa. Mà như vậy thì còn cà rốt cà riếc gì nữa.”

“Sẽ không có chuyện chúng ta nhỏ cái chất quái quỷ đó vào đồ uống của Sophie và ném chị ấy cho bầy sói!” Tôi khẳng khái phản đối.

Anh Tod tặc lưỡi. “Anh tưởng bọn chúng là sư tử chứ nhỉ. Hay là mấy con lừa? Phép ẩn dụ của em thay đổi hơi nhanh đấy, Kay ạ.”

Tôi còn đang định quay sang quát cho Tod một trận thì anh Nash đã xen vào. “Chúng ta có thể thay phiên nhau trông chừng Sophie mà. Tất cả chúng ta. Như thế, nếu có chuyện gì, cả hội vẫn kịp thời ứng phó.”

“Không.”

Anh Tod nắm lấy tay tôi. “Dù muốn hay không muốn thì Sophie cũng đang gặp nguy hiểm rồi, Kaylee ạ. Chính em đã nói thế còn gì. Tất cả chúng ta đều đang gặp nguy hiểm. Ít ra bằng cách này, chúng ta vẫn có thể trông chừng cho Sophie, 24/7. Em thử nghĩ mà xem, có khi như thế cô ấy còn được an toàn hơn.”

Phải thừa nhận là bọn họ nói đúng. Tôi đã làm mọi cách để giữ an toàn cho Emma nhưng cuối cùng vẫn khiến cho cậu ấy bị giết. Những hai lần. Có lẽ cách tốt nhất để giữ cho chị Sophie được an toàn là làm theo lời Sabine.

Tôi đã nghĩ đến chuyện nói qua với Luca về kế hoạch này để cậu ấy để ý tới chị Sophie hơn. Nhưng tôi biết cậu ấy sẽ không bao giờ đồng ý. Hơn nữa, hai người họ hầu như ngày nào chẳng đánh lầy nhau, nên nếu có điều gì bất thường xảy ra chắc chắn Luca sẽ biết...

“Mọi người thì là sẽ giúp em trông chừng chị ấy đấy nhé!”

Ai cũng gật đầu, trừ Sabine, người chỉ lắc lạng nhún vai. “Đáng tiếc, tôi là người có nhiều điều kiện làm chuyện đó nhất.”

“Thôi được. Nhưng chúng ta sẽ không nhỏ thứ nước quái quỷ đó vào đồ uống của chị Sophie, cho tới khi chắc chắn là nó không gây phản ứng gì độc hại.”

“Khoan đã.” Emma nhú cặp lông mày mảnh mai màu nâu nhạt của Lydia. “Không phải nó sẽ ăn mòn thực phẩm đấy chứ? Mình thấy nó xèo xèo như a-xít ý.”

“Ừ, nhưng chỉ ở dạng đậm đặc thôi. Lấy được nó cũng là cả một kỳ công đây. Theo thời gian nó sẽ ăn mòn mọi thứ, trừ nhựa.” Nụ cười của Sabine rất gian xảo, làm tôi không thể không đặt câu hỏi về động cơ thực sự của chị ta. “Nhưng nó có thể dễ dàng pha loãng vào các thứ chất lỏng khác, ví dụ như cà phê hay trà. Hay sữa không đường.”

Anh Tod đặt lon sô-đa trống không xuống bàn. “Cô đã thử qua rồi đúng không?”

“Một chút thôi... Tôi không muốn lãng phí. Nhưng một giọt hòa với nửa lít nước là an toàn. Tôi đã thử nhúng tay vào rồi, và không cảm thấy gì hết. Thậm chí tôi đã nhấp thử một ngụm nhỏ.”

“Và?” Anh Nash hỏi vội.

“Và em đã đổ hết chỗ còn lại đi rồi. Em chỉ muốn chắc chắn là nó an toàn cho người sử dụng thôi. Không thấy có tác dụng phụ gì.”

Tôi thở dài ngao ngán. “Bọn này có cần biết tại sao chị lại thử uống thứ nước đó không?”

Sabine nhún vai. “Có lẽ là không. Nhưng tôi sẵn sàng uống nguyên cả một liều, để chứng

minh cho cô thấy là nó an toàn. Ít nhất là về mặt thể xác.”

“Không cần!” Cả Emma và tôi đồng thanh nói. Sau đó Emma nói tiếp. “Một lần bị cô bán cho Cõi Âm là đủ rồi.”

“Tôi sẽ thử.” Tôi nói. “Sau đó sẽ bàn tiếp.”

Sabine lại nhún vai và ngả đầu vào vai Nash. “Được thôi. Tôi sẽ đi pha chế sau khi xong việc ở đây.”

“Không phải cô giấu ở nơi nào Sophie có thể tìm thấy đấy chứ?” Anh Tod hỏi.

“Tôi giấu nó ở trong đôi bốt cũ ở xó tủ cơ. Cô nàng tiểu thư ấy chẳng bao giờ để mắt tới cái gì không phải hàng hiệu. Cô ta nghĩ mình bị dị ứng với các chất liệu rẻ tiền.” Nói rồi chị ta quay sang quau cọ nhìn anh Nash. “Sophie và em về cơ bản là không hợp. Em vẫn không hiểu tại sao mẹ anh không chịu để cho em ở nhà anh.”

Lần đầu tiên sau nhiều ngày, cuối cùng Emma cũng đã phải bật cười. “Bởi vì cô Harmony thấy mình vẫn còn quá trẻ để làm bà nội. Nhưng cô ấy cũng phải 80 rồi ý nhỉ?”

“82.” Anh Tod chữa lại. Sau tuổi dậy thì, tốc độ lão hóa của loài *bean sidhe* thuộc dạng rùa bò, chậm hơn con người rất nhiều. Tuổi thọ trung bình của chúng tôi thường là 400. Đây là theo sách vở nói thể chứ hơn một nửa số *bean sidhe* mà tôi biết nếu không chết thì cũng là đang sống bằng thời gian đi mượn. Có điều, đến giờ anh Nash vẫn không hề biết chuyện anh trai anh ấy đã phải hoán đổi ngày chết của mình để cứu em. Anh Tod nói không muốn em mình phải sống trong dằn vặt vì những điều nằm ngoài tầm kiểm soát con người. “Chẳng phải vì mẹ tôi không muốn làm bà nội mà vì ý nghĩ hai người trở thành bố mẹ khiến bà sợ thôi.”

“Tôi còn sợ nữa là.” Sabine nheo mắt nhìn tôi và anh Tod. “Nhưng với hai người thì khỏi phải lo tới mấy chuyện đó nhỉ? Sướng nhé!”

“Cảm ơn.” Anh Tod dài giọng mỉa mai, trong khi ở bên cạnh, tôi chỉ biết nghiêng răng kèn kẹt vì tức. “Sự vô duyên của cô đúng là vô độ.”

“Ơ kìa, tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Hai người đâu cần phải nhạy cảm như thế.” Sabine vờ vụt lơ đãng quay sang nhìn anh Nash, không hiểu bản thân đã làm gì sai. “Họ tức vì em nói về chuyện dính bầu hay là việc họ đã chết?”

“Đổi chủ đề khác đi thôi!” Anh Nash đứng bật dậy, cầm theo lon sô-đa dùng dùng bỏ vào trong bếp.

“Đúng vậy!” Tôi làm bầm hùa theo. Tôi thà nói về chuyện chết chóc bên Cõi Âm còn hơn bàn luận về chủ đề tình dục trước mặt bạn trai tôi, em trai anh ấy kiêm bạn trai cũ của tôi và cô bạn gái mới đồng thời là mối tình đầu/người yêu cũ của anh ta. Người đã từng tìm cách bán tôi cho một con quỷ Cõi Âm chỉ vì lòng đố kỵ.

Có nhiều cuộc hội thoại không bao giờ nên khơi chuyện.

“OK. Thế...” Tôi mở lời. “Theo mọi người chúng ta nên dụ mụ Belphegore thế nào đây?”

“Sự kiêu căng, tự phụ đúng không?” Anh Nash quay trở lại phòng khách với một túi khoai tây chiên. “Tôi xin đề cử ông anh trai đáng kính của mình. Anh ấy trước giờ vẫn luôn thích làm người hùng mà. Kiêu căng và tự phụ là hai từ chuẩn nhất để miêu tả về anh ấy.”

“Anh Nash!” Đáng ra tôi không nên ngạc nhiên về điều này mới phải. Nhưng thực sự tôi đã bị bất ngờ.

“Gì chứ?” Nash nhướn một bên lông mày lên nhìn tôi thách thức. “Mọi người gọi anh là thằng nhỏ nhen thì được còn anh không thể gọi anh ta là kẻ tự phụ à?”

“Ý thức được các điểm mạnh của bản thân không có nghĩa là tự phụ.” Anh Tod bình thản nói.

“Như thế gọi là bệnh yêu bản thân một cách quá thái.” Anh Nash vặc lại.

Đáp lại, anh chàng thần chết chỉ tặc lưỡi. “Nhìn lại mình đi rồi hẵng nói người khác.”

“Hồi còn sống anh chăm chút cho bản thân còn nhiều hơn là để ý tới đám con gái. Có vẻ như cái chết đã làm thay đổi điều đó.”

“Không phải chứ? Vẫn là chủ đề này, hai người cãi mãi vẫn chưa chán à?” Cô nàng *mara* bắt đầu nổi cáu. “Nash, anh rất đẹp trai. Anh trai anh cũng vậy. Anh trai anh kiêu căng, còn anh thì ngang ngạnh, cả hai người đều có gia đình, được ăn ngon, mặc đẹp, được sống trong tình thương yêu của người thân...”

“Sabine!” Tôi rít lên, trong khi Emma cúi gằm mặt nhìn xuống đất. Nhưng Sabine vẫn tiếp tục nói mà không thèm liếc mắt về phía tôi lấy một lần.

“Giờ thì chấm dứt ngay cái trò tranh cãi trẻ con đó đi. Nếu không em sẽ cho hai người biết tay!” Vẫn biết chị ta là người mạnh mẽ và thẳng tính nhưng đôi lúc tôi vẫn bị chị ta làm cho đứng hình.

“Sao nào?” Sabine lừ mắt nhìn hai anh em nhà Hudson nhưng trước khi họ kịp nói câu gì, Emma đã ngẩng đầu lên, mặt đầy quyết tâm, đồng dạ tuyên bố.

“Để tôi. Tôi sẽ là miếng cà rốt dụ mụ Belphegore.”

Trong một giây, tôi chỉ biết tròn mắt nhìn Emma, quá sốc không nói lên lời. Và rồi tôi lắc đầu, kinh hãi trước ý tưởng của Emma. Khi tôi nói chúng tôi sẽ làm con mồi, tôi chưa bao giờ nghĩ đó là Emma. Trong số bảy người chúng tôi, cậu ấy là người xứng đáng được hưởng sự bình yên nhất.

“Không, Emma, cậu không phải làm điều đó. Cậu đã phải trải qua quá nhiều chuyện rồi. Đây không phải là điều cậu cần bây giờ.”

Emma quay hẳn sang ngồi đối mặt với tôi. Lại một lần nữa tôi hơi giật mình khi nhìn vào mặt Lydia và thấy đôi mắt của cô bạn thân. “Mình tin vào kế hoạch của cậu. Rất thông minh, dũng cảm và hoàn toàn có thể thành công. Với điều kiện phải có sự trợ giúp của mọi người.

Cậu không thể mạo hiểm một mình được.”

“Không, Kaylee nói đúng. Để anh làm cho.” Anh Tod nhún vai nói. “Có thể trong mắt của nhiều người sự tự tin của anh đôi khi bị hiểu là tự phụ...”

“Em là sự lựa chọn hợp lý nhất.” Emma khẳng định nói.

“Cậu không hề kiêu căng cũng chẳng tự phụ...”

“Cứ nghe mình nói đã...” Emma năn nỉ và tôi tôn trọng câu ấy. Đó là điều ít nhất tôi có thể làm cho cậu ấy lúc này. “Mình chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó cho tới khi mình chết đi và tỉnh dậy trong cơ thể của một người khác. Nhưng phải thừa nhận một điều: Chúng ta là ai bị chi phối khá nhiều bởi vẻ bề ngoài của chúng ta. Bởi hình ảnh của bản thân. Đó là lý do tại sao không ít kẻ điên rồ muốn phẫu thuật để thay đổi hoàn toàn diện mạo, hay đắm đầu vào những chế độ giảm cân chết người, hoặc tập luyện một cách quá sức. Cái họ muốn thay đổi chính là toàn bộ con người họ, chứ không phải chỉ riêng vẻ bề ngoài. Người bình thường nhìn vào đều hiểu đây là một mong muốn không tưởng. Nhưng sau những gì vừa xảy ra với mình, mình nghĩ mình có thể hiểu được lối suy nghĩ đó. Cũng giống như cái tên của mình.”

“Tên của em?” Anh Nash trông cũng bối rối không kém gì tôi.

“Vâng. Chúng ta đã xem qua không ít sách và trang web về cách đặt tên để tìm tên mới cho em, nhưng dù cố gắng thế nào em cũng không thể nhớ được nó. Đơn giản là vì nó không phải là em. Những cái tên đó chẳng có liên quan gì tới con người thực sự của em. Cũng giống như việc cơ thể này, khuôn mặt này, và con người thực của em chẳng có liên quan gì với nhau. Mỗi lần nhìn vào trong gương là lại một lần em giết mình. Phải định thần mất một lúc em mới hiểu ra mình đang nhìn vào hình ảnh phản chiếu của bản thân trong gương. Em biết, em nên thấy biết ơn vì điều đó. Sophie nói đúng, em vẫn còn sống, đây mới là điều quan trọng nhất. Em hiểu là mình phải biết ơn anh Tod và Kaylee vì đã níu giữ linh hồn em lại, và Lydia vì đã để lại cơ thể này cho em. Mặc dù chị ấy cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.” Emma nghẹn ngào nói, nước mắt bắt đầu rơi lộp độp. “Nhưng em không thể không cảm thấy thất vọng mỗi khi nhìn vào gương.”

“Bởi vì cô không còn xinh đẹp nữa?” Sabine hỏi, và tôi chỉ muốn lao tới vả cho chị ta ba cái thẳng giữa mặt. Cái giỏi của cô nàng *mara* này là không bao giờ biết thế nào là giới hạn. “Gì chứ? Tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Lydia không hề xinh còn Emma thì đã quá quen với việc mình là trung tâm của sự chú ý rồi. Sự thay đổi này quả thực là quá lớn, không phải một sớm một chiều mà quen được. Chẳng nói đâu xa, tự xưng bảo tôi một sáng thức dậy có một cái vòng một như thế kia chắc tôi chết luôn.” Nói rồi chị ta hất hàm chỉ về phía tôi, mặt thản nhiên như không.

“Sabine nói đúng.” Emma thở dài nhìn tôi. “Ý mình không phải nói về vòng một của cậu. Trông chúng rất ổn, yên tâm đi.”

“Cực ổn là đằng khác.” Anh Tod nghiêng người sang thì thầm vào tai tôi, làm tôi gợn tay lên ôm mặt vì ngượng. Anh Nash là người duy nhất trong phòng không bình luận gì về cơ thể của tôi, và tôi biết ơn anh vì điều đó.

“Nhưng Sabine hiểu ý mình muốn nói gì.” Emma nói tiếp. “Mình thích con người trước kia của mình, vẻ bề ngoài của mình. Từ làn da, mái tóc đến cơ thể của mình. Mình muốn được nhìn thấy đôi mắt này trong khuôn mặt ngày xưa. Nhưng đó là điều không tưởng, mình hiểu và đang

từ từ học cách chấp nhận nó. Vì thế mình hoàn toàn có thể kiêu ngạo về cơ thể trước đây của mình. Với một chút giúp đỡ của Sabine, mình tin chắc là mụ Belphegore sẽ cắn câu mà không hề nghi ngờ gì.”

Emma nhắm mắt lại một giây rồi mở mắt nhìn tôi. “Và thú thực là mình muốn chính tay tóm được mụ ta, kẻ đã bẻ cổ mình không một chút thương xót, Kaylee ạ. Mình chết là do lỗi tại mụ ta, chứ không phải tại cậu. Không ai có thể ngăn mình tham gia vào vụ lần này đâu. Đây là lựa chọn của mình. Mụ Belphegore sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng cho những gì mụ ta đã gây ra.”

Chương 3

“Buổi lễ thế nào hả bố?” Tôi đặt cốc trà nóng xuống mặt bàn rồi nhẹ nâng chân bố lên, và lót cái gối kê chân xuống đó.

“Kaylee, con không cần phải chăm sóc bố thế đâu. Bố ổn rồi mà.” Bố tôi quay sang xoa đầu nựng Styx. Điều đáng yêu nhất trong mối quan hệ giữa bố tôi và Styx là cả hai đều cho rằng người kia không thể thiếu mình. Bố tôi nghĩ Styx thêm khát sự chú ý và thích được quan tâm. Trong khi mục tiêu duy nhất của Styx là bảo vệ bố tôi bằng mọi giá, vì thế nó hầu như không bao giờ rời bố tôi.

Styx có một nửa dòng máu từ Cõi Âm. Cực kỳ trung thành và có thể bẻ gãy chân ai đó chỉ bằng một cú ngoạm.

“Bố bị ả tà ma đội lốt mẹ nuôi Sabine đâm vào chân.” Tôi lấy đĩa thức ăn ra khỏi lò vi sóng. “Làm sao mà ổn được?”

“Nhưng bố vẫn còn sống.” Bố tôi thở dài, và trong một thoáng tôi nhìn thấy sự day dứt trong mắt ông. Nỗi day dứt của người còn sống. “Một số người không được may mắn như thế.”

“Cháu nghe thấy rồi nhá!” Tiếng Emma vọng ra từ trong phòng tắm. Nãy giờ cậu ấy vẫn đang vò đầu bứt tai không biết nên mặc gì cho buổi học đầu tiên ngày mai, trong thân phận là Emily Cavanaugh.

“Cậu cũng còn sống mà, Emma!” Tôi nói. Dù sao cũng sống hơn tôi. Ít nhất tim cậu ấy vẫn tự đập. Mặc dù không phải là trái tim chính gốc của cậu ấy.

Tôi gạt Styx xuống khỏi ghế rồi đặt khay thức ăn xuống trước mặt bố.

“Con bé thế nào rồi?” Bố tôi nhào người sang cầm lấy cái điều khiển TV tôi vừa để bên cạnh.

“Cũng phải có thời gian bố ạ. Rồi Emma sẽ thích ứng được thôi.” Tôi nhún vai. “Cậu ấy vẫn còn có bọn con mà.” Vẫn còn hơn ổi người lần đầu chuyển trường. “Kể cho con nghe về buổi lễ hôm nay đi? Bác Marshall và hai chị của Emma sao rồi ạ?”

Bố tôi thở dài. Trông mặt bố chẳng có vẻ gì muốn ăn. “Họ vẫn đang đau đớn lắm, Kay ạ. Thật buồn khi chúng ta không thể nói cho họ biết sự thật.”

Chúng tôi đã từng nghĩ tới chuyện đó. Bởi vì chuyện nghe dù điên tới cỡ nào thì chúng tôi cũng sẽ chứng minh được là thật. Nhưng nếu nói cho họ biết là Emma vẫn còn sống, trong thân xác của người khác, đồng nghĩa với việc phải kể cho họ nghe về loài *bean sidhe*, thần chết, danh sách tử thần và Cõi Âm, cùng đám tà ma luôn rình rập để đánh cắp linh hồn con người.

Mà thường thì con người sẽ không chịu nổi cú sốc khủng khiếp như thế.

“Nhất là khi họ phải đợi gần hai tuần mới có thể chôn cậu ấy.”

Cảnh sát chỉ chịu trả lại xác của Emma cho gia đình sau khi hoàn tất các thủ tục khám nghiệm tử thi. Bởi họ không tin lời khai của chúng tôi, rằng Emma đã bị ngã gãy cổ khi đang ngồi chơi trên xích đu bên hồ, nơi bữa tiệc sinh nhật của tôi bị đám tà ma kia phá hỏng.

Tất nhiên, chúng tôi đã không nói gì đến đám tà ma trong lời khai của mình.

Một phần lý do khiến họ không thể tin lời chúng tôi là vì cùng ngày hôm đó, bạn trai của Emma, Jayson, cũng đã chết. Giống như bà mẹ nuôi của Sabine. Ba cái chết cùng trong một ngày và đều có liên quan đến nhau, thật khó để tin đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Mặc dù cuối cùng họ vẫn phải trả cả ba cái xác về cho gia đình, sau khi không tìm được dấu hiệu nào khả nghi. Ít nhất là từ phía chúng tôi.

Còn đám tà ma thì dĩ nhiên là không tồn tại để mời về hỏi cung rồi.

“Cũng may là mọi chuyện đã kết thúc.” Bố tôi cầm lấy cái đĩa và chọc chọc mơ hồ vào đĩa khoai tây nghiền.

“Vâng.” Ngoại trừ chuyện bọn tôi đang lên kế hoạch đối phó với ba tà ma đang chiếm giữ phiên bản Cõi Âm của trường trung học Eastlake. Giờ chưa phải là lúc nói với bố tôi về nó. Ít nhất là cho tới khi chân của bố lành hẳn lại.

“Cháu chào chú.” Anh Tod đột nhiên hiện ra giữa phòng khách, trên tay cầm một cái bì thư.

“Có phải là...?” Bố tôi liếc nhìn phong thư hỏi và anh Tod gật đầu.

“Emma!” Tôi gọi ầm lên lúc anh ngồi xuống cạnh tôi và đưa cho tôi cái phong bì.

Cửa phòng ngủ của tôi chợt kệt mở ra và Emma lững thững đi vào phòng khách. Tôi dốc hết mọi thứ trong cái bì thư ra mặt bàn, trông mặt cậu ấy có vẻ căng thẳng nhiều hơn là tò mò.

Tôi nhặt lấy một cái thẻ ép plastic từ đồng giấy tờ ngổn ngang trước mặt đưa cho Emma. “Emily Cavanaugh, từ nay cậu đã có thể tự lái xe.” Mặc dù trông Lydia chắc chỉ độ 15 tuổi nhưng thật không công bằng khi bắt Emma đợi thêm một năm nữa và thi lấy bằng lại từ đầu. Cậu ấy đã mất quá nhiều, bao gồm cả cái xe ô tô mới mua.

“Anh kiểm được nó ở đâu thế?” Emma ngồi xuống cái ghế bành, mắt nhìn cái bằng lái xe trần trối.

Tôi tự hỏi không biết cậu ấy đang nghĩ gì. Có phải cậu ấy lại đang căm ghét khuôn mặt mới của mình không? Giá như Emma có cơ hội gặp Lydia một lần trước khi trở thành cô ấy. Đó là một cô gái tốt bụng, đầy lòng vị tha và luôn vì người khác. Lydia có một vẻ đẹp tâm hồn lẫn át vẻ bề ngoài.

Nói vậy không có nghĩa là cô ấy xấu xí hay có khiếm khuyết gì trên cơ thể. Chỉ là cô ấy trông... bình thường, như bao người khác.

Nhưng với một người quá quen được khen xinh đẹp như Emma, “bình thường” là một điều thật khó chấp nhận.

“Anh nhờ chính chỗ anh làm giấy tờ hồi trước.” Anh Tod cần giấy tờ để xin việc ở cửa hàng pizza, cũng như Emma cần để xin học. “Nhưng anh đã thề giữ bí mật cho họ, vì thế...”

“Em cũng đâu cần biết.” Emma cất cái bằng vào túi quần, sau đó nghiêng cứu tới cái giấy khai sinh. “Ngay đến cái giấy khai sinh thật của mình em còn chưa được nhìn thấy, thế mà...” Cậu ấy lắc đầu, nhắc lên một tấm thẻ khác. “Thẻ bảo hiểm mới. Từ nay mình phải nhớ số này mới được...”

“Cảm ơn cháu, Tod.” Bố tôi nói.

“Không có gì ạ.”

Sau đó bố tôi quay ra xem phim còn Emma ngồi thu lu trên ghế ngâm cứu đồng giấy tờ mới. Thấy vậy, anh Tod liền hất đầu ra dấu về phía hành lang.

“Bố ơi, bọn con định...” Tôi ngập ngừng, chưa nghĩ ra được lý do nào hợp lý để rút về phòng với anh Tod thì đã bị bố tôi cắt ngang.

“Miễn cứ mở cửa phòng là được.”

Tôi mỉm cười cảm ơn bố rồi đứng dậy đi về phòng.

Trong phòng ngủ, tôi kéo Tod ngồi xuống giường của mình và đặt tay lên ngực anh, để tìm kiếm nhịp đập của trái tim anh. Nó vẫn đang ở đây, yếu ớt nhưng rất thật. Điều này đã trở thành thói quen của tôi từ sau khi quen Tod. Nó giống như một sự liên lạc ngầm giữa hai chúng tôi. Một sự bảo đảm.

Một lời hứa quá lớn để có thể định nghĩa được thành lời.

Anh mở miệng định nói gì đấy nhưng tôi đã đặt tay lên môi ra dấu im lặng. Mặc dù tôi biết không cần phải nhắc, anh ấy cũng đã thường xuyên tắt tiếng và vô hình với mọi người xung quanh rồi. Thỉnh thoảng tôi vẫn phải nhắc anh ấy nhớ để cho người khác nhìn và nghe thấy mình.

Sau hơn hai năm làm thần chết, hầu hết mọi chức năng con người của anh Tod đã rơi dần vào quên lãng, và theo lời anh ấy thì cho tới trước khi gặp tôi trái tim anh chưa từng một lần đập lại.

Đó là lời tỏ tình đáng yêu nhất mà tôi từng được nghe.

“Ừmm...” Tôi thì thầm, khi môi anh trượt dần xuống cổ tôi. “Em nhớ anh quá.”

“Mới chỉ có vài tiếng thôi mà sao có cảm giác như lâu lắm rồi ý nhỉ.” Anh nói như rót mật vào tai tôi. “Anh cứ tưởng sự vĩnh cửu sẽ khiến chúng ta kiên nhẫn hơn cơ...”

“Ngược lại là đằng khác. Nó chỉ càng khiến em muốn kéo dài giây phút này đến vô tận thôi...” Tôi kéo anh về phía mình và tiếp tục hôn anh đắm đuối. Cảm giác khi tay anh vuốt dọc sống lưng tôi khiến tôi dường như quên đi mọi nỗi buồn phiền và tức giận của ngày hôm nay. Và cả hai tuần vừa qua. Tôi luôn tìm thấy cảm giác thoải mái và an toàn khi ở bên anh, kể cả khi thế giới quanh tôi sụp đổ.

“À!” Đột nhiên anh rời tôi ra và thò tay vào túi quần lấy ra một cái lọ nhựa nhỏ xíu, chứa đầy dung dịch màu xanh thẫm. “Suýt nữa anh quên. Lúc này anh vừa lấy ở chỗ Sabine, để cô ta khỏi phải qua đây.”

“Đó có phải là...?”

“Ừ. Cô ta dặn đừng có chạm vào nó nếu chưa pha loãng ra. Và chúng ta phải dùng tới cái này.” Nói rồi anh rút từ túi còn lại ra một cái ống hút tí hon bằng nhựa. “Nhưng thú thật là anh không hề ủng hộ việc em uống thứ chất lỏng có nguồn gốc từ Cõi Âm này tẹo nào. Nhất là những thứ chưa hề được qua kiểm nghiệm. Vì thế anh không có cách nào khác đành phải ở lại đây cho tới khi nó hết hoàn toàn tác dụng mới thôi. Để đảm bảo là em được an toàn.”

Tôi bật cười. “Còn có bố em và Emma ở đây mà.”

Anh nhướn một bên lông mày lên hỏi. “Và em định sẽ nói thế nào với bố về việc mình sắp làm...?”

Tôi kéo anh lại thì thầm vào tai anh. “Em tưởng chúng ta đã thống nhất là có vài việc bố không cần biết...”

“Đúng thế.” Anh vòng tay ôm lấy tôi. “Và đó là những việc anh thích làm nhất.”

“Hai đứa nên nhớ là nếu trong đó mà yên lặng quá là bố sẽ nghi ngờ đấy nhé!” Bố tôi gọi với vào từ trong phòng khách. Emma bật cười phá lên. Anh Tod thở dài cái thượt.

Anh ôm tôi thêm một lúc nữa rồi buông tôi ra. Tôi đứng dậy cầm lấy cốc nước trên bàn, sau đó nhìn chăm chăm vào cái lọ nhựa. “Không hiểu nó có hòa tan với nước trắng không nữa.” Tôi ngồi xuống cái ghế xoay gần đó trong khi anh Tod loay hoay mở nắp.

“Em có chắc là muốn làm chuyện này không?”

“Không. Nhưng em không thể đưa nó cho chị Sophie nếu đến thử nó em còn không dám.”

Anh Tod nhúng đầu ống hút vào lọ và hút lên một chút dung dịch màu xanh thẫm.

“Mẹ anh gọi thế này là nếm thức ăn em bé.”

“Thức ăn em bé?”

“Ừ. Hồi bé, mẹ không bao giờ cho bọn anh ăn cái gì mà mẹ chưa thử trước. Đó là lý do tại sao mẹ làm bánh. Bởi vì thức ăn cho trẻ con bán ngoài siêu thị quá tệ.” Anh quỳ xuống bên cạnh tôi, mắt nhìn chăm chăm vào ly nước trên tay tôi.

“Hóa ra anh đúng là lớn lên bằng bánh quy và bánh ngọt thật. Em biết ngay mà.”

“Vì thế nên anh mới ngọt ngào như thế này chứ. Anh không hiểu sao cùng một chế độ ăn mà sao Nash lại khác hẳn.” Anh cẩn thận bóp cái bầu cao su trên ống hút và một giọt dung dịch đồ kị rơi tòm xuống cốc nước của tôi. Trong một giây, nó chỉ nằm lơ lửng trong nước. Và rồi hàng trăm cái tua màu xanh đục, nhỏ như sợi chỉ bắt đầu túa ra theo tất cả các hướng, rồi từ từ hòa tan vào với nước. Chỗ dung dịch còn lại anh Tod đổ trở lại vào trong lọ.

Vài giây sau, giọt dung dịch đã biến mất và cốc nước của tôi chuyển sang màu xanh nhò nhò.

Giống như một vết bầm tím lâu ngày.

“Eo.” Tôi giơ cốc nước lên trước đèn và màu xanh càng lúc càng nhạt đi. “Đáng ra bọn mình nên pha nó với sô-đa.”

Anh Tod mở miệng toan nói gì đó nhưng tôi đã nhấp ngay một ngụm đầu tiên, trước khi anh kịp đề nghị uống thay cho tôi. Điều cuối cùng tôi cần lúc này là một anh chàng thần chết đầy lòng đồ kị. Và tôi biết, người duy nhất có thể khơi dậy sự đồ kị trong lòng anh Tod chính là anh Nash. Tôi đã phải mất rất nhiều thời gian và công sức mới thuyết phục được hai anh em nhà ấy nói chuyện lại với nhau. Tôi thật không muốn phải bắt đầu lại từ đầu.

“Eoooo!” Tôi nhăn mặt trước mùi vị tanh lờm của thứ nước nhò nhò kia. “Đồ kị... đáng kinh.”

Anh Tod bật cười. “Không cần thử anh cũng đoán được. Em uống hết đi rồi anh tìm cho em cái gì ngon ngọt để uống.”

“Cảm ơn anh.”

Tod vụt biến mất còn tôi nhắm mắt nhắm mũi uống cạn cốc nước. Lần tới chắc tôi sẽ phải cảnh báo Sabine nên pha nó với thứ đồ uống nào sẫm màu và ngọt ngọt một chút. Chả ít cũng phải là cà phê hoặc sô-đa. Hay sữa lắc sô-cô-la cũng được. Tôi vừa nuốt xong ngụm cuối cũng thì anh hiện ra với một cốc nước chanh màu hồng mua ở quán yêu thích của tôi, ngay cạnh trường học. “Cảm ơn anh.” Tôi đặt cốc thủy tinh xuống và hút lấy hút để cốc nước chanh trên tay anh. “Tĩnh hết cả người.”

Sau đó, anh đặt cốc nước xuống cái bàn cạnh giường rồi ngồi dựa lưng vào tường cho tôi ngã vào lòng anh. “Em đã cảm thấy gì chưa?”

“Chưa.” Tôi đan các ngón tay của mình vào tay anh, bỗng dung thấy hối hận vì đã tình nguyện tham gia vào trò thử nghiệm này. Càng nghĩ về nó tôi lại càng như sống lại cái cảm giác bức bối, khó chịu khi mù Invidia thổi luồng khí đồ kị vào trường tôi, đầu độc chúng tôi, khuếch đại mọi sự ganh tị bình thường nhất trong mỗi con người và biến chúng thành những làn sóng bạo lực, hoàn toàn mất kiểm soát.

Nếu mù ta không có mặt ở đó, nếu chúng tôi không chịu ảnh hưởng cơn mưa của lòng đồ kị ấy, liệu Sabine và tôi có tránh giành anh Nash với nhau không? Liệu tôi có nhận ra ai là người thực sự dành cho mình sớm hơn không? Tôi không có câu trả lời cho câu hỏi đó. Chỉ riêng nghĩ về nó thôi, về việc tôi không thể kiểm soát các cảm xúc của mình, cũng đã khiến tôi giận run

người rồi. Tôi vội nhích lại gần anh Tod, cố gắng không nghĩ tới nỗi sợ hãi đó nữa. “Anh đã bao giờ thấy ghen tỵ với ai chưa? Kiểu ghen tỵ thực sự?”

“Em hỏi nghiêm túc đấy à?”

Có gì đó trong giọng nói của anh khiến tôi không thể không quay đầu lại nhìn anh.

“Nash?”

Trong một giây, các vòng xoáy cảm xúc trong mắt anh thoáng chuyển động, trước khi anh lấy lại được kiểm soát.

“Đừng mà.” Tôi thì thầm. “Hãy cứ để em xem đi mà. Em rất muốn biết anh đang nghĩ gì.”

Tod khẽ nhú mày sau đó nhắm mắt lại và khi anh mở mắt ra, các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh xoay tròn như một trận bão giữa đại dương, được điểm xuyết bởi những vệt băng màu xanh cô-ban và xanh da trời.

“Tê thế cơ à?” Tôi không thể giấu nổi sự đắc thắng trong giọng nói của mình. Thật thích khi được là người quan trọng nhất của ai đó. Anh ấy cần tôi nhiều như tôi cần anh.

“Đó không phải chỉ là sự ghen tỵ, Kaylee ạ. Anh không thể không có em, mặc dù biết làm như thế là không phải với em trai mình”

“Anh nói tiếp đi.”

“Anh không thích khi nhìn thấy em ở bên cậu ta, nhưng lại không thể bỏ đi, bởi anh biết nếu không có mặt anh, hai người sẽ làm những việc mà chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ khiến anh phát điên. Và rồi mọi chuyện giữa em và Nash càng ngày càng xấu đi. Nhưng anh không thể nói gì, chừng nào em vẫn còn muốn ở bên cậu ta.”

Tôi mỉm cười. Làm sao tôi có thể không cười khi nghe được lời tỏ tình đáng yêu như thế chứ?

“Anh chẳng thấy buồn cười chút nào.” Anh cau mặt nói. Ngay đến cả cái nhú mày của anh trông cũng dễ thương. “Quãng thời gian đó với anh đúng là cực hình.”

“Em có cười anh đâu. Em chỉ thấy mình cực kỳ, cực kỳ may mắn thôi.”

“Này, có khi nào cái chất lỏng đổ kị đó có tác dụng thẩm thấu ngược không nhỉ? Kiểu như nó thấm vào da thịt em và anh hít phải phần lớn nó ư? Bởi vì nãy giờ anh thì như đang sống lại cái cảm giác ghen tuông tồi tệ nhất trong lịch sử tồn tại của mình, trong khi trông em có vẻ vẫn ổn.”

Tôi nhún vai. “Em chẳng việc gì phải ghen tỵ với ai.”

Anh nhướn mày nhìn tôi và tôi chợt nhận ra mình vừa vô tình đưa ra một lời thách thức. “Em nên biết là nếu muốn anh cũng không thiếu người theo đâu nhé!”

“Em biết chứ. Vì thế mỗi ngày em đều cảm thấy biết ơn khi phần lớn thời gian anh vô hình với mọi người và chỉ có mình em nhìn thấy anh.” Tôi có thể ngồi ngắm anh cả ngày không biết chán. “Vì thế em không phải tranh giành anh với các cô gái khác.”

“Nếu có em có sẵn sàng tranh đấu vì anh không?” Mặt anh đầy vẻ thích thú.

“Anh có định bắt em phải làm thế không?”

“Không. Sẽ không bao giờ có cô gái nào khác, ngoài em, Kay ạ.” Anh nhe răng cười ranh mãnh, và tôi biết đó không phải là tất cả. “Nhưng trước em thì cũng có một vài cô...”

“La la la!” - Tôi bịt tai lại và nhắm chặt mắt, giả vờ không nghe thấy gì. Nhưng quá muộn, hạt giống của sự ghen tuông đã được gieo vào đầu tôi. Anh kéo tay tôi ra nói tiếp, “Làm sao chúng ta có thể đánh giá tác động của thứ chất lỏng đó nếu em không chịu khám phá mức độ ghen tuông của bản thân.”

Tôi mở mắt ra và buông tay còn lại xuống. “Cũng đúng.” Nhưng tôi thật không thích cái ý tưởng đó chút nào. “Bao nhiêu?”

Anh lại nhú mày. “Bao nhiêu cái gì?”

“Bao nhiêu cô? Trước em?”

“Đó là điều anh không bao giờ hiểu nổi. Đây có phải là một cuộc thi đấu...”

“Em biết. Làm sao có thể gọi là cuộc thi khi mà em chẳng có gì để đấu lại. Anh là người đầu tiên của em. Nhưng anh không thể nói như thế về em đúng không?” Anh khẽ nhăn mặt và tôi cảm thấy hơi tội nghiệp cho anh. Nhưng chỉ trong một giây thôi.

“Bao nhiêu hả anh Tod?”

“Anh nghĩ chúng ta đang đi chệch chủ đề rồi.”

“Addison? Là chị ấy đúng không?”

Tôi có thể đọc được điều đó trong mắt anh và lồng ngực tôi quặn thắt lại như vừa bị ai đó thui cho một quả. Trái tim tôi như muốn nổ tung. “Lần đầu tiên của anh là với chị ấy.” Tôi nhắm chặt mắt lại, cố gắng nuốt nước bọt nhưng cổ họng cứ bít chặt lại.

“Kaylee.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi và hai mắt tôi bật mở.

“Hai anh em nhà anh bị làm sao thế? Người nào cũng có một mối tình đầu khắc cốt ghi tâm như thế. Thử hỏi em làm sao mà cạnh tranh cho nổi?”

“Em đâu phải cạnh tranh với ai. Addison chết rồi mà, Kaylee. Cô ấy không chỉ đã chết...” Bởi vì tôi đã chết, và anh ấy cũng đã chết. “...mà còn vĩnh viễn biến mất.”

Hai tuần trước, linh hồn của chị ấy đã bị phân tán và rải rác giữa hai thế giới. Sẽ phải mất

hàng chục thế kỷ để các mảnh vỡ linh hồn ấy có thể tìm lại được về với nhau. “Em biết, và em rất tiếc cho chị ấy. Nhưng nói thật là sự thông cảm của em với chị ta càng lúc càng ít đi.”

Hai mắt anh Tod mở to, trông anh ấy có vẻ... ngạc nhiên.

Thôi chết. Tôi vừa nói cái gì thế không biết? Chị Addison đã rất tốt với tôi. Chị ấy đã hy sinh thân mình ngăn lão Avari lại, để tôi có thể thoát được khỏi Cõi Âm, và nhận sự trừng phạt khủng khiếp vì hành động đó. Nhưng...

“Ký ức về chị ta... Sabine nói đúng. Không ai có thể cạnh tranh với ký ức về một người yêu cũ đã chết thảm.”

“Em chẳng phải cạnh tranh với ai hết.” Anh nâng cằm tôi lên để tôi có thể nhìn vào mắt anh. “Anh yêu em, Kaylee ạ. Anh chưa từng yêu ai như anh yêu em bây giờ. Và cả sau này cũng vậy.”

Tôi biết điều đó, nhưng... “Sau chị ta thì sao?” Tôi không muốn biết, nhưng câu hỏi cứ tự động bật ra khỏi miệng. “Sau Addy? Có bao nhiêu người? Họ có đẹp không? Họ có giỏi... chuyện đó không?”

Ánh mắt anh Tod bắt đầu hoảng loạn. “OK, em hiểu là lòng đổ kị của mình đang nói chuyện đúng không Kay?”

“Em biết.” Nhưng tôi không quan tâm. “Bao nhiêu hả Tod? Khi anh chạm vào em, nó khiến anh liên tưởng tới bao nhiêu cô gái?”

“Không ai cả. Nhìn anh đi.”

Tôi nhìn vào mắt anh nhưng gần như chẳng thấy gì cả qua làn nước mắt. Mà tôi khóc từ bao giờ thế này?

“Khi anh chạm vào em, anh chẳng nghĩ tới ai khác, ngoài em. Khi anh nhìn em, anh không thể nhớ tới bất kỳ khuôn mặt nào khác. Khi anh nghe thấy giọng em, anh thậm chí còn chẳng nhớ tên của họ là gì.”

“Thật không?” Nước mắt tôi bắt đầu rơi và anh giơ tay lên lau nước mắt cho tôi.

“Thật mà. So với em, những người đó chẳng là ai hết. Chỉ là người số 1, số 2, số 3. Và... ok, anh sẽ không nói nữa.” Anh nhíu mày nhìn tôi lo lắng. “Khổ thân em. Anh phải làm gì để giúp em bây giờ?”

“Em không...” Tôi biết, có một cách. “Em nghĩ là anh nên hôn em.”

Cơ mặt anh giãn dần ra và nụ cười từ từ trở lại trên môi anh. Anh chờ vài giây xem tôi có đổi ý không và khi thấy tôi không có động thái gì, anh nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng. “Gì chứ chuyện đó thì anh luôn sẵn sàng.”

Anh cúi xuống hôn tôi say đắm và tôi vòng tay ôm chặt lấy cổ anh. Một trong những ưu điểm của việc chết đi là bạn không cần phải thở. Tôi không biết chúng tôi đã ngồi đó hôn nhau bao lâu, chỉ biết là cho tới khi nghe thấy tiếng dép loẹt quẹt của Emma đi vào phòng để chuẩn

bị đi ngủ.

“Mặc dù không nhìn thấy nhưng tôi biết hai người đang làm gì.”

“Không, em không thể biết được.” Anh Tod nói, môi vẫn không rời môi tôi. “Bọn anh vẫn đang mặc nguyên quần áo mà.”

Tôi bật cười phá lên, và tập trung vào việc hiện nguyên hình. Emma ngồi xuống mép giường, còn tôi leo xuống khỏi lòng anh Tod. “Em thấy khá hơn rồi chứ?” Anh hỏi và tôi gật đầu, hai má đỏ bừng.

“Xin lỗi cậu nhé, Emma. Vừa rồi hơi căng thẳng một chút.”

“Cái gì căng thẳng cơ?” Emma phẩy tay nhẹ răng cười với hai chúng tôi. “Chuyện vừa rồi hay chuyện liều thuốc thử?”

“Cả hai.” Anh Tod và tôi cùng đồng thanh. Sau đó anh nửa đùa nửa thật nói, “Em nhớ bảo Sabine cho Sophie *nửa* liều thôi.”

Chương 4

“Thế nào? Bọn mình có học lớp nào cùng nhau không? Để mình xem nào...” Tôi giật vội lấy tờ thời khóa biểu trên tay Emma, lúc cậu ấy vừa từ phòng Hội đồng đi ra. “Ồi.” Tôi đọc lại một lần nữa, hy vọng là mình nhìn nhầm, “Trong số hàng trăm học sinh, tại sao bọn mình lại chỉ học chung với nhau có một lớp thôi?”

Lại còn là lớp tiếng Pháp, của cô Brown. Lớp duy nhất mà tôi và “Emily Cavanaugh” sẽ học cùng nhau lại chính là cái lớp mà Emma ghét nhất.

Emma nghiêng người sang thì thầm với tôi, mắt liếc về phía những khuôn mặt quen thuộc đang không hề nhận ra cậu ấy. “Đằng nào cũng một công khai gian tuổi, tại sao không làm cho mình 18 thay vì 17? Hay nếu được 21 thì càng tốt.”

“Cậu phải học xong trung học chứ, Emma.”

“Tại sao? Để làm gì?”

Tôi dám chắc có hàng tá câu trả lời hợp lý cho câu hỏi đó, nhưng tam thời tôi chưa nghĩ ra, bởi bản thân tôi cũng không hề muốn đi học. Vì thế tôi đành lấy cái lý do mà lâu nay tôi vẫn thường dùng để tự động viên chính mình. “Để đòi lại công lý. Đây chính là nơi lão Avari và đám tà ma thường lui tới, cậu quên rồi à? Có khi mục Invidia cũng đang đứng ngay chỗ bọn mình đang đứng ở đầu bên kia thế giới ý chứ. Biết đâu giờ mục ấy cũng đang nghe ngóng đánh hơi tìm chúng ta không biết chừng. Nếu cậu không đi học thì làm sao dụ mục ta vào bẫy được?”

“Cậu nói cũng có lý. Nhưng mình thật không cam tâm. Lúc trước bị bắt buộc phải đi học đã đành. Giờ không ai bắt nữa thì lại phải mắc kẹt ở đây để tìm cách tiếp cận chúng.”

“Chào mừng cậu đến với kiếp sau của mình. Tiết đầu tiên của cậu là gì thế?”

Emma mở thời khóa biểu ra xem lại lần nữa rồi chúng tôi lững thững đi về phía cuối hành lang. Tôi cố gắng không để ý tới những ánh mắt soi mói của mọi người, cho tới khi có tiếng ai đó lọt vào tai tôi. “Không thể tin được là cô ta vẫn tới trường ngày hôm nay. Bạn thân vừa mới chôn chưa đầy 24 tiếng, và trông cô ta chẳng có vẻ gì là buồn phiền.”

Thì ra vậy, mọi người cho rằng đáng ra tôi vẫn đang phải ở nhà, vật vờ khóc lóc tiếc thương cho Emma. Nhưng cậu ấy đang đứng ngay bên cạnh tôi. Tôi chỉ có thể giả vờ trong suốt một tuần rưỡi đầu khi cậu ấy chưa thể quay trở lại trường vì còn chờ kết quả giám định pháp y của cảnh sát.

“Phòng 204.” Emma ngẩng lên cau mặt nói, “Lớp mình ở trên tầng. Lát gặp nhau ở bữa trưa vậy nhé?”

“Ừ.” Ít nhất chúng tôi vẫn có thể gặp nhau vào giờ ăn trưa.

Tiết Toán trôi qua thật chậm chạp khi không có Emma. Mọi người vẫn tiếp tục nhìn tôi với những ánh mắt đầy khó hiểu. Và vì giờ chẳng còn ai để nói chuyện cùng, tôi đành lúi búi tập ra làm cho giết thời gian.

Tôi đã trở thành trung tâm của sự chú ý sau khi chết đi, và giờ đây tôi vẫn là trung tâm của sự chú ý mặc dù người chết là Emma. Dù thế nào thì người thua thiệt nhất vẫn là tôi.

“Chào cậu, Kaylee.” Chelsea Simms chạy tới ngồi xuống cạnh tôi, mà không cần đợi tôi mời, và tôi thầm nguyện rửa bản thân vì đã xuất hiện quá sớm.

“Chào cậu.” Tôi không có giờ vào tiết ba, vì thế tôi thường ra đây ngồi chờ anh Tod, trong trường hợp anh được nghỉ sớm.

Chelsea rút từ trong túi ra một cuốn sổ. “Cậu có thể cho mình hỏi vài câu về Emma được không? Mình đang phải viết về cậu ấy cho tờ báo trường.”

Thật xui xẻo cho tôi!

“Được thôi.”

Chelsea nhíu mày nghiên cứu thái độ của tôi. “Nếu giờ không phải là thời điểm thích hợp thì mình có thể...”

“Không, không sao. Cậu cứ hỏi đi. Mình sẵn sàng nói về Emma mà. Làm như thế các ký ức về cậu ấy sẽ còn sống mãi.” Tôi nói nghe cũng văn hoa đây chứ?

“Tốt quá. Thế... Emma là học sinh năm 3 đúng không?” Chelsea hỏi, và tôi gật đầu, “Cậu ấy có hai chị gái?” Lại thêm một cái gật đầu nữa, và tôi nhận ra là này giờ Chelsea cầm cuốn sổ trên tay thật nhưng không hề ghi chép gì hết. Rõ ràng cô ta vẫn chưa lấy đủ dũng khí để hỏi điều cần hỏi.

“Và... cậu ấy là một học sinh ngoan?”

Tôi quay sang nhìn thẳng vào mắt cô bạn kia và nói. “Chelsea, cứ hỏi cái gì cậu thật sự muốn hỏi đi. Cứ vòng vo thế này có khi mất cả ngày vẫn chưa vào được chủ đề chính.”

Chelsea chớp chớp mắt, nhìn tôi kinh ngạc rồi gật đầu. “OK. Cậu có nghĩ việc Emma Marshall và bạn trai cậu ấy chết cùng trong một ngày là sự trùng hợp ngẫu nhiên không? Lại còn chỉ một ngày sau khi người ta tìm thấy xác Brant Williams chết trong xe ô tô, ngay tại bãi đỗ xe của trường?”

Tôi nuốt nước bọt cái ực, cố gắng che giấu sự ngạc nhiên của mình. Tôi hiểu là mọi người ở trường cũng có nhiều hoài nghi, nhưng không hề nghĩ là sẽ có ngày bị hỏi thẳng như thế vào mặt. Không hiểu cô ta nghĩ sao mà hỏi tôi câu đó?

“Thê cậu có nghĩ đó là trùng hợp không?” Tôi hỏi ngược lại, để câu thêm chút thời gian để suy nghĩ, “Bởi vì nếu không mình cũng không biết nên gọi đó là gì nữa. Cả ba người đều chết ở các thời điểm khác nhau, ở những nơi khác nhau và theo cách rất khác nhau.” Do không ai tìm ra được nguyên nhân tử vong của Brant và Jayson nên nhân viên pháp y đều kết luận là đột tử

do đều được xác định là đột tử do bị suy tim. Một căn bệnh không hề phổ biến ở thanh niên độ tuổi 17-18.

“Lúc Emma chết, cậu có mặt ở đó không?” Chelsea chăm chú quan sát phản ứng của tôi.

“Có. Cùng vài người bạn khác nữa. Hôm đó là sinh nhật mình.” Nước mắt của tôi lúc này là thật. Tôi đang nói dối nhưng sự thật cũng đau đớn không kém, “Bọn mình đang ngồi chơi ở chỗ xích đu bên hồ, và rồi Emma lấy đà bật lên rất cao.” Tôi ghen ngào nói, “Cậu ấy muốn chứng minh cho mọi người thấy là mình có thể làm được. Sau đó cậu ấy buông hai tay ra và... ngã khỏi cái xích đu. Lưng cậu ấy đập xuống sàn rất mạnh, nhưng mình đoán là cậu ấy đã bị đập đầu trước đó...”

Tôi ngừng lại, nước mắt rơi lã chã. Tôi đang khóc thực sự. Sau khi nhớ lại về chuyện vừa xảy ra hai tuần trước. Lúc bàn tay của mẹ Belphegore chạm vào cổ Emma... Lúc nghe thấy tiếng khục vang lên chát chúa. Lúc chứng kiến Emma đổ sập xuống sàn.

Trong ký ức của tôi, mọi chuyện diễn ra như một thước phim quay chậm, tua đi tua lại không có hồi kết. Đó là cách duy nhất giúp tôi vượt qua được các buổi lấy lời khai của cảnh sát. Và không ai có thể nghi ngờ gì về câu chuyện của tôi.

“Chắc kinh khủng lắm nhỉ.” Chelsea nói, và tôi gạt đầu trong làn nước mắt.

“Ừ.”

“OK. Cảm ơn cậu.” Chelsea đứng dậy, cất cái bút và cuốn sổ vào trong túi, “Kaylee, mình chỉ muốn cậu biết rằng... bọn mình đã tạm dừng in cuốn kỷ yếu trường. Thực ra họ đã bắt đầu in được vài ngày rồi nhưng sau khi biết chuyện về Brant, Jayson và Emma, họ đồng ý in lại toàn bộ mà không tính phí. Vì thế... cuốn kỷ yếu năm nay có thể sẽ hơi muộn nhưng sẽ có riêng một trang dành cho Emma, cả Brant và Jayson nữa.”

“Cảm ơn cậu. Điều đó có ý nghĩa rất nhiều.” Tôi thậm chí còn không hề biết Chelsea là người của đội làm kỷ yếu trường năm nay.

Chuông báo hiệu hết giờ vang lên, Chelsea chào tôi rồi đi vào bên trong.

Hai phút sau, chị Sophie xuất hiện, quăng cái bộp tờ báo xuống trước mặt tôi.

“Thử đọc mà xem, xem có nực cười không? May mà bố tôi vẫn còn đọc báo giấy.” Luca đặt khay thức ăn xuống và ngồi đối diện với tôi, trong khi bà chị họ của tôi vẫn đang đứng phẩy phẩy tay cho hạ hỏa. Chị ấy thậm chí còn chưa cả mua đồ ăn.

“Cái gì thế?” Tôi liếc về phía tờ báo và căng mắt ra đọc ngược, “Trung học Eastlake - Ngôi trường nguy hiểm nhất trong các trường cùng hệ thống.”

Chị Sophie gạt đầu, mắt mở to đầy phẫn nộ.

“Uầy.”

“Cậu nhìn tiếp đến bức ảnh đi.” Luca vừa nói vừa dứt miếng bánh mì kẹp thịt vào miệng.

Bên dưới tiêu đề đó là một bức ảnh đen trắng của... tất cả chúng tôi. Tôi, Nash, Sabine, và Emma, trong cơ thể của Lydia. Được chụp tại đám tang của cậu ấy.

Tôi bắt chéo ngón tay hy vọng bố mẹ của Lydia không nhìn thấy bức ảnh đó.

“Không thể tin nổi!” Chị Sophie vẫn tiếp tục hậm hực, “Họ gọi trường chúng ta là ngôi trường nguy hiểm nhất đất nước.”

“Trong cùng hệ thống thôi.” Luca chữa lại, “Em có muốn ăn gì không?”

“Làm sao em có thể nuốt nổi sau khi đọc được mấy dòng đó?”

“Có chuyện gì thế?” Anh Nash hỏi, lúc anh và Sabine ngồi xuống cạnh Luca.

“Chuyện gì à? Trường chúng ta vừa được bầu là ngôi trường nguy hiểm nhất nước Mỹ.”

“So với các trường cùng hệ thống thôi.” Luca nói thêm, “Anh dám chắc là mấy trường có vài ngàn học sinh còn nguy hiểm hơn nhiều.”

Anh Nash bật cười, ngay lập tức bị chị Sophie quay ra lườm cho một cái cháy mắt. “Chuyện này chẳng có gì đáng cười hết! Các trường khác trong danh sách cùng lắm là bị xếp vào dạng bạo lực hoặc tội phạm có tổ chức thôi.” Chị hạ giọng nói tiếp, “Chỉ riêng có trường chúng ta là bị đám quỷ Cõi Âm thao túng.”

“Làm sao cô biết?” Sabine bốc một miếng khoai tây rán trong đĩa của anh Nash.

“Chuyện gì?” Cuối cùng chị Sophie cũng chịu ngồi xuống ghế.

“Làm sao cô biết là mấy trường đó không bị đám tà ma quây phá? Bài báo đó đâu có nói cụ thể trường chúng ta bị vấn đề gì đâu đúng không?” Sabine hỏi và chị Sophie miễn cưỡng lắc đầu.

“Chúng tôi họ cũng không hề dă động gì tới vấn đề của các trường khác. Chúng ta chỉ biết chung chung là họ có vấn đề về bạo lực.”

“Và khi thấy chuyện gì buồn cười thì nên cười, để giải tỏa mọi bức bối trong lòng.” Anh Nash bổ sung, “Bằng không, theo thời gian nó sẽ khiến con người ta hóa điên và già đi với hàng tỷ nếp nhăn in hằn trên trán.”

Chị Sophie tròn tròn mắt nhìn anh Nash trần trối, ở bên cạnh, Sabine đang ôm bụng cười ngặt ngẽo.

“Sophie ơi!” Ai đó gọi ầm lên từ phía bên kia sân. Cả lũ đồng loạt quay ra nhìn và thấy Jennifer Lamb đang tiến về phía bàn chúng tôi, tay cầm quyển sách Hóa học, “Cậu đưa cái này cho em họ cậu giùm mình với. Cậu ấy để quên trong lớp.”

“Em họ mình á?” Chị Sophie đứng dậy cầm lấy quyển sách, bối rối nhìn về phía tôi. Nhưng

tôi còn chưa kịp chối không phải sách của mình thì Jennifer đã giải thích trước.

“Emily. Cậu ấy cùng tổ với mình. Mà này, cậu ấy lúc nào cũng... cục cằn như thế à?”

Chị Sophie nắm chặt lấy quyển sách, gằn giọng nói. “Đó là em họ của Kaylee. Không liên quan gì đến mình.”

Jennifer cau mày. “Nhưng họ của cậu ấy cũng là Cavanaugh mà.”

Trong khi chị Sophie quay sang lờ mắt nhìn tôi. “Tuyệt! Giờ tôi lại còn có thêm một cô em họ nữa cơ đấy.”

Tôi mím môi cố nín cười, còn Jennifer chỉ biết bối rối quay đi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bữa trưa trôi qua được gần một nửa mới thấy Emma xuất hiện. Chậm độ 30 giây nữa thôi là tôi đã định đứng dậy đi tìm cậu ấy rồi. “Ngày hôm nay thật kinh khủng!” Cậu ấy vút phịch cái cặp xuống bàn, cũng may Luca nhanh tay đẩy kịp cái khay sang một bên chứ không thì đi tong cả bữa trưa, “Ông thầy giáo Toán mới bắt mình phải làm bài kiểm tra bù, làm mình vào lớp tiếng Anh muộn mất 15 phút. Và giờ thì cô giáo tiếng Anh cũng ghét mình. Chưa hết, đưa cùng tổ Hóa với mình vừa ngu vừa dần, quyển sách Hóa thì biến mất, báo hại mình tìm suốt nửa buổi rồi vẫn chẳng thấy đâu. Đồ ăn ở căng-tin thì chán ngắt.” Emma xổ ra một tràng rồi gục đầu xuống bàn, khiến cho ai nấy cũng phải bất ngờ.

“Emma ơi...” Tôi đặt một tay lên vai cô bạn thân.

“Gì?” Cậu ấy thậm chí chẳng buồn ngẩng mặt lên.

Anh Nash cầm lấy quyển sách trên tay chị Sophie. “Cô bạn vừa ngu vừa dần mà em nói vừa tới nhờ trả cuốn sách Hóa này cho em.”

Emma ngồi bật dậy, giật lấy quyển sách từ tay anh Nash. “Chắc chắn là cô ta đã ăn trộm nó để chơi em đây mà. Sao chúng ta lại phải học chung với toàn lũ dở hơi cáng hấp thế nhỉ?”

Có chuyện gì đó không ổn. Thật chẳng giống với Emma thường ngày chút nào.

Lông mày chị Sophie xếch ngược lên. “Này, cô ăn nói hơi bị xúc phạm rồi đấy nhé! Nên nhớ tôi cũng là một phần của đám người mà cô vừa gọi là dở hơi cáng hấp kia.”

“Sự thật thường phũ phàng mà.”

Tôi há hốc mồm nhìn Emma. Đành rằng cậu ấy đang phải trải qua một giai đoạn vô cùng khó khăn, tất cả chúng tôi đều hiểu điều đó, nhưng nói gì cậu ấy cũng vẫn là *Emma*. Một người luôn trung thành với bạn bè và bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh, trừ những lúc xù lông xù vẩy để bảo vệ người thân. Nói chung là một người dễ gần và quảng đại.

“Emma, có chuyện gì không ổn à?”

Cậu ấy quay phắt sang trừng mắt nhìn tôi đầy phẫn nộ. “Nãy giờ tại cậu để đâu thế? *Mọi thứ*

đều không ổn. Mình quá lùn không thể nhìn rõ bảng từ phía cuối lớp. Cả ngày không ai thèm chào hỏi mình lấy một tiếng. Tất cả là lỗi *tại cậu*, Kaylee ạ. *Cậu* ném mình vào trong cái cơ thể ngu đần này và giờ không ai buồn ngó đến mình nữa. Thử hỏi có thằng con trai nào điên mà đi để mắt tới một đứa con gái gầy tong teo như cái đũa thế này không?” Nói xong cậu ấy đảo tròn hai mắt rồi phẩy tay nói tiếp, “À quên, hỏi nhầm hàng. Chỉ có anh em nhà Hudson mới đi thích mấy đứa con gái trông giống như *con trai* thế này. Cái kiểu lưỡng tính đó có thể hợp với cậu thật đấy nhưng với mình đó là một sự sỉ nhục.”

Tôi mở miệng nhưng không thốt ra được lời nào. Bởi tôi vẫn còn đang quá sốc trước những lời lẽ cay độc vừa rồi của Emma.

Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy giận dữ đến như vậy.

Và tôi *không phải* là một kẻ lưỡng tính!

“Sabine?” Anh Nash trông cũng bối rối không kém gì mấy người bạn tôi, “Em đang làm gì đấy à?” Anh ấy không muốn để Sophie biết việc Sabine có thể điều khiển được nỗi sợ hãi của người khác theo ý mình.

“Không phải em.” Cô nàng *mara* giãy nảy lên, “Khả năng của em chỉ dừng lại ở các nỗi sợ hãi thôi. Nhưng nãy giờ em có thấy cô ta sợ hãi gì đâu. *Không một chút nào luôn*. Mùi vị này giống như nổi tức giận thì đúng hơn.”

“Chị *không tìm thấy* chút sợ hãi nào á?” Tôi hỏi lại, và Sabine lắc đầu.

Vậy còn nỗi sợ không thể hòa nhập? Nỗi sợ khi trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý một cách bất đắc dĩ? Nỗi sợ khi phải trả nợ bài tập còn thiếu? Nỗi sợ bị hút ngược trở lại Cõi Âm bởi chính con quỷ đã từng bẻ gãy cổ cậu ấy?

Tôi chưa từng gặp ai mà *không* có một nỗi sợ hãi nào đó.

“Tất nhiên là nổi tức giận rồi.” Emma hậm hực ném quyển sách Hóa vào trong cặp, “Tôi việc quái gì phải sợ ai? Tôi đang điên vì bị mắc kẹt trong cái cơ thể hạng hai này đây. Trường học thì chẳng ra làm sao, từ ô tô đến quần áo, giày dép đều mất sạch. Ý tưởng thông minh này là của ai thế? Của cậu đúng không?” Ánh mắt hùng hực lửa căm thù của cậu ấy khiến tôi sững sờ. Và có phần hoảng sợ. “Chắc chắn chỉ có cậu mới nghĩ ra được cái trò đó. Đúng là nhiệt tình cộng ngu dốt thành phá hoại mà.”

“Đủ rồi đấy, Emma.” Sabine đập mạnh hai tay xuống bàn, “Nói trước, đây là lời cảnh cáo duy nhất tôi dành cho cô thôi đấy. Có thể Kaylee ngây ngô và ngờ nghệch thật nhưng cô thật *may mắn* khi có cô ta làm bạn. Chính cô ấy đã cứu mạng cô.”

“Một phần mạng thôi.” Emma lầm bầm nói. Trông cậu ấy có vẻ đã bình tĩnh hơn.

Anh Nash kéo tay Sabine ngồi xuống và chị ta đành miễn cưỡng làm theo. “Có gì đó không ổn với cô ta.”

“Thì tôi chẳng vừa liệt kê ra một loạt những gì không ổn với tôi rồi đấy thôi.” Emma hậm hực nói.

“Hai ngày vừa rồi tâm trạng của cậu ấy có vẻ không ổn định lắm.” Tôi ngập ngừng bổ sung.

“Cậu đang nói cái quái gì thế?” Emma sáng giọng hỏi.

“Cậu đã khóc ở đám tang.”

“Rất nhiều người khóc ở đám tang mà Kaylee.” Luca phân tích. Nghe cậu ấy nói vậy tôi thấy cũng có lý. Nhưng nghĩ lại vẫn có gì đó không ổn ở Emma, nhưng tôi không biết phải lý giải như thế nào.

“Mới một phút trước cậu ấy còn đang rất bình thường, lặng lẽ quan sát tang lễ mà cậu ấy đã tự chuẩn bị cho mình. Vậy mà chỉ một giây sau đã thấy cậu ấy bật khóc nức nở và ôm chầm lấy mẹ mình rồi.”

“Ừ thì tại mẹ cô ấy khóc trước mà.” Anh Nash nhún vai giải thích, “Ai nhìn thấy mẹ mình khóc mà chẳng muốn khóc theo.”

Chuyện không thể chỉ đơn giản như thế... “Rồi chiều hôm qua tự dưng cậu ấy nổi giận dưng dưng đòi đi trả thù mụ Invidia, một cách rất bộc phát...”

“Cái đó không thể gọi là bộc phát được.” Đến lượt Sabine nhảy vào phân tích, “Bản thân cô cũng muốn trả thù mà, Kay. *Tất cả* chúng ta đều muốn.”

Không sai. Và Emma đã lấy nó từ chúng tôi.

“Khoan, chuyện đó xảy ra khi nào thế?” Chị Sophie ngẩng đầu lên hỏi và tôi nhận ra là mình đã nói quá nhiều.

“Làm ơn đừng có nói về tôi như thể tôi đang không có ở đây có được không?” Emma đứng bật dậy làm các bàn xung quanh quay ngoắt đầu lại nhìn.

“Xin lỗi cậu.” Tôi kéo tay Emma ngồi xuống, “Chỉ là mình thấy chuyện này thật khó hiểu. Bọn mình đã là bạn thân của nhau hơn chục năm nay và thường thì mình mới là người hay thay đổi cảm xúc từ thái cực này sang thái cực khác...”

“Đúng vậy.” Chị Sophie chêm vào, “Các trạng thái cảm xúc của Kaylee rất không ổn định.”

“Chị càng giúp chỉ càng khiến cho tình hình xấu đi thôi.” Tôi lờ mắt cảnh cáo bà chị họ, “Vấn đề là trước giờ Emma luôn là chỗ dựa tinh thần của em. Vững chắc và an toàn.” Tôi quay sang nhìn cô bạn thân bằng đôi mắt trù mẫn, để cậu ấy hiểu rằng chúng tôi không hề loại cậu ấy ra khỏi câu chuyện. “Cậu chưa bao giờ đổ lỗi cho mình về *bất cứ chuyện gì*. Kể cả những chuyện mình đáng bị trách mắng. Còn nữa, ba năm nay bọn mình vẫn ăn trưa ở căng-tin bình thường mà, tự dưng sao hôm nay cậu lại nổi khùng lên với thức ăn ở đó thế? Và Jennifer Lamb đã làm gì để mà bị gọi con dỏ hơi?”

Emma cụp mắt, cau mày suy nghĩ. “Cô ta... Cô ta huých vào khuỷu tay mình, làm đổ hết nước ra bàn. Nhưng cô ta đã xin lỗi. Và lau dọn chỗ nước đổ.” Cái nhíu mày của cậu ấy càng lúc càng sâu, “Có điều mình cực ghét thức ăn ở căng-tin. Còn cậu...” Emma đột nhiên như choàng tỉnh, “Ôi, Kay. Mình rất rất xin lỗi. Mình không có ý nói cậu như thế đâu. Tất cả những chuyện

này không phải là lỗi của cậu. Cậu đã cứu mạng mình và mình thật may mắn khi có cậu làm bạn. Mình cũng không hiểu mình đang nghĩ gì nữa. Chỉ là tự dung mình thấy *giận dữ* vô cùng.”

Nhưng tôi biết đó chỉ là một phần sự thật. Những gì Emma vừa nói khi này hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng của cậu ấy. Tôi có thể đọc được điều đó trong mắt Emma. Cậu ấy ghét phải sống trong cơ thể của Lydia và ở một góc độ nào đó cậu ấy thực sự có trách tôi. Nhưng tôi thấy nhẹ lòng một chút khi hiểu rằng cậu ấy, Emma mà tôi đã quen hơn chục năm nay, sẽ không bao giờ chịu thừa nhận điều đó. Cậu ấy thả mang theo bí mật ấy xuống mồ chứ không chịu làm tổn thương tôi.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với cậu ấy nhưng có vẻ như nó đã dịu dần đi.

Luca hắng giọng, đẩy cái khay trống không ra giữa bàn. “Mọi người nên hiểu là việc chết đi so với việc sống trong cơ thể của một người khác là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau. Có thể cái chết của cậu ấy hoặc việc cậu ấy đang phải điều chỉnh để thích ứng dần với cơ thể mới khiến cho các cảm xúc của Emma bị mất cân bằng.”

Cân bằng.

“Ôi, không...” Tim tôi thất lại.

“Sao thế?” Emma hốt hoảng hỏi. Còn những người khác thì mặt đầy tò mò, “Chuyện gì? Chuyện gì?”

“Vấn đề cân bằng.” Luca đoán bừa nhưng hóa ra lại thành đúng. “Lydia là một *syphon*. Và giờ cậu đang ở trong cơ thể cô ấy.”

“Thế thì sao? Mà chính xác thì *syphon* là cái gì?” Sophie hỏi. “Em nghe nhiều rồi mà vẫn chưa hiểu lắm.”

“Là một dạng ký sinh như loài *mara*.” Sabine giải thích, nhưng tôi lắc đầu.

“Cũng không hẳn. Theo cách giải thích của Lydia thì trong người chị ta có cái gì đó rất nhạy cảm với sự mất cân bằng. Sự đau đớn. Căng thẳng. *Giận dữ*.” Tôi liếc về phía Emma, “Và khi một *syphon* cảm nhận được sự mất cân bằng ở ai đó gần mình, theo bản năng cơ thể của cô ta sẽ tự động san sẻ sự mất cân bằng đó, bằng cách lấy bớt đi nếu thấy quá nhiều hoặc bổ sung thêm vào, nếu thấy quá ít.”

“Đó là cách cô ta đã giúp em à?” Anh Nash hỏi. “Hồi ở bệnh viện Lakeside ý?”

“Vâng.” Lydia và tôi đã gặp nhau lúc đang cùng là bệnh nhân của khoa tâm thần. Chính cô ấy đã cứu mạng tôi, “Khi ấy em cần phải cất tiếng khóc cho linh hồn của một bệnh nhân. Nhưng em chưa biết mình là một *bean sidhe*, lại càng không biết làm sao để kiểm soát tiếng hét của mình. Càng cố kiềm chế em càng bị đau. Rất nhiều. Lydia cảm nhận được sự đau đớn của em và đã gánh giúp một phần. Đủ để em tiếp tục chịu đựng được.”

Mặt Emma tái đi. “Va cái năng lực *syphon* ấy gắn liền với cơ thể này?”

Tôi nhún vai. “Có thể lắm. Lúc lão Avari nhập vào người Alec và Sabine, năng lực của họ

cũng đi liền với cơ thể mà.”

Sabine nhớ khi bị nhắc lại việc từng bị người khác nhập vào người. Chị ta ghét phải thừa nhận chuyện không thể kiểm soát cơ thể của chính mình, dù chỉ là trong chốc lát.

“Có phải đó là điều mình đang làm không?” Emma hốt hoảng kêu lên, “Mình đang nhập vào xác của Lydia à? Giống như một tà ma? Hay một *hồn ma*? Bởi vì mình đã *chết*?”

“Suytttt!” Chị Sophie liếc vội ra xung quanh để chắc chắn là không có ai đang nghe lén câu chuyện của chúng tôi.

“Không!” Tôi cố trấn an cô bạn thân, mặc dù bản thân tôi cũng không hề chắc chắn, “Cậu không phải là hồn ma.” Cũng may là giờ tôi không còn phải lo tới chuyện bị người khác nghe thấy tiếng mình nữa.

“Trên đời này *làm gì có ma*.” Luca nói thêm.

“Biết đâu mình là người đầu tiên thì sao.” Hai mắt Emma mở to đến nỗi tôi chỉ sợ chúng sắp nhảy ra khỏi tròng bất cứ lúc nào, “Có khi hồn ma chính là những đứa như mình, một linh hồn sống nhờ trong cơ thể của người khác, nhưng không hề thuộc về nơi đó. Mình không thuộc về nơi này. Mình không hợp để làm một *syphon*. Mình không muốn làm *syphon*.”

“Cậu thuộc về nơi này.” Tôi nắm lấy vai Emma xoay sang đối diện với mình để có thể nhìn thẳng vào mắt cậu ấy,, “Cậu thuộc về nơi này cùng với bọn mình. Dù cho cậu ở hình dạng nào đi chăng nữa. Và cũng có thể cơ thể của Lydia không hề có năng lực *syphon*, mà chỉ là một phần linh hồn của chị ta vẫn còn mắc lại trong đó cùng với cậu.”

“Một phần *cái gì* của chị ta cơ?” Emma giơ một tay lên ôm ngực, “Vẫn còn một phần linh hồn của Lydia ở trong này á?” Cậu ấy rít lên, “Cậu định bao giờ mới nói cho mình biết điều đó thế?”

“Mình xin lỗi.” Tôi nhún vai, giọng đầy ăn năn, “Dạo gần đây mình có quá nhiều chuyện phải giải quyết: Cho lời khai với cảnh sát về cái chết của cậu, chuẩn bị tang lễ cho cậu, tìm chỗ ở cho cậu và nghĩ xem làm thế nào để đưa cậu trở lại trường... nên đã quên bém đi vụ linh hồn đó.”

“Cũng không tệ như em nghĩ đâu Emma.” Anh Nash vội nhảy vào đỡ lời, khi thấy những lời tôi vừa nói chỉ càng như đổ thêm dầu vào lửa, “Lydia đã gánh một phần sự đau đớn cho em khi em chết, và khi Kaylee giữ lại linh hồn của em, cô ấy đã giữ lại một phần linh hồn của Lydia.”

“Còn phần còn lại thì sao?”

Tôi hít một hơi thật sâu, không biết nên giải thích thế nào cho cậu ấy đỡ sợ. “Chúng...”

“Phân tán khắp nơi.” Sabine sốt ruột trả lời thay tôi, “Tan biến vào các góc ngách của cả hai thế giới, loài người và Cõi Âm, đợi ngày tái hợp lại với nhau.”

“Khoan đã. Vậy là sẽ có ngày linh hồn của Lydia hợp nhất lại với nhau?”

Luca gật đầu. “Theo như lời bà trẻ của mình...” Madeline, bà trẻ của Luca, lại là sếp của tôi ở phòng Khiếu nại, “...chúng sẽ từ từ hợp nhất lại với nhau. Còn bây giờ... có lẽ chúng đang trôi nổi lung tung ở cõi u minh. Không có ý thức, không có cảm giác. Nói chung là không biết gì hết.”

“Thế... Lydia sẽ trở lại khi linh hồn của chị ta... liền lại à?” Hơi thở của Emma càng lúc càng nhanh, và mặt cậu ấy gần như chuyển sang màu đỏ, “Có khi nào chị ta sẽ muốn đòi lại cơ thể này không? Liệu bọn mình có phải chia sẻ nó không?” Hai tay cậu ấy bấu chặt lấy thành bàn, “Hay là chị ta sẽ tống cổ mình ra ngoài? Và mình sẽ trở thành một *hồn ma vô gia cư* hả Kaylee?”

“Emma, để điều đó xảy ra cũng phải mất vài thế kỷ nữa là ít. Đây không phải là điều chúng ta cần lo lắng bây giờ.”

“Vài thế kỷ cơ á? Vậy là cũng có thể nó sẽ *không xảy ra*?”

“Thôi nào, chúng ta phải nhìn vào mặt tích cực của vấn đề chứ.” Chị Sophie đặt hai tay lên bàn, “Đó là cách tụi này vẫn làm ở CLB khiêu vũ, mỗi khi bị xếp thứ hai. Đừng nghĩ đứng thứ hai là thất bại hay thua cuộc. Hãy nghĩ xem dưới mình còn biết bao đội khác đang thềm được như mình.” Chị nhún vai nói tiếp, “Nghĩ như thế sẽ khiến ta cảm thấy thanh thản và thoải mái hơn rất nhiều.”

Trong một giây, chẳng ai nói được câu gì, chỉ biết trân trối nhìn Sophie. Ngay đến Luca trông có vẻ cũng hơi... khó chịu. Chỉ có Sabine là nhún vai gật gù tò vờ đồng tình. “Cũng đúng. Và nếu mọi người hỏi tôi thì theo tôi, mặt tích cực của chuyện lần này là Emma biết mình là ai để mà học cách kiểm soát năng lực của mình. Tin tôi đi, chỉ cần kiểm soát được nó là mọi chuyện sẽ khác ngay.”

“Mình có thể kiểm soát được nó à?” Emma mặt tràn trề hy vọng.

Tôi gật đầu. “Lydia có thể thì cậu cũng có thể.” Tôi đoán như thế, “Cậu thử nghĩ lại mà xem... ở đám tang hôm trước, cậu đang hoàn toàn bình thường lúc ở cùng bọn mình, bởi vì hội mình ai cũng biết là cậu chưa chết nên không đau buồn như những người khác. Nhưng khi mẹ cậu đến gần, cậu đã bị mất kiểm soát bởi mẹ cậu đang vô cùng đau đớn và cậu đã gánh đỡ một phần cho mẹ.”

“Và...” Anh Nash hồ hởi phân tích tiếp, “Ngày hôm qua, khi em dùng dùng đòi đi trả thù đám tà ma, có lẽ em đang san sẻ bớt một phần từ Kaylee. Kể từ sau cái chết của em, cô ấy luôn sục sôi ý chí trả thù lão Avari và đồng bọn.”

Sai, còn từ trước đó cơ. Bắt đầu từ cái ngày lão Avari lừa tôi giết Alec. Tôi đã học cách biến nỗi đau thành lòng căm thù, một thứ cảm xúc có ích hơn rất nhiều.

Luca nhú mày. “Thế thì cơn giận dữ khi nãy của Emma là từ đâu? Ai đó hẳn phải đang rất điên mới có thể khiến cho Emma nổi đóa lên với cậu như thế chứ.”

Ôi, không! Tôi không hề nghĩ tới chuyện đó. Cơn thịnh nộ của Emma chắc chắn phải bắt nguồn từ một nơi nào đó trong trường. Với việc hàng trăm tà ma đang ngày đêm lượn lờ bên phiên bản Cõi Âm của trường học chúng tôi, khả năng là cơn giận dữ đó không phải có nguồn gốc từ con người. Đồng nghĩa với việc ai đó ở trường Eastlake lại sắp bị mất kiểm soát.

Một lần nữa.

Chương 5

“Em đi đâu đấy?” Anh Nash hỏi lúc thấy tôi đứng dậy, rút điện thoại trong túi ra.

“Tìm kẻ đã truyền cơn nóng giận khi nãy cho Emma, trước khi hắn ta thực sự làm hại ai đó.” Bao lực là điều cuối cùng chúng tôi cần ở ngôi trường được bầu là “nguy hiểm nhất nước Mỹ”, trong số các trường cùng hệ thống, “Trước bữa trưa cậu có tiết Hóa đúng không?” Tôi cố nhớ lại thời gian biểu của Emma, và cậu ấy gật đầu, “Lớp của ai?”

“Thầy Flannery.”

“Trong lớp cậu có ai trông có vẻ giận dữ không? Kiểu không kiểm soát được cảm xúc của mình ý?”

Emma lắc đầu. “Chỉ có mình thôi.”

“Chúng tớ gã này rất giỏi che giấu cơn thịnh nộ của mình.” Và mọi người xung quanh hắn sẽ gặp nguy hiểm khi cơn điên của hắn bùng nổ, vì không được chuẩn bị trước. “Mình phải tranh thủ đi xem cuốn sổ điểm danh của thầy Flannery mới được. Hẹn gặp mọi người sau.”

Nói rồi tôi quay lưng đi vào trong gian nhà chính, trước khi có người kịp lên tiếng phản đối. Vừa đi tôi vừa nhắn tin cho anh Tod. Ca trực của anh ở bệnh viện cũng vừa kết thúc, hy vọng anh ấy có thời gian giúp tôi giải quyết chuyện ở đây, nếu bung bét.

Sau khi chắc chắn là không còn ai nhìn thấy mình, tôi vọt biến vào phòng thí nghiệm Hóa của thầy Flannery ở tầng một. Ở Chúa, mọi người đang đi ăn trưa nên căn phòng trống không với cuốn sổ điểm danh mở toang trên bàn. Đa số các giáo viên khác từ lâu đã chuyển sang dùng sổ điện tử, trừ thầy Flannery. Thầy ấy đã gần 60 và vẫn thích làm việc theo cách truyền thống. Đã có lần tôi nghe thầy ấy phàn nàn với đồng nghiệp về việc không quen dùng máy tính để vào điểm nên thường mất gấp đôi thời gian so với cách thông thường.

Vẫn tiếp tục tàng hình, phòng trường hợp có ai đó đi qua, tôi lật lại danh sách những học sinh có mặt ở tiết ba khi nãy. Emily Cavanaugh được viết bằng bút chì ở dòng cuối cùng. Hầu hết trong số này đều là học sinh năm ba nên tôi biết gần hết. Tất cả này giờ đều ngồi ăn ở ngoài sân cùng tụi tôi, ngoại trừ bốn em lớp dưới. Vào những ngày nắng đẹp, bàn ăn ngoài trời thường bị các anh chị lớp trên giành hết, hội năm 1 và năm 2 thường phải chịu thiệt thòi ngồi ăn ở bên trong.

Bốn người vắng mặt là thành viên của đội bóng chày, đồng đội cũ của anh Nash. Họ sẽ tập trung ăn trưa ở sân tập trong hai tuần. Sau cái chết của Brant Williams. Đó là cách để đội bóng tưởng nhớ cậu ấy. Và tránh sự soi mói của người lớn.

Tôi gập cuốn sổ điểm danh lại rồi vọt biến ra ngoài sân tập. Chỉ có ba trong số bốn người tôi cần tìm đang ngồi ở đó. Marco Gutierrez không thấy đâu. Sau vài phút tìm kiếm, tôi đã lên vào từng phòng vệ sinh nam và phòng thay đồ trong tòa nhà để kiểm tra, cuối cùng tôi cũng tìm ra cậu ta ở trong phòng tập, đúng lúc chuông báo hiệu hết giờ vang lên. Giờ nghỉ trưa đã

kết thúc.

Sáu phút nữa tôi sẽ bị muộn giờ tiếng Anh.

Tôi hiện ra phía sau Marco, hiện cả hình và tiếng với cậu ra, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Marco? Anh không sao chứ?”

Marco giật mình, quay ngoắt lại. Ngay khi vừa nhìn thấy tôi, mắt cậu ra vằn lên đầy giận dữ. Hai tay nắm chặt lại hai bên hông. Và tôi chợt nhận ra một điều, một điều mà bản thân tôi không thể hiểu nổi.

Marco Gutierrez không phải chỉ có tức giận không. Cậu ta đang nổi giận với tôi.

“Kaylee Cavanaugh. Cô thật tốt khi giúp ta tiết kiệm được thời gian, đỡ phải đi tìm cô.”

Gai ốc chạy rần rập khắp sống lưng tôi, lên tới tận đỉnh đầu. Marco không phải là kiểu người ăn nói văn hoa như vậy. Và cậu ấy càng không có lý do gì để nổi giận với tôi. “Avari.”

Marco đã bị nhập.

“Trông cô chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên khi thấy ta nhỉ...” Marco nhướn một bên lông mày lên, hai cánh tay khoanh lại trước ngực.

“Ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng ông á? Không hề. Tôi đã quá quen với mấy trò xâm phạm vào đời tư người khác này rồi. Nhưng tôi không dám nói là mình thích thú gì khi được gặp ông... ở đây.” Tôi chỉ tay về phía cơ thể mà lão ta đánh mượn tạm. Cơ thể của một chàng trai vô tội và không có liên quan gì tới mấy chuyện này.

Nhưng thà gặp như thế này còn hơn gặp lão ta bằng xương bằng thịt. Và việc Avari không thể tự mình đi sang đây chứng tỏ hiện lão ta vẫn chưa có khả năng ấy. Chúng tôi có thể thở phào một chút.

“Ông muốn gì? Làm sao ông nhập được vào người cậu ấy?” Tà ma chỉ có thể nhập vào người đã từng chết, kể cả nếu sau đó vài phút họ được hồi sinh lại, người đã từng đi qua Cõi Âm, và người từng có liên hệ với chúng...

Ra vậy, tôi đã tự tìm ra câu trả lời cho mình. “Cậu ấy đã hít hơi lạnh.” Tôi kết luận, và lão Avari nhướn mày không hiểu, “Hơi thở của Quý. Hơi thở của ông.”

“À, à. Đúng vậy. Cậu Gutierrez đây là một trong số những người đã thử món hàng mà người tình mới nhất của cô đã giúp ta vận chuyển qua đây.”

“Tôi mới 17 tuổi, chứ không phải 40, mà người tình này mới chẳng người tình nọ.”

“Nhưng ta dùng đúng từ đấy chứ? Trông cô có vẻ đã bớt ngây thơ hơn so với lần đầu chúng ta gặp mặt rồi.”

“Chuyện đó chẳng liên quan gì tới ông.” Trừ phi nó khiến tôi không còn hấp dẫn trong mắt lão ta nữa. Khiến cho sự ám ảnh của lão ta với tôi không còn nhiều như trước nữa. Nếu được như vậy, tôi rất vui vẻ và sẵn sàng đón nhận cái mắc “lãng nhăng” mà hơn một nửa cái trường này đang nghĩ về tôi như thế, “Và anh Tod không hề biết mình đã vận chuyển cái gì giúp ông.” Anh ấy đã chấp nhận làm điều đó giúp Addison. Giúp chị ấy có một chút bình yên sau những trận đòn tra tấn và hành hạ dã man của lão Avari.

Nhưng thứ “hơi lạnh” mà anh mang tới thế giới của chúng tôi đã làm hại không biết bao nhiêu người, bao gồm cả Marco Gutierrez. Còn bao nhiêu bạn bè và đồng đội của anh Nash đã từng hít thở của lão Avari và tự biến mình thành miếng mồi ngon cho đám tà ma sử dụng.

“Ông muốn gì?” Tôi hỏi lại lần nữa, khi thấy lão ta vẫn chỉ đứng nhìn mình chằm chằm. Thà lão ta cứ lớn tiếng đe dọa còn đỡ sợ hơn cái kiểu lảng lạng quan sát như thế này.

Avari tắc tắc lưỡi, một hành động không hề phù hợp với một chàng trai 17 tuổi. “Câu hỏi đó đã được trả lời rất nhiều lần rồi, và ta nghĩ cô nghe cũng phát chán rồi. Câu trả lời vẫn không thay đổi, nhưng các điều khoản thì có. Ta muốn nổi thống khổ của cô, cả về thể xác lẫn tinh thần. Ta muốn tự tay xẻ thịt, lột da cô, tận mắt chứng kiến cô quằn quại trong đau đớn, Sau đó ta sẽ chữa lành cho cô và bắt đầu lại từ đầu. Ta muốn được nghe tiếng gào thét của cô. Ta muốn nhìn thấy cô đau đớn. Ta muốn nếm mùi vị của thịt, của máu và cả nỗi sợ hãi của cô. Ta muốn hằng đêm thưởng thức cơn ác mộng của cô khi chúng tan chảy trên đầu lưỡi và môi ta như hương vị của những trái anh đào chín mọng, Ta muốn cô, Kaylee Cavanaugh.”

Tôi cố nuốt ngược trở lại nỗi sợ hãi vào bên trong để lão ta không thể có được nó. “Ai chẳng thích được người khác thèm muốn, nhưng hôm nay tôi không có tâm trạng làm nô lệ của bất kỳ ai. Rất tiếc.”

“Ta sẽ nói đơn giản để cho cô hiểu, tiểu *bean sidhe*. Nếu cô không đi qua Cõi Âm và nộp mình ngày hôm nay, ta sẽ lần lượt xử từng người thân của cô.” Chỉ vì không có được tôi. Kể cả nếu lão ấy bắt tôi đi qua bên đó, và tại thời điểm này lão ta chưa có cách nào làm điều đó, Avari cũng sẽ không thể giữ tôi ở lại Cõi Âm. Khi mà tôi vẫn còn ý thức và làm chủ cơ thể của mình. Các *bean sidhe* nữ có thể tùy ý di chuyển giữa hai thế giới mà không gặp bất kỳ khó khăn nào, vì thế chúng tôi là một trong số những loài khó bị giam giữ bên Cõi Âm nhất.

Để giữ tôi lại bên Cõi Âm, lão Avari sẽ phải làm cho tôi bất tỉnh, nhưng như thế sẽ chẳng còn gì là vui với lão ta, hoặc đoạt lấy linh hồn của tôi, điều mà tôi chắc chắn lão đang muốn làm. Cái khó là làm sao để lấy được linh hồn của tôi. Sau cái chết không hề mong đợi của tôi, Avari quyết định sẽ dễ dàng hơn nếu ép được tôi tự nguyện trao ra linh hồn.

Tôi đảo tròn hai mắt tỏ vẻ không tin, nhưng thực ra trong lòng đang run như cây sậy. “Lời đe dọa ấy đã được đưa ra và bị tảng lờ nhiều tới độ tôi nghĩ ngay cả ông và tôi đều đã phát ngáy lên rồi.” Tôi dùng đúng những lời khi nãy của lão ta để đáp trả lại và hoan hỉ đọc thấy sự căm phẫn trong ánh mắt của gã tà ma.

Lão ta di chuyển nhanh hơn tốc độ cho phép với loài người. Một giây trước lão ấy còn cách tôi hơn chục mét, thế mà nhaoáng một cái đã thấy tay lão ta chộp lấy cổ tôi từ lúc nào rồi. Avari xô mạnh cả người tôi ra đằng sau, làm lưng tôi đập vào thành ghế đau điếng. Tôi há hốc miệng vì bất ngờ, cổ vùng vẫy để thoát ra nhưng càng cố càng bị bàn tay cứng như gọng kìm kia siết chặt hơn.

“Cô sẽ trao cho ta thứ ta muốn.” Avari thì thầm vào tai tôi bằng giọng nói của Marco, “Bằng

không ta sẽ phá hủy điều cô trân trọng nhất.”

Tim tôi đập thành thịch vì sợ, và tôi phải mất vài giây mới định thần ra được rằng điều tôi lo sợ này giờ không hề có thật. Giờ tôi đâu cần phải thở nữa. Đành rằng bị lão ta bóp cổ thế này tôi sẽ không thể nói chuyện, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ bị chết ngạt.

Nhớ ra điều đó giúp tôi đẩy ngược nỗi sợ hãi vào bên trong, trả lại chỗ cho cơn thịnh nộ đang ngùn ngụt bốc lên.

“Thành thật mà nói, cô Cavanaugh, cứ sau mỗi lần gặp nhau thế này ta lại càng lúc càng muốn sở hữu cô hơn. Mặc dù chỉ đang chạm vào cô qua bàn tay của người khác nhưng ta có cảm giác không thể chờ lâu hơn được nữa.”

Đột nhiên, nỗi sợ hãi của tôi quay trở lại. Tôi có thể biến khỏi đây bất cứ lúc nào nhưng tôi sẽ phải mang theo cả Avari, bởi bàn tay lão ta đang chạm vào tôi.

“Ta vẫn chưa lý giải được loại cảm xúc này là gì, khi nam nữ chạm vào nhau...” Lão cúi xuống nhìn chòng chọc vào mắt tôi, khoan khoái thưởng thức nỗi sợ hãi đang bùng lên trong tôi. Tôi không tìm thấy một chút dấu vết gì của Marco trên nét mặt của Avari. Thứ duy nhất tôi nhìn thấy lúc này là một con quỷ đang say sưa uống nỗi sợ hãi của tôi đến gần say bí tỉ, “Nhưng xem ra cái xác đi mượn này có vẻ thích chạm vào cô và điều đó đang khiến cô khiếp sợ. Mà cô càng khiếp sợ thì ta càng thích...” Lão ta ngoài hẳn người ra phía trước hít hà cổ tôi, làm tôi phát buồn nôn, mặc dù đã nhiều ngày nay tôi chưa hề ăn gì.

Lão Avari lùi ra sau để quan sát thái độ của tôi, trong khi tay vẫn siết chặt lấy cổ tôi. “Thật kỳ lạ, nhưng lần nào đội lột con người, các giác quan của ta cũng đều được... khuếch đại lên. Vô cùng nhạy cảm. Cảm xúc của con người thật... *mãnh liệt*. Người có thấy thế không? Hay thứ cảm giác này chỉ dành riêng cho bọn con trai?”

Bàn tay còn lại của lão, hay nói đúng hơn là của Marco, vuốt dọc cánh tay tôi, đồng tử càng lúc càng mở rộng khi móng tay tôi cắm sâu vào da thịt lão. Tôi nhắm chặt mắt, dùng hết sức bình sinh thụi nguyên cả đầu gối vào hạ bộ của lão tà ma.

Lão ta rú lên thất thanh, lâu lắm rồi tôi mới được nghe thấy một thứ âm thanh dễ chịu như vậy. Bàn tay trên cổ họng tôi lập tức rời ra, khi gã tà ma gặp đôi người lại vì đau đớn.

“*Đấy* là thứ cảm giác chỉ dành riêng cho bọn con trai.”

Anh Tod bật cười ha hả và tôi ngẩng mặt lên thấy anh đang đứng lù lù sau lưng con quỷ đội lột người. Anh vung cái gì đó bằng cả hai tay và nện thẳng vào đầu Marco một cách không thương tiếc. Chỉ một giây sau, toàn thân cậu ta đổ sập xuống sàn phòng tập.

Đến khi ấy tôi mới nhận ra trên tay anh là quyển sách Hóa dày cộp của Emma. “Lần tới nếu có nhắn tin anh giúp đỡ, em làm ơn nhớ nói luôn cho anh biết là *em đang ở đâu* nhé, để anh đỡ phải mất công tìm kiếm. Anh là thần chết chứ không phải thầy gọi hồn. Hay là để anh gắn cho em một con chip định vị GPS?”

“Em xin lỗi. Lúc đấy em còn chưa biết mình sẽ đi đâu mà.” Tôi liếc về phía Marco, người đang bất tỉnh nhân sự với một cái đầu sưng vù, sau đó chạy tới ôm chầm lấy anh Tod, “Cảm ơn anh. Sao anh tìm được em?”

“Anh chạy đi tìm em khắp nơi mà không thấy, cuối cùng đành tìm Luca. Cậu ta nói em đang ở phòng tập.”

Là một người gọi hồn, Luca giống như một cái com-pa có thể định vị được mọi thứ đã-chết-nhưng-chưa-phân-hủy. Kể cả thần chết.

Và tôi.

Anh Tod buông tôi ra và nghiêm mặt cảnh cáo tôi. Đôi mắt xanh của anh đầy sợ hãi. Và có phần... giận dữ. “Em phải chấm dứt ngay việc này, Kaylee. Em là người đã chết, chứ không phải siêu nhân. Đành rằng công việc của em là tìm kiếm lại những linh hồn bị đánh cắp theo chỉ thị của bà Madeline thật. Cái đó thì anh hiểu. Nhưng em không thể tối ngày đi một mình đi đối đầu với đám tà ma như thế được. Kể cả khi ở trong cơ thể của con người, bọn chúng vẫn rất nguy hiểm. Nhất là khi những cơ thể đó to lớn hơn em rất nhiều.”

Sự sợ hãi trong giọng nói của anh khiến tim tôi thắt lại. “Em không hề biết là cậu ấy bị nhập. Hơn nữa em có thể tự đối phó được mà. Anh thấy rồi đấy?” Tôi giang tay chỉ về phía cơ thể đang nằm bất động của Marco, “Giờ thì cậu ta đã biết không phải đứa con gái nào cũng bắt nạt được.”

“Ừ, em thì giỏi rồi. Anh cũng có thể tưởng tượng cú đá trời giáng khi nãy kinh khủng đến thế nào. Nhưng lão Avari sẽ quay lại. Nói chung là làm gì thì làm, em cũng đừng có lấn quá sâu, nhớ lần tới anh không đến kịp thì sao? Nếu chẳng may em có chuyện gì, chắc anh chết mất.”

“Em nghĩ mình đã lấn quá sâu rồi, giờ có muốn rút lui cũng khó. Hơn nữa, ngày nào chẳng có chuyện gì đó xảy ra với em. Nếu không phải đâm một gã tà ma nào đó thì cũng là đồ tội giết người cho bạn mình. Hoặc không thì bất lực đứng nhìn người bạn thân nhất của mình chết. *Một lần nữa*. Em tưởng anh phải quen với chuyện đó rồi chứ?”

“Nhưng ít ra em cũng nên để chúng tự tìm đến mình, thay vì chạy đi tìm chúng như thế. Hoặc không thì rủ ai đó đi cùng. Ví dụ như Nash hay Sabine chẳng hạn. Thế nào họ chẳng giúp được gì đấy cho em.”

“Anh nghĩ em vô dụng thế à?”

“Ý anh không phải như thế. Anh không nghi ngờ gì về năng lực của em.” Anh hất đầu chỉ về phía Marco, vẫn đang nằm bất tỉnh trên sàn, “Có điều, sáu tay vẫn hơn hai tay. Nhất là khi anh ở xa quá không chạy tới kịp.”

“Nhưng giờ anh đang ở gần em còn gì...” Tôi kéo anh sát lại về phía mình. Có thể thấy rõ là anh ấy đang cố nén cười. Để tỏ ra giận dữ, để thể hiện rõ quan điểm của mình.

“Em làm vậy cũng không ích gì đâu.”

Tôi nhón chân hôn lên môi anh cái chụt, và anh rên rỉ kêu lên. “Em có nghĩ làm như thế là không phù hợp khi đang ở trường học không?”

“Không hề.” Tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, “Và em dám chắc điều anh đang nghĩ trong đầu

cũng không hề phù hợp vào lúc này.”

“Hay bất cứ lúc nào.” Anh kéo tôi vào lòng và siết chặt lấy tôi. Giá như thời gian có thể ngừng lại. Mỗi mỗi, “Nhưng em phải hứa với anh từ nay sẽ cẩn thận hơn.”

“Em hứa.”

“Thế...” Anh hỏi, lúc tôi cúi xuống nhặt cuốn sách của Emma lên, “... hần ta muốn gì?”

“Như mọi khi. Ăn tươi nuốt sống linh hồn em. Xẻo thịt lột da cơ thể em. Giày vò tra tấn tinh thần em. Nói chung vẫn là một ngày như bao ngày khác ở ngôi trường nguy hiểm nhất nước Mỹ. Trong số các trường cùng hệ thống.” Tôi thúc nhẹ mũi chân vào tay Marco, “Anh giúp em đưa cậu ta tới bệnh viện được không? Chắc cậu ấy cũng sắp tỉnh rồi đây. Em không muốn có mặt trong phòng lúc cậu ta tỉnh dậy và bắt đầu đặt câu hỏi.”

Tối hôm đó, anh Tod, bố tôi và tôi cố gắng kiểm soát cảm xúc của mình, để không kích thích khả năng *syphon* vẫn-chưa-hoàn-thiện của Emma. Mặc dù chúng tôi vẫn chưa dám chắc là cậu ấy có khả năng đó thật hay không.

Nói chung mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ. Cho tới gần 10 rưỡi tối, khi Emma đang ngồi làm bài tập trên giường, còn anh Tod và tôi nằm dài trên cái giường bên cạnh, thủ thỉ nói chuyện với nhau. Sau khoảng 10 phút, cậu ấy ngồi bật dậy, vo tròn đôi tất rồi ném thẳng về phía chúng tôi cảnh cáo. “Hai người mà không đi chỗ khác là mình “xử” cả bạn trai cậu đấy nhé.”

Có vẻ như này giờ chúng tôi hơi bị mất kiểm soát cảm xúc của mình. Để không làm khó cô bạn thân, chúng tôi quyết định di chuyển qua nhà anh Tod.

Sáng thứ Ba, tâm trạng của Emma khá hơn nhiều. Trên đường tới trường, chúng tôi ghé qua tiệm cà phê và hẹn gặp đôi Nash-Sabine ở đó.

“Của mọi người nè.” Tôi chia đồ uống cho từng người, trong khi Emma đi lấy giấy ăn ở bàn bên cạnh.

“Nhân dịp gì thế?” Sabine mặt đầy nghi ngờ. Cũng khó trách chị ta. Giữa hai chúng tôi lâu nay đã có một thỏa thuận ngầm, anh Nash là của chị ta và chừng nào chúng tôi còn tồn tại, dù vì bất kể lý do gì, tôi cũng không bao giờ được động vào anh ấy. Tôi hoàn toàn ok với chuyện đó. Tình bạn giữa tôi và anh Nash càng ngày càng được cải thiện theo hướng tích cực. Có điều, thật khó có thể nói điều tương tự về hai anh em nhà họ, Sabine và tôi có thể sẽ không bao giờ thân thiết được như hai chị em gái nhưng ít ra chúng tôi có thể làm bạn.

Với tôi, đó là một bước tiến rất lớn rồi. Nếu so với việc chị ta từng tìm cách giết tôi và bán tôi cho đám quỷ Cõi Âm.

“Tôi cần thông tin.” Tôi mở nắp cốc ra thổi cho nguội, “Từ anh Nash.”

“Em cần biết chuyện gì?” Anh dốc hết gói đường nhân tạo vào trong cốc, rồi sực nhận ra là không có gì để khuấy.

“Em cần anh viết lại danh sách những người từng hít thử “hơi lạnh”, bắt đầu từ khi anh Doug... phân phối nó cho các bạn cùng lớp.”

Emma khẽ nhăn mặt khi nghe thấy tên của bạn trai cũ, khiến tôi lại thấy có lỗi với cậu ấy vô cùng. Cả hai người bạn trai gần đây của cậu ấy đều đã vì tôi và các vấn đề của tôi mà chết.

“Anh làm gì có danh sách.” Anh Nash cau mày nhìn chỗ bọt cà phê vẫn còn nguyên đường, “Anh chẳng biết một cái tên nào thì đúng hơn. Thậm chí anh còn không biết là Doug có sử dụng nó, cho tới hôm xảy ra tai nạn.”

“Một cái tên cũng không có á? Nếu phải đoán thì sao?”

Anh nhún vai, đẩy nắp cốc lại. “Anh chỉ có thể nói cho em biết anh nhìn thấy cậu ấy đi cùng với ai ở bữa tiệc hôm đó, lúc gã phân phối thuốc xuất hiện.”

“Marco Gutierrez có phải là một trong số đó không?”

“Ừ.”

“Thế là được rồi.” Tôi rút từ trong túi ra cuốn sổ tay và đẩy về phía anh. Còn Emma đưa cho anh cái bút, “Hãy viết lại tất cả những cái tên mà anh có thể nhớ được.”

“Chuyện này liên quan tới chuyện đã xảy ra với Marco ngày hôm qua đúng không?” Sabine nhấp một ngụm cà phê trong khi anh Nash hí hoáy ngồi viết.

“Ừ. Cậu ấy chỉ bị nhập thôi nên cũng không khó để đuổi Avari đi. Có điều tôi không muốn điều tương tự lại lặp lại. Hay ít nhất là biết trước để còn chuẩn bị.”

“Thế vụ Sophie và dung dịch đổ kị thế nào rồi?” Emma nâng cốc cà phê lên bằng cả hai tay.

Nụ cười trên môi Sabine đầy bí hiểm, khiến tôi hơi chột dạ. “Sáng nay tôi vừa cho cô ta một liều đầu tiên, vào cốc cà phê. Tôi đã bỏ thêm mấy thìa đường để át mùi đấy.”

“Nửa giọt chứ hả?” Emma hỏi “Bởi vì nguyên một giọt đã khiến cho Kaylee gần như phát điên.”

“Mình đâu có...”

“Rồi. Nửa giọt, như yêu cầu.” Sabine gật đầu “Nhưng nói thật, chuyện này sẽ vui hơn và nhanh hơn nếu cô chịu để tôi tự pha chế theo liều lượng của mình.”

“Không được. Tôi biết chị muốn thế, nhưng mục tiêu của chúng ta không phải là khiến chị ấy phát điên.”

Sabine hậm hực. “Cô hãy tự nhìn mình trước đi.” Rồi chị ta nhún vai nói tiếp, “Nhưng ít ra tôi cũng có được một bữa tối ra trò.” Bởi vì chị ta chỉ có thể chích hút năng lượng từ nỗi sợ hãi của chị Sophie.

Emma tặc lưỡi nhìn chăm chăm vào cái cốc trên tay. “Không thể tin được là cô dám cho đường thật vào cốc cà phê của cô ta. Sophie sẽ giết cô nếu biết nó không phải là đường ăn kiêng.”

“Đây.” Anh Nash đẩy tờ giấy về phía tôi, “Đây là tất cả những gì anh có thể nhớ.”

Tôi liếc nhìn cái danh sách. “Chỉ có mỗi ba cái tên.”

Anh nhún vai, nhấp một ngụm cà phê. “Nếu nhớ ra thêm, anh sẽ báo em sau.”

“Cảm ơn anh.” Nói rồi tôi quay sang nói với Emma, “Thế còn cậu? Cậu có thấy anh Doug đặc biệt thân với ai không?”

“Có.” Emma gật đầu, “Hơn một nửa trường học. Mình thậm chí còn chưa từng thấy anh ấy đến gần một quả bóng bay bao giờ.” Thứ mà họ vẫn thường dùng để đựng “hơi lạnh”, một ý tưởng được bắt nguồn từ... tôi. Mặc dù khi nảy ra ý tưởng đó tôi không hề biết rằng một ngày nào đó nó lại được dùng để buôn lại thứ chất độc hại kia vào thế giới con người.

“Kaylee ơi, mình gặp cậu một chút được không?” Tôi quay lưng lại và thấy Chelsea Simms giờ một tập tài liệu màu xanh lên gọi.

“Được chứ.” Tôi cất cuốn sổ vào trong túi, rồi cầm cốc cà phê đứng dậy, “Hẹn gặp lại mọi người vào bữa trưa.”

Sabine, anh Nash, và Emma gật đầu, còn tôi đi theo Chelsea vào trong sảnh.

Chúng tôi đi thẳng về phía lớp Toán, tiết đầu tiên của chúng tôi. Chelsea mở cuốn tập lấy ra một tờ giấy màu xanh đưa cho tôi. “Mình chỉ muốn cho cậu xem cái này.” Trông nó giống như một tờ chương trình, “Trang lưu bút dành riêng tặng Emma trong cuốn kỷ yếu trường.”

Ở chính giữa tờ giấy là bức ảnh mới chụp của Emma hồi học kỳ mùa Thu vừa rồi. Hai má cậu ấy đỏ ửng lên vì lạnh, cổ quấn chiếc khăn quàng màu xanh lá cây, mái tóc vàng bay phấp phới trong gió. Trông cậu ấy thật hạnh phúc.

Và phôi phôi yêu đời.

Vào giây phút ấy, cuối cùng tôi đã hiểu ra Emma đã mất những gì, ngoài gia đình, quần áo, ô tô và một tương lai sáng lạn phía trước. Cậu ấy đã đánh mất chính mình.

Tôi gặp Emma hồi năm lớp ba, và trong suốt thời gian quen nhau, trước khi tôi kể cho cậu ấy biết về sự tồn tại của một thế giới khác, song song với thế giới chúng tôi đang sống, chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy mất tự tin hay hoài nghi bản thân, dù chỉ một lần. Cậu ấy luôn biết mình là ai và vị trí của mình ở đâu trong thế giới rộng lớn này. Cậu ấy luôn biết mình muốn làm gì với cuộc đời mình, mặc dù kế hoạch ấy thay đổi xoành xoạch hàng tháng, và khả năng của mình đến đâu.

Nhưng giờ cậu ấy chẳng còn gì hết, và dù cho tôi có định dành cả cuộc đời này để bù đắp cho cậu ấy, thì cũng không bao giờ có thể trả lại những gì đã mất cho Emma. Điều duy nhất tôi có thể làm cho cậu ấy bây giờ là giúp cậu ấy quen dần với cuộc sống mới hiện tại. Để cậu ấy hiểu rằng bên cạnh cậu ấy vẫn còn rất nhiều bạn, và rằng một tương lai mới không kém phần tốt đẹp đang chờ đón ở phía trước.

Nhưng tôi sẽ không thể làm điều đó với lão Avari luôn rình rập ở phía sau. Làm sao tôi có thể nói với Emma rằng cuộc đời này rấy đẹp và đáng sống nếu chúng tôi luôn phải nhìn trước nhìn sau để tránh sự truy lùng của cái chết. Tôi cần phải tiêu diệt lão Avari và đám tà ma, không phải chỉ để trả thù cho cái chết của Emma và nhiều người trước cậu ấy, mà còn vì sự bình yên của những người đang sống.

“Cậu có nghĩ là cậu ấy sẽ thích nó không?” Chelsea hỏi, và tôi chợt nhận ra là chúng tôi đã đứng trước cửa lớp từ lúc nào.

“Có chứ. Trông đẹp thế này cơ mà. Lát nhìn thấy chắc Emma sẽ thích lắm.”

Chelsea nhìn tôi đầy bối rối và phải mất vài giây tôi mới định thần ra là mình vừa nói về Emma ở thời hiện tại.

Một lần nữa.

“Ý mình là: Nếu cậu ấy có mặt ở đây. Chứ cậu ấy chết rồi làm sao nhìn thấy được nữa. Nhưng nếu cậu ấy có mặt ở đây, mình chắc chắn là Emma sẽ thích lắm.”

Chương 6

“Mình ghét nó.” Emma quăng tờ giấy xuống bàn và lấy lon sô-đa chặn lên trên.

“Ghét cái gì thế?” Anh Nash đặt khay thức ăn xuống, cùng Sabine ngồi xuống cái ghế đối diện tôi và Emma.

“Trang lưu bút của em trong cuốn kỷ yếu trường.”

“Đó chính là thứ Chelsea muốn cho em xem sáng nay.” Tôi ngoài qua bàn lấy một miếng bánh táo trên khay của anh Nash. Tôi không đói, nhưng nếu tôi vẫn tiếp tục không chịu ăn gì vào bữa trưa, mọi người sẽ bắt đầu để ý và đặt câu hỏi. Hơn nữa, trước giờ anh Nash cũng không phải người thích ăn hoa quả.

Sabine vặn mở chai nước cam vừa mua ở máy bán tự động. “Nó làm sao à?”

Emma xoay tờ giấy bên dưới lon sô-đa ra cho mọi người nhìn. “Bố cục và thiết kế đơn giản đến mức tẻ nhạt. Lời đề tặng thì chẳng liên quan gì đến em. Chưa kể bức ảnh mà họ chọn vừa bé vừa trông chẳng ra làm sao.”

“Đâu có, mình thấy đẹp mà.” Tôi nhú mào quan sát cô bạn thân, “Cậu lại đang gánh đỡ sự giận dữ của ai đó đấy à?”

“Mình biết chết liền. Với cả mình đâu có tức giận. Mình chỉ ghét bức ảnh đó thôi.”

“À, có khi là tại tôi.” Sabine thủng thẳng nhấp nháp miếng khoai tây chiên nói, “Emma đang sợ là mình sẽ không bao giờ còn được xinh đẹp như bức hình kia, vì thế tôi định nhân cơ hội này khuếch đại sự tự ti, cùng niềm kiêu hãnh vốn có của cô ta. Công nhận là mùi vị của nó rất tuyệt.” Nói xong chị ta ngửa cổ uống một ngụm nước to, để súc miệng, “Có muốn tôi ngừng lại không?”

“Không. Không sao.” Emma phụng phịu úp tờ giấy xuống, để không phải nhìn thấy khuôn mặt của bản thân. Khuôn mặt của ngày xưa. Và đột nhiên tôi cảm thấy hối hận vì đã đưa nó cho cậu ấy xem. Tôi cứ nghĩ nó sẽ khiến cậu ấy vui hơn khi nhận ra rằng rất nhiều người quan tâm tới cậu ấy. Nhớ tới cậu ấy. Vậy mà tôi lại làm cậu ấy nhớ lại những điều đã mất. Một lần nữa.

“Sáng nay bố cô rời khỏi nhà tôi lúc hai giờ sáng.” Anh Nash nói. Tôi giật mình ngẩng lên và thấy đôi Sophie-Luca đang bê khay thức ăn lững thững đi tới. Trông mặt chị Sophie có vẻ như muốn bệnh.

“Ừầy, thật á?” Luca hết liếc anh Nash lại quay sang nhìn cô bạn gái, người này giờ mặt mày chùng ụp, “Anh ấy đang nói về cùng một người, từng lớn tiếng đe dọa sẽ làm cho anh hết đường có con nối dõi nếu bắt gặp anh lảng vảng ở nhà em sau 9 giờ tối, đấy à?”

“Chính xác.” Chị Sophie lấy nĩa gạt phô-mai ra khỏi quả cam, “Và đó không phải là một lời

đe dọa sông. Hóa ra em còn có ba người anh cùng cha khác mẹ nữa, tất nhiên là già hơn em *rất nhiều*. Mà anh biết các ông anh giai thưởng bảo vệ em gái mình thế nào rồi đấy...”

Luca giơ tay lên che miệng, mặt mày tái nhợt. “Thế thì đừng để cho họ biết.” Rồi đột nhiên cậu ấy cau mày, bỏ tay xuống, “Khoan đã, em nói vậy là sao? *Hóa ra* em có ba ông anh trai là sao?”

Chị ấy nhún vai. “Em cũng chỉ mới được bố kể cho nghe sau khi biết chuyện ông là một *bean sidhe*. Bởi vì các anh của em tuổi đã ngoài 60 nhưng mặt trông chỉ độ 25. Và ai cũng đã có cháu ngoại, cháu nội rồi.”

“Xin lỗi...” Mặt Sabine tối sầm lại, và bầu trời xung quanh chúng tôi đột nhiên cũng tắt nắng, “Em không thể qua đêm ở nhà anh nhưng bố của Sophie thì được? Như thế mà gọi là công bằng à?”

“Cái gì công bằng cơ?” Anh Tod đột nhiên từ đâu vụt hiện ra và ngồi xuống bên cạnh tôi. Anh âu yếm vòng tay ôm lấy em tôi, khiến tôi phải kiềm chế lắm mới không quay sang hôn anh. Tôi không thể, bởi mọi người xung quanh không hề nhìn thấy anh và họ sẽ nghĩ tôi bị điên khi tự dưng hôn không khí như vậy.

Emma nhào người ra giải thích. “Mẹ của anh ngủ với bố của Sophie, và Sabine nghĩ...”

“Ồi... ối...” Anh Tod giơ vội hai tay lên bịt tai, “Anh không muốn nghe và cũng không muốn biết những chuyện đó.”

“Ít ra chúng ta cũng đồng quan điểm về một chuyện.” Anh Nash lăm bắm, tay đút miếng pizza vào miệng.

Sabine úp hai tay lên mặt bàn. “Vấn đề là... thật không công bằng khi ông ấy có thể đến và đi lúc nào tùy thích, còn em? Giờ giới nghiêm của em bây giờ là 9 giờ tối. Mọi người có tin nổi không? 9 giờ!” Cô nàng *mara* giọng đầy ảm ức, “Không ai lại đi đặt giờ giới nghiêm cho một Cơn Ác Mộng sống cả! Thử hỏi em biết làm gì với 10 tiếng còn lại đây? Loài *mara* tui em không cần ngủ. Ông ấy nghĩ mình là ai mà cho mình cái quyền cấm em ra khỏi nhà sau 9 giờ tối?”

“Người giám hộ pháp lý của chị chứ còn ai nữa.” Bà chị họ của tôi vừa bóc cam vừa thủng thẳng nói, “Chính thức có hiệu lực từ 11 giờ sáng nay. Bố tôi vừa gọi điện báo là ông đã thành công trong việc dùng năng lực Ảnh hưởng của mình để thuyết phục ngài thẩm phán. Đáng nhẽ tôi phải báo cho chị biết, nhưng chị biết đấy...” Chị Sophie nhún vai, “Tôi đã không nói.”

Sabine quắc mắt nhìn về phía chị Sophie nhưng chưa kịp nói gì thì Luca đã hắng giọng, mỉm cười với Emma. “Tóc cậu hôm nay trông rất đẹp. Vừa mượt lại vừa sáng bóng.”

“Cảm ơn cậu.” Hai mắt Emma sáng bừng lên, và nụ cười trên môi cậu ấy khiến tôi cũng muốn cười lại. Bữa trưa hôm nay thật khác hẳn bữa trưa ngày hôm qua.

Tuy nhiên, ánh mắt chị Sophie nhìn cậu ấy thì không khác gì hình viên đạn. “Dùng liệu pháp phủ keratin và một chút dưỡng chất Frizz-Ease là được thôi mà. Có gì đặc biệt quá đâu.”

Tôi liếc sang Sabine ngẫm hỏi, và chị ta gật đầu. Cô nàng *mara* đang khuếch đại nỗi lo sợ của chị Sophie lên để đánh vào lòng đổ kỵ của chị ấy, khiến chị ấy ghen tỵ với... tất cả những ai

mà Luca nói chuyện cùng.

“Kaylee Cavanaugh?” Đột nhiên tôi nghe thấy một giọng nói lạ vang lên sau lưng, làm cả nhóm chúng tôi đồng loạt quay lại nhìn. Đó là một cô bạn học dưới tôi một lớp, nhưng tôi không biết tên, “Chị có phải là Kaylee Cavanaugh không?” Vừa nói cô bé vừa chìa ra một mẫu giấy đưa cho tôi.

“Ừ.” Hỏi vậy thôi nhưng tôi dám chắc là cô ấy biết tôi. Ai trong cái trường này mà chẳng biết tôi. Ai trong cái *thị trấn* này mà chẳng nghe qua tên tôi, ít nhất một lần. Tôi là cô-gái-đã-bị-gã-thầy-giáo-Toán-độc-ác-đâm-trên-giường-và-thoát-chết. Ngoại trừ sự thật là tôi đã chết thực sự.

“Họ cho gọi chị lên văn phòng.”

Ôi không! “OK, cảm ơn em.” Tôi cầm lấy tờ giấy triệu tập và quay sang nói với mọi người trong bàn, “Mình quên khuấy mất cuộc hẹn với chuyên gia tâm lý của trường.”

Sau cú chết hụt của bản thân và cái chết thật của cô bạn thân nhất, tôi đã được nhà trường chủ động sắp xếp cho gặp riêng với chuyên gia tâm lý của trường.

“Muốn anh đi cùng không?” Anh Tod nhẹ nhàng xoa lưng tôi, “Em có thể đánh lạc hướng cô ta trong khi anh đảo lại mấy cái tên trong danh sách. Thay vì sắp xếp theo “bảng chữ cái”, anh sẽ xếp lại theo thứ tự “những người cần sự trợ giúp nhất”. Anh ghé sang thì thăm vào tai tôi. Và tôi biết ngoài tôi ra chẳng ai nghe thấy mấy câu tiếp theo của anh, “Ngoài ra anh còn định điền thêm vài câu chú thích trong hồ sơ của Nash. Thử nghĩ xem cậu ra sẽ được nhận thêm nhiều sự trợ giúp về tâm lý đến thế nào nếu bọn họ biết rằng nguồn cơn của việc anh Nash học hành sa sút như vậy là vì một thứ có tên “hơi lạnh”. ”

Tôi không nhin được, bật cười phá lên. Mặc dù mọi người trong bàn trông ai cũng tò mò, nhưng không ai hỏi anh ấy đã nói gì. “Cảm ơn anh, nhưng làm sao em có thể ngồi im nghe chuyên gia tư vấn nói chuyện trong khi anh ngêu ngao hát sau lưng cô ấy.”

“Thần chết không bao giờ làm những chuyện báng bổ như thế.” Anh lẩm bẩm, “Chiều nay anh phải đi làm ở tiệm pizza, nhưng anh sẽ ghé qua nếu có cơ hội.” Anh hôn lên má tôi rồi vụt biến mất. Tôi cũng khoác túi lên vai, chào mọi người và đi về phía văn phòng.

Trường chúng tôi có hai chuyên gia tâm lý, mỗi người phụ trách một nửa danh sách được xếp theo thứ tự chữ cái. Vào giờ ăn trưa thường ít có người lai vãng đến đó.

“Em vào đi.” Cô trợ lý nói, “Cô ấy đang đợi em này giờ.”

Bởi vì tôi đã tới muộn 18 phút.

Tôi uể oải đi vào văn phòng cô Hirsch, cố gắng làm mặt buồn bã cho hợp với một người vừa mất đi người bạn thân nhất. Sắc thái khuôn mặt là rất quan trọng. Tâm trạng hiện giờ của tôi phải đang rơi vào khoảng giữa của sự “tuyệt vọng, mất phương hướng” và “bình thản, dễ dàng chấp nhận”. Bởi theo kinh nghiệm của bản thân, chỉ cần tôi tỏ ra có dấu hiệu của một trong hai thái cực ấy, tôi sẽ còn phải gặp cô Hirsch dài dài.

“Em chào cô. Em xin lỗi vì đã đến muộn.” Tôi khép cửa lại và ngồi xuống cái ghế trước mặt

vị chuyên gia tâm lý. Nhưng cô ấy chỉ lặng thinh quan sát tôi từ phía sau bàn làm việc. Tôi để cặp xuống sàn, mắt nhìn chăm chăm xuống chân. Không lẽ cô ấy đang dùng sự im lặng để ép tôi tự mở miệng trước? Nhưng lúc tôi ngẩng mặt lên vẫn thấy cô ấy đang nhìn mình. Không, phải nói là đang “soi” tôi mới đúng. Như thể chưa từng gặp tôi bao giờ.

“Cô Hirsch? Cô có sao không ạ?” Không lẽ cô ấy đang bị sốc? Không lẽ *tôi* sẽ phải là người tư vấn cho *cô ấy*?

“Trông cô nhỏ hơn ta tưởng.” Cuối cùng cô Hirsch cũng chịu lên tiếng. Chỉ có điều đó không phải là giọng hàng ngày của cô, mà giọng nói của một người *đàn ông*, vừa trầm vừa ấm. Trái ngược hoàn toàn với thân hình mảnh mai đầy nữ tính của cô Hirsch.

Rõ ràng là cô ấy đang bị nhập, rất có thể là một tà ma, nhưng tôi không hề nhận ra giọng nói vừa rồi.

Mạch máu trên người tôi như muốn nổ tung, bởi nỗi tức giận đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng. Tôi biết đáng ra mình phải nên thấy sợ hãi vì đang ngồi đối diện với một con quỷ mà bản thân không hề nhận ra nhưng sau cái chết đầy oan ức hồi mấy tháng trước, tôi phát hiện ra mình còn có một khả năng đặc biệt về sức chịu đựng. Tôi có thể bị đe dọa, theo dõi, bắt nạt, điều khiển, nhập vào, hay thậm chí là bị giết hết lần này đến lần khác, trước khi tôi bắt đầu quen với nỗi sợ hãi. Và dần trở nên chai lỳ, giống như một bộ phim kinh dị được xem đi xem lại quá nhiều lần.

Nhưng sự tức giận thì khác... Giới hạn cho sự giận dữ của tôi với Cõi Âm và những kẻ đã biến cuộc đời sau khi chết của tôi thành địa ngục sống... dường như không có giới hạn.

Giống như đám quỷ Cõi Âm.

Hai tay tôi bấu chặt lấy tay ghế. “Người là ai?”

Lông mày bên trái của cô Hirsch khẽ nhếch lên. “Cô không biết thật à?” Giọng nói của hấn như một thứ hơi ấm lan tỏa khắp người tôi, nhưng không hề khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn, trái lại nó giống như một ngọn lửa bùng cháy trong tôi, thúc giục tôi phải hành động.

“Tôi cần phải biết à?” Việc hấn không dùng giọng nói của cô Hirsch chứng tỏ hấn không thường xuyên sử dụng cơ thể của cô ấy nên chưa bắt chước được. Hoặc cũng có thể đây là lần nhập đầu tiên của hấn. Tôi thậm chí còn không biết cô ấy đủ tiêu chuẩn để bị nhập...

“Không chính thức, nhưng ta là một fan hâm mộ của cô.”

“Hâm mộ tôi?” Đáng ra tôi phải thấy kinh hãi, nhưng nỗi sợ hãi của tôi không xuất phát từ việc chuyên gia tâm lý của tôi đang bị tà ma nhập, hay việc kẻ đang nhập vào cô ấy biết khi nào và ở đâu có thể liên lạc được với tôi. Tôi chỉ thấy lo sợ thay cho cô Hirsch về điều hấn ta có thể làm với cô hoặc bắt cô phải làm nếu không đạt được thứ mình muốn từ tôi.

Cô Hirsch ngẩng lên, một lọn tóc đỏ xõa xuống trán. “Cô đã chọc tức được không chỉ một mà tận *ba* đồng nghiệp đáng ghét nhất của ta. Và sống sót qua được cơn thịnh nộ của bọn họ.” Nói xong hấn nhú mày sửa lại, “Đại loại như thế.”

Mỗi từ hấn thốt ra làm thổi bùng lên ngọn lửa trong lòng tôi, càng lúc càng cao, khiến tôi có

cảm giác như sắp bị nó xé toạc ra từ bên trong.

Tôi biết hẳn ta đang định làm gì. Hẳn ta đang nuôi dưỡng sự giận dữ của tôi. Chăm bầm nó, như chăm sóc một khu vườn, cho tới khi cây trái sẵn sàng để thu hoạch. Và ăn tươi nuốt sống.

Thật không may, gã tà ma này biết rất rõ về tôi, kể cả chuyện tôi không còn sống. Hẳn ta thậm chí còn biết kẻ thù của tôi là ai. Nhưng không cần ai nhắc tôi cũng hiểu rằng khi đối phó với các tà ma, kẻ thù của kẻ thù không thể coi là bạn.

“Ông là ai và ông cần gì ở tôi?” Càng ngồi đây lâu, tôi càng cảm thấy tức giận. Hẳn không những đánh cắp cơ thể cử cô Hirsch mà còn triệu tập tôi khỏi bữa trưa, như thể tôi không có việc gì làm, “Thôi khỏi. Tôi không quan tâm ông là ai hay ông muốn gì. Hãy biến khỏi người cô ấy ngay, nếu không tôi sẽ tự mình ra tay đấy.”

Tôi đứng dậy, cầm lấy cục chặn giấy thạch anh màu hồng trên bàn cô Hirsch giờ lên đe dọa.

“Tốt, tốt. Mới chỉ thể thôi mà đã chọc tức được cô rồi. Cô đã ấp ủ lòng căm hờn này bao lâu rồi hả Kaylee? Cách đây vài tháng cô mới chỉ là một đốm sáng lấp lờ trên sóng ra-đa của ta, vậy mà bây giờ cái đốm ấy đã sáng đến mức không ai có thể bỏ qua.”

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Tôi ngấn mặt ra bối rối nhìn gã tà ma. Không lẽ hẳn ta đang định làm chuyên gia tư vấn cho tôi thật? Hay hẳn ta có vấn đề về khủng hoảng nhân thân, không biết bản thân mình là ai?

“À, mà cô hiểu là nếu cô dùng viên đá đó đập vào đầu ta, người phụ nữ này sẽ tỉnh dậy với một cái đầu sung vù đúng không? Đây là nếu cô ta còn có thể tỉnh lại.”

Tất nhiên là tôi biết điều đó. Nỗi tức giận đang che mờ lý trí của tôi. Khóe môi cô Hirsch khẽ giật giật đầy thích thú. “Nếu chúng ta định hợp tác với nhau, cô sẽ phải học cách suy nghĩ xuyên qua cả nỗi giận dữ.”

Mặc dù rất muốn biết hẳn ta đang nói chuyện gì nhưng tôi hiểu rằng tốt nhất không nên hỏi. Tôi nên ẩn bên dưới sóng ra-đa của lão tà ma, thay vì chủ động lôi kéo sự chú ý của chúng.

“Nhân thể giới thiệu luôn, tên ta là Ira.” Hẳn ngả người ra sau ghế, vất chân chữ ngũ một cách nhàn nhã. Cái cách hẳn chuyển động uyển chuyển như thế chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên hẳn nhập vào một con người, “Mọi người vẫn thường gọi ta là con quỷ của sự phẫn nộ. Lâu nay ta vẫn rất muốn làm quen với cô mà chưa có cơ hội. Ta nghĩ chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau được nhiều chuyện đấy.”

“Không đời nào.” Tôi vẫn đứng im một chỗ, nhưng đã bỏ hòn đá xuống. Tôi không thể làm hại tới cô Hirsch, và Ira biết rõ điều đó.

“Ồ, nếu là ta, ta sẽ suy nghĩ lại đấy. Cô còn chưa nghe lời đề nghị của ta mà.”

“Không.” *Không bao giờ được thỏa hiệp với tà ma.* Đó là nguyên tắc đầu tiên trong cuốn cẩm nang “101 cách tồn tại ở Cõi Âm”. Nếu trên đời thực sự có một cuốn sách như vậy. Các tà ma rất thích trò mặc cả, nhưng chúng sẽ không bao giờ chịu thỏa hiệp nếu thấy không có lợi cho mình, mặc kệ cho đối phương nếu không chết thì cũng hấp hối, hoặc bị thương, hay nghiền ngập.

“Tôi chẳng cần gì từ hiện thân của sự giận dữ hết.” Tôi khẳng khái từ chối.

“Dù cô nói thế nào thì cũng không thay đổi được sự thật. Ta không phải chỉ đơn giản là “hiện thân của sự giận dữ” thôi đâu, ta còn hơn thế nhiều.” Cô Hirsch ngồi thẳng lưng dậy, nhìn về phía tôi bằng ánh mắt nhấn tâm không lẫn vào đâu được của một tà ma, “Ta là hiện thân của những cái nắm tay đầy cảm phần. Ta chính là dòng máu nóng hồi chảy rần rật trong mạch máu của cô. Mỗi tiếng kêu răng rắc của các đầu khớp ngón tay khi cô nắm một ai đó giống như tiếng réo gọi tên ta. Ta hiện diện trong ánh mắt giận dữ và những cái nghiêng răng kèn kẹt của gã bạn trai cũ. Nhịp đập cảm xúc của ta là cơn sóng của sự giận dữ, nhấn chìm toàn bộ đám đông. Là nguồn gốc của các vụ án mạng vì động cơ trả thù. Ta rất hiểu cô, Kaylee Cavanaugh. Rất rất hiểu là đằng khác. Và ta có thể trao cho cô thứ cô đang muốn có nhất hiện nay. Một thứ mà không ai khác có thể cho cô.”

“Tôi không cần gì ở ông hết.” Tôi lắc đầu từ chối, nhưng lần này có vẻ hơi thiếu kiên quyết.

“Cô có chắc không? Kể cả nếu nó giúp cô đòi lại được công lý cho những gì bọn họ đã lấy đi của cô à? Và còn những người vô tội đã bị bọn họ giết hại nữa? Hãy thử nghĩ xem bạn bè và gia đình cô đã bị mất những gì?”

Tên này giỏi quá!

Gã tà ma Ira khẽ nhếch miệng cười. “Cô muốn Avari, Invidia, và Belphegora phải trả giá cho những gì bọn họ đã gây ra.”

Gai ốc nổi cuồn cuộn khắp người tôi, như những ngọn đồi nhỏ. Tôi hít một hơi thật sâu, tìm mọi cách nuốt ngược trở lại nỗi sợ hãi và cảm giác bất an vào bên trong. Tôi muốn chôn vùi sự tò mò và thích thú đang len lỏi khắp cơ thể. Tôi không thể để giọng nói thủ thỉ, ngọt ngào kia làm cho phân tâm...

Bởi vì *sớm muộn gì* nó cũng sẽ gây tổn thương cho tôi. Tôi dám chắc điều đó. Đám tà ma không bao giờ cho không ai cái gì. Nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn không ngừng tự hỏi...

“Và ông sẽ làm điều đó giùm tôi?” Tôi cố nói bằng giọng mỉa mai nhất có thể để che giấu sự tò mò của mình, “Tại sao ông lại âm mưu hại chính đồng loại của mình?”

“Đồng loại của ta?” Ira cười phá lên nhưng nụ cười của hắn trông chẳng có vẻ gì là của cô Hirsch hết, “Avari không phải là đồng loại của ta, cũng giống như việc loài nhện vườn châu Âu không phải là đồng loại của cô. Bọn ta chỉ đơn giản là cùng sinh sống trong một thế giới. Nhưng nếu có cơ hội, chắc chắn hắn sẽ đạp lên ta mà không thèm suy nghĩ. Giống như cô sẵn sàng giẫm lên con nhện kia một cách không thương tiếc.” Gã tà ma nhào lách người ra phía trước, gương đôi mắt nâu quen thuộc lên nhìn tôi, “Và nếu ta là cô, ta cũng sẽ nghiền nát hắn dưới đế giày, nếu làm như thế có thể giúp cô đòi lại được công lý cho bản thân và mọi người xung quanh.”

“Đám tà ma các người thì biết gì về công lý mà nói.” Đó là một khái niệm quá cao quý đối với bọn họ, “Thứ ông đang nói ở đây là sự trả thù.”

Lão Ira nhún vai. “Cũng như nhau cả thôi, bởi vì công lý không phải là thứ cô đang tìm kiếm.” Hắn lại nhào người ra lần nữa, cố gắng tìm kiếm điều gì đó trên khuôn mặt tôi. Đẳng

sau đôi mắt tôi, “Cơn thịnh nộ của cô thật tawnhã. Đã ai nói với cô điều đó chưa? Đang sau giọng nói nhỏ nhẹ, đầy ngay thẳng kia là một cơn cuồng nộ mù quáng, đang che mờ mọi lý trí. Cô tự cho mình là vì chính nghĩa, nhưng sự thật không phải như vậy. Chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Cô thừa hiểu rằng chẳng ai có thể đòi lại công lý cho những gì đã qua. Chẳng ai có thể làm cho người chết sống lại hay làm cho các vết sẹo biến mất. Nhưng dù vậy cô vẫn muốn bọn họ phải trả giá, đúng không? Cô vẫn muốn lấy mạng Avari vì những gì hắn đã làm với cô. Như thế người ta gọi là báo thù, chứ không phải là đi tìm công lý.”

Tôi chớp chớp mắt, không muốn thừa nhận những điều gã Ira vừa nói là sự thật. “Giờ tôi lại còn được nghe giáo huấn từ một lão tà ma cơ đấy.” Đây là lần đầu tiên tôi gặp một gã tà ma thích lên mặt giảng đạo đức thế này.

“Cô hiểu sai ý ta rồi.” Nụ cười lại trở lại trên môi cô Hirsch, “Ta hoàn toàn ủng hộ cơn khát báo thù của cô. Ta sẵn sàng bơm cho cô từng giọt, từng giọt giận dữ để nuôi dưỡng cơn thịnh nộ trong cô cho đến ngày nó đâm hoa kết trái. Cô không tưởng tượng nổi mùi vị của máu hấp dẫn thế nào đâu. Tất nhiên lời đề nghị này có giá kèm theo...”

“Chúng ta hết chuyện để nói rồi.”

Ira đảo tròn hai mắt cô Hirsch. “Máu anh hùng lại nổi lên rồi. Nói chung cô vẫn đang chưa dám đối mặt với sự thật, bé con ạ. Cô sẽ không bao giờ cảm thấy thỏa mãn cho tới khi đạt được thứ mình muốn, và điều đó sẽ không thể xảy ra nếu cô không chịu thừa nhận điều mình đang thực sự cần là gì.”

“Ông sai rồi.” Các tà ma không thể nói dối nhưng bọn chúng vẫn có thể sai. Cực sai là đằng khác, “Tôi không tìm kiếm sự trả thù. Tôi muốn đòi lại công lý cho Emma và Alec, và những người từng bị lão Avari làm hại hoặc giết.”

“Và cho bản thân cô? Không lẽ cô không muốn một chút “công lý” cho những gì hắn ta đã làm với cô? Vì đã điều khiển cơ thể cô? Vì đã dùng đôi tay kia sờ soạng khắp người cô? Vì đã biến cô trở thành công cụ để lấy mạng bạn bè cô? Vì đã bắt cóc những người cô yêu quý nhất? Toàn thân cô đang sôi sục nổi căm hờn và sự giận dữ, ngọn lửa bé nhỏ ạ. Nếu không muốn nói là gần như phát sáng.”

“Ông không biết mình đang làm nhảm cái gì đâu.” Mạch máu trên trán tôi gần như muốn nổ tung, một điều rất hiếm khi xảy ra từ khi tôi chết. Điều hắn ta vừa nói không phải là sự thật. Chắc chắn là như thế, “Ra khỏi người cô Hirsch ngay!”

“Ít ra cô cũng nên hỏi xem cái giá của sự báo thù đó là gì chứ? Có khi ít hơn cô nghĩ đấy. Tôi là một người rất hào phóng.”

“Không. Đi ra!” Tôi đứng dậy đi về phía.

“Cô sẽ còn quay lại, ngọn lửa bé nhỏ ạ, và ta sẽ đợi cô. Khi nào cô cảm thấy đã sẵn sàng để thỏa hiệp thì gọi cho ta. Ta hứa sẽ trả lời ngay. Cô chỉ cần dùng một chút máu và gọi tên ta là được.”

Tôi mở cửa bước thật nhanh ra khỏi văn phòng của cô Hirsch. Tôi bỏ cô ấy ở lại một mình với Ira, con quỷ của sự phẫn nộ, không phải là vì tôi không biết làm sao để đuổi hắn ra khỏi người cô ấy mà vì tôi sợ phải tiếp tục nghe hắn nói chuyện, dù chỉ là một từ. Tôi không thể

nghe thêm một lời khích bác nào nữa bởi tận sâu thẳm trong tôi cũng đang tự hỏi phải chăng những lời hằn ta vừa nói là sự thật.

Và đó không phải là câu hỏi mà tôi đã sẵn sàng để trả lời. Không phải lúc này.

Từ văn phòng cô Hirsch đi ra, tôi cảm cúi nhẩn tin kể lại tình hình cho anh Tod biết và chỉ tới khi ngẩng đầu lên tôi mới nhận ra là mình đã đi sai đường. Tôi đang đứng trước cửa phòng y tế của trường. Và tôi chợt nhớ ra Marco. Bởi vì hôm trước anh Tod đã đưa anh ta đến đây thay vì đến bệnh viện trong tình trạng bất tỉnh nhân sự.

Đáng ra tôi nên ghé thăm anh ấy. Và nếu khi này tôi có gan đập vào đầu cô Hirsch có lẽ giờ người nằm trong này sẽ là cô ấy.

Tôi lên vào phòng vệ sinh và ngó nghiêng xung quanh để chắc chắn là không có ai, rồi mới từ từ biến mất. Sau khi tìm kiếm ở gần hai chục phòng học, cuối cùng tôi cũng tìm ra Marco Gutierrez trong lớp tiếng Anh nâng cao. Lại thêm một anh chàng vận động viên có đầu óc. Tại sao một người thông minh như vậy lại đi đồng ý hít thử thứ chất lạ đựng trong quả bóng bay, do một kẻ lêu lổng như Doug Fuller cung cấp?

Trông Marco có vẻ đã ổn. Trông anh ấy rất tỉnh táo và đang cặm cúi ghi chép nội dung bài giảng. Tiểu thuyết *“Trái tim của bóng tối”* của tác giả Joseph Conrad. Chỉ nghe cái tiêu đề thôi đã làm tôi thấy nản không muốn học môn này năm sau rồi. Cuộc đời tôi đã có quá đủ bóng tối, không cần phải đọc thêm về bóng tối của ai khác nữa.

Tôi liếc về phía cái đồng hồ treo trên tường và nhận thấy rằng tiết 4 cũng sắp hết. Vậy là tôi lại không có lý do vắng mặt giờ tiếng Anh hôm nay. Tôi quyết định chờ để nói chuyện với Marco luôn. Một phút trước khi chuông vang lên, tôi vụt biến ra ngoài hành lang, nhìn xung quanh không có ai rồi mới hiện nguyên hình.

Ngay khi chuông báo hiệu hết giờ vang lên, tôi đứng sẵn ở cửa lớp chờ Marco.

“Chào anh, Marco. Em có thể nói chuyện với anh một lát được không?” Anh ta vừa bước ra khỏi lớp tôi đã chủ động chạy tới bắt chuyện luôn.

Marco tròn tròn mắt nhìn tôi ngạc nhiên. Cũng khó trách, bởi trước giờ chúng tôi chưa bao giờ nói với nhau quá ba từ. Nhất là sau khi nghe anh Nash và tôi chia tay lại càng không.

Cuối cùng anh ta nhún vai nói. “Nếu em có thể vừa đi vừa nói thì ok. Anh không thể muộn giờ Thống kê.”

“Em chỉ muốn hỏi thăm xem anh thế nào thôi ý mà. Nghe nói hôm qua anh bị ốm đúng không? Hay là bị thương?”

Marco đứng khựng lại giữa hành lang, nhúu mày nhìn tôi. “Nghe này, anh không quan tâm mục đích của em là gì hay em đã cập kè với bao nhiêu cầu thủ rồi, nhưng anh không phải là loại người đó. Anh đã có bạn gái rồi và anh rất yêu cô ấy. Anh sẽ không...”

Nhưng sự thảng thốt trên khuôn mặt tôi có lẽ đã nói lên tất cả. Bởi vì Marco ngay lập tức bối rối chữa lại. “Khoan đã, đó chỉ là tin đồn thôi đúng không? Em không hề quyến rũ mọi người trong đội bóng đúng không?”

“Tất nhiên là không phải rồi. Đó chỉ là tin đồn vô căn cứ thôi.”

“Xin lỗi. Đáng ra anh sẽ không bao giờ tin mấy thứ tin đồn đó đâu, nếu không phải vì em từng là bạn gái của Nash, rồi chuyện xảy ra với Scott, và Doug. Có người từng nói nhìn thấy em nhảy với Brant Williams. Và còn anh chàng em ôm hôn trước mặt mọi người cách đây vài tháng nữa.” Đó là Tod. Phần sự thật duy nhất trong một mớ những tin đồn thất thiệt. “Vì thế thật khó trách khi người khác hiểu... như thế về em.”

“Vấn đề là mọi người đều chỉ đang đoán mò thôi. Em chưa bao giờ có chuyện gì với Scott hay Doug hết. Em với anh Nash cũng chưa làm gì vượt quá giới hạn cả. Tại sao mọi người lại nghĩ như thế?”

“Thì tại hai người yêu nhau cũng lâu mà, nên bọn anh cứ tưởng...”

“Tưởng bỏ thì có!”

“Xin lỗi em nhé.” Marco nhướn miêng cười, trông anh ấy có vẻ thân thiện. Càng không hề giống người xấu. Anh ấy không đáng phải bị tà ma nhập vào hay bị đánh chò bất tỉnh nhân sự bởi anh chàng bạn trai thần chết của tôi, “Vậy thì em chỉ vì quan tâm mà hỏi thăm anh thôi hả?” Marco lại rảo bước đi tiếp và tôi gần như phải vừa đi vừa chạy mới đuổi kịp anh.

“Vâng. Hôm qua em tình cờ nhìn thấy anh nằm trong phòng y tế, trông anh không được ổn cho lắm.”

“Anh cũng nghe mọi người nói vậy. Thề là anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết là anh đã ngủ gật trong tiết ba, và khi tỉnh dậy đã thấy anh đang nằm trong phòng y tế với cái đầu sưng vù. Cô y tá nói lúc cô ấy đi ăn trưa về đã thấy anh nằm ở đây rồi.”

“Thế giờ anh thấy thế nào?”

“Anh ổn rồi, nhưng bố anh vẫn muốn anh đến bệnh viện kiểm tra lại cho chắc. Ông nói tự dưng ngất đi như thế là dấu hiệu không bình thường.”

Tôi mỉm cười trấn an anh. “Anh sẽ không sao đâu, yên tâm. Có điều từ nay đừng ngủ gật trong trường nữa nhé!”

“Một lần là cách đến già rồi. Em còn muốn hỏi chuyện gì nữa không?” Marco dừng lại trước cửa lớp, quay sang hỏi tôi.

“À, có ạ.” Tôi tiến sát lại gần anh hạ giọng nói. Giờ mà ai nhìn thấy chúng tôi đứng với nhau thế này thế nào cũng lại nghĩ tin đồn về tôi là đúng cho mà xem, “Em còn một chuyện muốn hỏi anh”. Marco gật đầu và tôi nói tiếp, “Nghe nói trước khi Doug chết, anh ấy có chò anh hít thử cái thứ khí đựng trong quả bóng bay.”

“Hơi lạnh á?” Anh ấy tái mặt hỏi. Và tôi gật đầu. Ngay lập tức anh vẫy tay gọi tôi đi ra phía tủ đựng đồ để tránh tai mắt của mọi người, “Hãy tránh xa thứ đó ra, Kaylee. Họ nói nó không thể bị phát hiện bằng các biện pháp thử thông thường, nhưng tất cả những người từng thử qua nó mà anh biết đều đã chết. Như thế không thể gọi là trùng hợp được.”

“Tất cả?” Vậy là anh ấy không hề biết anh Nash đã từng nghiện hơi lạnh?

“Ừ. Còn nhiều người muốn thử tại bữa tiệc cuối cùng ở nhà Doug lắm.” Ngay trước khi anh ấy chết. “Nhưng Nash đã dọa sẽ nện cho gã bán bóng bay một trận nếu không rời khỏi đó, và ngay tối hôm đấy Doug đã chết. Từ bấy đến giờ anh chưa nhìn thấy bóng dáng một quả bóng bay nào nữa quanh đây. Và thú thật là anh cảm thấy mừng vì điều đó. Em không nên...”

“Em không có ý định thử nó đâu.” Tôi xua xua tay, “Em chỉ... tò mò thôi. Cảm ơn anh, Marco.”

Nói rồi tôi quay lưng chạy thẳng, trước khi anh ấy kịp nói thêm lời nào.

Chương 7

“Hai đứa sẵn sàng chưa?” Từ trên ghế lái, cô Harmony quay lại hỏi tôi và Emma.

“Cháu sẽ *chẳng bao giờ* có thể sẵn sàng cho mấy chuyện này.” Emma dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, về phía căn nhà cũ của mình. Nơi căn phòng cũ và các đồ vật cũ của cậu ấy vẫn còn nguyên. Và Toto, chú cún cưng, vẫn còn đó nhưng không còn thuộc về cậu ấy, “Cháu chỉ mong sao chuyện này sớm kết thúc.”

Cô Harmony đặt một tay lên tay Emma. “Cháu có chắc là mẹ cháu vẫn đang ở chỗ làm không?”

“Chắc ạ.” Tôi xen vào, “Cháu đã gọi kiểm tra rồi. Bác ấy nói là chị Traci sẽ ở nhà mở cửa cho chúng ta.”

“Xe của chị ấy kia kìa.” Emma chủ về phía con xe Chevy cũ kỹ đang đậu ngay trước mũi xe chúng tôi.

“Thế thì được rồi. Cô chỉ cần một trong hai đứa hỏi xin một cốc nước.” Cô Harmony rút chìa khóa xe và nghiêng người cất vào sau túi quần. Một lần nữa, tôi lại choáng ngợp bởi sự trẻ trung của cô. Trông cô chỉ mới độ 30 là cùng. Nhìn cô chẳng ai nghĩ còn cô đã 18 và 20 tuổi rồi. Nếu còn sống, năm nay anh Tod sẽ tròn 20, “Còn lại để cô lo. Cháu có chắc là muốn tham gia vào chuyện này không Emma?”

“Cháu cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác.” Emma tháo dây an toàn, tay run run, “Càng để lâu sẽ càng khó khăn hơn.”

“Nếu cậu thấy quá sức chịu đựng, nếu nỗi đau đớn của chị ấy quá lớn khiến cậu không kiểm soát được cảm xúc của bản thân thì cứ nói với mình. Chúng ta sẽ rời ngay khỏi đây.” Tôi quay sang dặn Emma. Cứ nghĩ tới cuộc gặp mặt sắp tới giữa cậu ấy và chị Traci là tim tôi lại đau nhói. Đây là một quyết định mà không người phụ nữ nào đáng phải trải qua. Một sự lựa chọn không con người nào muốn có.

Một quyết định mà cả hai chị em nhà Marshall sẽ không bao giờ phải đối mặt nếu không quen biết tôi.

Tôi giống như một thứ bệnh truyền nhiễm, lây lan cho mọi người xung quanh và hoàn toàn mất kiểm soát.

Tôi cầm con dao mổ đi khắp nơi, cắt bỏ những phần bị nhiễm trùng, thực hành trên chính mạng sống và ký ức của họ, nhưng cách tốt nhất để chấm dứt hoàn toàn sự lây lan đó chính là cắt bỏ đi phần gốc rễ.

Cắt bỏ tôi đi.

Tôi đã vật lộn để sửa chữa lại các sai lầm của mình trong một khoảng thời gian quá dài, đến nỗi giờ tôi cũng không biết việc tiếp tục đấu tranh đang biến tôi thành một kẻ dửng daim hay ích kỷ nữa.

“Cảm ơn cậu. Mình ổn mà.” Emma mở cửa xe và chui ra ngoài. Phải mất một lúc tôi mới định thần lại được và theo chân cậu ấy vào bên trong. Tôi vẫn chưa quen với việc giờ mình cao hơn Emma tới cả cái đầu.

Chị Traci mở cửa sau hồi chuông thứ hai. Hai mắt chị đỏ mọng và thâm quầng. Hôm gặp chị ấy ở đám tang Emma, tôi cũng đã nhận thấy nét mặt xanh xao và mệt mỏi của chị rồi, nhưng cứ nghĩ đó là do chị ấy quá đau buồn trước cái chết của cô em gái. Nhưng giờ thì tôi không thể phủ nhận nguyên nhân thực sự của vấn đề.

Chị ấy đang mang thai.

Traci, chị gái thứ hai của Emma, đang mang trong mình dòng máu của kẻ đã giết chết tôi. Và một lần nữa, đó cũng là lỗi tại tôi. Tên Beck đã lợi dụng chị ấy trong khi đang đi tìm tôi.

“Chào em, Kaylee. Cảm ơn em đã ghé qua.” Đôi tay gầy guộc của chị Traci ôm lấy tôi và mặc cảm tội lỗi vì những gì đã gây ra cho chị lại dấy lên trong tôi.

Thay vì nói lời xin lỗi mà chị sẽ không bao giờ hiểu nổi, tôi vòng tay ôm lấy chị và nói. “Em phải cảm ơn chị và bác mới đúng.” Tôi cẩn thận không dám ôm chị quá chặt. Trông chị ấy chưa hề thấy bụng, và người thì cứ xanh rớt ra như tàu lá chuối, “Đây là cô Harmony Hudson, mẹ của anh Nash. Còn đây là em họ em, Emily. Họ đi cùng để... giúp em. Về mặt tinh thần.”

“Cháu chào cô.” Chị Traci bắt tay cô Harmony rồi mở cửa mời chúng tôi vào trong. Sau đó chị quay sang bắt tay Emma mà không hề biết rằng đó chính là cô em gái bé bỏng của mình, “Kaylee sẽ chỉ cho cô và em phòng của Emma. Mẹ cháu, chị Cara và cháu đã dọn dẹp lại mọi thứ và mỗi người cũng đã giữ lại những món đồ có ý nghĩa nhất với mình rồi.”

Hai mắt của Emma rưng rưng nhưng chị Traci đã không phát hiện ra.

“Chị dạo này thế nào?” Tôi hỏi, thay vì dẫn mọi người đi thẳng vào phòng Emma. Chị Traci đứng dựa lưng vào cửa, trông chị mong manh như sắp ngã.

“Ừm... Ba tháng đầu của thai kỳ cũng hơi mệt.” Chị chậm rãi ngồi xuống cái ghế sofa, “Emma kể với em về... đứa bé rồi đúng không?”

Thực ra tôi mới là người kể cho Emma nghe về đứa bé, từ nhiều tuần trước khi chị Traci biết mình có thai.

Khi tên Beck đến nhà Emma để tìm tôi và cậu ấy, hắn đã tình cờ gặp chị Traci. Và việc xảy ra giữa hai bọn họ không thể gọi là cưỡng bức hay làm gì trái pháp luật, ngoại trừ việc hắn ta là một con quỷ *incubus*. Hắn có khả năng mê hoặc khiến cho chị Traci tự nguyện muốn ngủ với hắn.

Chị ấy không hề biết điều đó, và cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác.

Nếu đưa bé trong bụng chị Traci là con trai - một tiểu *incubus* - không sớm thì muộn chị ấy cũng sẽ chết. Nếu không phải trong quá trình mang thai thì cũng là lúc sinh nở.

Hôm nay chúng tôi tới đây không phải để xin ít đồ cũ của Emma về làm kỷ niệm, mà là để giúp đỡ chị Traci.

“Em có thể giúp được gì chị không?” Tôi hỏi. Tôi biết cô Harmony có rất nhiều cách để giúp, nhưng phải đợi sau khi tôi mời được chị Traci uống một cái gì đó.

“Không sao đâu em. Chị vẫn ổn mà. Chị chỉ hơi mệt thôi.”

“Chị có muốn uống gì không ạ?” Emma hỏi tiếp, trước khi tôi kịp phản ứng, “Nếu nhà chị có sô-đa thì cho em xin một cốc với.” Cậu ấy thừa biết là nhà họ có. Trước giờ thứ đồ uống duy nhất mà mẹ cậu ấy uống là nước giải khát Dr.Pepper. Phải giả vờ lạ lẫm trong chính ngôi nhà của mình thế này chắc Emma đau khổ lắm.

“Có đấy.” Chị Traci đứng dậy, “Đợi chị một lát.”

“Trông cháu không được khỏe cho lắm.” Cô Harmony chỉ đợi có thể, lập tức lên tiếng ngay, “Nếu cháu không ngại thì để cô đi lấy đồ uống cho mọi người, còn các cháu cứ vào phòng Emma xem xét đồ đạc đi.”

Chị Traci chỉ ngáp ngừng độ một giây rồi ngồi trở lại xuống ghế. “Thế thì tốt quá. Cháu cảm ơn cô.”

Cô Harmony đi vào trong bếp, tôi và Emma đi vào phòng cậu ấy, còn chị Traci vẫn ngồi im trên ghế.

“Trông chị ý có vẻ không khỏe.” Emma thì thào với tôi ở hành lang.

Tôi gật đầu. “Chúng ta sẽ giúp chị ấy.” Nhưng quyết định cuối cùng vẫn là ở chị ấy.

Căn phòng của Emma ngổn ngang thùng các-tông vẫn còn chưa đóng kín, đâu đó thiếu vắng một vài tấm hình trên tường, còn lại toàn bộ số quần áo trong tủ đã được bỏ ra ngoài ghế. Giường ngủ của cậu ấy cũng bừa bộn không kém, nhưng tôi đồ rằng nó chẳng liên quan gì tới cái chết của cậu ấy. Có lẽ nó vẫn được giữ nguyên như thế sau cái đêm cuối cùng cậu ấy ngủ trên đó.

Phải mất vài giây mới nhận ra rằng Emma vẫn đang đứng ngoài cửa, chưa hề bước vào phòng. “Cậu vẫn ổn chứ?” Tôi gọi với ra.

“Mình cứ thấy thế nào ý. Họ đã bắt đầu dọn dẹp đồ đạc của mình.” Emma thì thào nói, “Như thể họ chỉ muốn mau mau chóng chóng tống khứ mọi thứ của mình đi.”

“Không phải đâu.” Tôi kéo cậu ấy vào phòng và khép cửa lại để chị Traci không nghe thấy, “Anh Nash từng kể với mình, sau khi bố anh ấy qua đời mẹ anh ấy cũng làm y như thế. Rồi cả khi anh Tod chết cũng vậy. Không phải vì cô ấy muốn quên họ đi mà bởi vì nhìn thấy các kỷ vật của người đã mất khiến cô ấy càng đau lòng hơn.”

Emma khẽ nhủ mày. Trông cậu ấy có vẻ không tin lời tôi cho lắm.

“Họ đóng gói đồ đạc của cậu lại bởi vì họ quá nhớ cậu. Chứ không phải là vì muốn mau chóng quên cậu đi. Hơn nữa...” Tôi liếc về phía mấy thùng các-tông đang mở, “...chúng vẫn còn trống không mà. Hãy cầm lấy một cái thùng rồi đóng gói những thứ cậu cần đi.”

Kế đó tôi lướt qua chỗ quần áo trong tủ, xem cái nào Emma có thể mặc được thì giữ lại, còn cậu ấy tập trung vào mấy món đồ trên giá sách. Mẹ và hai chị gái của cậu ấy đã dọn dẹp gần hết mọi thứ, chỉ để lại vài cái huy chương môn bóng đá hồi tiểu học, một cái cúp danh dự cùng với đội cổ vũ năm lớp 7, và một sợi ruy băng vô địch môn ném trứng năm lớp 4.

“Cậu chỉ lấy mỗi thế thôi à?” Tôi bỏ mấy cái áo sơ mi mà tôi nghĩ Emma vẫn có thể mặc được vào trong thùng, cùng với đồng huy chương và mấy bức ảnh hai chúng tôi chụp chung hồi lớp Ba.

Emma nhún vai. “Họ lấy đi hầu hết những thứ hay ho rồi. Nhưng như thế cũng tốt, mình đâu cần phải có những đó mới nhớ ra mình là ai. Mình vẫn là mình mà. Mình muốn họ luôn nhớ về mình.”

Cậu ấy nói khá có lý và tôi mừng vì tâm trạng hôm nay của cậu ấy khá tốt.

“Mấy cái quần bò của mình thì sao? Hay quần soóc cũng được. Trời dạo này ấm lên nhiều rồi.”

“Đồng quần thì chịu hẳn rồi. Mình rất tiếc, nhưng giờ cậu không còn cái hông để mặc chúng nữa. Mấy cái váy thì có thể vẫn cố được...”

Chúng tôi đang soạn lại đồng quần áo một lần nữa thì nghe tiếng cô Harmony gọi vọng vào. “Emma? Kaylee? Cô nghĩ là Traci đã sẵn sàng.”

Tim tôi đột nhiên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một điều gần như chưa từng xảy ra từ sau khi tôi chết.

Emma trông cũng lo lắng không kém gì tôi. Chúng tôi quăng đồng quần áo xuống và chạy vụt ra ngoài phòng khách, nơi cô Harmony đang ngồi bên cạnh chị Traci trên ghế sofa. Emma và tôi ngồi xuống hai cái ghế bành đối diện.

“Traci ơi? Chị vẫn ổn chứ?” Emma nhíu mày hỏi chị gái, giọng đầy quan tâm. Còn chị Traci trông có vẻ... bối rối.

“Chị thấy hơi lạ lạ. Và mệt.” Nhìn chị Traci như sắp ngủ gật đến nơi.

Tôi nhích vội ra mép ghế và đón lấy lon sô-đa cô Harmony vừa đưa. Trên tay chị Traci là một cốc trông như trà nóng. Tôi đã liếc nhìn thử nhưng không thể đoán ra cô Harmony đã cho gì vào trong đó. “Thế... nó có tác dụng như thế nào ạ?”

“Nó thực chất chỉ là nước suối lấy từ nguồn tự nhiên bên Cõi Âm thôi mà. Nước ở bên đó có rất nhiều thuộc tính, và cái này...” Cô giơ cái lọ nhựa lên, giống hệt như cái lọ Sabine đựng thứ gây mất trí nhớ. Traci đang buồn ngủ, nhưng nhận thức của cô ấy không hề bị ảnh hưởng, vì

thể Traci vẫn có thể nói chuyện với chúng ta bình thường. Nhưng cô ấy sẽ không nhớ gì hết sau một tiếng nữa.”

“Sau đó thì sao ạ?” Emma hỏi.

“Có lẽ cô ấy sẽ ngủ và khi thức dậy sẽ chỉ nhớ là mình vừa ngủ thiếp đi.”

Tôi liếc về phía chị Traci, người đang bối rối nhìn chúng tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra. “VẬY là chúng ta có thể nói với chị ấy mọi chuyện ạ?”

Cô Harmony gật đầu.

“Tất tần tật?” Emma bầu chặt lấy tay ghế, “Kể cả chuyện về cháu?”

“Nếu đó là điều cháu muốn.”

Trông Emma có vẻ chần chừ, không chắc chắn mà tôi thì ý thức được rất rõ là chúng tôi không có nhiều thời gian. Vì thế tôi quyết định lên tiếng trước. “Chị Traci, bọn em có chuyện muốn nói với chị. Những chuyện này mới nghe sẽ hơi khó tin một chút nhưng chị đừng lo, chẳng nào chị cũng sẽ quên hết ý mà.” Chúng tôi chỉ muốn giải thích cho chị hiểu mọi chuyện rồi để chị ấy tự quyết định, một quyết định vô cùng khó khăn.

Chị Traci giương đôi mắt lơ lơ nhìn tôi. “Chị có cảm giác như một giấc mơ vậy.”

“Cô có chắc là thứ nước đó sẽ không tổn hại gì đến đứa bé không ạ?” Emma hỏi.

Cô Harmony mỉm cười, ngả lưng ra sau ghế. “Cô chắc mà. Nó thực ra chỉ là nước thôi mà. Hơn nữa đứa bé vẫn còn quá nhỏ, không phải lo tới việc mất trí nhớ.”

“Chuyện này thì liên quan gì đến con của cháu?” Chị Traci giơ vịn tay lên ôm cái bụng gần như phẳng lì của mình.

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi mở mắt nhìn thẳng về phía chị Traci. “OK, chị bình tĩnh nghe em nói này... Rất có khả năng đứa bé trong bụng chị không phải là con người.”

Chị Traci chớp chớp mắt, sau đó bật cười đầy mệt mỏi. “Hai đứa vừa uống rượu đấy à? Mới chỉ 3 giờ chiều chứ mấy.” Dường như chị ấy đã quên mất sự tồn tại của cô Harmony.

“Thật đấy.” Emma nắm chặt lấy hai tay ghế, “Con của chị không phải là con người nhưng không sao hết, bởi vì Kaylee cũng thế. Hơn nữa cậu ấy đã chết.”

“Xin lỗi nhưng em là ai thế?” Chị Traci nhú mày hỏi lại.

“Một lát nữa chúng ta sẽ nói đến chuyện đó sau.” Tôi đứng dậy, “Chị Traci.” Chị lão đảo quay sang nhìn tôi, giờ trông chị mới giống một người say hơn chúng tôi, “Em là một *bean sidhe*. Loài người thường gọi bọn em là thần báo tử, nhưng mọi khái niệm của con người về loài *bean sidhe* đều không đúng sự thật. Hoặc phóng đại. Và đúng như lời cậu ấy nói, em đã chết.”

Có hàng tỷ cách để nói cho chị ấy biết những điều cần biết và có hàng tỷ người thích hợp hơn tôi để thông báo tin này, ví dụ như cô Harmony chẳng hạn, nhưng chúng tôi không có nhiều thời gian và trong số những người đang có mặt ở đây, tôi là người chị Traci biết và tin tưởng nhất.

“Em đã chết.” Đó không phải là một câu hỏi. Nhưng cũng không phải là một lời khẳng định, “Và em là một nữ thần báo tử.”

“Em biết chuyện này nghe có vẻ hoang đường. Bản thân em mới đầu cũng không dám tin. Nhưng em có thể chứng minh cho chị thấy. Ít nhất là chuyện em đã chết. Chị sẵn sàng chưa?”

“Rồi.” Chị nhún vai, khoanh tay lại trước ngực đầy hào hứng, “Em thử chứng minh xem nào. Không phải ai cũng có thể gặp người chết hàng ngày.”

Tôi nhìn thẳng vào ánh mắt đầy hoài nghi của chị và từ từ biến mất. Tôi không đi đâu cả, chỉ ẩn mình đi không để cho mọi người nhìn thấy.

Ngay khi tôi vừa biến mất, chị Traci ngồi bật ngay dậy, mặt không còn vẻ gì là buồn ngủ nữa.

“Chuyện gì vừa xảy ra thế này?” Chị quay sang hỏi Emma và cô Harmony, “Hai người nhìn thấy không? Có phải em ý vừa biến mất không?”

Emma nghiêm nghị gật đầu. “Giờ cậu ấy thường xuyên làm như vậy. Bởi vì cậu ấy đã chết.”

“Làm sao...? Khi nào...?” Chị Traci nhắm chặt mắt lại, lắc đầu thật mạnh, sau đó mở mắt ra nhìn về phía tôi vừa đứng khi nãy, “Tại sao?”

“Chị có nhớ cái đêm em bị đâm không?”

Đến lúc này thì chị ấy hoảng hốt thực sự, quay đầu khắp phòng tìm kiếm, nhưng chỉ có thể nhìn thấy tôi khi tôi hiện hình trở lại.

“Em bị đâm và giờ em có thể làm chuyện này?” Chị vẫy tay về phía tôi hỏi, “Em nói là mình đã... chết? Khi bị đâm bởi...?”

Chị ấy không thể thốt ra tên người đàn ông đã lấy đi mạng tôi đồng thời là bố của đứa bé trong bụng chị.

Tôi không trách chị Traci. Tôi hiểu chuyện này khó khăn như thế nào với chị. Tin tức về tôi đã liên tục xuất hiện trên TV trong nhiều tuần lễ, cô gái thoát chết sau khi bị chính thầy giáo của mình đâm. Nhưng điều mọi người không biết là tôi đã không thực sự thoát chết.

Cũng như việc trước khi tìm thấy tôi, gã thầy giáo độc ác kia đã dụ dỗ Traci Marshall lên giường với mình, khi mà bản thân chị ấy không hề ý thức được rằng mình đang bị bỏ bùa mê.

Và giờ thì chị ấy đang mang trong mình đứa con của một kẻ sát nhân hàng loạt. Một đứa bé không phải là con người.

“Vâng. Em đã chết.” Tôi cúi mặt, nhìn chằm chằm xuống đất, cố gắng không muốn nhớ lại cái buổi tôi kinh hoàng đâm máu ấy, “Em đã phải giả vờ sống suốt từ đó đến nay.”

“Chị không... Sao lại có thể như thế được? Nếu em thực sự đã chết, tại sao em vẫn ở đây? Làm thế nào mà em vẫn đứng lù lù ở đây thế này được.”

“Để giải thích cặn kẽ cho chị hiểu làm thế nào thì hơi phức tạp. Nhưng nói tóm lại là: Ở bên ngoài kia có rất điều chị không biết. Và sẽ không bao giờ phải biết, nếu chị may mắn. Bởi chúng rất đáng sợ và nguy hiểm. Nhưng đúng là em đã chết rồi. Em có thể bắt trái tim mình đập trở lại nhưng tự một mình nó thì không đập được. Khi nó không bơm máu, cơ thể em sẽ trở nên lạnh lẽo. Không đến nỗi lạnh như trong tủ lạnh, nhưng nói chung là lạnh hơn nhiệt độ cơ thể bình thường. Em không cần phải ăn, nhưng vẫn có thể ăn nếu muốn. Em vẫn có thể bị thương và nếu bị thương, vết thương của em sẽ lành rất chậm, bởi vì cơ thể em giờ không còn tràn trề sức sống như xưa.”

Vậy mà không hiểu sao tôi lại cảm thấy giờ mình mới thực sự giống như đang sống. Tất cả là nhờ anh Tod.

“Và em có thể... biến mất.”

“Vâng. Đó là một trong những ưu điểm của việc chết đi. Có điều em sẽ không bao giờ già đi, đồng nghĩa với việc em sẽ không thể sống mãi ở một nơi được.” Ít nhất là không thể sống một cách công khai, “Và em sẽ không bao giờ trưởng thành hay được làm mẹ của những đứa trẻ.”

Mặt chị Traci buồn rười rượi, khiến tôi ước gì mình đã không nói ra những lời cuối cùng đó.

“Còn nữa...” Tôi ngồi lại vào ghế và Emma kéo ghế ngồi xích lại gần hơn, “Cái đêm em chết cũng chính là đêm chị thụ thai. Chị còn nhớ không?”

“Nhưng chị chưa từng kể với ai...?” Mặt chị Traci đỏ bừng lên.

“Em biết, bởi vì bố của đứa bé chính là kẻ đã giết em.”

“Sao em biết?” Chị nhào lặn người ra khỏi ghế, “Chị chưa từng nói với ai về bố của đứa bé. Kể cả mẹ chị. Chị không thể, nhất là sau khi biết chuyện hắn đã làm với em.”

“Chính hắn ta đã nói với em.” Tên Beck cố tình muốn tôi biết hắn đã làm gì chị Traci, và dọa rằng sẽ làm như thế với chị Sophie và Emma, nếu tôi chống cự, không để cho hắn lấy đi linh hồn của tôi cho đứa con trai sắp chào đời của mình.

“Thật kỳ lạ. Trước đó chị chưa từng gặp hắn, vậy mà ngay khi vừa nhìn thấy hắn ở cửa, chị đã lập tức phải lòng hắn. Chị không hề muốn như vậy, bởi đó là một người hoàn toàn xa lạ, nhưng chẳng hiểu sao chị không thể cưỡng lại được. Và rồi chị đọc được tin tức về hắn trên bản tin, về những gì hắn đã gây ra cho em. Chị đã không dám nói với ai...” Mặt chị đầm lệ, hai tay ôm chặt lấy bụng.

“Traci, tên Beck đó không phải là con người.” Cô Harmony lên tiếng. Tôi thật ghen tỵ với sự diễm phúc của cô. Sao cô ấy vẫn có thể giữ được bình tĩnh và đầy bản lĩnh như vậy khi mà rõ ràng chính cô cũng đang bị câu chuyện của chị Traci làm cho mũi lòng, giống tôi và Emma, “Hắn ta là loài cầm thú, vô đạo đức và không có lương tâm. Những gì hắn đã làm với cháu

không phải do lỗi của cháu. Cháu không có lỗi gì hết, chỉ là cháu đã xuất hiện không đúng nơi và không đúng thời điểm.”

Nước mắt của chị Traci bắt đầu rơi. “Khi ấy cháu đang ở nhà mà!”

“Em biết.” Trái tim tôi nhói đau thay cho chị Traci, bởi vì có một sự thật phũ phàng là: Đôi khi không phải cứ ở nhà là an toàn. Điều đó đã xảy ra với tôi vào cái đêm tôi chết, “Nhưng chuyện không phải chỉ có thế... Nếu con của chị cũng giống như bố nó, chị sẽ khó lòng mà sống sót qua giai đoạn thai kỳ. Vì thế... chị cần phải tự quyết định. Bọn em chỉ có thể cung cấp thông tin cho chị còn sự lựa chọn là ở chị.”

Tôi đã từng phải đối mặt với rất nhiều quyết định khó khăn nhưng ơn Chúa không có cái nào khó khăn như cái chị Traci đang gặp phải. Tôi không bao giờ mong muốn phải định đoạt số phận của một đứa trẻ, nhất là là số phận của một đứa trẻ còn chưa chào đời.

“Khoan đã...” Chị giơ tay lên xoa mặt, như để tìm lại sự tỉnh táo. Cô Harmony thấy vậy liền đưa cho chị cốc trà. Hất mái tóc ra đằng sau, chị Traci cầm lấy cốc trà tu cạn một hơi, “Người đàn ông tên Beck ấy thực ra là ai? Và chuyện đó thì liên quan gì tới *con của chị?*”

Ưu điểm của việc biến mất trước mặt người khác là sau đó họ sẽ tin mọi lời bạn nói và không hề thắc mắc gì nữa. Như thế vừa giúp tôi tiết kiệm thời gian vừa không phải giải thích dài dòng về chuyện thể giới này ngoài con người ra còn tồn tại nhiều giống loài khác.

“Beck là một con quỷ *incubus*.” Emma nói, “Hay nói cách khác hẳn là một con quỷ của dục vọng.”

“Con quỷ của dục vọng?” Chị Traci nhìn chằm chằm vào cái bàn nước, như thể đang tìm kiếm một lời giải thích nào đó hợp lý hơn, “Chị đã...” Chị nuốt nước bọt cái ực, “Với một con quỷ?”

“*Incubus* thực chất là một loài ký sinh trùng, chuyên sống dựa vào... sự khao khát của con người.”

“Sự thèm khát.” Emma cao giọng sửa lại, “Cậu không cần nói giảm nói tránh làm gì. Chị ấy cần phải biết sự thật.” Nói rồi cậu ấy quay sang nói với chị mình, “Đêm hôm đó, hẳn ta đến tìm bọn em nhưng cuối cùng lại gặp chị.”

“Tại sao hẳn ta lại tìm hai người ở đó?” Chị Traci nhú mày hỏi, “Mà em là ai?”

Bức bối vì đến chị gái ruột cũng không nhận ra mình, Emma rên rỉ kêu lên. “Em là ai không quan trọng. Vấn đề là hẳn ta đã nổi điên khi bị bọn em cho leo cây, và trút mọi thứ lên đầu chị. Em rất xin lỗi nhưng hẳn ta đã cưỡng bức chị, Traci ạ.”

“Không phải đâu...” Chị ấy lắc đầu không chịu tin, “Chị đã chủ động muốn...”

“Cháu đã không có sự lựa chọn nào khác.” Cô Harmony nhẹ nhàng giải thích, và tôi thiếu điều muốn chạy tới ôm chầm lấy cô vì đã đi với chúng tôi tới đây ngày hôm nay. Emma và tôi... giờ đầu óc không còn thông suốt nữa. Chúng tôi không biết phải giải thích như thế nào với chị Traci để không làm chị ấy phiền lòng thêm, “Hẳn ta đã làm cho cháu nghĩ là mình muốn như thế. Hẳn ta không chỉ xâm phạm tới cơ thể mà còn cả ý chí của cháu nữa. Cháu đã không thể

làm khác được.”

“Không phải.” Chị ấy lại tiếp tục lắc đầu, và lần này giờ tay lên lau nước mắt một cách dứt khoát, “Chuyện xảy ra không phải như vậy. Cháu...”

“Chị Traci.” Emma nhòai người sang nắm lấy tay chị gái nhưng đã bị chị ấy giằng ra. Nói gì thì nói trong mắt chị Traci, giờ cậu ấy chỉ là một người xa lạ, không hơn không kém. Một lần nữa, tim tôi lại nhói đau thay cho Emma, “Bình thường nếu là chị, chị có mở cửa cho một người hoàn toàn xa lạ và mời anh ta lên giường với mình không?”. Nước mắt lại bắt đầu chan chứa trong mắt chị Traci, “Điểm khác biệt duy nhất giữa tên Beck và hơn một nửa số tù nhân đang ngồi tù tội tấn công tình dục là hắn ta xâm phạm chị ở nhiều cấp độ khác nhau. Dù hắn có chết bao nhiêu lần cũng không thể bù đắp lại được cho những tội lỗi mà hắn đã gây ra. Và em ước gì có thể tự tay băm vằm hắn cho hả giận.”

Chị Traci lão đảo nhìn xuống sàn nhà, một tay ôm lấy bụng. Tôi không biết là chị ấy còn chịu đựng được bao lâu nữa. Sau những gì vừa nghe được từ chúng tôi.

Nếu là tôi, tôi cũng không dám chắc là mình có thể chịu đựng nổi.

“Vậy là đứa bé...?”

“Con của cháu gần như chắc chắn là một *incubus*.” Cô Harmony nói, “Vì thế chúng ta cần bàn bạc xem làm thế nào để giúp cháu... sống sót.”

Chị Traci chớp chớp mắt hỏi lại. “Tại sao cháu không thể sống sót?”

“Bởi vì con người rất khó mang thai *incubus*. Chúng...” Cô Harmony ngập ngừng trong vài giây nhưng tôi có thể đọc được sự khó khăn trong ánh mắt cô khi phải nói ra sự thật, “Chúng hút cạn sinh khí của các bà mẹ, từ trong ra ngoài.”

Emma đặt lon sô-đa xuống sàn, giờ tay lên gãi đầu. “Sau đó, kể cả khi chúng chào đời, đây là nếu chúng có thể yên ổn chào đời, thì chúng cũng sẽ không có linh hồn. Và nếu không có linh hồn nào đợi sẵn dành cho chúng, chúng sẽ lấy luôn linh hồn của mẹ mình, Trừ phi người mẹ đó là con người.”

“Kể cả nếu cô ta có là con người,” Cô Harmony đính chính lại, “... linh hồn của con người cũng không thể tồn tại lâu trong cơ thể của một *incubus*. Hơn nữa, người mẹ ấy sẽ chẳng giúp được gì cho con mình khi mà cô ta còn chết trước cả con. Thường thì người cha sẽ dành cả thời kỳ thai nghén để săn tìm một linh hồn không-phải-con-người cho con trai của mình. Nhưng trong trường hợp này chẳng còn người cha nào hết.”

“Cầu mong cho hắn vĩnh viễn mục rữa dưới địa ngục.” Emma để vào.

“Cháu không...” Chị Traci lắc đầu quầy quậy, “Cháu không chắc là mình hiểu hết những gì vừa nghe được.” Chị nhìn lần lượt từng người chúng tôi, mặt cắt không còn giọt máu, “Mọi người nói vậy là ý gì?”

Cô Harmony thở ra chậm rãi và nhẹ nhàng giải thích. “Nghĩa là kể cả khi cháu có thể giữ được cái thai này đến ngày sinh nở, thì ngay khi chào đời đứa bé này cũng sẽ lấy mạng cháu bằng cách lấy đi linh hồn của cháu. Có điều, linh hồn của cháu cũng không thể giúp thăng bé

tồn tại được lâu, và cuối cùng thì nó vẫn sẽ chết.”

“Vì thế cách duy nhất để chị có thể sống sót là... từ bỏ đứa bé.” Emma ngập ngừng kết luận.

Chị Traci gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm xuống hai bàn tay đang nắm chặt lại trên đùi. Chị ấy đang đấu tranh tư tưởng rất nhiều. Cuối cùng, khi chị ấy ngược mắt nhìn lên, tôi không khỏi thán phục sự bình tĩnh và bản lĩnh của chị. “Cơ hội để con cháu không phải là *incubus* là bao nhiêu? Cháu là con người vì thế con của cháu vẫn có thể là con người, đúng không ạ?”

Tôi gật đầu, nhưng cô Harmony lại lắc đầu. “Traci, con của cháu chắc chắn là một *incubus*. Chỉ cần nhìn tình trạng sức khỏe của cháu là cô biết. Cháu đang càng ngày càng yếu đi, bởi đứa bé trong bụng đang chia sẻ linh hồn cùng với cháu, cũng như đang chia sẻ máu và các chất dinh dưỡng khác. Và điều đó đang vắt kiệt sức lực của cháu. Hơn nữa, cháu lại còn lớn tuổi hơn tất cả những người từng sinh ra *incubus* mà cô biết.”

“Nhưng cháu mới chỉ 22 tuổi thôi mà.”

“Cái giống này lại càng trẻ càng tốt.” Hèn gì mà tên Beck giả vờ làm giáo viên trường trung học, để tiện tiếp xúc với các cô gái trẻ chưa đến tuổi vị thành niên.

“Ok.” Chị Traci hít một hơi thật sâu rồi mím chặt môi nhìn ba người chúng tôi, “Cháu sẽ không bỏ cái thai này. Cháu không quan tâm mình đang mang trong mình cái giống gì. Cháu không quan tâm bố của đứa trẻ là ai. Cháu chỉ biết là đứa bé này là con cháu và cháu muốn có nó. Vì thế... bước tiếp theo chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Sự lo lắng in hằn trên trán cô Harmony, dấu hiệu duy nhất chứng tỏ cô ấy già hơn cái vẻ 30 của mình. Cô ấy thường chỉ tỏ ra lo lắng như vậy khi anh Nash và Sabine ở bên nhau.

Emma thở dài đầy khó nhọc. “Trace, chị đang không suy nghĩ thông suốt rồi. Nếu cứ cố sinh đứa bé này ra, chị sẽ chết. 99% là như thế. Chị không thể làm như vậy với mẹ và chị Cara. Nhất là chỉ không lâu sau đám tang.”

“Em là ai?” Chị Traci trừng mắt giận dữ, và trong khoảnh khắc ấy trông chị ấy giống Emma, Emma của ngày xưa, đến nỗi tôi gần như muốn ngừng thở, “Chị thậm chí còn không quen biết em!”

Nước mắt lại bắt đầu chan chứa trong mắt Emma. “Traci. Là em đây mà.” Nói xong câu ấy im lặng chờ đợi, với ánh mắt tràn trề hy vọng. Khi không thấy có chút phản ứng gì từ phía chị gái, cậu ấy thất vọng quay sang nói với tôi, giọng đầy đau khổ, “Mình đã hy vọng là chị ấy sẽ nhận ra, ít nhất là qua đôi mắt của mình.”

Tôi đứng dậy ngồi xuống một bên tay ghế của Emma, rồi vòng tay ôm lấy cậu ấy. “Chị Traci, đây chính là Emma. Em gái của chị. Cậu ấy không hẳn đã chết. Nói chung là chuyện khác phức tạp. Và giờ cậu ấy đã có một cơ thể mới.”

Chẳng hiểu sao đến bản thân tôi khi nghe chuyện này cũng còn thấy khó tin hơn chuyện chị Traci đang mang trong mình dòng máu của loài quỷ *incubus*.

Chị Traci chớp chớp mắt nhìn tôi, sau đó nghiêm mặt lại. “Em có bị làm sao không thể hả Kaylee? Em gái chị, bạn thân nhất của em, vừa mới *chết* và chị không cần biết em có thể tự

biến mất, hay chạy nhanh hơn tốc độ ánh sáng, nhưng em *không thể* lấy chuyện đó ra làm trò cười được.”

“Đó là sự thật, Traci ạ.” Cô Harmony nói, “Chuyện xảy ra với Emma là một... tai nạn. Cô sẽ rất biết ơn nếu cháu không bắt bọn cô giải thích chi tiết từng chuyện một, bởi vì nó rất phức tạp mà chúng ta lại không có nhiều thời gian. Điều quan trọng là đây thực sự là Emma. Em gái của cháu. Emma cũng đã phải trải qua một quãng thời gian khó khăn không kém gì mẹ cháu và hai cháu đâu.”

“Em có thể chứng minh.” Emma vội nói trước khi chị Traci có thể lên tiếng phản đối hay nổi giận đuổi chúng tôi ra khỏi nhà, “Em biết những chuyện mà chỉ có chị và em biết. Ví dụ như... Em biết mùi kẹo cao su chị đã dính lên tóc chị Cara vào cái đêm trước hôm chị ấy đi chụp hình ở trường, năm chị ấy 9 tuổi. Cái kẹo đó có mùi dưa hấu rất kinh khủng. Bên ngoài màu xanh nhưng ở giữa lại có màu đỏ. Và khi cho vào mồm nhai nó lại chuyển sang màu nâu. Nói chung là trông rất kinh. Và em còn biết cái lần chị uống nhầm thuốc cảm của mẹ và ngủ say như chết ở trường, sau đó một tên ngu ngốc nào đó vẽ đầy lên mặt bằng bút dạ không xóa được. Có thể chị nghĩ chuyện đó cả lớp chị biết, cả mẹ và chị Cara cũng biết nên không có gì là bí mật. Nhưng không phải ai cũng biết chuyện mẹ đã phải dùng cồn để lau dòng chữ trên trán chị suốt mấy hôm. Còn em và chị Cara đã phải chạy ra siêu thị mua phấn lót để che đi mấy chữ cái mờ mờ trên má chị, vì cồn của mẹ không lau sạch hết được. Em đã chứng kiến chị ngồi trước gương khóc suốt một tuần liền vì chờ mãi mà mực vẫn không chịu bay hết màu.”

“Ôi Chúa ơi...” Hai mắt chị Traci mở to, mọi nỗi nghi ngờ trên khuôn mặt chị đã hoàn toàn biến mất, “Emma?”

“Là em đây.” Nụ cười nở rộng trên môi Emma. Đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy cười tươi như vậy kể từ sau khi tỉnh dậy trong thân xác của Lydia, “Chết chẳng sung sướng gì đâu chị ạ. Mặc dù về lý thuyết thì em vẫn còn sống, nhưng mọi chuyện đã hoàn toàn khác xưa. Em ghét mái tóc mới của em. Em không còn ô tô, cũng chẳng thể mặc vừa đồng quần áo cũ. Và em thì là thể giới trông khác hẳn khi chị chỉ cao có 1m55. Nói chung em chẳng còn gì, ngoài Toto. Vì thế em sẽ dắt nó theo.”

Chị Traci đứng bật dậy, nhanh đến nỗi làm tôi đang ngồi cũng thấy chóng hết cả mặt. Chị lao tới, nhào lặn người qua cái bàn nước, ôm chầm lấy Emma và siết thật chặt. Không hiểu một người gầy gò ốm yếu như chị lấy đâu ra lắm sức mạnh thế. “Không thể tin được! Mặc dù chị không thực sự hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây nhưng là em thật à, Emma?” Chị nghẹn ngào thốt lên qua làn nước mắt, và cả ba chúng tôi cùng gật đầu, “Chị cứ nghĩ em chết rồi cơ.” Nói rồi chị buông Emma ra để nhìn lại một lần nữa cho kỹ, “Chị tưởng là em đã chết! Sao em có thể làm như vậy? Sao em nỡ để mọi người nghĩ rằng mình đã chết hả Emma?”

“Em cũng đâu có sự lựa chọn nào khác. Đừng giận mà Traci. Không lẽ em nhảy ra trước mặt mọi người rồi nói “Xin chào, em đã chết nhưng Kaylee đã cho em một cơ thể mới, vì thế mọi người sẽ vẫn chôn cất em như bình thường và giả vờ như không nhìn thấy em ở đây” ?”

“Em nói cũng đúng.” Chị Traci ngồi lại xuống ghế nhưng mắt vẫn không rời Emma, “Trông em khác quá, trừ đôi mắt...”

Emma nhướn mày nhìn về phía tôi. “Ồ, giờ chị ấy đã nhận ra đôi mắt của mình rồi cơ đấy.”

“Các cháu, cô cũng muốn hai chị em có nhiều thời gian để đoàn tụ lắm nhưng chúng ta sắp hết thời gian rồi.” Cô hát hàm chỉ về phía cốc trà của chị Traci, “Và cô không muốn mạo hiểm

để Traci uống thêm một liều thứ hai, vì sợ thuốc vẫn chưa tan hết khi mẹ cô ấy về đến nhà. Mặc dù thực lòng cô cũng không hề muốn Traci phải quên những chuyện này.”

“Vậy là cháu sẽ quên hết những chuyện vừa xảy ra à? Kể cả chuyện về Emma?”

“Cô e là như vậy. Tuy nhiên trong tiềm thức của cháu có thể vẫn nhớ là Emma vẫn còn sống và điều đó sẽ giúp cháu dễ dàng sống tiếp hơn, mặc dù bề ngoài cháu vẫn tin rằng em gái mình đã chết.”

Chị Traci gật đầu và tôi thầm ước ao có thể sở hữu thứ nước lãng quên đó của Cõi Âm. Nó sẽ giúp tôi được rất nhiều việc.

“Mặc dù rất tiếc về những gì cháu đang phải trải qua,” Cô Harmony nói tiếp, “nhưng chúng ta cần phải quay trở lại vấn đề chính. Cháu hiểu những điều mọi người vừa nói với cháu chứ?”

“Cháu nghĩ là có à.” Chị Traci gật đầu, “Em gái cháu vẫn còn sống, nhưng con của cháu sẽ phải chết. Hoặc không thì là cháu.”

“Không. Cháu sẽ không chết.” Cô Harmony vòng tay ôm lấy chị Traci an ủi, “Bọn cô tới đây hôm nay với mong muốn là nói hết cho cháu biết sự thật để cháu có thể làm cái điều cần phải làm. Để giữ lấy mạng sống của mình.”

“Cháu sẽ không làm như vậy.” Chị Traci ngả hẳn người ra đằng sau, tay ôm lấy bụng đầy quyết tâm, “Cháu sẽ không từ bỏ con mình.”

“Traci...” Emma mở miệng can ngăn nhưng chị ấy vẫn cương quyết lắc đầu.

“Không là không. Thằng bé đang chia sẻ linh hồn cùng với chị. Linh hồn của chị, Emma à. Điều đó có nghĩa là nó đã là một phần của chị. Làm sao chị nỡ giết chết một phần cơ thể của mình. Chị sẽ không thể sống nếu biết rằng con mình phải chết để cho mình sống.”

Tôi hiểu người duy nhất có quyền quyết định trong chuyện này là chị Traci, nhưng tôi không chắc là chị ấy hiểu quyết định ấy sẽ để lại hậu quả lớn đến thế nào với bản thân chị và những người xung quanh.

“Nhưng Trace, đằng nào thì thằng bé cũng sẽ chết mà!” Emma cố năn nỉ, “Chị không thể giữ nó lại. Nếu chị vẫn cứ cố, sớm muộn gì cả hai mẹ con cũng sẽ chết. Chị mới chỉ mang thai ở tháng thứ hai mà đã ốm dặt dẹo như thế này rồi!”

“Còn một vấn đề nữa, chị Traci à.” Tôi lặng lẽ nói. Cô Harmony im lặng nhìn tôi, âm thầm động viên tôi nói ra điều cần phải nói, mặc dù không hề dễ dàng gì. Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp, “Con trai của một *incubus* chắc chắn sẽ là một *incubus*. Vì thế chị cần phải hiểu là ngay cả nếu chị có thể giữ cái thai này đến đủ tháng và sinh nó ra, mẹ tròn con vuông, chị cũng sẽ không thể nuôi dưỡng nó như một đứa bé bình thường. Ngược lại chị đang nuôi dưỡng một con quái vật.”

“Em nói vậy là ý gì?”

“Khi con trai chị đến tuổi dậy thì, nó sẽ phát triển một nhu cầu muốn thỏa mãn cơn thèm

khát, dưới mọi hình thức. Và nếu không tìm được thức ăn phù hợp nó sẽ đói đến chết, giống như con người không thể sống thiếu thức ăn.” Tôi kéo ghế dịch lại gần chị hơn. Và tôi có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong từng cái nhú mảy của chị, “Con trai chị sẽ lớn lên và làm những chuyện y như bố nó đã từng làm với chị. Nó sẽ phát ra một thứ ham muốn cực độ có thể bẻ cong ý chí của người khác, khiến họ không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, và lấy đi thứ nó cần, với bất kỳ ai nó muốn, miễn là thuận tiện. Giống như chị đối với tên Beck. Rồi dần dần nó sẽ mất đi khả năng kiểm soát ham muốn của mình, và vô tình làm hại tới những cô gái thậm chí còn không biết mình là nạn nhân. Các cô gái sẽ không hiểu tại sao mình lại dễ dàng lên giường với một người lạ mặt như thế và tự trách bản thân là dễ dãi vì không biết tự chủ. Chị thử nghĩ xem một người sẽ bị tổn thương đến thế nào khi mang trong mình cái mặc cảm ấy suốt quãng đời còn lại. Tồi tệ hơn, con của chị sẽ ngang nhiên trở thành một kẻ sát nhân, chuyên đi hại đời con gái nhà lành, giống như bố nó.”

Tôi có thể nhìn thấy nỗi kinh hoàng hiện rõ trong ánh mắt chị, với mỗi lời tôi thốt ra. Nhưng tôi vẫn phải nói ra điều cần nói bởi chị ấy cần phải biết sự thật. Chị ấy cần phải hiểu mọi hậu quả của quyết định của mình.

“Nói tóm lại, đứa bé này sẽ là hiểm họa khôn cùng cho bạn bè cùng học với nó. Nó sẽ trở thành một con quỷ của đục vọng, như đúng bản chất của nó. Chúng ta không thể làm gì để thay đổi điều đó, chị Traci ạ. Đó là bản năng sinh tồn của loài *incubus*. Chị không thể bắt nó làm khác đi được.”

Chị Traci nước mắt lưng tròng, hai tay run lấy lấy.

“Và mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn khi nó bắt đầu có nhu cầu... sinh sản. Theo chu kỳ 100 năm một lần.” Cô Harmony nói tiếp, “Trong giai đoạn này, hàng chục cô gái có thể sẽ phải chết nếu cố mang thai đứa con của nó. Giống như cháu bây giờ. Cháu hiểu rồi chứ?”

Làm ơn, làm ơn, hãy làm cho chị ấy hiểu. Chẳng hiểu sao tôi thấy nói với chị Traci rằng con chị ấy lớn lên sẽ trở thành một con quái vật còn khó khăn hơn nhiều việc kể với chị ấy về tội ác mà tên Beck đã gây ra cho tinh thần và thể xác của chị. Tôi thấy thật tồi tệ khi phải là người nói ra những điều này và giờ thì tôi đã hiểu tại sao có nhiều người sẵn sàng bắn chết cả người đưa tin.

“Ý cô nói con trai cháu lớn lên sẽ trở thành một kẻ tâm thần chuyên đi hại đời các cô gái trẻ?” Cô Harmony gật đầu và lần đầu tiên kể từ lúc đến nhà Emma tới giờ trông cô có vẻ không được thoải mái, “Cháu thì lại nghĩ khác.” Chị Traci nói tiếp, “Có thể cô biết nỗi giống của đứa trẻ này là gì nhưng cô không thể biết nó lớn lên trở thành người như thế nào. Cô không thể biết sự giáo dục có thể ảnh hưởng thế nào tới bản tính của một người. Và cô không có quyền phán xét một người vì tội ác mà người đó có thể sẽ phạm phải 16 năm sau. Và cô càng không có quyền phán xét bản năng làm mẹ của cháu. Cháu sẽ không bao giờ để cho con trai mình trở thành một con quỷ như cô miêu tả. Thằng bé xứng đáng có một cơ hội. Cháu xứng đáng có một cơ hội. Và thằng bé là con của cháu.” Chị nghẹn ngào nói, nước mắt lại tuôn trào trên má.

“Trace...” Emma toan mở miệng nói nhưng đã bị chị gái cắt ngang.

“Không! Các người không thể tới đây và nói với tôi điều kinh khủng đó! Điều mà tôi thậm chí còn không hiểu, chứ đừng nói là ngăn chặn. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời nào về gã đàn ông lạ mặt đó nữa.” Chị giơ tay bịt chặt hai tai lại, “Tôi sẽ giữ đứa bé này. Đây là quyết định cuối cùng của tôi. Đứa bé này là con tôi, và chỉ của mình tôi thôi.” Nói rồi chị đứng bật dậy, mặt hầm hầm nhìn Emma đầy tức giận, “Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ đứa bé này. Nếu đó là điều

mấy người mong muốn tôi làm thì chúng ta không còn chuyện gì để nói. Mời mọi người về cho. Cảm ơn vì đã tới và nói cho tôi biết những chuyện kinh khủng đó, nhưng giờ tôi muốn mấy người rời khỏi đây. Ngay lập tức.”

“Khoan đã.” Emma mặt đầy hoảng hốt, nước mắt lưng tròng, “Khoan đã.” Cậu ấy vội quay sang cầu cứu tôi, “Chúng ta phải giúp chị ấy.”

“Emma, mình cũng không biết phải giúp chị ấy như thế nào nữa.” Rất hiếm khi tôi lại thấy bất lực và vô vọng như bây giờ. Nhưng quả thực chuyện này nằm ngoài khả năng của chúng tôi.

“Chị ấy chỉ cần một linh hồn thôi mà. Cậu có thể kiếm cho chị ấy một linh hồn. Mình biết cậu có thể. Cậu là một *bean sidhe* đồng thời là một trích đoạt viên. Không phải sao?”

Chị Traci lập tức quay sang tôi, mặt tràn trề hy vọng. “Em có thể không?”

“Không! Em rất tiếc, nhưng em không được phép giữ lại các linh hồn đã tìm thấy! Em phải đem nộp lại chúng cho văn phòng. Em đâu có sẵn các linh hồn như thế.” Nhưng rồi tôi chợt nhận ra rằng điều mình vừa nói chưa chắc đã là sự thật.

“Chuyện gì thế?” Emma nheo mắt nhìn tôi, “Cậu đang nghĩ cái gì thế?”

“Không có gì. Chỉ là... có thể thôi. Mình nghĩ chuyện đó có thể thực hiện được. Nhưng mình không dám hứa trước điều gì.”

Cô Harmony đứng dậy, lắc đầu nhìn ba đứa chúng tôi, mặt đầy lo lắng. “Các cháu, chuyện đó không được đâu. Chúng ta không có quyền đem linh hồn đi cho người khác như thế. Nó vượt quá trách nhiệm và quyền hạn của một *bean sidhe*. Chúng ta không được phép làm như vậy.”

“Nhưng chẳng phải Kaylee đã là chuyện đó rồi đấy thôi! Chính cậu ấy đã đem linh hồn của cháu đặt vào trong cơ thể của Lydia. Vì thế cháu tin là cậu ấy cũng có thể làm như vậy với đứa con của chị Traci. Nếu chúng ta tìm được một linh hồn cho thằng bé.”

Cô Harmony chớp chớp mắt, toan mở miệng phản đối nhưng không thốt lên được lời nào.

“Nhưng nếu chị không thể sống sót qua được giai đoạn thai kỳ thì kể cả nếu bọn em có tìm được linh hồn cho con chị cũng bằng không.” Tôi nói, và mọi hy vọng này giờ trên khuôn mặt chị Traci lập tức vụt tắt.

Emma lại quay sang hỏi cô Harmony. “Cô vẫn còn một lọ nước khác trong túi đúng không ạ?” Giọng cậu ấy buồn bã, đầy tâm trạng, “Tác dụng của nó là gì hả cô?”

“Đó là dung dịch hỗn hợp của một vài loài cây và rễ cây ở bên Cõi Âm. Dành cho Traci. Nếu cô ấy quyết định không giữ cái thai đó nữa.” Cô mở túi lấy ra một cái lọ nhựa thứ hai, bên trong đựng một thứ nước màu vàng nhạt, “Đây là cách an toàn nhất.”

“Nếu cô có thể làm như vậy...” Giọng Emma nghẹn lại, và tôi chợt nhận ra là cậu ấy đang khóc, “Nếu cô có thể giúp chị ấy bỏ đứa bé đi một cách an toàn... không lẽ cô không thể giúp chị ấy giữ lại đứa bé một cách an toàn? Liệu bên Cõi Âm có loài cây hay rễ cây nào có thể... làm tăng sức đề kháng của chị ấy hay giúp chị ấy đủ khỏe để giữ cái thai cho đến khi đủ tháng

không ạ?”

“Emma, Traci, cô biết chuyện này thật khó chấp nhận nhưng cơ hội để có một cái kết viên mãn cho cả hai mẹ con là rất thấp.” Cô Harmony nói.

Emma giơ tay lau nước mắt một cách giận dữ. “Không. Chúng ta đang nói về cháu trai của cháu. Và chị gái của cháu. Chị ấy đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi rồi. Chị ấy không thể mất thêm cả đứa bé này nữa. Cháu cầu xin cô hãy giúp chị ấy đi mà.”

Cô Harmony thở dài cái thượt, sau đó nhắm mắt lại và khẽ mấp má môi. Giống như đang cầu nguyện. Cuối cùng khi cô mở mắt nhìn chúng tôi, tôi đọc thấy sự buồn bã đang xoay tròn trong mắt cô. Hoặc cũng có thể là sự ân hận. Tôi không dám chắc. Bởi trước giờ tôi chưa từng thấy cô Harmony mất kiểm soát với các vòng xoáy cảm xúc bao giờ. “Cô không thể hứa trước điều gì. Cô có thể giúp... nhưng không có gì bảo đảm. Cơ hội thành công là rất ít...”

“Dù ít thế nào cháu cũng chấp nhận.” Chị Traci giơ tay lên quệt nước mắt trên má, “Cháu sẽ làm theo mọi điều cô muốn. Cháu sẽ kiếm tiền để trả cho cô. Chỉ xin cô hãy giúp cho con cháu.”

“Ôi không...” Cô Harmony nắm lấy tay chị Traci kéo về phía cô, “Cô lấy tiền của cháu làm gì. Cô chỉ muốn cháu hiểu rằng cô cũng không chắc là cách đấy hiệu quả hay không. Chúng ta sẽ phải dùng thứ thuốc đó đều đặn hằng ngày. Và con cháu có thể sẽ bị sinh non. Hoặc chúng ta sẽ phải ép nó ra sớm, nếu cơ thể của cháu có dấu hiệu suy kiệt.”

“Được ạ. Miễn sao đứa bé có thể yên ổn chào đời.”

“OK.” Cô Harmony ngồi lại xuống ghế và chị Traci ngoan ngoãn làm theo. Emma và tôi thấy vậy cũng trở về chỗ ngồi của mình, tâm trạng vừa mừng vừa lo, “Đầu tiên, phải cắt cái này đi. Chúng ta sẽ không cần dùng đến nó nữa.” Cô cắt lọ nước màu vàng vào trong túi. “Thứ hai, cháu cần phải ăn uống thật đầy đủ và đủ chất. Ngoài ra còn phải tập thể dục, nhưng đừng tập quá sức. Hãy nghỉ ngơi thật nhiều. Và... ngày mai cô sẽ mang cho cháu thuốc để uống hằng ngày. Uống cùng với trà nóng hoặc nước trắng đều được. Không được uống cùng cà phê.”

“Cô Harmony ơi, liệu ngày mai chị ấy còn nhớ mấy chuyện này không?” Emma chột nhồm người dậy hỏi.

“Không.” Cô Harmony lắc đầu, “Cháu sẽ phải giới thiệu cô với Traci lại một lần nữa vào ngày mai, Kaylee ạ. Cô sẽ đưa hỗn hợp đó cho Traci và nói rằng đấy là thuốc dưỡng thai.” Sau đó cô quay lại hỏi Traci một lần cuối, “Cháu có chắc là muốn làm việc này không? Cháu sẽ không còn nhớ gì về những chuyện bọn cô đã nói với cháu ngày hôm nay. Cháu sẽ không còn nhớ gì về những rủi ro có thể xảy ra...”

“Không sao đâu ạ.” Chị Traci giọng đầy quyết tâm, “Cháu sẽ không bao giờ từ bỏ đứa bé này, dù biết hay không biết những chuyện đó. Nếu ngày mai cô bảo cháu cái gì cần thiết cho thai nhi là cháu sẽ tin ngay thôi. Cháu sẽ uống thuốc đều đặn, cô yên tâm.”

“Còn nếu không anh Nash sẽ giúp thuyết phục chị ấy, đúng không?” Emma nghiêng người qua thì thầm hỏi tôi.

Tôi gật đầu. “Anh Nash, hoặc anh Tod, hoặc bố mình.” Bất cứ ai trong ba người đó cũng có thể dùng sức Ảnh hưởng để thuyết phục chị Traci uống thứ nước mà cô Harmony đưa cho. Và

tôi chỉ chấp nhận để họ làm như vậy, điều khiến trí não của chị ấy, bởi vì tôi đã tận mắt chứng kiến chị ấy mong muốn giữ lại đứa bé đến thế nào. Nhưng... “Chị Traci, còn một chuyện nữa chị cần phải biết.” Tôi chưa bao giờ thấy ghét bản thân mình như lúc này khi phải nói ra cái điều sau đây. Chị Traci gật đầu ra hiệu cho tôi nói tiếp, và qua ánh mắt của chị, tôi hiểu rằng chị cũng đã lờ mờ đoán ra được điều tôi sắp nói. “Nếu chị không thể làm được...” Tôi hít một hơi thật sâu, “Nếu giáo dục không thể chiến thắng được bản năng *incubus* trong người con chị, và thằng bé trở nên nguy hiểm với những người xung quanh, em sẽ phải... ngăn nó lại.” Đó không phải nhiệm vụ công việc của tôi nhưng tôi cảm thấy có trách nhiệm với cuộc đời của đứa bé này, bởi vì chính tôi đã đồng ý giúp đưa nó đến với thế giới. Mặc dù lý trí mách bảo tôi điều ngược lại, “Em không thể để nó làm hại người khác, chị Traci ạ. Em sẽ theo dõi và canh chừng nó. Và em sẽ không chỉ có một mình. Con trai chị sẽ có một cơ hội, nhưng chỉ một lần này mà thôi. Và lần tới người ra quyết định sẽ không phải là chị nữa.”

Mà là tôi.

Và đó sẽ là một quyết định sáng suốt.

Chương 8

“Cậu biết không, hồi còn bé, nhiều lúc mình chỉ ước được là con một nhưng giờ thì mình sẵn sàng đánh đổi mọi thứ trên đời miễn sao được làm em gái của chị ấy một lần nữa.”

“Cậu vẫn là em gái của chị ấy mà, Emma.” Tôi trấn an cô bạn thân, lúc xe của chúng tôi rời khỏi sân nhà Marshall, “Kể cả khi chị ấy không còn nhớ ra điều đó.”

Trước giờ tôi luôn thêm cái cảm giác có chị có em như nhà Emma. Mặc dù tôi sống cùng nhà với chị Sophie suốt 13 năm trời nhưng chị ấy luôn thể hiện rất rõ quan điểm: Chúng tôi mãi mãi chỉ là chị em họ, không hơn không kém. Đối với tôi, Emma mới thực sự giống như một người em gái. Vì thế tôi rất hiểu cảm giác của chị Traci khi mất đi cô em gái, bởi vì tôi đã mất Emma hai lần trước đó, và cả hai lần tôi đều tìm được cách đưa cậu ấy từ cõi chết trở về.

Kể cả nếu cậu ấy có chết thêm hàng chục lần nữa thì tôi cũng sẵn sàng đi cùng trời cuối đất, khắp hang cùng ngõ hẻm của Cõi Âm để đưa cậu ấy trở lại.

Nhưng mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu tôi có thể ngăn không để cậu ấy chết ngay từ đầu.

“Cô bảo hai đứa này,” Nghe giọng của cô Harmony là tôi biết chúng tôi sẽ không hề thích điều cô sắp nói ra sau đây, “Mặc dù rất ghét phải nói ra điều này nhưng cô nghĩ chúng ta cần phải xác định trước tư tưởng.”

“Không.” Emma khoanh tay lại trước ngực, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chúng ta sẽ không giết con của chị cháu.”

“Tất nhiên là không rồi!” Cô Harmony đạp phanh rồi cho xe tấp vào lề đường, sau đó quay lại nhìn tôi và Emma, “Cô sẽ không bao giờ gợi ý một điều như thế. Từ bỏ hay giữ lại đứa bé, đó là quyết định của chị cháu. Nhưng cả hai đứa phải hiểu là ngay cả với sự giúp đỡ của cô, Traci vẫn hoàn toàn có khả năng bị sảy thai và mất mạng.”

“Sao lại thế ạ?” Mặt Emma tái mét.

“Bởi vì nếu để nguyên, cơ thể của chị cháu sẽ phản ứng với việc mang thai này khi cái thai có dấu hiệu đe dọa tới tính mạng của chị ấy. Điều đó xảy ra với 2/3 trường hợp mang thai *incubus*. Nhưng nếu cô giúp chị cháu giữ cái thai có thể sẽ giết chết cả chị cháu. Cháu sẽ không chỉ mất đi đứa cháu trai mà cả người chị gái. Cháu có dám mạo hiểm chấp nhận điều đó không?” Giờ cô ấy đang nói chuyện với Emma. Tôi không có quyền can thiệp vào chuyện này. Và đáng ra Emma cũng vậy. Đáng ra cậu ấy không phải vật lộn với một quyết định khó khăn như thế này mới phải. Nhưng cậu ấy là người thân duy nhất của chị Traci biết sự thật.

“Cháu á? Tất nhiên là không rồi.” Emma lắc đầu quầy quậy, “Nhưng chị Traci biết hết các rủi ro. Và chị ấy vẫn quyết định giữ lại đứa bé. Cháu nghĩ là chị ấy sẽ không thay đổi đâu, kể cả khi chị ấy không nhớ gì về điều đó.”

“Vậy là cháu chắc chắn muốn cô giúp Traci, thay vì để mọi chuyện xảy ra tự nhiên đúng không?”

Emma ngồi bật dậy, ánh mắt thoáng hiện lên sự giận dữ, làm tôi cũng phải giật mình ngạc nhiên. “Chẳng có gì gọi là tự nhiên ở đây cả, cô Harmony à.” Cậu ấy giơ tay lên lau những giọt nước mắt giận dữ còn chưa kịp rơi, “Chị cháu bị cưỡng bức bởi một con quái vật và giờ chị ấy đang mang trong mình đứa con của hắn. Bản thân cháu thì bị một con quái vật khác giết chết. Mọi thứ sẽ không còn có thể quay trở lại như xưa với hai chị em cháu.” Cậu ấy liếc về phía tôi và chữa lại, “Với tất cả bọn cháu. Nhưng chị Traci đã quyết định, vì thế chúng ta sẽ phải tôn trọng quyết định của chị ấy.”

Cô Harmony gật đầu. Và mọi tranh luận của chúng tôi về vấn đề này cũng chấm dứt ở đây.

“Cả ngày hôm nay anh làm gì?” Tôi ngồi khoanh hai chân lại ở cuối giường anh Tod, sau đó cúi xuống xếp lại hai cái giày cho ngay ngắn.

“Thì anh đi làm chứ đâu. Mãi chiều nay anh mới đọc được tin nhắn của em.” Anh đi ra từ trong phòng tắm, trên tay cầm hai cốc nước nhựa bé tìn hìn, “Nhưng giờ thì anh hoàn toàn là của em. Em thích làm gì nào?”

“Em có những lựa chọn gì?”

“Bất cứ cái gì em muốn, Kaylee à.” Tôi có thể cảm nhận được hơi nóng toát ra từ ánh mắt anh nhìn tôi, “Thời gian và tuổi trẻ là thế mạnh của chúng ta. Và với anh, chỉ cần có em là đủ, ngoài ra anh chẳng cần gì hết. Đêm nay có thể là đêm tuyệt vời nhất của cuộc đời sau khi chết của chúng ta.”

“Thế thì đêm mai chúng ta sẽ làm gì?”

“Đêm mai, chúng ta sẽ phấn đấu để còn tuyệt vời hơn cả đêm nay.” Anh đặt hai cái cốc xuống nóc cái tủ lạnh mini đầu giường, “Anh vốn thích các thử thách mà.”

“Em muốn anh.” Tôi kéo anh nằm xuống giường cùng với mình và anh luồn tay siết chặt lấy tôi và hôn tôi đắm đuối. Tôi cũng không biết là chúng tôi đã nằm như thế và hôn nhau bao lâu, chỉ biết rằng khi anh buông tôi ra, đầu óc tôi quay cuồng. Nhưng không phải vì phải nín thở quá lâu mà vì anh khiến tôi cảm thấy như đang được sống thực sự. Tôi sẵn sàng làm mọi điều để bảo vệ anh. Để chúng tôi được ở bên nhau mãi mãi.

Tôi đã dành cả cuộc đời mình đặt ra đủ loại giới hạn. Những ranh giới mà tôi sẽ không bao giờ vượt qua. Những ranh giới mà tôi sẽ không bao giờ cho phép người khác vượt qua. Nhưng với anh Tod, không có bất kỳ ranh giới nào hết. Thời gian với chúng tôi không phải là vấn đề. Tình yêu tôi dành cho anh ấy không có giới hạn. Tôi đã trao cho anh mọi thứ mà mình có và anh ấy cũng vậy. Anh ấy từng từ bỏ mạnh sống của mình vì anh Nash, nhưng anh ấy sẵn sàng từ bỏ cả sự bất tử vì tôi.

Tôi đã tận mắt chứng kiến anh bị ông Levi, sếp của anh, tịch thu lại linh hồn và chấm dứt

cuộc đời sau khi chết của anh, chỉ vì anh từ chối không chịu giết tôi và lấy đi linh hồn của tôi.

Chúng tôi còn cả một cuộc đời phía trước để yêu nhau, nhưng cái cách mối quan hệ của chúng tôi bắt đầu, từ sự mất mát, cái chết và sự hy sinh, đã khiến chúng tôi trân trọng từng giây từng phút như thế này ở bên nhau.

“À, suýt nữa anh quên.” Anh Tod nhào người ra mở cái tủ lạnh mini ở đầu giường, lấy ra một hộp Phish Food, lại kem yêu thích của tôi, và hai cái thìa nhựa, “Anh biết là nó hơi nhỏ. Nhưng chỉ có cỡ này mới để vừa cái ngăn đá nhà anh.”

“Nhân dịp gì thế này?” Tôi cầm lấy cái thìa nhựa anh đưa, trong khi anh háo hức mở hộp kem bé xinh xinh.

“Ngày thứ Ba.” Anh ngoái đầu nhìn lại cái đồng hồ trên nóc tủ, “À, vì 40 phút chúng ta được ở bên nhau.” Anh đưa cho tôi cái nắp hộp và tôi liếm sạch chỗ kem dính trên đó, trước khi vứt nó vào cái thùng rác ở chân giường. Phòng của anh Tod nhỏ đến mức chúng tôi gần như có thể với tới mọi thứ từ hai đầu giường.

Nhỏ nhưng vẫn là căn phòng của riêng anh. Của riêng chúng tôi, như lời anh nói. Chúng tôi là hai người duy nhất trong cả hai thế giới biết chính xác vị trí của căn phòng này. Anh Nash đã từng tới đây nhưng là do anh Tod đưa tới, vì thế nếu muốn, tự một mình anh Nash cũng sẽ không thể tìm được đường vào trụ sở của thần chết. Nhưng tôi biết anh ấy chẳng hề muốn điều đó một chút nào.

Các thần chết khác và bố tôi biết tòa nhà trụ sở ở đâu nhưng không biết cụ thể phòng của anh Tod là phòng nào.

Và điều tuyệt vời nhất là phòng của anh Tod không hề có cửa ra vào. Cánh cửa duy nhất là cánh cửa phân cách giữa phòng tắm và phòng ngủ. Lý do là vì các thần chết không cần sử dụng đến cửa, và giờ tôi cũng không cần. Hơn nữa như thế càng tiện, bởi vì sẽ không có chuyện mất chìa khóa không vào được phòng. Việc không có cửa sổ đôi khi cũng hơi bức bối một chút nhưng được cái chúng tôi sẽ không phải lo bị ai đó xông vào mà không báo trước.

“Em có biết em liếm cái nắp hộp đó trông quyến rũ đến thế nào không?” Các vòng xoáy xảm xúc xoay tròn trong mắt anh, lúc tôi nhích lại gần anh.

“Không. Nhưng anh có thể giải thích cho em hiểu...”

“Nó quyến rũ đến mức anh đang nghĩ tới chuyện mở thêm một hộp kem nữa, chỉ để ngắm em làm lại chuyện đó.”

Tôi mỉm cười. “Đến chết với anh thôi.”

“Đút cho anh một miếng có nhiều sô-cô-la đi.”

Tôi bật cười, đút một thìa đầy kem vào miệng anh.

“Ừmm... Sau khi chết đi mà vẫn được ăn kem như thế này quả là tuyệt.”

“Không, sau khi chết đi mà vẫn được hôn anh như thế này mới là điều tuyệt nhất.” Tôi nhào người sang hôn anh say đắm.

“Lúc em còn sống chúng mình cũng đã hôn nhau rồi mà, em quên à?”

Đúng vậy, nhưng được mỗi một ngày. Bởi vì chúng tôi chỉ vừa đến với nhau được một ngày thì tôi chết. Và... “Nhưng không phải ở đây. Tại một nơi riêng tư như thế này. Nhất là càng không phải sau khi bố em đã đi ngủ và không hề biết chúng ta đang ở đâu hay đang làm gì.” Nếu tôi vẫn còn sống, chắc chắn giờ giới nghiêm bố tôi đặt ra sẽ còn nghiêm ngặt hơn nhiều.

Tôi đút một thìa kem vào miệng và để nó từ từ tan chảy trong miệng mình. Kể từ cái ngày tôi hôn anh ở giữa sân trường, chúng tôi chưa bao giờ có lấy một giây phút hạnh phúc trọn vẹn. Nếu không phải vì chuyện đó thì cũng là vì ai đó xen vào giữa, và thường thì là liên quan đến bọn quý Cối Âm. Nhưng giây phút tôi đang có lúc này đây thật hoàn hảo và trọn vẹn. Với hộp kem sô-cô-la mát lạnh, cùng những cái vuốt ve mơn trớn, và những nụ hôn trộm chứa đầy tình yêu thương.

Tôi không muốn giây phút này bị phá hỏng bởi bất cứ ai hay bất cứ cái gì, dù chỉ là một tiếng chuông điện thoại. Nhưng tôi biết chúng tôi không thể ích kỉ chỉ nghĩ đến mình, khi mà những người xung quanh đang gặp nguy hiểm. Và anh Tod cũng hiểu điều đó.

“Em nghe được thêm tin gì mới về Sophie chưa?” Anh hỏi, mắt vẫn đắm đuối nhìn tôi không rời. Rõ ràng là anh đang hứng thú với tôi nhiều hơn là với câu trả lời.

“Sabine nói chỉ với nửa giọt dung dịch đồ kị thôi đã thấy đủ lắm rồi. Chúng ta đã đúng khi đánh vào cái tính đồ kị của chị ấy. Giờ bà chị họ em không khác gì một cụ già khó tính, hay ghen ty và nhỏ nhen. Đến mức chẳng còn ai muốn ngồi chung bàn với chị ấy nữa. Vì thế Sabine định sẽ không bỏ thuốc vào đồ ăn sáng mai của chị Sophie nữa, bởi chúng ta cũng không muốn chị ấy hóa điên vì không còn ai ở bên cạnh.”

“Thế á? Anh lại nghĩ là như thế cũng vui đấy chứ.”

“Anh đã nhìn thấy mái tóc kinh dị của Laura Bell chưa?”

“Anh thậm chí còn không biết Laura Bell là ai và nói thật là anh cũng không quan tâm tới tóc tai của cô ta. Anh chỉ quan tâm tới tóc của mình em thôi.” Anh chìa tay ra vuốt tóc tôi, “Và anh rất thích nó hơi có ánh đỏ dưới ánh đèn, và cảm giác khi nó chạm vào mặt anh...”

“Chính chị Sophie trong một cơn ghen ăn tức ở đã làm một nhát xoi luôn nửa mái tóc của Laura. Đợt ấy cụ Indivia đã gheo rắc sự đồ kị khắp trường em, khiến cho cả trường loạn đả không khác gì cái chợ vỡ. Lần này chúng ta làm sao để càng ít thương vong càng tốt bởi vì mục tiêu cuối cùng của chúng ta cũng là để đám tà ma không còn có thể hoành hành ở trường Eastlake.”

“Được. Kế hoạch hay lắm. Anh tán thành. Giờ chúng ta có thể làm việc khác được chưa?”

Tôi bật cười. “Lát nữa đã. Công việc quan trọng hơn.” Tôi nhét một thìa đầy kem vào miệng anh khi anh mở miệng định phản đối.

“Thôi được.” Anh đành miễn cưỡng chịu thua, “Thế Emma thế nào rồi? Có phải gánh đỡ

cảm xúc hộ ai lần nào nữa không?”

“Có.” Tôi xúc thêm một thìa kem cho vào miệng, “Em nghĩ là cậu ấy đã chia sẻ một phần cảm xúc “bầu bí” của chị Traci lúc bọn em gặp chị ấy chiều nay.”

“Đó là loại cảm xúc gì?”

“Nhiều loại cùng một lúc, em đoán thế. Sợ hãi. Đau khổ. Và tình yêu mãnh liệt với đứa con chưa chào đời. Công nhận là em cũng không ngờ chị ấy có thể mạnh mẽ như thế. Ý em là chị ấy thậm chí còn chưa nhìn thấy mặt đứa bé, hay cảm nhận được cú đá của nó trong bụng. Em vừa tra trên mạng rồi, vẫn còn quá sớm cho mấy chuyện đó, trừ phi mang thai *incubus* khác với bình thường. Nhưng nói chung là chị ấy thương yêu đứa bé đó hơn hết thấy mọi thứ, như thể chị ấy chỉ có mình nó trên đời.” Tôi có thể đọc được tình yêu vô bờ bến dành cho đứa bé trong mắt chị Traci.

“Người ta gọi đó là bản năng của người mẹ.”

“Em cũng đoán thế.” Tôi ngồi dậy, đẩy nắp lọ kem lại rồi đưa cho anh, “Anh Tod này, anh đã bao giờ có dư...” Tôi ngập ngừng không biết phải tìm từ gì cho chuẩn.

“Dư cái gì cơ?” Anh quay lưng cất hộp kem vào trong tủ rồi đưa cho tôi cốc nước để súc miệng.

“Dư... linh hồn.”

Anh Tod đang uống nước lập tức bị sặc và ho sặc sụa. Người chết không thể chết vì sặc nước nhưng cái cảm giác khi bị nước sặc vào mũi thật là kinh khủng.

“Anh không sao chứ?” Tôi lo lắng hỏi, còn anh chỉ biết trợn tròn mắt nhìn tôi.

“Kaylee, anh biết em đang nghĩ cái gì, và em phải bỏ ngay cái ý nghĩ đó đi.” Anh đặt cái cốc lên nóc tủ lạnh nhưng mắt vẫn không rời mắt tôi, “Anh nói nghiêm túc đấy. Chuyện đó không được đâu.”

“Thằng bé chỉ là một đứa trẻ. Chúng ta không thể đứng nhìn con chị Traci chết như thế được.”

“Có, chúng ta có thể. Và dù không muốn nhưng chúng ta sẽ vẫn phải làm.”

“Anh bị làm sao thế?” Giận dữ và thất vọng, tôi hậm hực đứng dậy bỏ vào trong phòng tắm, hất cả cốc nước vào trong bồn rửa mặt.

Anh Tod đi theo nhưng chỉ đứng dựa vào tường. Trông anh ấy không có vẻ gì là sẽ nhượng bộ. “Kay, nghe anh nói này. Không phải anh cố tình muốn tỏ ra ác độc hay nhấn tâm gì đâu. Anh không thù ghét gì Traci Marshall, và em thừa biết là anh không bao giờ muốn làm tổn thương Emma.”

Trừ phi để cứu tôi. Anh ấy sẽ làm tổn thương đến Emma nếu việc đó là cần thiết để cứu tôi. Anh ấy sẵn sàng hy sinh tất cả mọi người để cứu tôi. Và tôi không biết phải làm sao để bắt anh

thay đổi suy nghĩ đó.

“Con của Traci là một *incubus*. Nếu không chị ấy đã không ốm yếu như thế, đúng không?”

Tôi gật đầu. Nhưng không ngẩng mặt lên. Tôi không muốn nhìn vào mắt anh lúc này bởi tôi không chắc là mình sẽ nhìn thấy thứ cảm xúc gì trong mắt anh.

“Đứa bé đó sẽ không bao giờ có tên trong danh sách của anh. Cũng giống như bố nó. Hay Avari. Bởi vì chúng là... chúng là ác quỷ, Kaylee ạ. Chúng là loài dã thú.”

“Nói như anh thì Sabine cũng là một dã thú. Chị ta đâu thể sống mà không làm hại đến người khác.” Đó là sự thật. “Nếu chị ta có thể kiểm soát nó thì con của chị Traci cũng vậy.”

“Không.” Anh Tod bước vào trong nhà tắm và đứng sát cạnh tôi. Đủ gần để tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của anh nhưng đủ xa để chúng tôi không chạm vào nhau. “Sabine là một ngoại lệ, Kaylee ạ. Cô ta là người của thế giới này. Bố mẹ cô ta đều là con người. Cô ta sống ký sinh vào con người nhưng không phải là quái vật. Tên Beck thì khác. Và con trai của hắn cũng sẽ như vậy. Em biết hắn ta đã làm gì chị Traci mà. Hắn ta có thể đã làm điều tương tự với Emma, Sophie và cả chính em, nếu không phải vì em miễn nhiễm với bùa chú của hắn.” Bởi vì tôi là một *bean sidhe*, “Hắn ta cần phải ăn để sống, giống như tất cả những người khác ở cả hai thế giới. Điểm khác biệt là... cái cách hắn đã làm với Traci. Với bạn của em, Danica. Họ đã không được lựa chọn.” Anh ngừng lại, chờ đợi phản ứng từ phía tôi nhưng tôi vẫn chỉ im lặng. Bởi tôi không biết phải nói gì. “Kaylee, nhìn anh này. Anh muốn em hiểu rằng anh không phải là người nhấn tâm như thế.” Anh nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau. Tôi ngẩng mặt lên nhìn vào gương và đọc được sự thật đang xoay tròn trong mắt anh.

Tiếc nuối. Thất vọng. Sợ hãi.

Anh ấy không hề muốn phải nói ra những lời vừa rồi nhưng anh thấy có trách nhiệm phải nói cho tôi hiểu.

“Em thử nghĩ xem thế giới này sẽ thế nào nếu lại xuất hiện thêm một *incubus* nữa? nếu chúng ta giúp chị Traci sinh đứa bé đó ra, nó sẽ lại giống như bố nó, hại đời của hàng trăm cô gái trẻ khác. Nếu không muốn nói là hàng nghìn. Anh không thể sống với ý nghĩ rằng chính chúng ta đã tiếp tay cho chuyện đó xảy ra.”

Tôi quay lại, ngược mắt nhìn anh. “Làm sao anh có thể nói trước được tương lai sẽ như thế nào. Loài *incubus* đâu nhất thiết cứ phải kiếm ăn trên thân xác của người khác. Chúng vẫn có thể trích hút năng lượng từ ham muốn của con người mà không cần... động chạm. Chị Traci có thể nuôi dạy thằng bé theo cách đó. Sự giáo dục và cách nuôi dưỡng có thể ảnh hưởng đến sự trưởng thành của một đứa trẻ nhiều hơn anh tưởng tượng đấy. Kể cả nếu nó là một *incubus*.”

Anh Tod buồn bã lắc đầu. “Kaylee, chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Đúng là nó *có thể* xảy ra, nhưng nó sẽ không xảy ra đâu. Như thế có khác gì bắt một loài động vật ăn thịt phải ăn chay. Sớm muộn gì bản năng *incubus* trong thằng bé cũng sẽ trỗi dậy và nó sẽ không thể kiềm chế nổi cơn thèm khát của mình. Có thể đó không hoàn toàn là lỗi của nó. Nhưng liệu em có chịu để con gái của mình ở gần con trai của chị Traci khi thằng bé đến tuổi dậy thì không?”

“Em chẳng bao giờ có con gái.” Hay con trai.

Hơi thở của anh Tod phả nhẹ nhẹ vào mặt tôi. “Anh biết. Anh cũng thế. Nhưng em hiểu ý anh muốn nói đúng không? Nếu người hôm đó tên Beck lợi dụng không phải là chị Traci mà là em thì sao? Nếu em không phải là một *bean sidhe* và tên Beck bắt em làm... chuyện đó?” Ánh mắt anh như muốn tóe lửa trước ý nghĩ ấy. “Nếu em không hề biết là mình đang bị bỏ bùa để rồi ngày đêm tự trách bản thân vì đã lừa dối bạn trai để lên giường với thầy giáo của mình? Em sẽ cảm thấy thế nào nếu đó là lần đầu tiên của em?”

Bụng tôi chộn rộn như muốn ói. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngày hôm ấy tôi đánh mất cái ngàn vàng vào tay gã thầy giáo dạy Toán kia? Nó sẽ ảnh hưởng như thế nào tới mối quan hệ giữa tôi và anh Tod? Tới cuộc đời sau này của tôi?

“Không lẽ em muốn một cô gái nào đó phải trải qua điều tương tự chỉ vì chúng ta đưa một *incubus* vào thế giới này?”

Tôi lắc đầu. “Nhưng em đã hứa với Emma là em sẽ cố.” Và tôi sẽ không bao giờ cho phép điều kinh khủng đó xảy ra. Nếu con trai của chị Traci lớn lên và trở thành mối nguy hiểm cho xã hội, đích thân tôi sẽ đứng ra làm cái điều cần phải làm.

“Em đã cố rồi đấy thôi. Hơn nữa dù em có làm gì cũng vô ích bởi anh không có sẵn linh hồn để cho em. Thần chết không bao giờ có dư linh hồn, trừ những kẻ nổi loạn.”

Tôi mới chỉ gặp hai kẻ nổi loạn trong giới thần chết và đó là quá nhiều so với phần lớn những người khác. Nhưng một tên đã chết, và tên còn lại, Thane, tôi không có cách nào tìm ra được. Nhưng kể cả nếu biết tôi cũng sẽ không tìm, bởi vì có một sự khác biệt rất lớn giữa rủi ro và nguy hiểm. Giữa quyết tâm và ngu ngốc.

Hơn nữa, tôi cũng chưa tuyệt vọng tới mức đó. Vẫn còn một khả năng...

Nhưng tôi vội dập tắt ngay ý nghĩ đó trước khi nó hiện lên trong mắt mình. Rất hiếm khi tôi bất đồng quan điểm với anh Tod về chuyện gì và tôi cũng không chắc lần này có phải là một trong những lần hiếm hoi đó hay không. Tôi cần thêm thời gian để suy nghĩ. Tôi không muốn làm anh ấy lo lắng, khi mà bản thân tôi còn chưa biết có gì đáng để anh ấy phải lo lắng hay không.

Chương 9

Tôi ở lại với anh Tod cho tới khi anh đi làm thì tôi cũng quay về nhà.

Trong phòng khách, vô tuyến vẫn đang bật nhưng bố tôi thì đã ngủ từ lúc nào không hay, hai cái nạng dựa hai bên ghế. “Bố ơi” Tôi lay bố dậy và ông từ từ mở mắt ra nhìn tôi, “Bố lại ngủ gật trên ghế rồi”.

Tôi đỡ ông đứng dậy và đưa cho ông hai cái nạng. “Tod đi làm rồi à?” Bố tôi liếc nhìn đồng hồ hỏi.

“Vâng”

Tôi chẳng việc gì phải giấu diếm việc mình đã ở đâu từ tối tới giờ. Đẳng nào thì bố cũng biết rồi.

“Bố biết lâu nay con không còn ngủ ở nhà nữa, Kaylee ạ. Nhưng bố không giận. Dù sao con cũng lớn rồi”. Vừa nói bố tôi vừa chỉnh lại cái nạng.

“Con chẳng ngủ ở đâu cả, bố ạ. Bố cũng đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì cho mệt”.

Bố tôi sẽ chẳng bao giờ nói như vậy nếu đang tỉnh. Hoặc không phải đang dùng thuốc giảm đau, bởi vết thương ở đùi. Bố tôi lo lắng vì lệnh giới nghiêm, các bữa ăn và các giấc ngủ đêm giờ không còn có tác dụng với tôi nữa. Bố tôi không vui khi tôi dành quá nhiều thời gian ở bên nhà anh Tod, nơi không ai có thể bắt chúng tôi phải để cửa mở. Bố tôi buồn vì bản thân không thể làm được gì để bảo vệ tôi. Nhưng ông không hề biết rằng tôi còn buồn hơn ông khi thấy bố mình nghĩ rằng mình không còn cần đến bố.

Sự thật hoàn toàn ngược lại. Tôi vẫn rất cần bố. Tôi càng ngày càng thấy yêu bố hơn. Nhiều lúc tôi chỉ ước ao được làm người bình thường, với những lo lắng rất đời thường, như bao cô gái 17 tuổi khác.

Nói đến mới nhớ, chỉ còn bốn ngày nữa là đến buổi dạ hội cuối năm.

Sao tôi lại có thể quên được cơ chứ?

Emma và tôi đã đi chọn váy cùng với nhau. Cậu ấy nói, buổi prom này là động lực duy nhất khiến cậu ấy muốn trở lại trường học sau khi chết, và việc đi chọn váy sẽ giúp cậu ấy hiểu rõ hơn về cơ thể mới của mình. Nhưng nhìn nét mặt của cậu ấy trong gương khi thử váy thì tôi hiểu rằng cậu ấy không hề muốn đi dự prom trông thân xác của Lydia. Bởi cái vừa ngực thì không vừa eo, cái vừa eo thì lại không vừa ngực hoặc quá dài.

Bản thân tôi cũng không hứng thú lắm với mấy chuyện này, nhưng tôi đã trót hứa với cậu ấy từ nhiều tháng trước là chúng tôi sẽ đi cùng nhau, dù có hay không có bạn trai hộ tống. Cậu ấy đã lên kế hoạch cho buổi prom này từ hồi năm thứ nhất.

Cuối cùng Emma cũng chọn được một cái váy màu đỏ, rất hợp với mái tóc nâu của Lydia.

Tôi chọn một cái váy dài, màu vàng lấp lánh. Bố tôi đã phải bỏ ra một khoản tiền không nhỏ cho cái váy này, bởi vì theo lời bố, nó khiến tôi tỏa sáng hơn cả Mặt Trời. Giống hệt như mẹ tôi vậy.

Anh Tod thì không tiếc lời ví von cái váy trông lấp lánh như ánh nắng Mặt Trời trên đại dương. Anh ấy đã tìm được một bộ vest màu vàng và một cái cà-vạt phù hợp với nó, nhưng anh nhất quyết không chịu cho tôi xem trước, với lý do “không muốn làm các anh chàng khác tủi thân vì kém cạnh”.

Vì thế tối sẽ phải chờ đến hôm dạ hội mới được ngắm anh trong bộ vest đó, và tôi tin rằng sự chờ đợi của mình sẽ được đền bù xứng đáng.

Sau khi đỡ bố vào phòng xong xuôi, tôi đi về phòng của mình. Styx vẫn đang thức đợi tôi ở cuối giường. Cô nhóc đó có thể cảm nhận được trước cả khi tôi xuất hiện trong phòng, nhờ vào dòng máu lai với giống chó của Cõi Âm.

Vừa nhìn thấy tôi, Styx nhảy bổ xuống khỏi giường, vẫy đuôi chạy về phía tôi, cái lưỡi hồng nhỏ xíu thè ra đầy hồ hởi. Tôi bế cô nhóc lên và xoa đầu nựng. Thật khó tin, một cục bông nhỏ xíu đáng yêu như thế này khi cần sẽ xù lông, nhe răng tấn công bất kỳ ai, ở cả hai đầu thế giới, nếu thấy có bất kỳ nguy hiểm nào rình rập quanh tôi.

Emma đang nằm ngủ trên giường, đèn ngủ bật sáng. Tôi phát hiện ra chỉ cần tôi ngồi ở đâu quá 5 phút là Styx sẽ chạy tới rúc vào lòng tôi ngay, nhưng nó chưa bao giờ làm như vậy với Emma, mặc dù giờ cậu ấy ở nhà với Styx còn nhiều hơn tôi. Styx không có vấn đề gì với Emma, thậm chí còn có vẻ thích cậu ấy. Nhưng Styx gần bó với tôi từ khi mới vài ngày tuổi, vì thế nó sẽ mãi mãi trung thành với tôi, hơn bất kỳ ai.

Nhiều lúc tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra với Styx nếu hoặc khi tôi chết... vĩnh viễn. Trước khi chết, Emma và Toto cũng thân thiết với nhau giống như Styx và tôi, nhưng cậu ấy quyết định để Toto, cùng lứa với Styx, lại cho chị Traci, để bảo vệ chị ấy và đứa bé. Đề phòng có chuyện xảy ra với họ.

Tôi đặt Styx xuống, cẩn thận gỡ cái tai nghe iPod đang quấn quanh cổ tay Emma rồi để xuống cạnh đèn ngủ. Sau đó tôi kéo chăn đắp cho cậu ấy. Trông cậu ấy có vẻ lạnh chân. Và tắt đèn.

Cho Styx ăn xong xuôi, tôi đi vòng quanh nhà kiểm tra lại cửa nả một lần nữa, mặc dù kẻ thù của tôi không cần phải mở cửa mới tóm được tôi, rồi mới rời khỏi nhà và hiện ra giữa văn phòng của bà Madeline. Bà ấy đang đứng quay lưng về phía tôi, trên tay cầm một xấp giấy tờ dày cộp.

Bà Madeline quay lại, nhìn thấy tôi, giật mình ré lên một tiếng đầy bất ngờ. Tập giấy trên tay rơi lả tả xuống đất, bà giơ tay ôm lấy ngực, như thể mình vẫn có thể bị đau tim, mặc dù đã chết từ lâu. Không ai biết bà ấy chết từ bao giờ, thậm chí chúng tôi còn treo giải thưởng cho người nào biết được câu trả lời.

“Kaylee! Càng ngày cô càng giỏi lén lút quá đấy” Giọng bà Madeline đầy mỉa mai.

“Bà quá khen”.

“Tôi có thể giúp cô chuyện gì?” Bà vòng ra sau cái bàn gỗ to đùng và vẫy tay chỉ về phía cái ghế bọc da bên cạnh tôi. Khi sắp của bà Madeline biết về tình hình nguy kịch của chúng tôi, việc lão Avari đánh cắp linh hồn của nhiều người vô tội, ông ấy đã tăng thêm ngân sách và nhân lực cho phòng chúng tôi.

Đáng tiếc, tất cả những cái đó chỉ được tăng cường sau rất nhiều biến cố và những cái chết thương tâm, và sau khi tên Thane biến mất cùng toàn bộ “bộ sưu tập” linh hồn của đám tà ma, khiến cho chúng không thể tiếp tục đi qua thế giới loài người nữa, ít nhất là cho tới khi tìm được nguồn cung mới.

Tôi đoán là bọn chúng vẫn chưa tìm được nguồn bổ sung mới bởi từ lúc ấy tới giờ tôi chỉ mới gặp chúng trong những cơ thể đi mượn, bị nhập.

“Tôi... Ừm...” Tôi ngồi xuống cái ghế bên phải và đan hai tay vào nhau, tôi không thể để lộ ra là mình đang lo lắng được. “Anh Tod đang đi làm, những người khác thì đang ngủ, và tôi...”

Nụ cười trên môi bà Madeline trở nên thân thiện hơn. “Cô đang buồn chán.”

“Vâng.” Đó cũng không hoàn toàn là một lời nói dối. Sự buồn chán của tôi thường lên đến đỉnh điểm vào ban đêm, và mới đầu do không có gì làm và không có ai để trò chuyện cùng, tôi đã mất đi mọi hứng thú với... tất cả mọi chuyện. Tôi chỉ thoát ra được trạng thái tê nhạt ấy khi lão Avari bắt đầu đem các bóng ma của quá khứ, những người tôi đã không thể cứu, điều hành trước mắt tôi và bắt tôi phải giết họ một lần nữa.

Tuy nhiên sự u sầu đã không quay trở lại, mà được thay thế bằng một sự khao khát muốn đi tìm công lý.

Mặc dù lão Ira gọi đó là sự giận dữ.

“Cũng may là mọi chuyện cũng đã êm xuôi, và cô biết đấy, phòng chúng ta mới tuyển được thêm hai trích đoạt viên mới.”

Tôi biết. Bố tôi gọi đó là hiện tượng “mất bò mới lo làm chuồng.” Họ đưa tôi quay trở lại từ cõi chết để tận dụng khả năng *bean sidhe* của tôi, vào một công việc khẩn cấp, và giờ công việc đó đã kết thúc, ít nhất là chừng nào lão Avari vẫn còn đang bị kẹt bên Cõi Âm, họ không có nhiều nhiệm vụ dành cho tôi. Và vì tôi là người mới, lại ít kinh nghiệm nhất trong phòng nên tôi thường chỉ được giao những công việc nhỏ nhất, đơn giản nhất và ít phức tạp nhất. Tôi cũng không có vấn đề gì với chuyện đó bởi xét cho cùng tôi mới chỉ là một học sinh trung học. Nhưng...

“Tôi đang nghĩ... Tên Thane đã biến mất cùng không ít linh hồn bị đánh cắp. Chúng ta cũng nên... lấy lại chúng chứ nhỉ? Ý tôi là, nếu mọi người trong phòng quá bận, bà có thể giao việc đó cho tôi.” Hy vọng tôi nói vậy không quá lộ liễu.

Bà Madeline khoanh tay lại trên bàn. “Kaylee, Thane là một thần chết nổi loạn. Hắn ta không thuộc thẩm quyền của chúng ta. Thần chết có quy định riêng của thần chết.”

“Nhưng hẳn ta đã đánh cắp các linh hồn mà. Không phải một mà là rất nhiều.” Khi ấy tôi đã không thể giải thoát cho họ từ tay của hắn, bởi vì Emma vừa mới chết, còn Lydia cũng đang hấp hối. Tôi phải hành động thật nhanh để cứu một trong hai người. Hay nói đúng hơn là một phần của mỗi người. “Kẻ chúng ta đang đối phó ở đây là lũ tà ma chuyên đi đánh cắp linh hồn, và chúng còn nguy hiểm hơn mấy gã thần chết nổi loạn nhiều.”

Bà Madeline gật đầu. “Vấn đề không phải ở sự nguy hiểm. Mà là ở thẩm quyền giải quyết. Hiện chưa có bộ phận nào phụ trách về vấn đề linh-hồn-bị-đánh-cắp-bởi-tà-ma, nhưng phía thần chết có những thẩm quyền riêng của họ. Mà ở đây là ông Levi, và tôi sẽ không lấn sân hay can thiệp vào việc của ông ấy, nhất là sau những gì ông ấy đã làm để giúp chúng ta, dạo gần đây.”

“Nhưng...”

“Không là không.” Bà ấy hơi nhào người ra về phía tôi, “Thane là một thần chết. Hãy để các thần chết xử lý hắn.”

“Ngay từ đầu chính bọn họ là người đã để sống hắn!” Khi hắn giết chết mẹ tôi, sau đó quay lại để giết tôi năm tôi ba tuổi.

Bà Madeline nhíu mày hỏi tiếp. “Còn chuyện gì nữa không Kaylee?”

Một cách hỏi khác của câu “Cô có thể đi, Kaylee.”

“Không. Cám ơn bà.” Tôi đứng dậy đi ra cửa, bởi vì như thế sẽ lịch sự hơn là biến mất ngay trước mặt bà ấy. Trước đó, sự xuất hiện bất thành linh của tôi đã khiến bà ấy không hài lòng lắm rồi, “À, còn một chuyện nữa...” Đột nhiên tôi chợt nhớ ra một chuyện.

“Chuyện gì?” Giọng bà ấy nghe có vẻ khó chịu.

“Chuyện gì đã xảy ra với linh hồn của tên Beck?”

“Beck nào?”

“Cái gã *incubus* ý. Kẻ đã giết tôi, và tôi đã giao linh hồn của hắn đựng trong cán dao găm cho bà còn gì. Nó có được tái sinh cùng với những linh hồn khác không?”

Lông mày của bà Madeline khẽ nhướn lên đầy thích thú, và bà ấy bỏ cái bút trên tay xuống. “Không. Hóa ra linh hồn của loài *incubus* rất hiếm và nó mang trong mình một nguồn năng lượng khá lớn, ngoài khả năng của bộ phận tái sinh. Và vì loài *incubus* không bao giờ có tên trong danh sách của thần chết, ông Levi quyết định giữ nó làm... kỷ niệm. Một món đồ lưu niệm.”

“Ông ấy được phép làm thế á?”

“Về lý thuyết thì không. Nhưng ông ấy cũng đâu có được phép đưa anh chàng thần chết trẻ tuổi kia quay trở lại. Ông ấy đã làm như vậy vì lời nhờ vả của tôi...” Bởi vì tôi đã từ chối làm việc cho bà ấy nếu không đưa anh Tod trở lại. “... vì thế tôi sẽ làm ngơ chuyện lần này, coi như là để trả ơn. Và dĩ nhiên là cô cũng vậy.”

“Dĩ nhiên rồi...” Tôi trả lời như một cái máy, bởi đầu tôi còn đang bận quay cuồng với hàng trăm ý nghĩ khác. Khả năng khác.

Ông Levi vẫn đang lưu giữ linh hồn của tên Beck. Nếu nó có thể sử dụng cho người bố, hẳn là nó sẽ dùng được cho đứa con. Và không ai sẽ phải chết để cứu sống con chị Traci, một mô hình kiểu mẫu đầy triển vọng cho sự tồn tại của các đời động vật ký sinh về sau.

“Một món đồ lưu niệm là sao?”

“Trong trường hợp này là một con dao rọc giấy đặc biệt, chỉ để trưng bày trên bàn làm việc. Và khi có ai đó hỏi về nó, ông ấy sẽ kể cho họ nghe về lịch sử của con dao được rèn từ một loại thép đặc biệt bởi tà mà bên Cõi Âm. Một chiến lợi phẩm mà ông ấy đã thắng được trong một canh bạc lớn, và rằng nó đang chứa đựng linh hồn của gã *incubus* đầu tiên trong lịch sử bị chết dưới tay một trong những nạn nhân của mình.”

Bà ấy nói vậy là sai. Tôi không phải là nạn nhân của tên *incubus* đó. Thứ hẳn ta cần không phải là cơ thể, mà là linh hồn của tôi. Tuy nhiên, đúng là hẳn ta đã giết tôi, vì thế câu chuyện của ông Levi không hẳn là không chính xác...

Nhưng tôi cũng có quyền với linh hồn của tên Beck không kém gì ông ấy. Và tôi muốn chị Traci có nó.

“Cảm ơn bà, Madeline. Nếu cần tôi giúp gì cứ nói với tôi. Đợt này tôi đang... rảnh rỗi.”

“Cảm ơn cô, Kaylee.”

Tôi vụt biến khỏi phòng làm việc của bà Madeline và quay trở về phòng ngủ của mình, nơi tôi rón rén nhắc con dao găm bị gãy ra khỏi ngăn kéo tủ. Tôi đã đoạt được nó từ tay tên Beck, thứ vũ khí đã giết chết cả hai chúng tôi, và hẳn đã mua nó ở chỗ lão Avari, chủ nhân thực sự của con dao này.

Ý nghĩ ấy khiến tôi khựng lại, sững sờ nhận ra rằng mối quan hệ giữa Avari, Beck và tôi phức tạp và trớ trêu không kém gì mối quan hệ giữa Nash, Sabine, Tod và tôi. Hàng trăm năm trước khi tôi ra đời, lão Avari đã tạo ra chính con dao sau này sẽ lấy mạng tôi. Và giờ tôi lại là người sở hữu nó, một món đồ lão ta đang rất muốn đòi lại.

Nghĩ lại thì mớ bong bóng Avari/ Beck/ tôi khó chịu hơn rất nhiều mối quan hệ tình yêu tay ba tay tư kia của chúng tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào con dao găm trên tay một lúc lâu, với nhiều cảm xúc lẫn lộn trong lòng. Invidia, con quỷ của ghen tuông và đố kỵ, đã làm gãy cả hai cái mũi dao vào đêm Emma chết. Anh Tod đã phải sang tận Cõi Âm để lấy lại con dao cho tôi, nhưng anh ấy đã không tìm thấy hai cái mũi dao.

Cũng may là phần lưỡi dao còn lại vẫn còn sắc và còn nguyên công dụng.

Tôi miễn cưỡng giắt con dao vào cặp quần, ngay chỗ sống lưng, ý thức được rất rõ chỉ cần một hành động bất cẩn thôi là cái lưng tôi đi đời. Nhưng tôi không thể đi vào tổng hành dinh

của thần chết với con dao hai lưỡi vung vẩy trên tay.

Nói đúng hơn tôi không thể cứ thế mà tới thẳng tổng hành dinh của thần chết, bởi đó là một bí mật mà không phải ai cũng được biết. Nếu ông Levi phát hiện ra việc anh Tod đã cho tôi địa chỉ, anh ấy sẽ gặp rắc rối to. Vì thế tôi không muốn bị bắt gặp khi đang lượn lờ tìm văn phòng của ông ấy. Tôi cần phải biết chính xác nơi mình định đến. Hoặc chí ít cũng là khu vực quanh quanh đó, để tiết kiệm thời gian tìm kiếm. Bởi tôi không thể tàng hình trước mặt các thần chết.

Và tôi chỉ biết duy nhất một người có thể định vị được văn phòng của ông Levi và sẵn sàng nói cho tôi biết.

Tôi hô biến đến thẳng nhà bà Madeline không chút do dự vì biết chắc là bà ấy vẫn đang ở cơ quan. Không quá khó khăn để tìm ra phòng của Luca bởi vì đây là căn hộ hai phòng ngủ và phòng của bà Madeline thậm chí còn chẳng có giường. Không lẽ người phụ nữ này không bao giờ ngủ thật?

Luca đang nằm ngủ say như chết trên giường, với tấm chăn mỏng đắp cao lên tới tận cổ. Đèn phòng tắm bật sáng trung.

Luca mà cũng sợ bóng tối ư?

Tôi rón rén bước tới cạnh giường, đang định cúi xuống đánh thức cậu ấy dậy thì bị cái sống dao cạo vào lưng. Tôi đành vòng tay ra sau rút con dao lên, trước khi nó cứa đứt cái cạp quần của mình, rồi dùng tay còn lại lay Luca dậy.

Cậu ấy uể oải mở mắt ra, làm tôi khá ngạc nhiên. Tôi cứ tưởng một người có mối quan hệ mật thiết với người chết như cậu ấy phải thính ngủ hơn cơ. Phải mất vài giây cậu ấy mới nhìn ra tôi.

“Kaylee à?”

“Ừ, mình đây.”

Và đột nhiên cậu ấy tỉnh ngủ hẳn.

“Cậu đang làm gì...?” Ánh mắt cậu ấy liếc về phía lưỡi dao bị gãy trên tay tôi rồi giật mình ré lên như một đứa trẻ con. Cũng khó trách, ai mà chẳng hoảng hồn khi nửa đêm thực dậy thấy một cô gái đã chết đang đứng lù lù bên cạnh giường, tay lăm lăm con dao hai lưỡi.

“Bình tĩnh đi. Mình chỉ muốn tới nhờ cậu tí việc thôi.”

“Chuyện gì đã xảy ra à? Có phải mình đã bị nhập không?”

Phải mất vài giây tôi mới hiểu ra điều cậu ấy đang nói tới và tại sao sự trấn an của tôi không hề khiến cậu ấy thấy an tâm hơn.

Alec.

Giống như mọi người khác trong nhóm, Luca biết tôi đã làm chết Alec khi nhằm anh ấy với lão Avari. Tôi đã đâm anh ấy vào lúc nửa đêm, bằng chính con dao găm tôi đang cầm chỉ cách bụng cậu ấy vài phân. Tất nhiên, chuyện lần này chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

“Không!” Tôi vội lùi lại, giật con dao ra sau lưng, “Mình muốn nhờ cậu tìm giúp mình một thứ.”

Luca thở phào nhẹ nhõm, sau đó liếc mắt nhìn đồng hồ. “Vào lúc hai giờ sáng?”

“Mình biết. Mình xin lỗi.”

Cậu ấy nghiêng người qua bật đèn ngủ lên rồi tung chăn đứng dậy. Phải công nhận là chị Sophie cũng có mắt chọn người gớm. Luca có một thân hình cường tráng không chệ vào đâu được. Tôi nói như vậy bởi vì cậu ấy mặc mỗi quần đùi đi ngủ.

“Cậu ngồi đi, đợi mình mặc cái quần dài vào đã.” Luca cúi xuống nhặt cái quần ngủ ở cuối chân giường. Tôi rút con dao găm ở thắt lưng ra đặt ngay ngắn trên đùi rồi ngồi xuống cái ghế ở góc phòng.

Cậu ấy cũng có một cái ghế hạt xộp giống như của tôi, làm tôi lại nhớ tới cái ghế yêu thích một thời của mình. Trên nóc tủ đối diện là một chiếc TV nhỏ nhắn cùng ba quả bóng đá của ba CLB khác nhau. Nhưng tôi nhìn quanh không hề thấy có một tờ lịch thi đấu nào. Đầu giường cậu ấy có gắn bốn bức ảnh của chị Sophie.

Tôi nghi là chính chị ấy đã tự gắn chúng lên đấy, nhưng việc Luca vẫn để nguyên như thế đã nói lên tất cả.

“Cậu ngủ ở đây một mình à?” Tôi hỏi.

Luca ngồi xuống cuối giường, đối diện với tôi. “Mình gần như là sống một mình ở đây. Bà Madeline không cần ăn, cũng chẳng cần ngủ. Mình nghi là bà thuê nơi này chỉ vì mình thôi.”

“Thế thì buồn lắm nhỉ.” Tôi thật may là còn có bố, Styx và giờ thêm cả Emma.

Luca nhún vai. “Đúng là chỉ có mình ngủ ở đây thôi. Sophie và mình...” Cậu ấy ngừng lại, nhưng tôi có thể tự đoán được câu trả lời. Luca dành phần lớn thời gian ở nhà chị họ tôi, cũng giống như anh Tod ở nhà tôi. Điểm khác biệt duy nhất là họ không thể chuồn qua đây sau khi bác Brendon đi ngủ. Thực ra họ vẫn có thể làm được, nhưng phải thật kín đáo, “Rút cuộc cậu tìm mình có việc gì thế, Kay? Mặc dù linh tính mách bảo là mình sẽ không muốn biết chuyện này.”

“Cậu đã đến trụ sở chính của thần chết chưa?”

“Chưa.”

“Nhưng cậu biết nó ở đâu đúng không?”

Luca lại nhún vai. “Mình có thể đoán. Và độ chính xác ít nhất cũng phải 99%. Cả cái thành phố này chỉ có duy nhất một nơi có nhiều người chết lai vãng như thế suốt 24 giờ trong ngày

và 7 ngày trong tuần.”

“Tốt. Thế cậu có đoán được phòng làm việc của ông Levi ở khúc nào trong tòa nhà đó không?”

“Một lần nữa, mình cũng chỉ có thể đoán. Mình biết nơi ông ấy thường dành phần lớn thời gian...”

“Và đó là ở đâu?”

Phải tới lúc ấy Luca mới sực tỉnh và nhận ra ý đồ của tôi. “Tại sao cậu lại muốn hỏi chuyện đó? Cậu đang tính làm gì thế hả Kaylee?”

“Mình hỏi giùm một người bạn ý mà.”

“Sao cậu không hỏi anh Tod? Cậu sẽ không cần tới sự giúp đỡ của mình nếu không phải vì không muốn anh Tod biết cậu đang định làm gì.”

“Anh ấy là bạn trai của mình, chứ không phải bố mình.” Hơn nữa, ngay từ khi mới bắt đầu, anh Tod đã cảnh báo trước với tôi là anh không phải là kiểu người gương mẫu. Và tôi tự nhận thấy là mình cũng vậy, “Vớ lại, mình chẳng làm gì sai, cũng không làm gì trái pháp luật.” Lấy lại thứ đáng ra thuộc về mình không thể gọi là ăn trộm, đúng không? “Mình chỉ muốn lấy lại một thứ ở chỗ ông Levi thôi.”

“Một thứ mà ông ấy không hề biết? Một thứ phải cần đến con dao đáng sợ đó?”

Sự tức giận bắt đầu bùng lên trong lồng ngực tôi. “Cậu quan tâm làm gì? Cậu chỉ cần biết là mình không làm gì sai và không làm tổn thương đến ai là được. Chẳng nhẽ quên nhau bấy lâu mà cậu vẫn không hiểu điều đó ở mình?”

Tôi có thể đọc được câu trả lời trong mắt Luca và nó làm trái tim tôi đau nhói. Cậu ấy biết tôi sẽ không cố tình muốn làm hại đến ai. Nhưng cậu ấy biết là toàn bộ bạn bè và người quen của tôi đều có tuổi thọ ngắn hơn người bình thường.

“Giúp mình đi mà. Coi như là mình nợ cậu chuyện lần này đi.”

Luca dăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý. “Thôi được. Ông Levi thường ra vào cái phòng ở trên tầng 3. Góc tây bắc của tòa nhà. Mình tin là văn phòng của ông ấy ở đấy.”

“Thế giờ ông ấy có đang ở trong phòng không?”

Luca nhắm mắt lại trong một giây, cái trán nhăn tít lại như đang bận tập trung suy nghĩ. Hay nhìn một cái gì đó mà tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy được.

“Không. Ông ấy đang ở ngoài hành lang với một thần chết khác. Và anh Tod.”

Ôi không! Anh Tod đang làm gì ở tổng hành dinh của thần chết, vào giữa ca trực thế này?

“Cảm ơn nhé!” Tôi đứng dậy, cất con dao ra sau lưng. “Mình phải đi đây.”

“Ok, lúc này cậu nói cậu nợ mình...”

Tôi vụt biến khỏi phòng Luca trước khi cậu ấy kịp nói hết câu. Chúng tôi có thể bàn về chuyện đó ở trường sau.

Chương 10

Hô biến vào tòa nhà trụ sở chính của thần chết giống như chơi trò trốn tìm trong bóng tối, bởi bạn sẽ không biết mình sắp hiện ra ở chỗ nào. Cũng may là tôi vẫn nhớ các bước “di chuyển thận trọng” mà anh Tod đã dạy cho tôi cách đây không lâu. Từ phòng Luca tôi vụt biến tới thẳng trụ sở thần chết trong trạng thái vô hình. Điều đó không có nghĩa là các thần chết không thể thấy tôi, nếu họ có mặt trong căn phòng nơi tôi hiện ra, nhưng nó sẽ giúp tôi không bị va chạm với những món đồ xung quanh. Đúng là cẩn tắc vô áy náy, tôi đã “hạ cánh” xuống chính giữa một cái bàn.

May nhất là căn phòng vắng tanh, không một bóng thần chết. Đây chắc là phòng nghỉ chung của nhân viên bởi tôi thấy có bàn cà phê và mấy cái máy bán hàng tự động.

Tôi vẫn tiếp tục tàng hình để nhớ thấy có ai đang tiến về phía mình tôi có thể đi xuyên qua cánh cửa để sang một phòng khác. Chỉ hy vọng là không tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, sang phòng bên cạnh mà cũng đầy thần chết thì xong chuyện.

Nói chung, trụ sở chính của thần chết không phải là nơi thích hợp cho một người đã chết như tôi lai vãng tới.

Cái sảnh bên ngoài trống trơn, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng nói chuyện từ các phòng xung quanh. Nếu đúng như mấy tấm biển ghi trên cửa thì đó là văn phòng “Phía Tây”. “Trung Tâm” và “DFW” mà tôi đoán là khu Dallas/ Fort Worth. Mỗi khu vực có một văn phòng, phụ trách một nhóm các thần chết.

Không hiểu người như anh Tod có văn phòng không nhỉ?

Trên cánh cửa ở cuối hành lang, ở góc Tây Bắc treo tấm biển “Phòng Hành Chính.”

Chuẩn rồi!

Tôi nhón chân đi về phía cuối hành lang, tim đập thình thịch như hồi vẫn còn sống. Nhưng rồi tôi nghĩ càng làm vậy trông tôi càng đáng ngờ và khả năng bị bắt quả tang càng cao. Thà rằng cứ ngẩng cao đầu, hiên ngang đi thẳng có khi mọi người nhìn thấy lại tưởng tôi là thần chết.

Bởi xét cho cùng làm gì có ai ngu ngốc đến nỗi tự dung đi đột nhập vào trụ sở chính của thần chết bao giờ?

Ngoài tôi ra.

Tôi cố gắng bước đi tự tin nhất có thể, mặc dù tim tôi muốn rớt ra khỏi lồng ngực vì sợ. Tôi đi qua hai căn phòng mở cửa và bắt gặp các thần chết đang làm việc. Hoặc nghỉ ngơi. Tôi không thể nhìn ra sự khác biệt bởi vì chẳng thấy ai vùng lười hải hay mặc áo choàng dài màu đen cả.

Các phòng còn lại trống không, nên tôi cứ thế đi thẳng vào phòng ông Levi, không một chút chần chừ. Hy vọng Luca nói đúng, rằng ông chủ đang không có nhà.

Chỉ tới khi thấy căn phòng trống trơn tôi mới thực sự thở phào nhẹ nhõm. Tôi chạy thật nhanh tới chỗ bàn làm việc và chộp vội lấy cái dao rọc giấy đang đặt ngay ngắn trên một cái kệ bằng gỗ rất tinh xảo.

Cái giây phút tay tôi chạm vào miếng kim loại, tôi biết là bà Madeline đã nói đúng. Nó rung lên nhẹ nhẹ trên tay tôi, như thể linh hồn bị nhốt bên trong đang réo gọi tên tôi.

Với con dao rọc giấy bên tay trái, tôi giờ con dao găm bị sút mũi bên tay phải lên, chuẩn bị sẵn sàng hoán đổi. Nhưng rồi tôi sực nhận ra là mình không hề biết phải làm thế nào. Kêu gọi linh hồn từ bên trong miếng kim loại là một chuyện nhưng làm sao để dẫn dắt nó sang con dao găm lại là chuyện khác. Bình thường linh hồn sẽ tự bị hút về phía con dao găm bởi vì lưỡi dao được làm từ thép Cối Âm, có sức hút đặc biệt với các linh hồn lưu lạc. Nhưng cả hai con dao trên tay tôi lúc này đều được làm từ một loại thép giống nhau và tôi lại không có *bean sidhe* nam nào ở bên cạnh để giúp dẫn dắt linh hồn.

Tôi càng không có nhiều thời gian đứng đây suy nghĩ quá lâu. Vì thế tôi ngậm chặt miệng, chỉ để cho một dải âm thanh nhỏ xíu thoát ra khỏi cổ họng, kêu gọi linh hồn trong con dao rọc giấy.

Nếu là ngày trước chắc tôi sẽ phải chật vật lắm mới làm được điều này. Tôi mới chỉ biết về nguồn gốc thực sự của mình tám tháng trước và đã phải trải qua không biết bao nhiêu khổ cực mới được như bây giờ, cùng với sự giúp đỡ của cô Harmony, nữ *bean sidhe* duy nhất mà tôi biết.

Cô ấy là người đã dạy cho tôi cách triệu tập linh hồn mà không phát ra toàn bộ nội lực tiếng hét của mình và gây tổn thương cho những người bình thường xung quanh.

Sau chưa đầy một giây, linh hồn bên trong con dao rọc giấy bắt đầu từ từ thoát ra khỏi miếng kim loại, trôi về phía có tiếng hát linh hồn của tôi. Nhưng tôi vẫn không biết phải làm thế nào để đưa nó vào bên trong con dao găm. Tôi đã thử vung hai cái lưỡi dao lên về phía linh hồn nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài văn phòng ông Levi, tôi bắt đầu hoảng sợ, cuống cuống đặt vội con dao lại chỗ cũ và chạy nhanh ra cửa sau, nhưng miệng vẫn tiếp tục hát khúc hát linh hồn. Như một phép màu, linh hồn ấy đi theo tôi, từ từ rời khỏi “món đồ lưu niệm” của ông Levi cho tới khi nó hoàn toàn lơ lửng trong không khí. Sau khi chắc chắn là linh hồn, con dao găm và tôi đã cách xa cái bàn giấy nhất có thể, tôi mới chủ động tắt dần tiếng khóc.

Linh hồn lắc lư trong không khí độ một giây rồi chui tọt vào con dao găm đang chìa ra trên tay tôi. Cuối cùng tôi đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đang chuẩn bị rời khỏi trụ sở thần chết để về nhà báo tin mừng cho Emma thì tôi nghe thấy tiếng trò chuyện ngoài cửa. Hai giọng nói vô cùng quen thuộc...

“Có tin tức gì mới không?” Ông Levi hỏi và tìm tôi như muốn bắn ra ngoài. Nếu tôi không rời ngay khỏi đây, chắc chắn tôi sẽ bị bắt quả tang. Nhưng trước khi biến mất, tôi vẫn kịp nghe

thấy câu trả lời của anh Tod.

“Không, nhưng tôi vẫn còn vài nơi nữa chưa hỏi. Đã có linh hồn nào được giao nộp chưa ạ?”

“Chưa. Hoặc là hắn đã bán chúng ở khu vực khác, hoặc là hắn vẫn đang giữ lại chưa dám bán. Tôi đã thông báo tới các quản lý của các khu vực lân cận rồi, nhưng tới giờ vẫn chưa có tin tức gì về hắn.”

Họ đang nói về tên Thane. Chắc chắn là như thế. Anh Tod đang truy tìm hắn. Đó là lý do tại sao dạo gần đây anh ấy bận như thế? Tại sao anh ấy lại giấu tôi việc mình đang săn lùng kẻ đã giết mẹ tôi?

Kẻ đã giết tôi. Tôi đã có thể giúp!

Nhưng nghĩ lại thì có lẽ đây cũng là lý do tại sao anh ấy không nói cho tôi biết. Để ngăn không cho tôi đắm đầu vào chỗ nguy hiểm.

Anh Tod không bao giờ xen vào chuyện của tôi nhưng không có nghĩa là anh ấy đồng ý cho tôi mạo hiểm.

Và tôi không thể trách anh vì đã giấu mình.

Khi tiếng bước chân trở nên quá gần tôi không còn cách nào khác đành biến khỏi đó, lòng đầy nuối tiếc vì không thể ở lại nghe nốt đoạn hội thoại.

Sau khi trở về phòng, tôi đặt con dao găm xuống cái tủ đầu giường, rồi bật đèn phòng ngủ và lay Emma dậy.

“Emma ơi. Dậy đi.”

“Hử? Hai mắt cậu ấy hé mở, sau đó đóng lại, rồi lại mở ra. Phải mất một lúc cậu ấy mới uể oải ngồi dậy. “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì.” Tôi ngồi xuống giường của mình, đối diện với cậu ấy, “Không có gì mới cả, ngoại trừ việc... mình đã lấy được nó.” Miệng tôi cười ngoác tới tận mang tai. “Mình đã tìm được linh hồn cho con chị Traci.”

“Thật á? Bằng cách nào?” Emma đột nhiên tỉnh ngủ hẳn. Cậu ấy tung chăn ra, ngồi bật dậy. “Ở đâu?”

Tôi chỉ vào con dao. “Trong con dao găm. Mình... vừa lấy ở văn phòng ông Levi. Nhưng ông ấy vẫn chưa biết.” Tôi đang hy vọng ông ấy sẽ không phát hiện ra việc linh hồn *incubus* đã biến mất khỏi con dao rọc giấy càng lâu càng tốt, và kể cả nếu có phát hiện ra thì tôi cũng không phải là người đầu tiên ông ấy nghi ngờ tới.

Emma nhìn chăm chăm vào con dao trên mặt bàn. “Bằng cách nào? Mà đó là linh hồn của ai?”

“Cậu hỏi hay lắm! Là linh hồn của tên Beck. Con của chị Traci sẽ được kế thừa chính linh

hồn của bố mình! Không ai sẽ phải chết để cho nó sống nữa!”

Nhưng mặt Emma lập tức xịu xuống, và tôi biết cậu ấy đang nghĩ gì, bởi tôi đang có ý nghĩ tương tự. “Cho tới khi nó bắt đầu kiểm ăn.” Đột nhiên cậu ấy có vẻ bớt chắc chắn hơn về những gì chúng tôi đã nói với nhau khi không còn bị chi phối bởi các cảm xúc của chị Traci. “Đến lúc đấy thì sẽ có bao nhiêu người phải chết?”

“Không ai hết.” Tôi cởi giày ra và khoanh chân lại trên giường. “Mình sẽ không để chuyện đó xảy ra. Mình đang hy vọng con của chị Traci sẽ lớn lên giống như Sabine, ở một góc độ nào đó.” Méo mó có hơn không, chỉ cần thằng bé được như Sabine cũng là tốt lắm rồi, “Thằng bé sẽ phải học cách kiểm ăn mà không làm hại đến người khác, nhưng trước tiên nó sẽ phải học cách kiểm soát sức hấp dẫn của mình cho tới khi tìm được những cô gái đủ chín chắn và đủ tuổi để quan hệ. Nếu chúng ta giúp chị Traci nuôi dạy thằng bé, giáo dục nó, nó sẽ có thể kiểm soát được thói quen ăn uống của mình, giống như Sabine. Thậm chí là giỏi hơn cả Sabine.”

Biết đâu chừng thằng bé sẽ không phải chạm vào người khác mỗi khi kiểm ăn...

Anh Tod cho rằng chuyện đó khó xảy ra nhưng anh ấy cũng không nói là không thể. Còn cá nhân tôi đã biết quá nhiều điều tưởng chừng như không thể thành có thể rồi.

Ví dụ như sự tồn tại của tôi hiện nay là một trong số đó. Hay như anh Tod. Nói chung chúng tôi sẽ thử đánh cược với số phận một lần xem sao. Hy vọng quyết định giữ lại đứa bé *incubus* này của chúng tôi là đúng.

“Thế... chúng ta sẽ phải làm... như thế nào? Làm sao để chuyển linh hồn từ con dao sang thằng bé?”

“Mình cũng chưa biết, nhưng ít nhất cũng phải đợi thằng bé ra đời đã chứ. Hy vọng anh Tod và mình...” Hoặc bố tôi, hoặc anh Nash, hoặc bác Brendon, “... sẽ đặt được linh hồn đó vào trong người thằng bé giống như đã làm với cậu.”

Chắc cũng chỉ đơn giản như vậy thôi.

Cầu mong mọi chuyện sẽ suôn sẻ...

“Mình có thể kể cho chị Traci được không?”

“Không! Chị ấy đâu còn nhớ gì về chuyện chúng ta đã nói, cậu quên rồi à? Khi nào gần đến ngày sinh bọn mình sẽ nói cho chị ấy biết sau, nhờ vào thức nước lãng quên của cô Harmony. Còn bây giờ tạm thời đừng cho ai biết vội. Mình nói với cậu là vì không muốn để cậu ngày đêm lo lắng cho tính mạng của đứa cháu trai.” Chưa kể cậu ấy còn phải lo lắng cho sức khỏe của cô chị gái từ nay cho tới khi sinh.

Lần đầu tiên trong nhiều tháng, trường Eastlake của chúng tôi cuối cùng cũng có một ngày thứ Tư bình yên, không xảy ra bất kỳ sự vụ nào liên quan đến đám tà ma Cõi Âm. Sabine cũng cư xử điềm đạm hơn mọi ngày, chỉ chích hút nỗi sợ hãi của chị Sophie và Emma khi cần thiết, và rất cẩn thận không để mọi chuyện đi quá xa.

Anh Tod cũng xuất hiện sớm hơn mọi ngày, vì thế chúng tôi có chút thời gian riêng tư ở bên nhau, tàng hình với tất cả mọi người, trong khi chờ những người còn lại trong nhóm. Và

trong lúc cả nhóm đang ăn trưa, tôi không thể không nhận ra sự thật là đã gần 24 tiếng kể từ lần cuối cùng hai anh em nhà Hudson cà khịa châm chọc nhau.

Có lẽ mối quan hệ của họ đã bắt đầu dần cải thiện.

Với ý nghĩ đó trong đầu và một ngày khác bình yên ở trường, tôi về nhà trong tâm trạng hồ hởi, phần chần chừ hơn hẳn thường ngày. Càng vui hơn khi rạp chiếu phim nơi tôi vẫn làm thêm vào các buổi chiều đã cho phép tôi nghỉ vài tuần để lấy lại tinh thần sau cái chết của Emma, người vừa là bạn thân vừa là đồng nghiệp của tôi ở chỗ làm.

Có lẽ tôi nên giới thiệu vị trí còn trống ấy cho Emily... Như thế ít nhất tôi cũng trả lại được một phần nào đó cuộc đời trước kia cho Emma. Cậu ấy phải ở lại trường để gặp chuyên gia tư vấn liên quan đến việc học sinh mới chuyển trường. Sabine và anh Nash đã hứa sẽ cho cậu đi nhờ xe về nhà vì thế tôi quyết định về trước nghỉ ngơi. Lần đầu tiên sau nhiều tuần, cuối cùng tôi cũng có cả căn nhà cho bản thân.

Tôi đang nhồi người với lấy cái điều khiển TV, định bụng sẽ xem một bộ phim hành động mới, thì chợt nhìn thấy cái máy trả lời tự động nhấp nháy đèn.

Thật kỳ lạ! Bình thường nhà tôi rất hiếm khi sử dụng điện thoại bàn vì cả hai bố con đều có di động. Ngay đến Emma cũng mới mua một cái, sử dụng chung gói cước với gia đình tôi.

Tôi quăng cái điều khiển xuống bàn nước và đi về phía ánh đèn nhấp nháy. Vấn đề của máy trả lời tự động và điện thoại bàn là bạn phải đứng dậy và đi ra chỗ nó để sử dụng. Tôi bấm nút và nghe thấy tin nhắn của ông sếp ở công ty bố tôi. Ông ấy gọi hỏi xem bố tôi có bị làm sao không, tại sao không gọi đến cơ quan báo ốm. Hay trả lời điện thoại di động.

Tôi cố gắng để không hoảng hốt. Không đời nào có chuyện bố tôi nghỉ làm mà không có lý do như thế, nhất là sau những gì xảy ra gần đây. Sau những gì tôi đã bắt bố trải qua. Lại càng không có chuyện bố tôi quên gọi điện đến cơ quan báo ốm.

"Bố ời?" Tôi nhấn nút lưu tin nhắn của ông sếp lại, sau đó ngó đầu vào trong bếp tìm bố. Để chắc chắn là ông đang không nằm gục trên sàn nhà vì một cơn đột quỵ hay đau tim gì đó. So với tuổi đời của loài *bean sidhe* thì bố tôi vẫn còn khá trẻ, nhưng ở đời không nói trước được chuyện gì...

"Bố ời? Bố có nhà không?" Tôi đi vào ga-ra, phòng tắm, thậm chí cả phòng ngủ của tôi và Emma, trước khi mở cửa vào phòng bố. Căn phòng cuối cùng trong nhà.

Giường của bố tôi được gấp gọn ghẽ. Rèm cửa đóng kín. Bộ quần áo ngủ nằm ngay ngắn trên ghế ở góc phòng, đúng nơi tôi vừa để sáng nay. Sau khi bố bị thương ở chân, hầu hết việc trong nhà đều do tôi đảm nhiệm hết, cho bố đỡ mệt.

Tôi đang chuẩn bị rời khỏi phòng thì nhìn thấy cái điện thoại di động của bố trên gối. Tôi cầm nó lên, ấn nút bật màn hình và chết sững trước những gì vừa nhìn được. Hình nền của điện thoại được chuyển sang bức ảnh của chính bố tôi, đang bị trói và nằm bất tỉnh nhân sự trên sàn nhà, ở một căn phòng mà tôi không thể nhận ra. Trên đùi bố là một tấm bảng ghi nguệch ngoạc bằng mực đỏ - *làm ơn, hãy nói đó chỉ là mực*.

Tấm bảng viết: "Hãy qua đây cứu bố!"

Ở góc màn hình, ngay gần chỗ chân bố là một cành cây leo màu xanh quen thuộc. Tôi phóng to tấm hình lên để nhìn lại cho chắc. Để xác nhận nỗi lo sợ của mình.

Rìa của những chiếc lá trên cành cây leo ấy có màu đỏ tươi như máu. Đan xen là những cái gai sắc nhọn, dài chừng ba phân. Giống cây leo đỏ này chỉ mọc duy nhất ở một nơi.

Cõi Âm.

Cú sốc của tôi kéo dài khoảng một phút rưỡi, sau đó là câu hỏi “làm thế nào mà lão Avari bắt được bố tôi từ thế giới con người?” Nhưng rồi tôi chợt nhận ra “làm thế nào” không quan trọng bởi trên đời này thiếu gì kẻ sẵn sàng bán rẻ linh hồn mình cho quỷ dữ để đổi lấy vinh hoa phú quý cho bản thân.

Vẫn biết sự trở lại của lão Avari là điều không tránh khỏi, cho tới khi chúng tôi tìm được cách khiến chó bọn chúng quay ra trở mặt với nhau. Nhưng xem ra lão ta đã đi trước tôi một bước.

Nỗi sợ hãi đẩy lùi cú sốc trong tôi kèm theo đó là nổi tức giận tuôn trào như muốn che mờ mọi lý trí của tôi. Chưa bao giờ tôi lại thấy tức giận như thế này. Avari và đám tà ma của lão đã lấy đi quá nhiều của tôi và bạn bè tôi. Tôi sẽ không để bọn chúng lấy đi nốt người bố thân yêu của mình.

Kể cả giam giữ bố tôi cũng không chấp nhận được.

Bác Brendon là người đầu tiên tôi gọi điện. Điện thoại của bác đổ được ba hồi chuông thì Sabine nghe máy. “Kaylee à, có chuyện gì không?”

“Tại sao chị lại nghe máy của bác tôi?” Tôi có thể nghe thấy sự tức giận trong giọng nói của mình. Và nó dường như đang vang vọng khắp các góc ngách trong nhà tôi. Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy có lỗi với Sabine bởi vấn đề không phải tại chị ta, nhưng tôi đã không kiềm chế được.

“Ồi giờ ời, bình tĩnh đi nào. Chỉ vì chúng ta đã là bạn của nhau, không có nghĩa cô có quyền cao giọng với tôi.”

“Xin lỗi. Tôi... Bác Brendon đâu rồi?”

“Chú ấy đang bận chút việc với Sophie.”

“Tôi đang có chuyện gấp lắm. Bảo chú ý nghe máy hộ tôi với.”

“Sợ hơi khó. Bọn này đang ở đồn cảnh sát.”

“Tại sao? Chị đã làm gì thế?”

“Tại sao cô lại nghĩ ngay là tại tôi?”

“Bởi vì chị đã từng có tiền án tiền sự và bị kết án hai lần? Bởi vì không ai biết chị kiếm đâu ra cái xe ô tô đó và có phải chị mua nó thật không? Bởi vì chị đã từng định bán tôi và Emma sang Cõi Âm để đòi đòi kiếp kiếp chịu sự hành hạ, tra tấn của đám tà ma?”

“Này, cô còn định nhai đi nhai lại mãi chuyện đó tới khi nào hả Kaylee? Nhưng cô phân tích thế cũng có cái đúng.”

“Quá đúng là đằng khác.”

“Sao cũng được. Sophie đâm thủng lốp xe của một con nhỏ nào đó trong lớp và bị bảo vệ bắt quả tang với cái kéo trong tay. Đúng là lần đầu chưa có kinh nghiệm.”

“Tại sao chị ấy lại đi chọc thủng lốp xe của người ta?”

“Bởi vì con nhỏ đó tán tỉnh bạn trai của cô ta. Và cô ta đã bị sự ghen tuông làm cho mờ mắt.”

“Có khi nào là do chị làm không?”

“Tôi chỉ nói với cô gái kia là Luca đang muốn... mở rộng các mối quan hệ xã hội. Và cũng có thể là tôi đã hơi quá tay khi tác động vào nỗi sợ hãi lớn nhất hiện nay của chị họ cô, đó là mất đi những người thân. Bao gồm cả Luca.”

“Sabine! Thề là cứ khi nào tôi tưởng chị đã trở nên tốt đẹp hơn thì y như rằng chị chứng minh điều ngược lại.”

“Tôi chỉ đang cố gắng đẩy nhanh tiến độ thôi mà. Ai mà ngờ cô ta lại dám đi phá hoại tài sản của người khác như thế. Nhưng phải thừa nhận là tôi hơi bị ấn tượng với chị họ cô đấy. Vì thế tôi đã tự nhận với chú Brendon và cảnh sát rằng chính tôi là người chọc thủng lốp xe rồi đưa cái kéo bắt Sophie cầm. Bác của cô đang đến và dùng sức Ảnh hưởng của mình thuyết phục họ thả chúng tôi ra.”

“Chị tự nhận lỗi về mình chỉ vì cảm phục chị họ tôi dám cầm kéo đi chọc thủng lốp xe của người khác?”

“Ờ. Và cũng có thể vì tôi thấy có... lỗi. Nhưng chỉ là một chút thôi.”

Tôi chán nản ngồi thụp xuống ghế, một tay ôm lấy đầu. “Thế Luca có ở đây không?”

“Có. Đủ cả. Sophie đang vô cùng xấu hổ vì hành động của mình nhưng nhất quyết không chịu giải thích cho Luca biết tại sao mình lại làm như vậy.” Sabine vừa nói vừa nhai nhóp nhép. Tôi đoán là chị ta đang nhai kẹo cao su. Ở đồn cảnh sát. Như thế chẳng có chuyện gì to tát. “Thế chuyện gấp của cô là chuyện gì thế? Cô cần giúp đỡ gì không?”

“Khi nào mọi người ra khỏi đây thì đến thẳng nhà tôi ngay nhé. Nhớ bảo cả bác tôi đến.” Tôi cúp máy trước khi chị ta kịp hỏi tại sao, và phải thừa nhận cảm giác khi được dập máy trước Sabine thật là sung sướng và hả dạ.

Kể đó tôi gọi cho cô Harmony. Cô ấy cũng không nghe máy, một điều rất hiếm khi xảy ra.

Bình thường cô ấy luôn cầm theo điện thoại, trừ khi đang làm việc, mà ca trực của cô ấy ở bệnh viện thường bắt đầu vào lúc 11 giờ đêm. Giờ mới chỉ 4 giờ chiều.

Tôi bấm máy gọi cho anh Tod. Đến khi anh ấy cũng không nghe máy nữa thì tôi bắt đầu mất bình tĩnh và suýt nữa ném cả cái điện thoại vào tường. Không hiểu mọi người biến đâu hết rồi không biết? Emma vẫn đang ở trường, nhưng cậu ấy chẳng thể giúp tôi tìm bố tôi. Anh Nash cũng vậy, nhưng... tôi chẳng còn ai để gọi.

Anh ấy nghe máy ngay ở hồi chuông đầu tiên. “Chào em.”

“Anh có biết em mừng thế nào khi anh nghe điện thoại không?” Tôi ngả người ra sau ghế, đột nhiên thấy lạc lõng trong chính ngôi nhà của mình.

“Thế... à?” Tôi có thể nghe thấy sự bối rối trong giọng nói của anh, và tiếng ồn ở trên đường. Anh ấy đang lái xe.

“Vâng. Em gọi mãi mà chẳng ai bắt máy. Anh đang ở đâu thế?”

“Anh đang đi đón Emma bằng xe của Sabine. Bina đang ở đồn cảnh sát với...”

“Em biết. Em vừa nói chuyện với chị ta xong.”

“Thế sao em nói gọi mãi không có ai bắt máy?”

“Chị ấy cầm điện thoại của bác em. À, hôm nay anh có nói chuyện với anh Tod không?”

Sự im lặng ở phía đầu dây bên kia nói cho tôi biết tôi vừa thốt ra một câu không nên nói. “Em gọi là vì chuyện đó à? Em gọi anh để tìm anh Tod?”

“Không, không hẳn là như vậy. Nhưng đúng là em đang tìm anh Tod. Chuyện rất quan trọng, anh Nash ạ.”

“Anh chưa hề gặp anh ấy từ sau bữa trưa. Có chuyện gì vậy?”

“Em cần giúp đỡ. Nhưng em không tìm được anh ấy. Hay mẹ anh.”

“Mẹ anh đi qua bên kia rồi.”

Cô Harmony đang ở Cõi Âm? “Tại sao?”

“Mẹ anh qua đó tìm thảo dược hay rễ cây hay lá cây gì đó để giúp chị Traci giữ lại đứa bé. Một ý tưởng khá điên rồ, nếu em hỏi anh. Tại sao mọi người lại muốn đưa một tiểu *incubus* vào thế giới này khi mà bố của nó vừa mới giết chết em?”

“Nói chung chuyện phức tạp hơn thế nhiều, và đó không phải là quyết định của em.” Tôi thở dài cái thượt, quyết định nói mọi chuyện cho anh ấy biết, “Anh Nash, em cần anh giúp đỡ. Anh không nợ em bất cứ chuyện gì, vì thế em hoàn toàn hiểu nếu anh không muốn giúp. Nhưng em vẫn phải hỏi. Thực ra là em đang cầu xin anh giúp đỡ.”

“Anh sẽ giúp em.” Anh ấy nói ngay không một chút đắn đo. “Có chuyện gì thế?”

“Avari đã bắt được bố em.”

“Hả?” Tôi nghe thấy tiếng anh đạp phanh gấp trên đường. “Sao lại thế? Giờ bố em sao rồi?”

“Em không biết. Nhưng dù thế nào thì em cũng phải cứu bố em ra khỏi đó.”

“Đây là một cái bẫy. Em biết điều đó đúng không?”

“Em biết. Đó là lý do tại sao em cần sự giúp đỡ.” Nếu tôi chạy sang bên đó một mình, tôi sẽ chết chắc.

“Ok. Để anh quay xe lại...”

“Không, anh cứ đi đón Emma đi rồi gặp nhau ở nhà em. Em cần phải tìm ra nơi hẩn đang giữ bố em trước rồi mới đuổi theo sang bên đó được. Chúng ta càng đông người càng có hy vọng.”

“À...” Tôi có thể nghe thấy sự thất vọng trong giọng nói của anh, “Ừ. Thế cũng được. Để anh đón Emma rồi gặp em ở nhà em sau nửa tiếng nữa.”

“Cảm ơn anh, anh Nash. Em không biết nói gì ngoài câu... cảm ơn anh.”

“Bất cứ lúc nào em cần, Kaylee. Ít nhất điều đó vẫn không thay đổi.”

Chương 11

Tôi đứng một mình trong căng-tin trường như một đũa dỏ hơi. Cả căn phòng trống trơn, nhưng tôi vẫn tàng hình cho chắc. Lúc này anh Nash và Emma có lẽ đang rời khỏi bãi đỗ xe nhưng họ không biết tôi đang ở đây. Tôi không thể nói với họ, bởi vì họ sẽ không bao giờ đồng ý với kế hoạch của tôi. Điều mà trong hoàn cảnh bình thường tôi sẽ không bao giờ phải cân nhắc tới lần thứ hai.

Cô chỉ cần dùng một chút máu và gọi tên ta là được.

Tôi hiểu từng từ một nhưng ý nghĩa của cả câu thì không. Tôi thậm chí còn không biết có thể triệu tập các tà ma cho tới khi lão Ira nói với tôi. Nhưng tôi biết làm thế nào để lấy máu. Trong khi đang đi tìm quanh bếp xem có miếng thép không gỉ thượng hạng nào không, tôi đã

mở trứng một ngăn kéo đầy dao. Tôi chọn lấy con ngắn nhất, con dao gọt hoa quả, rồi đóng ngăn kéo lại. Sau đó tôi ngồi bệt xuống sàn nhà, gác hai chân lên nhau và âm thầm hy vọng mình đang làm điều đúng đắn. Và việc tôi sắp triệu tập con quỷ của sự phẫn nộ sẽ không khiến tôi gặp nguy hiểm hoặc bị bắt trong vòng vài phút tới.

Sau đó tôi rạch một đường nhỏ ở lòng bàn tay.

Đó là một vết cắt nhỏ. Trong phim mỗi khi cần máu để triệu tập ma quỷ, họ thường rạch một đường rất dài nhưng tôi nghĩ là họ chỉ đang làm quá lên. Bởi ma quỷ sẽ chẳng bao giờ quan tâm tới việc bạn bị mất máu nhiều hay ít.

Trong phim, những vết thương như vậy trông chẳng có vẻ gì là đau đớn, nhưng ngoài đời nó đau khủng khiếp, kể cả với một người đã chết như tôi.

Tôi đặt con dao xuống và để máu từ từ chảy ra trong lòng bàn tay cho tới khi nó to bằng đồng xu. Và rồi tôi nhận ra trái tim mình đang không hề đập, đồng nghĩa với việc máu của tôi không hề chảy. Hay nói đúng hơn là không được nhanh như tôi mong đợi. Vì thế tôi quyết định tập trung làm cho trái tim đập trở lại, và máu bắt đầu chảy nhanh hơn.

Sau đó tôi nắm tay lại và để nó chảy từng giọt trên sàn nhà, bởi vì tôi không biết phải làm gì tiếp với chỗ máu đó. Tôi càng không hiểu ý của lão Ira khi nói hãy “gọi tên” mình.

“Ira.”

Giọng của tôi không có tiếng vang, bởi vì tôi tắt tiếng với tất cả mọi người trong thế giới của mình. Vì thế tôi không hề ngạc nhiên khi không có chuyện gì xảy ra.

“Ira.” Tôi thử lại lần nữa, lần này tôi để cho mọi người nghe thấy tiếng mình. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng một tà ma nào.

“Thôi nào! Ông đã hứa là có thể... được triệu tập mà!” Và các tà mà không thể nói dối.

Nổi tức giận trong lòng tôi càng lúc càng chùng chất, khi tôi quan sát từng giọt máu tươi chảy từ tay tôi xuống sàn nhà. Trông chúng nguếch ngoác như...

Chữ cái.

Và đột nhiên tôi hiểu ra một chuyện. Ira không bảo tôi gọi tên hắn ta bằng miệng mà bằng cách viết tên hắn ra.

Tôi mở lòng bàn tay, chấm ngón tay vào vũng máu. Sau đó viết tên IRA xuống sàn nhà, bên cạnh vũng máu.

“Ira.” Tôi nhắc lại, không có chuyện gì xảy ra. Và rồi bất thành linh gã tà ma vụt hiện ra, đứng sừng sững trước mặt tôi.

Tôi ngược mắt lên. Công nhận là gã Ira này cao. Và trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.

“Ta biết thế nào cô cũng sẽ gọi mà.” Gã tà ma quỳ xuống bên cạnh tôi, và tôi vội lùi ra sau khi hắn đột nhiên nhìn chằm chằm vào mắt tôi, “Màu xanh. Cũng đẹp, nhưng nếu là màu đỏ sẽ đẹp hơn nhiều. Nếu cô thuộc về ta, đôi mắt của cô sẽ có màu đỏ. Tất nhiên, để tạo ra một đôi mắt đỏ không hề dễ dàng và khá đau đớn, không nhất thiết phải là màu đỏ, nhưng ta thích thế, cũng đáng để ta bỏ công bỏ sức. Trông cô sẽ rất tuyệt trong màu đỏ.”

Tôi há hốc miệng nhìn gã tà ma không chớp mắt. Hắn ngồi xuống sàn, bắt chước tôi gác hai chân lên nhau.

“Ira?”

“Tất nhiên rồi. Ngoài ta ra không ai có thể được triệu tập bằng tên như vậy cả.” Có thể hắn ta nhận thấy sự bối rối trên khuôn mặt tôi. Hoặc không thì là hắn đang đọc được suy nghĩ của tôi, một khả năng mà mới chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ khiến tôi dựng tóc gáy nhưng lại không thể bỏ qua. “Đây là lần đầu tiên của cô hử?”

Tôi gật đầu, toàn thân nhũn như chi chi trước những tia máu đỏ vằn lên trên hai trong mắt đen xì. Trước mái tóc dài ngang vai đỏ thẫm, mà nếu nhìn thoáng qua sẽ tưởng là màu đen. Trông hắn giống một ngôi sao nhạc rock hơn là một tà ma, trong chiếc quần bò bụi bặm kia.

Lần đầu tiên tôi thấy một tà ma mặc quần bò như thế.

“Đấy là bởi vì đám tà ma đang đối đầu với cô không đủ mạnh để hiện ra khi được gọi. Bọn họ rất ghét phải thừa nhận điều này, bởi nó làm bọn họ trông yếu đuối, vì thế cô thấy đấy, có tên nào dám mở mồm nói về chuyện đó đâu.”

“Lão Avari mà quá yếu để... bị triệu tập à?” Một đợt sóng sợ hãi mới lại ập về trong tôi.

Lão Avari có thể bóp chết tôi chỉ bằng hai ngón tay. Chỉ cần một hơi thở của lão ấy thôi cũng đủ khiến toàn thân tôi đóng băng. Nếu đến lão Avari còn bị coi là yếu thì không hiểu gã Ira này khỏe đến mức nào?

Gã tà ma nhú mày, nhưng cái trán nhăn thín của hắn chẳng hiện lên vết nhăn nào. “Ồ, cơn giận dữ bé bỏng của ta, không việc gì phải sợ hãi. Mặc dù nhìn cô sợ hãi cũng hay đấy, nhưng ta thích sự giận dữ của cô hơn.”

“Ông thích gì chẳng liên quan đến tôi.”

“À, như thế tốt hơn rồi đấy.” Chẳng hiểu sao trông hắn cười còn đáng sợ hơn khi không cười. “Vấn đề không phải là tôi muốn gì mà là cô muốn gì, đúng không?”

“Cái vụ triệu tập này rồi là sao?” Tôi quyết định sẽ không nói thêm một lời nào nữa cho tới khi xác định được mức độ nguy hiểm của bản thân. “Rút cuộc nguyên lý hoạt động của nó như thế nào?”

“Kiểu như chúng ta đang gọi điện thoại hình cho nhau ý mà. Cũng tiện đấy chứ nhỉ?”

“Vậy là ông đang không thực sự có mặt ở đây?”

“Ồ, tất nhiên là ta đang ở đây chứ. Chỉ có điều, vì cô là người gọi ta trước, và ta chấp nhận lời mời của cô nên ta không thể chạm vào cô mà chưa được sự đồng ý của cô. Và ta không thể tương tác với những người khác khi đang ở đây.”

“Làm thế nào để tôi trả ông trở lại.”

“Chưa gì đã chán nói chuyện với ta rồi à?”

Tôi gật đầu. “Từ trước cả khi ông xuất hiện cơ.”

Ira tặc lưỡi và tôi thoáng nhìn thấy cái lưỡi đỏ thẫm của hắn, cũng sẫm màu không kém gì mái tóc. “Cô chỉ cần xóa tên của ta trên sàn nhà là được.” Nói rồi hắn ngoài người về phía tôi như thể muốn thì thầm một điều bí mật. “Nhưng cô nên hiểu là bản thân ta cũng có thể tự kết thúc cuộc hẹn này vì thế tốt hơn hết đừng chọc giận ta trước khi cô lấy được thứ cô muốn ở ta.”

Tôi chưa bao giờ có ý định chọc giận hắn ta. Dù là trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

“Ta có thể giúp được gì cô hôm nay, Kaylee Cavanaugh?”

“Đưa tôi tới chỗ bố tôi.”

“Được thôi. Cái giá cô phải trả là linh hồn bất tử của cô.”

“Không.”

Trông mặt gã Ira chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên trước lời từ chối thẳng thừng của tôi. “Đây không phải là một cuộc thương lượng, cô bé ạ. Đó là cái giá phải trả cho thứ cô cần.”

“Tôi không thể.”

“Cô có thể. Chỉ là cô không muốn thôi.” Hắn cúi xuống nhìn chòng chọc vào mắt tôi như để xác nhận lại điều mình vừa nói. “Thôi được. Nếu cái giá đó quá cao với cô thì hãy hỏi xin thứ khác rẻ hơn đi.”

“Ông chỉ chấp nhận đưa bố tôi trở lại thế giới loài người, còn sống và nguyên vẹn, nếu tôi đồng ý lấy linh hồn mình ra để trao đổi đúng không?”

“Chính xác. Nhưng cô đang lái cuộc thương lượng này đi chệch hướng rồi đấy.”

“Tôi tưởng chúng ta sẽ không thương lượng.”

“Chúng ta sẽ không thương lượng giá cả cho yêu cầu đầu tiên của cô. Nhưng mỗi yêu cầu khác nhau sẽ có những cái giá khác nhau. Hãy thử tìm một yêu cầu nào khác bớt đắt đỏ hơn đi.”

“Ông có thể nói cho tôi biết bố tôi đang ở đâu không? Ông có biết Avari đang giam giữ bố tôi ở đâu không?”

“Ta biết và ta có thể nói cho cô biết.”

“Giá cả thế nào?”

“Hãy cho ta ném thử nỗi tức giận của cô.”

“Hả? Ném thử cái gì cơ?”

“Chỉ một nụ hôn thôi, cưng ạ.”

“Hôn á?” Eooo! Hẳn ta đang nói nghiêm túc đấy à? “Định nghĩa về nụ hôn ở Cõi Âm và bên này có giống nhau không thế?”

Điều duy nhất tôi biết về nụ hôn ở phía bên kia thế giới là qua chị Addison và anh Nash, họ đã từng hôn các ác ma, như một phần của thỏa thuận giao dịch.

Nhưng đối với tôi nụ hôn có nghĩa là giây phút riêng tư cùng với anh Tod, là sự chia sẻ với người mình yêu bằng tất cả trái tim và tâm hồn. Ngoài anh Tod ra, tôi không có ý định chia sẻ điều đó với bất kỳ ai khác, chứ đừng nói là với một tà ma.

“Theo như những gì ta được biết thì đúng là như thế.” Ira nói, “Nhưng giờ chúng ta đâu có ở bên Cõi Âm, đúng không? Vì thế...?”

“Không.” Không đòi nào. Chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi mà tôi rung hết cả mình, toàn thân nôn nao như sắp nôn. “Tôi có bạn trai rồi.”

“Ta chẳng thấy có sự liên quan gì ở đây.”

Tôi nhú mày. “Quá liên quan là đằng khác. Bởi vì tôi yêu anh ấy. Và tôi sẽ chỉ hôn mình anh ấy thôi. Tôi sẽ không làm gì khiến anh ấy tổn thương.”

Đôi mắt gã Ira bắt đầu ánh lên vẻ mất bình tĩnh. “Mấy trò lãng mạn trẻ con đó không ý nghĩa gì với ta, trừ phi nó liên quan tới những cơn giận dữ chết người. Bạn trai cô có thuộc dạng ghen tuông bệnh hoạn thế không?”

Tôi nhú mày. “Ý ông là anh ấy có dám giết ông vì đã hôn tôi không á?”

Gã tà ma bật cười phá lên đầy khoái chí. “Giết ta không phải là một lựa chọn, dù muốn hay không. Ta đang hỏi liệu hẳn ta có giết cô không?”

Vì một nụ hôn? “Một người đã chết như tôi? Tất nhiên là không rồi.” Trên đời này không có gì có thể khiến anh Tod muốn làm hại đến tôi, chứ đừng nói là giết tôi. Hành động của anh ấy cũng đã chứng minh điều đó. Nhưng nếu chỉ vì một nụ hôn với một tà ma mà tôi phải mất đi anh, cuộc đời sau khi chết của tôi sẽ mất đi mọi lẽ sống...

“Thế thì nói làm gì. Giờ thì cô hãy lựa chọn đi. Vị trí của bố cô hay cảm giác của bạn trai cô.”

“Tôi sẽ không hôn ông đâu. Chắc chắn phải có cách nào khác.”

Lông mày của gã tà ma khẽ nhướn lên. “Phải có sự tiếp xúc thân mật về thể xác, cô bé ạ. Nếu cô không muốn hôn... có thể chọn cách thân mật khác.”

Lời của hắn ta khiến tôi phát buồn nôn. “Về nụ hôn...” Hy vọng anh Tod sẽ hiểu và thông cảm cho quyết định không hề dễ dàng này của tôi, “Tôi muốn biết cụ thể. Hôn như thế nào?”

“Môi của cô và môi của ta. Và cả lưỡi của ta nữa. Để còn nếm thử cơn giận dữ của cô.” Gã tà ma lại nhoài người ra, nháy mắt với tôi. “Ta hứa là cô sẽ thích nó.”

“Tôi không nghĩ thế.”

“Thế nào, câu trả lời của cô là gì, cơn giận dữ bé bỏng?”

“Một nụ hôn? Môi kề môi? Không cần, hay quá sỗ sàng?”

“Cô cũng thông minh giỏi nhỉ.”

Đủ thông minh để biết mọi thứ đều có cái giá của nó. Một cái giá khủng khiếp, khó tin và không thể thay đổi được.

“Tôi đã học được một điều: Cái gì cũng có giá của nó.”

Lần này thì cái nhíu mày của hắn thể hiện rõ sự khó chịu. “Nhớ nhắc ta cảm ơn Avari.”

“Thôi, ông làm gì thì làm đi, rồi biến khỏi đây.”

“Cung kính không bằng tuân lệnh.”

Toàn thân tôi run rẩy trong sợ hãi. Ý nghĩ sắp bị hắn ta chạm vào người khiến tôi sởn hết gai ốc, và trái tim tôi đau nhói khi nhận ra mình vừa chấp nhận làm một việc kinh khủng như thế nào. Tôi phải thu hết chút can đảm cuối cùng trong mình để không thò tay xóa cái tên trên sàn nhà và bỏ chạy thật nhanh, thật xa khỏi nơi này.

Tôi cố gắng tập trung chỉ nghĩ đến bố và làm cách nào để đưa ông trở về nhà, hoặc ít nhất cũng đảm bảo được sự an toàn cho ông. Và tôi mở to mắt nhìn thẳng vào mặt Ira, mặc dù hắn ta có vẻ rất khoái chí khi nhìn thấy những gì đang diễn ra trong mắt tôi.

Thay vì tiến về phía tôi, hắn ta nhúng một ngón tay vào vũng máu giữa chúng tôi, cẩn thận làm nhòe tên của mình. Sau đó hắn nhoài người sang chỗ tôi, và tôi còn chưa kịp nhận ra ý đồ của hắn thì Ira đã lướt ngón tay đầy máu lên môi dưới của tôi.

Giây phút hắn chạm vào tôi, ngọn lửa giận dữ bùng lên trong tôi, sục sôi và mãnh liệt, khiến tôi gần như mất hết kiểm soát. Ira tiếp tục xoa nốt chỗ máu còn lại lên môi trên của tôi, và tới lúc này thì nổi tức giận trong tôi như muốn trào ra khỏi lồng ngực.

Phấn khích trước sự giận dữ đang sục sôi trong mắt tôi, Ira nhoài người tới, luồn tay ra sau cổ tôi, từ từ kéo tôi lại gần, cho tới khi đầu chúng tôi gặp nhau ở chính giữa vũng máu trên sàn.

Và khi môi hắn chạm vào môi tôi, mọi nỗi căm phẫn dồn nén bấy lâu nay trong lòng tôi bỗng chốc hiện ra trước mắt tôi. Tất cả cùng một lúc. Từ việc thằng nhóc đẩy tôi ngã khỏi xích đu ngay ngày đầu đi học mẫu giáo cho tới nỗi căm thù tôi dành cho Sabine trong lần đầu tiên gặp mặt.

Ira hé môi và luồn lưỡi vào miệng tôi. Tôi có thể nếm được mùi máu của chính mình, và không chỉ vậy, cả mùi vị của hắn. Tôi vốn tưởng hắn ta sẽ đầy ắp mùi vị của sự giận dữ. Nhưng ngược lại, đó là mùi vị của sự bình thản và điềm tĩnh. Chính hắn là người đang hút dần sự giận dữ ra khỏi người tôi. Có điều, hắn càng hút, ngọn lửa giận dữ trong tôi càng không hề suy giảm.

Ira vẫn tiếp tục mài miết hôn tôi, lấy đi sự phẫn nộ đang sục sôi trong lòng tôi nhưng chẳng hiểu sao nó chỉ càng lúc càng tăng lên. Tôi không thể đẩy hắn ra bởi tôi cần hắn lấy chúng đi. Nếu được toàn bộ thì càng tốt. Tôi không thể sống mãi với nỗi tức giận chông chênh như thế này, vì thế tôi tình nguyện trao hết cho hắn.

Và hắn cũng nhận lại toàn bộ.

Tôi chỉ choàng tỉnh khi nghe thấy tiếng rên dài đầy thỏa mãn trên môi mình và nhận ra việc mình đang làm. Và hậu quả của nó.

Tôi đẩy gã tà ma ra, bàn tay hắn lướt qua cổ tôi, cầm tôi. “Đủ rồi đấy!” Tôi giơ tay lên chùi miệng và chỗ máu còn lại trên môi dính vào tay tôi.

“Ồ, chả có gì là đủ đối với ta cả, cơn giận dữ bé bỏng ạ. Nhưng thế này là đủ để lão tà ma tham lam của cô phải xanh mặt vì ghen tị rồi. Và điều đó sẽ khiến lão ta sinh ra hận thù, có thể là với cô, còn với ta thì hiển nhiên rồi. Và thứ duy nhất còn mạnh mẽ hơn cả cơn giận dữ của lòng chính nghĩa là cơn thịnh nộ của một tà ma.”

“Ông đã có được thức mình muốn. Giờ đến lượt tôi.”

“Ta đang định bảo cô không phải tức tối làm gì, nhưng chúng ta đều hiểu ta thích nhìn cô giận dữ như thế nào.” Ira tắc lưỡi lần nữa, sau đó lưỡi liếm hết chỗ máu còn lại trên đôi môi thâm xỉ của mình. “Bố cô đang bị giam ở tầng hầm của nhà thương điên thành phố. Giờ người ta vẫn gọi nó như vậy đúng không? Nhưng cô sẽ không thể cứu ông ta ra đâu. Và nhớ là lần tới cô nhờ ta giúp đỡ, giá cả sẽ cao hơn đấy nhé...” Ira nháy mắt với tôi, sau đó quệt tay xuống sàn nhà, xóa tên của mình trên vũng máu.

Và rồi hắn biến dần khỏi thế giới loài người, ngay trước mặt tôi.

Tôi rùng mình sợ hãi, ước gì có thể rửa sạch mùi máu của chính mình. Tôi nhắm chặt hai mắt lại nhưng nước mắt cứ mãi tuôn rơi. Sau đó, tôi hít một hơi thật sâu và ngồi bất động. Bất động hoàn toàn, như một người đã chết. Không một nhịp tim, không một mạch đập, không một tiếng thở. Một khoảnh khắc để tôi tự nhìn lại chính mình, trong khi cố gắng kiềm chế cơn giận dữ mà gã Ira vừa gây ra.

Nhưng vẫn không có tác dụng. Cuối cùng tôi đành để mặc cho cơn sóng giận dữ đẩy mình tới bờ vực thẳm nơi tôi vẫn chưa biết phải làm cách nào để quay trở lại.

Nhưng rồi tôi chợt nhận ra là mình không thể cứ thế mà chôn vùi sự phẫn nộ của mình, vì

thể tôi mở mắt ra, lau sạch chỗ máu khô còn lại trên sàn nhà, rồi hô biến vào trong phòng tắm nhà mình.

Cả nhà tôi vẫn trống trơn lúc tôi quay trở về nhà, không một tiếng người, và Styx chạy ra đón tôi gần như ngay lập tức, chứng tỏ xung quanh tôi đang không có mối nguy hiểm nào. Tôi rửa sạch chỗ máu trên tay, và vết cắt trong lòng bàn tay, sau đó mở tủ lặt miếng băng dán cá nhân.

Tôi thậm chí còn không buồn liếc mắt vào trong gương, bởi vì tôi sợ phải nhìn thấy điều mình không muốn nhìn, cơn thịnh nộ đã khiến lão Ira để mắt tới tôi. Bởi nếu không, tôi sẽ phải thừa nhận là hắn ta nói đúng. Rằng tôi đang thay đổi. Rằng tôi đang chiến đấu để trả thù, chứ không phải vì công lý.

Thay vào đó, tôi quay lưng bỏ ra ngoài hành lang và đâm sầm vào anh Tod, người đang cau có nhìn vào điện thoại. “Kaylee, anh nhận được một cuộc gọi nhớ của em và năm tin nhắn thoại của Nash. Có chuyện gì...” Anh ngẩng mặt lên khỏi cái điện thoại, hai mắt mở to. “Sao thế em?” Anh cất vội điện thoại vào trong túi, lo lắng nhìn tôi. “Đó có phải là máu không? Em có bị làm sao không?”

“Anh đã ở chỗ xó xĩnh nào thế?” Tôi rút lên qua kẽ răng, nước mắt lưng tròng. Tôi biết anh Tod không hề có lỗi, chỉ là... tôi đang quá tức giận mà thôi.

“Anh ở bên Cõi Âm. Bên đó không có sóng điện thoại. Chuyên gì đã xảy ra thế?” Sự lo lắng trong mắt anh khiến nỗi giận dữ trong lòng tôi dịu lại và bỗng cảm thấy tội lỗi vì đã nổi cáu với anh. “Avari đã bắt bố em. Một lần nữa.” Tôi để mặc anh dắt mình vào trong phòng tắm. “Em phải cứu bố ra khỏi đó nhưng em biết mình không thể làm chuyện ấy một mình. Vì thế em đã gọi điện thoại cho mọi người, nhưng chỉ có anh Nash là người duy nhất nhắc máy. À, Sabine có nghe máy của bác em, nhưng họ không thể đến bởi vì chị Sophie đã bị bắt tới đồn cảnh sát vì tội phá hoại tài sản của người khác.”

Nói xong tôi mới nhận ra là mình đang đứng trước gương, còn anh Tod đang nhúng ướt cái khăn mặt để lau vết máu trên môi và trên cằm tôi. Mặc dù trước đó tôi đã dùng tay lau chúng đi.

Trông mặt tôi lúc này không còn giận dữ. Nhưng rất giống một chú hề.

“Kaylee, anh xin lỗi.” Anh cúi xuống lau chỗ máu trên cằm tôi. “Máu của ai thế em? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Em đã triệu tập lão Ira.”

Tay anh sưng lại, các vòng xoáy màu xanh cô-ban xoay tròn trong mắt anh. “Em đã làm gì? Bằng cách nào? Tại sao?”

“Em đã triệu tập hắn ta bằng máu của mình, tất cả đều là máu của em, và tên của hắn. Bởi vì em không thể liên lạc được với ai có thể nhờ giúp đỡ.”

“Làm ơn nói với anh là em đã không thương lượng gì với con quỷ phần nộ đó.”

“Em sẽ không nói dối anh.”

“Ôi, Kaylee.” Anh ngồi xuống mép bồn rửa, tay buông thõng với cái khăn mặt trên tay. Ánh mắt anh nhìn tôi đầy sợ hãi. “Em đã làm gì?”

“Em nhờ hắc ta cứu bố em ra nhưng cái giá phải trả quá cao. Hắc ta muốn có linh hồn của em. Nhưng em đã nói không.”

Anh Tod thở phào nhẹ nhõm trong một giây, sau đó ngồi thẳng dậy, nhúu mày nhìn tôi. “Thế vết máu kia là sao?”

“Hắc nói sẽ cho em biết bố em ở đâu với giá... rẻ hơn.”

“Cái giá em phải trả là gì?” Giọng anh không thể trầm hơn. Chưa bao giờ tôi thấy anh sợ hãi như lúc này. “Em đã làm gì?”

“Hắc ta chỉ muốn một nụ hôn.” Nước mắt bắt đầu chảy xuống má tôi. “Hắc muốn ném thử cơn giận dữ của em, vì thế hắc bôi máu của em lên môi em và hôn em. Và em đã để mặc cho hắc làm như vậy.”

Anh Tod chớp mắt nhìn tôi, hai tay buông thõng trên đùi. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy ánh mắt anh tĩnh lặng như vậy. Một sự tĩnh lặng đích thực của cái chết. Có lẽ đây là ánh mắt thường thấy của một thần chết mà tôi chưa bao giờ biết. Trái tim tôi đau nhói khi chứng kiến cảnh anh đứng lặng người nhìn tôi mà không có chút phản ứng gì.

“Làm ơn hãy nói gì đi anh.” Tôi ngồi xuống nắp bệ xí. “Em xin lỗi. Nhưng em không còn cách nào khác. Nếu có thể quay ngược thời gian, em sẽ làm ngay. Nhưng em sẽ không nói dối anh về chuyện này... Anh đang giận em đúng không?”

“Em đã hôn một tà ma.”

Trái tim tôi đập mạnh sau đó ngừng hẳn. “Vâng, nhưng nó không giống như khi em hôn anh...”

“Tất nhiên là không rồi!” Nỗi giận dữ bắt đầu len lỏi trong mắt anh, trước khi bùng nổ thành một cơn bão cảm xúc tôi chưa bao giờ thấy. Giận dữ. Lo sợ. Ghen tuông. Bối rối. Thất vọng. Nhưng điều đáng sợ hơn cả là sự đau đớn. Như thế anh ấy vừa mất đi một thứ gì đó không bao giờ có thể lấy lại được.

Như thế chúng tôi vừa mất đi một thứ gì đó...

Anh Tod đứng dậy, và tôi cũng đứng dậy theo anh. Tôi sẽ không thể ngăn cản một thần chết nếu anh ta muốn bỏ đi.

“Không. Anh Tod, đợi đã.” Tôi đặt một tay lên ngực anh, cảm nhận nhịp đập của trái tim anh, nhưng không hề thấy gì. “Em không hề có ý đó. Em xin lấy mạng sống của mình ra để thề. Đó không phải là nụ hôn như anh nghĩ. Có khi đám tà ma thậm chí còn không hiểu được tại sao người ta hôn nhau. Đây chỉ là một sự trao đổi thông tin mà thôi.”

“Có mà sự trao đổi nước bọt thì có.” Các vòng xoáy cảm xúc vẫn tiếp tục xoay tròn trong

mắt anh, và trái tim tôi như muốn vỡ vụn khi đọc thấy nỗi thất vọng trong mắt anh.

“Không phải!” Tôi nắm lấy tay anh, để nếu anh định biến mất khỏi đây, anh sẽ phải đưa tôi đi cùng anh. “Không phải nước bọt, mà là máu. Máu và nỗi tức giận của em. Đó là thứ hấn cần.”

“Đó chỉ là một phần của thứ hấn cần.” Thay vì rút tay lại, anh Tod siết chặt lấy tay tôi, như thể mọi điều quan trọng nhất cần nói đã được nói hết qua cái nắm tay ấy, khi tôi không thể nhìn ra điều mình đang nhìn thấy trong mắt anh. “Hấn không chỉ muốn nếm thử mùi vị giận dữ của em, mà còn muốn chọc cho em tức điên lên. Và hấn đã thành công đúng không? Việc em buộc phải hôn hấn đã khiến em vô cùng giận dữ đúng không? Bởi vì nó đang khiến anh muốn nổi điên. Không có tà ma nào là đơn giản, Kaylee ạ. Cũng như những thứ chúng lấy đi. Chúng luôn lấy đi nhiều hơn em tưởng tượng.”

Đột nhiên, các vòng xoáy giận dữ trong mắt anh chuyển dần sang nỗi đau màu xanh sa-phia. “Anh không thể chịu đựng được ý nghĩ hấn ta đã chạm vào em.” Anh giơ tay lướt nhẹ lên môi tôi. “Hôn em... Anh thậm chí còn không biết hấn ta trông thế nào, nhưng anh không thể không hình dung ra việc hấn đã làm với em.”

Tôi đã cố gắng để hít thở lại bình thường nhưng không thể. “Em xin lỗi.” Nước mắt tuôn lũ chã xuống mặt tôi, và tôi đã phải dùng đến cái khăn mặt trên tay anh. Cái khăn mặt giờ đã lạnh ngắt, nhưng tôi vẫn chùi thật mạnh lên mặt mình, cố gắng xóa sạch đi những gì đã làm. “Em rất xin lỗi anh. Em ước gì mình có thể quay ngược lại thời gian, nhưng em không thể, và em phải làm cái gì đó. Em không thể bỏ mặc bố em một mình bên Cõi Âm. Nhưng em xin lỗi vì cái cách mình đã làm, và nếu em mất anh...”

“Kaylee. Nghe anh nói này...” Anh Tod cầm lấy cái khăn mặt trên tay tôi, sau đó nhẹ nhàng lau chỗ máu còn lại trên môi tôi. “Em sẽ không mất anh. Đúng là anh không hề vui vì những gì đã xảy ra, nhưng anh sẽ không bao giờ chia tay với em. Em sẽ không bao giờ mất anh, nhất là khi em bị một tên tà ma cưỡng hôn như thế.”

Trái tim tôi bắt đầu đập trở lại và đột nhiên tôi đã có thể hít thở bình thường. Sau khi lau sạch chỗ máu trên môi tôi, anh Tod cúi xuống hôn tôi. Một nụ hôn ngọt ngào và say đắm.

“Có điều... sau này em đừng làm thế với ai nữa nhé?” Anh vòng tay ôm lấy tôi, sau đó thì thào vào tai tôi.

“Không bao giờ. Em là của anh. Mọi thứ của em đều thuộc về anh.” Tôi ngả đầu vào vai anh. “Mãi mãi.”

Đó là điều duy nhất tôi có thể nhìn thấy rõ ràng, khi tôi có hình dung ra cái gọi là “mãi mãi”.

Chương 12

Một lát sau, anh Tod buông tôi ra, để anh có thể nhìn vào mắt tôi. “Chúng ta sẽ tìm được bố em. Anh xin lỗi vì đã không có mặt khi chuyện xảy ra. Anh đang đi tìm tên Thane.”

“À, vâng.” Đó là lý do anh ấy đi qua Cõi Âm.

“Khoan đã...” Anh nhú mày quan sát nét mặt tôi. “Em đã biết?”

“Tôi qua em đã đến trụ sở của thần chết và tình cờ nghe được cuộc hội thoại giữa anh và ông Levi. Không phải em cố tình nghe trộm đâu nhưng... Thú thật là em thấy mừng khi ông ấy giao nhiệm vụ đó cho anh. Chúng ta *cần phải* tìm ra tên Thane. Em đoán lý do anh không kể với em là vì ông Levi cấm không cho anh nói, đúng không? Đây là một nhiệm vụ bí mật?”

Anh Tod thở hắt ra, mắt vẫn không rời mắt tôi. “Thực ra đó là ý của anh. Ông Levi nghĩ giờ hắn ta đã cao chạy xa bay rồi, và chúng ta chỉ có thể chờ đợi tin tức từ các khu vực lân cận thôi. Nhưng anh đã chủ động xin ông ấy cho mình theo đuổi vụ lần này. Mới đầu anh không phát hiện ra được điều gì, nhưng sáng nay anh vừa phát hiện ra một trong mấy linh hồn bị thất lạc mà tên Thane đã lấy đi sau khi Emma chết.”

“Ở đâu?” Tôi cũng không chắc là mình hiểu hết vấn đề nhưng đó là câu hỏi tôi vẫn đang tìm kiếm bấy lâu nay. “Hắn đang ở đâu?”

“Anh vẫn chưa tìm ra hắn. Nhưng hắn vừa bán một linh hồn sang Cõi Âm, cách đây một quận. Anh không chắc là hắn đã đổi lấy cái gì, nhưng đó là bằng chứng chứng tỏ hắn vẫn chưa đi đâu xa.” Anh Tod mỉm cười, ánh mắt ánh lên đầy hy vọng, “Chúng ta sẽ bắt được hắn, Kaylee. Và hắn sẽ phải trả giá cho những gì hắn đã gây ra.”

“Sao anh không nói gì với em?”

“Anh muốn gây *bất ngờ* cho em. Coi như đó là món quà sinh nhật muộn của anh dành cho em. Bởi vì bữa tiệc sinh nhật của em kết thúc... chẳng ra làm sao. Em xứng đáng có được thứ mình muốn, mà không liên quan gì tới chết chóc, hay đám tá ma.”

“Em *đã* có thứ mình muốn.” Tôi nắm lấy gấu áo, kéo anh về phía mình. “Và em không thích các điều bí mật.”

“Không phải là bí mật. Mà là *bất ngờ*.” Anh nhe răng cười. “Anh định *tạo bất ngờ* cho em. Mà em làm gì ở trụ sở thần chết thế?”

Thôi chết! Anh Tod sẽ là người thứ hai, nếu không muốn nói là duy nhất, sau Emma tôi định sẽ kể cho nghe chuyện này. Nhưng anh ấy đã chọn không đúng thời điểm để hỏi. “Ừm... Em đã... lấy lại linh hồn từ chỗ ông Levi... cho con chị Traci.”

“Em đã *làm gì cơ?*” Anh giận dữ giơ tay ôm đầu. “Với một người không thích các điều bí mật

như em, phải công nhận là em có nhiều bí mật thật đấy! Sếp của anh có biết vụ em ăn trộm con dao rọc giấy của ông ấy không?”

“Nếu ông ấy chưa nói gì với anh, chứng tỏ ông ấy vẫn chưa phát hiện ra. Hơn nữa em không hề lấy con dao, em chỉ lấy linh hồn thôi. Và em không lấy trộm cái gì hết, em chỉ đòi lại thứ đã mất thôi. Chưa kể, đáng ra linh hồn ấy phải thuộc về con trai tên Beck mới đúng. Chị Traci và đứa bé xứng đáng có một cơ hội, và linh hồn ấy là điều *ít nhất* tên khốn đó có thể làm cho họ.”

“Kaylee, anh rất thông cảm với chị Traci. Anh nói thật đấy. Nhưng em không nên dính dáng tới bất kỳ tên *incubus* nào nữa. Như thế không an toàn chút nào.”

“Em không thể *không* dính dáng tới thằng nhóc *incubus* này. Mẹ của nó có khi còn không sống nổi tới ngày nó dậy thì nhưng em thì có. Chúng ta nên cho chị Traci một cơ hội để nuôi dạy đứa con của mình, để không có cô gái trẻ nào trở thành con mồi của thằng bé đó về sau. Vì thế muốn hay không muốn, em cũng đã liên quan tới chuyện này rồi.” Tôi nhún vai. “Và em không dám hứa là mình sẽ không dính dáng tới những rắc rối khác của Cõi Âm từ nay cho đến về sau. Anh biết đấy, sự vĩnh cửu là một khoảng thời gian không hề ngắn.” Tôi ngập ngừng tìm kiếm ánh mắt anh. “Anh vẫn đang nghe em nói đấy chứ?”

Anh nắm lấy tay tôi, và sự căng thẳng trong tôi ngay lập tức dịu lại, dù chỉ là một ít. “Anh không hề nói dối khi anh nói anh sẽ mãi ở bên em. Đây cũng không phải là lần đầu tiên em liên quan tới những rắc rối của Cõi Âm. Anh biết, cho dù chúng ta có sống thêm 1000 hay 2000 năm nữa thì điều đó cũng không bao giờ thay đổi.” Anh âu yếm nhìn tôi nói tiếp. “Nhưng lần tới, trước khi định làm gì, em nhớ báo trước cho anh một tiếng.”

“Anh nói cũng đúng. Em sẽ cố gắng ghi nhớ...”

Cánh cửa ra vào bật mở, đập cái rầm vào tường, làm anh Tod và tôi giật bắn mình quay lại. Còn Styx thì bắt đầu sửa văng cả nhà. “Kaylee!” Anh Nash gọi ầm lên.

Anh Tod rền rĩ kêu lên. “Em lại quên không khóa cửa trước đấy à?”

“Chắc là Emma. Chứ lâu nay em có dùng đến cửa nữa đâu. Hơn nữa, đám người muốn giết em đang sống ở phía bên kia thế giới cơ.” Tôi nhún vai. “Mấy cánh cửa đó thì có ích gì.”

“Anh hy vọng là em đã học được một bài học.” Anh nghiêm mặt nhắc nhở tôi.

“Kaylee ơ?” Phải mất một giây tôi mới nhận ra giọng của Emma, mặc dù đã có hai tuần để làm quen với nó. Bởi vì đấy không phải là giọng nói của Emma. Mà là giọng của Lydia.

“Ở trong này.” Tôi gọi với ra và tiếng bước chân hối hả lao về phía hành lang. “Mình vẫn ổn.”

Anh Nash là người đầu tiên bước vào phòng tắm, và suýt chút nữa thì giẫm phải Styx. Sau lưng anh là Emma, mặt mày tái nhợt. Anh nhíu mày nhìn vào cái khăn mặt trên tay ông anh trai rồi ngẩng lên hỏi tôi. “Vậy thì vết máu đó là của ai?”

“Khi đi qua cầu, anh phải trả tiền lộ phí...”

Tôi lách người đi qua anh Nash và Emma. “Cầu gì cơ?”

“Cô ấy vừa thỏa thuận với lão Ira để tìm ra nơi lão Avari giam giữ bố mình.” Anh Tod giải thích. Tôi ngẩng đầu lên đã thấy anh đang đợi ba đứa chúng tôi trong phòng khách từ bao giờ rồi. “Cái giá mà hắn ta đưa ra là máu của Kaylee.” Vừa nói anh vừa đi ra cài then cửa trước.

“Máu á? Hắn ta đòi bao nhiêu? Cậu có sao không?” Emma kinh hãi thốt lên.

Tôi giơ tay lên cho cậu ấy xem cái băng cá nhân trong lòng bàn tay. “Ít thôi ý mà. Hắn ta chỉ muốn... nếm thử.”

“Và hắn ta đã nói cho cậu biết bố cậu đang ở đâu?”

“Ừ. Avari đang giam bố mình ở phiên bản Cõi Âm của bệnh viện Lakeside. Dưới tầng hầm. Mình đoán là như thế.”

“Hoặc cũng có thể đó là một trò đùa.” Anh Nash nói. “Làm ơn nói với anh là em đã không một mình đi qua Cõi Âm để thực hiện cuộc trao đổi này.”

“Không, tất nhiên rồi. Em đã triệu tập gã tà ma và hắn đã đến gặp em.” Tôi lại giơ tay lên khoe miếng băng cá nhân. “Vì thế nên em mới cần đến máu.”

“Em đã triệu tập hắn?” Anh Nash hỏi. “Em nói triệu tập nghĩa là sao?”

“Hắn ta đã đến đây?” Emma vội xen vào, trước khi tôi kịp trả lời anh Nash. “Bọn chúng lại có thể đi qua bên này thế giới rồi à?”

“Không.” Tôi cau mày “À, cũng có thể nói là như vậy. Nhưng đó là vì mình đã dùng máu của mình và tên của hắn để triệu tập. Do người bị triệu tập là hắn nên hắn chỉ có thể tương tác với mỗi mình mình và nếu muốn đuổi hắn đi mình chỉ cần xóa tên của hắn trên mặt phẳng mà mình đã viết tên hắn là xong. Và hắn cũng có thể tự biến mất bằng cách tương tự.”

“Và em nghĩ làm như thế là an toàn?” Anh Nash sáng giọng hỏi. “Làm ơn nói với anh là em không hề nghĩ như thế đi!”

“Tất nhiên là không rồi. Chẳng bao giờ là an toàn khi anh đi giao dịch với một tà ma cả. Nhưng em đâu còn sự lựa chọn nào khác, ngoài việc tham gia vào trò chơi trốn tìm bệnh hoạn này của lão Avari.”

“Mình không hề biết là các tà ma có thể bị triệu tập.” Mặt Emma vẫn chưa hết bàng hoàng, và tôi chỉ có thể nhún vai đáp lại. Bản thân tôi, trước ngày hôm nay, cũng không hề biết.

“Ít lắm.” Anh Tod ngồi phịch xuống ghế. “Chỉ những gã mạnh nhất mới có thể đi qua bên này khi được gọi bằng cách đầy thôi. Nhưng cũng chỉ có thể lưu lại trong một khoảng thời gian rất ngắn. Khi chỗ máu dùng để triệu tập chúng khô hết, chúng sẽ tự động bị hút ngược trở lại Cõi Âm. Và Kaylee nói đúng một tà ma bị triệu tập thường không làm được gì nhiều trong thế giới loài người. Bọn chúng thường chỉ dùng cách này để liên lạc trực tiếp và... trao đổi.”

“Trao đổi gì?” Anh Nash mặt đầy nghi ngờ, và tôi lờ đi như không nghe thấy câu hỏi của

anh.

“Vậy là lão Ira còn mạnh hơn cả lão Avari?”

“Mình đoán là mạnh hơn rất nhiều. Hẳn ta là con quỷ của sự phẫn nộ, mà trước giờ phẫn nộ vẫn là một trong những cảm xúc nguyên thủy và lâu đời nhất.”

“Điều lạ lùng là...” Tôi nhú mày. “Trông hẳn khá là trẻ.”

“Thì ông Levi cũng vậy mà.” Anh Tod nhún vai. “Nhưng so với Ira, ông Levi chắc vẫn thuộc hàng tép riu.”

“Thế rắc rối mới của chúng ta với gã tà ma Ira này là gì?” Emma hỏi. “Nếu hẳn ta mạnh như vậy, có khi nào chúng ta nên khai thác hẳn không? Ý mình là... liệu hẳn có đủ mạnh để... bóp chết lão Avari hộ bọn mình không?”

“Cái đó thì mình không biết. Nhưng mình biết chắc chắn là hẳn sẽ chẳng làm không công, và mình sẽ không chấp nhận cái già mà hẳn đưa ra. Mình cũng không có ý định gặp lại hẳn ta một lần nào nữa, bởi vì chỉ cần nghe thấy giọng hẳn thôi là mình đã sôi hết cả máu lên rồi. Chạm vào hẳn còn kinh khủng hơn, nó khiến mình nổi giận với cả những chuyện xảy ra từ nhiều năm trước.”

Mặt anh Nash tối sầm lại. “Em đã chạm vào hẳn?”

“Là hẳn chạm vào em. Đó là một phần của cuộc trao đổi. Khi hẳn chạm vào em, em đã không thể nghĩ được gì ngoại trừ sự phẫn nộ với tất cả mọi người. Và em nghĩ là hẳn có thể cảm nhận được chúng, qua... máu của em. Hoặc là hẳn đã hút hoàn bộ chúng ra khỏi đầu em khi bọn em hôn nhau.”

“Cậu đã hôn hẳn ta á?” Emma thẳng thốt kêu lên, mặt đầy kinh hãi.

“Mình đâu còn sự lựa chọn nào khác. Nhưng điều lạ lùng là hẳn ta chẳng có mùi vị gì của sự phẫn nộ hết. Trái lại, rất yên bình là đằng khác. Nhưng có thể thấy rõ là hẳn ta *thèm khát* sự phẫn nộ, nuốt lấy nuốt để từng giọt phẫn nộ hứng được, để rồi sau đó khao khát có được nhiều hơn nữa. Nói chung không bao giờ là đủ đối với hẳn.”

Anh Tod hậm hực nói. “Có ai hỏi em mùi vị của đám tà ma như thế nào đâu.”

“Cô ấy đã hôn một người khác cơ đấy.” Anh Nash không giấu nổi sự đắc thắng với ông anh trai. “Không hiểu *cảm giác* khi biết chuyện đó như thế nào nhỉ?”

“Cảm giác giống như khi biết Kaylee đã phải hy sinh một phần cơ thể để cứu bố mình chứ sao. Và nếu anh nhớ không nhầm thì cô ấy không phải là người duy nhất trong cái phòng này từng hôn một tà ma. Cậu nên tự hỏi lại bản thân xem mục đích khi đó *của mình* có được trong sáng như vậy không?”

“Anh định sẽ cứ dùng chuyện đó để sỉ nhục người khác mãi đấy hả Tod?”

“Ok, hai anh làm ơn bình tĩnh lại đi nào.” Một mình tôi cũng đã quá đủ sự giận dữ để giải

quyết rồi, không cần phải gánh thêm nỗi tức giận của hai anh em nhà ấy nữa.

Đột nhiên có tiếng người gõ cửa, anh Nash bỏ vào trong bếp để lấy lại bình tĩnh trong khi tôi vén rèm nhìn qua cửa sổ xem vị khách đó là ai. Tôi nhận ra chiếc ô tô quen thuộc của bác Brendon đang đậu ngoài sân nên vội chạy ra mở khóa cửa. Sabine không nói không rằng đi thẳng vào trong phòng khác, theo sau là chị Sophie và Luca. Cuối cùng là bác Brendon.

“Tụi này đã bỏ lỡ chuyện gì thế?” Sabine ngồi phịch xuống ghế hỏi.

Từ trong bếp, anh Nash đi ra với chai nước suối trên tay. “Lão Avari đã bắt được bố của Kaylee và cô ấy đã hôn một tà ma để đổi lấy thông tin về nơi bố mình đang bị giam giữ.”

“Cái gì?” Bác Brendon cao giọng hỏi. “Tại sao cháu không gọi cho bác?”

“Cháu có gọi mà. Nhưng lúc ý bác đang bận bảo lãnh cho chị Sophie.”

“Sabine mới là thủ phạm thực sự. Sophie chỉ là đồng phạm thôi.” Bác Brendon chữa lại, sau đó ngồi xuống cái ghế bành của bố tôi.

Tôi liếc về phía chị Sophie xem xem chị ấy có định sửa lại lời bố mình vừa nói hay không, hay cứ để kệ cho Sabine gánh tội. Nhưng chị ấy chỉ cúi gằm mặt nhìn xuống chân và không nói gì. Ở một góc độ nào đó, chuyện xảy ra không hẳn là lỗi của chị Sophie, mà là tại Sabine, vì đã “đùa” hơi quá đà với nỗi sợ hãi và bất an của chị ấy.

Và đứng nhìn chị ấy cầm theo cái kéo mà không làm gì để ngăn cản.

“Ngày hôm nay sao lắm chuyện xảy ra thế nhỉ.” Bác Brendon ngẩng mặt lên và nhìn quanh phòng. “Cô Harmony đâu rồi? Cháu đã gọi cho cô ấy chưa?”

“Rồi ạ, nhưng cô ấy đang ở bên Cõi Âm tìm nguyên liệu...” Tôi liếc về phía Emma, quyết định không đi sâu vào chi tiết, bởi tôi không chắc là mọi người đã biết về chuyện của chị Traci. “... gì đấy. Chúng ta có cần đi tìm cô ấy không ạ?”

Trong khi cả anh Nash và anh Tod gật đầu thì bác tôi lại lắc đầu. “Không cần. Harmony là người rất cẩn thận, cô ấy biết phải làm sao để không bị phát hiện. Nếu giờ chúng ta đi tìm cô ấy, khả năng cô ấy và chúng ta bị bắt có khi còn cao hơn.” Như thế thì anh Nash, bác tôi, Luca và Emma chết chắc, bởi họ không thể tự quay trở lại thế giới loài người.

Hơn nữa tôi cũng không hề có ý định đưa Emma hay Luca qua thế giới Cõi Âm. Thậm chí là chị Sophie, mặc dù chị ấy đã chứng minh được khả năng di chuyển giữa hai thế giới của mình. Một lần. Nhưng một lần ấy vẫn chưa đủ đảm bảo là chị ấy có thể giữ được bình tĩnh trước mọi áp lực, hoặc không sử dụng hết tiếng hét của mình trong một lần đi qua Cõi Âm, thứ khả năng duy nhất mà chị ấy có vẻ thừa hưởng được từ bên họ nội.

Chị Sophie có thể cất tiếng khóc đủ khỏe đi di chuyển giữa hai thế giới, nhưng chị ấy không phải là một *bean sidhe*. Tiếng hét của chị ấy không phải là khúc hát linh hồn. Chị ấy không thể giữ lại mạng sống cho bất kỳ ai.

Nhưng chị ấy sẽ là một con mồi hấp dẫn đối với đám tà ma bên Cõi Âm...

Tôi lắc đầu, xua tan ý nghĩ đó trước khi nó kịp “nảy mầm” trong đầu mình. Tôi sẽ không lấy chị họ mình ra làm mỗi như đám quỷ đói đói. Kể cả nếu chị ấy đáng bị như vậy.

“Cô Harmony tự biết phải làm gì. Tốt hơn hết, chúng ta cứ đợi cô ấy ở đây thôi.”

“Nhưng nhớ lão Avari bắt mẹ cháu thì sao?” Anh Nash hỏi. “Lão ấy đã bắt được bố của Kaylee. Làm sao chúng ta biết là hắn vẫn chưa bắt được mẹ cháu?”

Bác Brendon đứng dậy. “Nếu quả thực mẹ cháu đang nằm trong tay hắn, chắc chắn hắn sẽ nói cho chúng ta biết. Những kẻ như Avari đời nào chịu thiệt đâu.”

“Nhớ cô ấy không phải bị bắt làm con tin thì sao?” Chị Sophie đột nhiên lên tiếng. Và Emma ngã người ra sau ghế, mặt cắt không còn giọt máu, bên cạnh anh Nash. “Bọn mình cũng đâu có bị giữ làm con tin khi bị lão ấy bắt lần trước. Nhớ lão ấy đã bắt được cô Harmony nhưng không có ý định trao trả lại cô ấy?”

Anh Nash đứng bật dậy. “Cháu phải đi tìm mẹ cháu.”

Bác Brendon đảo tròn hai mắt. “Mình cháu cũng đâu có đi được qua bên đó, con trai.”

Anh Nash quay sang Sabine. “Hãy đưa anh qua đó. Anh xin em đấy.”

“Anh Nash...” Sabine nắm lấy tay anh Nash, chưa bao giờ tôi thấy chị ta nhìn ai với ánh mắt dịu dàng như thế. “Em không thể. Nguy hiểm lắm.”

“Anh biết!” Anh giằng tay ra khỏi tay chị ta. “Vì thế nên anh mới phải đi tìm mẹ.”

“Nash, chú cũng lo cho mẹ cháu không kém gì cháu và Tod.” Bác Brendon nói. Trong khi anh Tod trông có vẻ nghi ngờ thì anh Nash lại tỏ ra giận dữ. “Nhưng nếu có người nào biết cách ra vào Cõi Âm mà không bị thương thì đó là mẹ cháu. Mẹ cháu vẫn thường qua bên đó để tìm nguyên liệu chế biến thuốc từ hồi còn trẻ hơn các cháu bây giờ. Chú chắc chắn là mẹ cháu sẽ không sao đâu mà.”

“Nếu mẹ cháu có vấn đề gì thì chú chịu trách nhiệm đấy nhé!” Anh Nash hậm hực bỏ vào trong bếp rồi đi ra ngoài sân sau.

Anh đóng sầm cửa lại sau lưng, bỏ mặc Sabine chỉ biết đứng im nhìn theo. Rõ ràng chị ta đang rất muốn đuổi theo anh ấy nhưng lại không dám.

Anh Tod khoanh hai tay lại trước ngực. “Một giờ.” Giọng anh bình tĩnh và kiên quyết. “Nếu mẹ cháu không quay lại trong một giờ nữa, tự cháu sẽ đi qua đó tìm mẹ cháu.”

Lần này thì không có ai lên tiếng phản đối.

“Ok. Từ giờ tới lúc ấy chúng ta nên lên kế hoạch để cứu Aiden. Làm sao cháu biết lão Avari đã bắt bố cháu?”

Tôi thò tay vào trong túi rút ra cái điện thoại của bố đưa cho bác Brendon.

Ngay lập tức mặt bác ấy tái đi. “Thế này thì... không còn nghi ngờ gì nữa. Có phải là cây leo đỏ ở gần chân bố cháu không?”

“Vâng.”

“Và cháu biết chỗ bố cháu đang bị giam giữ?”

“Tầng hầm của bệnh viện Lakeside bên Cõi Âm.”

“Giam dưới hầm bệnh viện tâm thần á? Lão Avari này cũng bệnh thật đấy.” Emma lẩm bẩm.

Chị Sophie nhăn mặt. “Em thực sự đã hôn một tà ma chỉ để lấy cái thông tin đó?”

Tôi cố gắng tỏ ra kiên cường nhất có thể trước mặt chị Sophie, mặc dù bản thân cũng đang ghê sợ vì những gì mình đã làm. “Mọi thứ đều có cái giá của nó, chị Sophie ạ. Cũng phải có người chịu đứng ra trả giá chứ.”

“Ok. Chúng ta quay lại chủ đề chính đi nào.” Bác Brendon đi vào trong bếp, với tay mở cái tủ phía trên lò vi sóng. “Chúng ta sẽ chia làm hai nhóm. Nhóm nhỏ phụ trách đánh lạc hướng, nhóm lớn phụ trách cứu chú Aiden ra.”

“Cháu sẽ tự nộp mình.” Tôi hạ giọng nói khẽ. Ngay lập tức, mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

Bác Brendon quay lại, tay cầm chai whiskey bố tôi đã tịch thu của anh Nash hồi tháng trước.

“Không được.” Anh Tod nói. “Hơn nữa, kể cả em có làm vậy cũng chẳng giúp được gì cho bố em đâu. Mọi người muốn cứu bố em ra chứ không phải bỏ em ở lại đấy.”

“Em biết. Đây là một cái bẫy. Em sẽ giả vờ mắc bẫy trong khi mọi người đi cứu bố em. Anh và Sabine có thể đưa bác Brendon qua bên đó.” Tôi liếc vào trong bếp và thấy bác mình đang rót whiskey vào cái cốc nhỏ đựng đầy đá. “Anh và bác có thể dìu bố em nếu bố không thể tự đi. Như thế, dù có chuyện gì xảy ra thì vẫn còn Sabine giúp anh. Hai người có thể đi qua Cõi Âm và hai người không thể.” Đó là tỷ lệ an toàn nhất.

“Không!” Anh Tod cương quyết lắc đầu, làm tôi hơi bất ngờ vì anh ấy chưa bao giờ từ chối giúp đỡ tôi chuyện gì. “Anh sẽ ở lại đây với em. Nash có thể đi với họ và giúp bố em nếu cần.”

“Nhưng em có thể đi qua Cõi Âm. Còn bố em, bác Brendon và anh Nash không thể. Họ cần anh hơn.”

“Tod nói đúng đấy, Gấu con ạ.” Bác Brendon nói. “Không ai được phép đi một mình.”

Tôi đứng bật dậy, lòng nóng như lửa đốt. “Như thế làm sao được. Một mình Sabine làm sao đưa bác, bố cháu và anh Nash ra khỏi đó cùng một lúc được, nhất là khi bố cháu đang bất tỉnh nhân sự như vậy? Mọi người cần một người có thể đi qua Cõi Âm.”

“Đây rồi.” Luca kéo rèm cửa sổ phòng khách, để lộ cho chúng tôi thấy xe của cô Harmony đang rẽ vào sân. Tôi thở phào nhẹ nhõm nhìn cô bước ra khỏi xe và khóa cửa xe lại.

Cánh cửa đằng sau nhà bật mở, anh Nash hối hả chạy vào phòng khách, mặc cho Styx vẫn đang chạy theo sủa inh ỏi. “Cháu nghe thấy tiếng xe của mẹ cháu.”

Cô Harmony gõ cửa ba lần, sau đó mở cửa đi vào trong. Thề là mặt anh Nash đã rạng rỡ hẳn lên ngay khi vừa nhìn thấy mẹ. Cô dừng lại trước cửa, cất điện thoại vào trong túi, rồi ngẩng đầu lên nhìn mọi người, ngạc nhiên khi thấy mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. “Có tin gì về chú Aiden chưa? Mà sao mọi người nhìn tôi lạ thế?”

“Bọn con tưởng lão Avari cũng đã bắt được mẹ.” Anh Nash bước tới ôm chầm lấy mẹ, sau đó đút hai tay vào trong túi, mặt đầy ngượng ngùng.

Anh Tod giơ tay gỡ đầu, rồi cũng vòng tay ôm mẹ. “Mẹ nhớ lần sau đừng biến mất cùng lúc với người khác nhé. Dễ gây hoang mang lắm.”

Cô Harmony vỗ vai cậu con trai. “Mẹ không sao. Mẹ biết đường đi lối lại bên Cõi Âm mà, con yên.”

Bác Brendon lắc đầu, nhưng miệng cười rất tươi. “Anh cũng đã cố nói với bọn trẻ như vậy...” Bác giang tay ra và cô Harmony bước tới ôm lấy bác, làm đám tụ tập tôi đành giả vờ ngoảnh đi chỗ khác.

“Bố ơi, ghê quá đi!” Chị Sophie giơ vệt tay lên che mắt khi thấy hai người họ hôn nhau.

“Ok, thế chúng ta đã có kế hoạch gì chưa?” Cô Harmony cầm lấy cốc rượu trên tay bác Brendon, cau mày rồi đổ hết vào trong bồn rửa bát. “Và cô cũng nói trước, bây giờ không phải là thời gian cho... mấy thứ này.” Cô giơ cái cốc trống không lên cảnh cáo mọi người, bao gồm cả bác Brendon, người chỉ đang hơi xịu mặt nhưng không dám phản đối. “Kế hoạch là...” Tôi mở lời. “... nếu cô đồng ý, cô sẽ cùng Sabine đưa bác Brendon và anh Nash đi sang Cõi Âm để cứu bố cháu, trong khi cháu đánh lạc hướng lão Avari. Bằng cách giả vờ tự nộp mình.”

Cô Harmony khoanh hai tay lại trước ngực. “Kế hoạch đó nghe chẳng có vẻ gì là an toàn cả.”

Tôi nhún vai. “Chúng ta đang nói về Cõi Âm mà cô. Ở đó chẳng có gì gọi là an toàn hết.”

“Thế cháu định làm thế nào để ngăn không cho lão Avari giữ cháu lại bên đấy? Sẽ là vô nghĩa nếu cứu được bố cháu ra nhưng lại để mất cháu vào tay tên quỷ đó.”

“Chúng ta sẽ không mất em ý đâu ạ.” Anh Tod nói. “Con sẽ đi cùng Kaylee.”

“Nhưng ngoài khả năng di chuyển giữa hai thế giới ra, hai đứa đâu còn khả năng nào khác sau khi đi qua bên đó.”

“Bọn cháu cũng chỉ cần có vậy.” Tôi khẳng định. “Sau khi chắc chắn là mọi người đã cứu được bố cháu, bọn cháu sẽ quay về ngay.”

Lông mày của cô Harmony nhướn lên đầy nghi ngờ, giống hệt anh Tod. “Và cháu nghĩ là

mọi chuyện sẽ chỉ đơn giản như vậy?”

“Không ạ. Cô cũng thừa hiểu một khi đã dính đến Cõi Âm thì chẳng có gì là đơn giản cả. Có điều, kế hoạch của cháu còn nhiều khía cạnh khác...”

“Vậy thì cháu hãy nói cho mọi người cùng nghe đi.” Bác Brendon nói.

“Chúng ta đều đoán được là sẽ không chỉ có một mình bố cháu ở đấy. Vì thế để kéo dài thời gian cho mọi người... làm gì đấy để cứu bố cháu ra, cháu sẽ đánh lạc hướng lão Avari bằng cách thương lượng sự đầu hàng của mình.”

“Mọi cuộc thương lượng đều yêu cầu phải có cả cho và nhận.” Sabine xen vào. “Cô nghĩ là lão ta sẽ chịu cho cô cái gì à? Tôi tưởng lão ấy trước giờ chỉ quen nhận thôi?”

“Thực ra lão ấy sẽ không phải từ bỏ bất cứ cái gì hết. Tôi chỉ lấy cớ để kéo dài thời gian thôi, dù cho lão ta có liên tục từ chối hoặc nói “không” đi chẳng nữa. Nên nhớ là tôi không phải đang đầu hàng thực sự, vì thế lão ta có chấp nhận các yêu cầu của tôi hay không không quan trọng.”

“Chị không hiểu.” Chị Sophie cau mày bối rối. “Tại sao lão ta lại phải thương lượng với em? Sao không... bắt búng em đi cho xong?”

“Nếu bắt được thì lão ta đã bắt từ lâu rồi.” Anh Tod giải thích. “Nhưng giờ Kaylee khó bắt hơn rất nhiều so với hồi còn sống. Để lấy đi linh hồn mà không được sự đồng ý của cô ấy, lão ta sẽ phải tự dùng tay để tách nó ra khỏi cơ thể tái sinh của Kaylee. Một việc không hề dễ, bởi vì sẽ không có chuyện cô ấy chịu đứng yên cho lão ta làm như vậy. Cô ấy vẫn chưa chết và cô ấy là một *bean sidhe*. Kaylee có thể quay trở lại thế giới loài người bất cứ lúc nào mình muốn.”

“Nhưng lão ấy đang giữ linh hồn của tên Thane đúng không?” Emma hỏi. “Vậy mà mình thấy tên Thane vẫn đi qua đi lại cả hai bên đấy thôi.”

“Đúng.” Tôi gật đầu. “Nhưng đấy là vì hắn ta đang bất tỉnh khi bị đưa đến chỗ Avari.” Bởi anh Tod, người đã phá vỡ luật lệ của thần chết bằng cách giao nộp tên Thane, để ngăn không cho hắn biến những ngày cuối đời của tôi thành địa ngục. “Lúc hắn tỉnh lại thì đã thấy linh hồn biến mất rồi. Nếu lão Avari đã ghét em như vậy, chắc chắn việc đầu tiên lão ấy làm là đánh cho em bất tỉnh để có thể lấy đi linh hồn của em và thay thế bằng chính hơi thở của mình. Giống như cách lão ấy đã làm với Thane.” Hơi thở của Quỷ có thể giúp chống đỡ cơ thể tôi, mà không cần dùng đến linh hồn, cho phép lão Avari tra tấn cả linh hồn và thể xác của tôi một cách riêng rẽ. Và liên tục.

“Nhưng lão ấy thừa biết là điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.” Anh Nash nói và Sabine gật đầu hưởng ứng. “Đó là lý do tại sao lão ta cứ ép em phải tự dâng hiến linh hồn của mình?”

“Vâng.” Tôi lại đảo mắt liếc một vòng quanh phòng. “Và lão ấy sẵn sàng lấy đi linh hồn của bất cứ ai trong số chúng ta, nếu có cơ hội. Vì thế trong lúc mọi người đi tìm bố em, cứ để mình em đánh lạc hướng lão Avari là đủ rồi. Em không muốn mọi người ở gần kẻ gian xảo như lão Avari.”

Bác Brendon trông có vẻ vẫn chưa thuyết phục. “Nhỡ hắn ta nhìn ra kế hoạch trì hoãn của cháu thì sao?”

“Thì cháu sẽ đánh vào lòng tham của lão ấy. Chắc chắn Avari sẽ điên lắm khi biết cháu hôn lão Ira.”

Cô Harmony liếc qua anh Tod rồi nhìn tôi. “Ira?”

“Tà mà của sự phản nộ.” Tôi giải thích. “Hắn muốn ném thử sự giận dữ của cháu, để đổi lại thông tin về nơi giam giữ bố cháu.”

Sabine cười khẩy. “Kaylee có thể kết bạn ở bất cứ đâu.”

“Chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi. Đó là một sai lầm và cháu không muốn nói về nó. Không một lần nào nữa. Giờ chúng ta đi được chưa?”

“Thế còn bọn con?” Chị Sophie chỉ về phía Luca và bản thân. “Con cũng có thể đi qua đó mà.”

“Không.” Bố chị ấy lắc đầu. “Con phải ở lại đây.”

Trong một thoáng tôi đã nghĩ là chị Sophie sẽ phản đối. Nhưng rồi chị ấy ngậm miệng lại, lặng lẽ chấp nhận. Tôi biết, chị ấy sẽ đi cùng chúng tôi nếu được cho phép, và điều đó có ý nghĩa rất nhiều đối với tôi. Nhưng đồng thời chị ấy cũng cảm thấy nhẹ nhõm khi được ở lại bên thế giới loài người, và tránh xa khỏi các mối nguy hiểm.

Một cách tương đối.

“Hiển nhiên là Emma và Luca cũng sẽ phải ở lại.” Cô Harmony nói thêm. Và không ai có ý kiến gì phản đối.

“Ok, để anh đi xem có bộ quần áo nào phù hợp để xuống địa ngục hơn không.” Bác Brendon cúi xuống nhìn bộ vét trên người sau đó ngẩng mặt lên nhìn anh Tod. “Sẽ nhanh hơn nếu cháu cho chú đi nhờ một chuyến.”

Anh Tod gật đầu, và bác Brendon quay sang hôn tạm biệt cô Harmony. Chị Sophie lại một lần nữa giờ tay lên che mặt, lúc bố chị ấy và anh Tod vụt biến khỏi phòng bếp.

Cô Harmony đi vòng qua chỗ quầy bếp và rót một cốc cà phê. Cô ngẩng đầu lên và bắt gặp nụ cười tủm tỉm của tôi. “Sao thế cháu?”

“Không có gì ạ, chỉ là... Cô đừng để ý đến chị Sophie và anh Nash. Cháu thấy hai người rất dễ thương.”

“Cô và bác Brendon á?” Hai má cô đột nhiên ửng hồng, và tôi cam đoan là không phải vì cà phê quá nóng.

“Vâng. Hai người trông rất hạnh phúc khi ở bên nhau, khi mà mọi thứ khác đang rất... mịt mù.”

Tôi tự hỏi không biết anh Tod và tôi trông có dễ thương được như cô và bác không. Hy vọng không được bằng thì cũng gần gần như thế.

“Cảm ơn cháu, Kaylee.”

“À, với cả cháu cũng phải cảm ơn cô vì đã chọn bố của chị Sophie chứ không phải bố cháu. Sẽ rất kỳ cục nếu bố cháu lại đi hẹn hò với mẹ của bạn trai cháu.”

Cô Harmony đang uống cà phê lập tức ho sặc sụa, làm tôi phải đỡ vội lấy cốc cà phê trên tay cô. “Kaylee, chuyện giữa bố cháu và cô chưa bao giờ là nghiêm túc cả. Thậm chí trước cả khi bố cháu gặp mẹ cháu.” Cô dựa vào thành bếp, mơ màng nhớ lại chuyện ngày xưa. “Thực ra hồi đó cả Brendon và cô cũng chưa hề nghiêm túc. Bọn cô chia tay khá nhiều năm trước khi cô gặp chồng cô và Brendon gặp Valerie.”

“Hy vọng bố cháu cũng sẽ gặp được một người nào đó giống như cô và bác Brendon.” Mấy tháng vừa qua bố tôi đã phải trải qua quá nhiều đau khổ và mất mát, không kém gì tôi. Và bố chẳng có ai để chia sẻ, hay tâm sự cùng. Không có ai, ngoài ông anh trai và cô con gái độc nhất. Nhưng hai chuyện đó không hề giống nhau.

Cô Harmony ra hiệu cho tôi đi theo cô ra chỗ bàn ăn và ngồi xuống. Tôi bắt đầu hối hận vì đã không rót cho mình một cốc cà phê, mặc dù có thể tôi không cần phải uống. “Kaylee, cô nghĩ còn rất lâu nữa bố cháu mới sẵn sàng cho một điều như thế.”

“Lâu theo tiêu chuẩn của con người hay *bean sidhe* ạ?”

Cô đặt cốc cà phê xuống bàn. “Vẫn chưa có ai giải thích cho cháu hiểu tại sao cái chết của mẹ cháu lại tác động tới bố cháu nhiều như thế đúng không?” Cô chớp mắt, sau đó chữa lại. “Tất nhiên, người đàn ông nào mất vợ mà chẳng đau buồn, nhất là khi mẹ cháu lại phải chết oan ức như vậy. Nhưng vẫn chưa có ai giải thích cho cháu hiểu tại sao tới giờ, sau hơn 13 năm, bố cháu vẫn không quên được mẹ cháu đúng không?”

“Cháu không...” Tôi ngập ngừng nhớ lại những gì đã được nghe về bố mẹ và cái chết của mẹ từ bác Brendon và bác Valerie. Cũng không có gì nhiều. “Cô cũng biết là mọi người nhà cháu giấu cháu nhiều chuyện mà. Thế... cháu bỏ lỡ chuyện gì ạ?”

“Kaylee, bố mẹ cháu là tri kỷ của nhau.”

Tôi mỉm cười, ước sao có thể nhớ được nhiều hơn về mẹ. “Cháu nghĩ là bố cháu cũng nghĩ như vậy.”

“Không.” Cô Harmony mỉm cười hiền từ. “Ý cô không phải là tri kỷ đó. Loài người không thể hiểu hết về từ “tri kỷ” của loài *bean sidhe* chúng ta đâu.”

“Vậy thì chính xác từ tri kỷ đó có nghĩa là gì ạ? Không lẽ cô cho rằng việc hai người đồng điệu về tâm hồn là có thật?”

“Rất thật là đằng khác.” Cô Harmony gật đầu. “Tình yêu mà bố mẹ cháu dành cho nhau lớn đến mức phần linh hồn của họ đã hòa quyện vào nhau.”

“Hòa quyện?” Tôi thấy nó giống như một phản ứng hóa học hơn là tình yêu.

“Ừ. Bố cháu mang trong mình một phần linh hồn của mẹ cháu và ngược lại.”

“Thật ư?” Tôi trở mắt hỏi lại, và cô gật đầu. “Nhưng như thế có liên quan gì tới cái chết của mẹ cháu?”

Nụ cười trên môi cô Harmony vụt tắt, các vòng xoáy cảm xúc trong mắt cô cũng đột nhiên ngừng chuyển động. Và tôi hiểu rằng cô ấy vừa giấu đi mọi suy nghĩ của mình, không muốn để cho tôi nhìn thấy. “Linh hồn của mẹ cháu đã bị đánh cắp bởi một thần chết nổi loạn, và không được giao nộp về đúng nơi có thẩm quyền. Vì thế bố cháu chưa bao giờ lấy lại được một phần linh hồn đó. Và tới giờ bố cháu vẫn luôn mang trong mình một phần linh hồn của mẹ cháu. Bố cháu sẽ mãi mãi không quên được mẹ cháu, cho tới khi linh hồn mẹ cháu được yên nghỉ và bố cháu tìm lại được một phần linh hồn đã mất.”

Tim tôi nhói đau khi nghĩ về cuộc đời tội nghiệp của bố. Chắc hẳn bố đã nhớ mẹ rất nhiều và suy sụp vì cái chết của mẹ. Linh hồn của bố mãi mãi không được trọn vẹn. Và cả đời này có lẽ bố sẽ không bao giờ quên được mẹ.

Còn mẹ tôi...

Nỗi đau trong tôi càng lúc càng nhức nhối khi nghĩ về mẹ. “Vậy là bao lâu nay mẹ cháu vẫn chưa được yên nghỉ?”

Cô Harmony lặng lẽ gật đầu buồn bã. “Xin lỗi cháu, Kaylee. Cô cứ tưởng là cháu đã biết.”

Tôi không biết gì hết. “Vậy là bố mẹ cháu vẫn đang phải chịu đau khổ, cùng với nhau, suốt 13 năm qua?”

“Đúng vậy. Linh hồn của bố cháu không phải là của riêng bố cháu nữa rồi. Bố cháu sẽ không thể quên được mẹ cháu cho tới khi tìm lại được phần linh hồn đã mất ấy. Và mẹ cháu cũng vậy.”

Tôi ngồi lặng người trong phòng bếp, không thốt nên lời. Bố mẹ tôi là hai tâm hồn đồng điệu, một cách đúng nghĩa. Họ mang trong mình một phần linh hồn của nhau và cả hai sẽ vĩnh viễn không thể tìm được bình yên cho tới khi linh hồn được trọn vẹn trở lại. Chỉ tới khi ấy mẹ tôi mới có thể yên nghỉ.

Bố mẹ tôi xứng đáng được gọi là cặp tình nhân lãng mạn nhất trong lịch sử. Một mối tình đẹp như trong truyện cổ tích... nếu như chuyện tình của họ không có cái kết bi thảm như vậy.

Chương 13

Chúng tôi nắm tay nhau, đứng thành từng cặp trước cửa Lakeside, khu dành riêng cho bệnh nhân tâm thần kể bên bệnh viện nơi anh Tod và cô Harmony làm việc, một người thì cứu mạng cho người khác còn một người lại lấy mạng của người khác. Nắm tay nhau là cách duy nhất cô Harmony và Sabine có thể giữ cho bác tôi và anh Nash được vô hình.

Còn anh Tod và tôi đơn giản là... không muốn rời tay nhau.

“Em ghét nơi này.” Tôi lầm bầm nói và anh Tod siết chặt lấy tay tôi. “Có cái gì đó mách bảo em là nó sẽ còn kinh khủng hơn ở đầu bên kia của thế giới.”

Lại một lần nữa, không ai lên tiếng phản đối.

“Giờ thì sao?” Anh Nash ngược nhìn tòa nhà ba tầng. “Chúng ta đi qua đó trước rồi mới xuống tầng hầm? Hay là xuống tầng hầm trước rồi mới đi qua bên đó?”

Sự thật là cách nào cũng nguy hiểm như nhau. “Theo em thì xuống tầng hầm trước rồi hẵng đi qua Cối Âm, bởi vì một khi đã đi qua bên đó, chúng ta sẽ không thể làm gì đâu.”

“Cháu nói cũng đúng.” Bác Brendon gật đầu nói.

Tôi buông tay anh Tod, chìa tay nắm lấy tay anh Nash và bác Brendon, trong khi anh Tod nắm tay mẹ anh ấy và Sabine. Một giây sau, cả sáu người chúng tôi đã có mặt dưới tầng hầm của bệnh viện tâm thần Lakeside, có điều đáng ra tôi phải mang theo đèn pin. Tôi cũng không biết là tầng hầm này có thường xuyên được sử dụng hay không, bởi thấy đèn đóm tối om, ống nước thì rỉ sét, và mùi ẩm ướt khắp nơi.

Sabine rút điện thoại ra khỏi túi và bật phần mềm đèn pin lên. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng mình không hề muốn nhìn thấy những thứ chị ta sắp cho mình thấy, kể cả trong thế giới loài người. Nhờ ánh đèn của điện thoại, chúng tôi lần ra được căn phòng lớn nhất dưới tầng hầm mặc dù cũng không có quá nhiều phòng như tôi tưởng và quyết định đi qua Cối Âm từ đây. Kể cả nếu bố tôi không phải đang bị giam giữ ở căn phòng này, nhưng một người như lão Avari sẽ thích một nơi rộng rãi để “đùa nghịch” với nạn nhân của mình.

Lão Ira không hề nói là lão Avari đang ở Lakeside cùng với bố tôi, nhưng chúng tôi vẫn cứ đề phòng cho tình huống xấu nhất.

Chúng tôi lại chia ra thành cặp và thống nhất để cho anh Tod và tôi đi qua bên đó trước, để thu hút sự chú ý của lão Avari. Sau đấy các đôi khác mới lần lượt đi qua từ các vị trí khác nhau của căn phòng để tìm kiếm bố tôi được nhanh hơn. Thay vì đi loanh quanh tầng hầm bên Cối Âm, chúng tôi đã nhất trí là nếu không thấy bố tôi ở trong căn phòng này họ sẽ quay trở lại thế giới loài người, đi sang phòng khác rồi mới quay lại tìm kiếm tiếp. Làm như vậy mới giảm thiểu được nguy cơ bị đám tà ma phát hiện.

Sabine và anh Nash được dặn dò là phải quay trở lại thế giới loài người ngay, nếu gặp phải chuyện gì khó khăn hoặc một trong hai người bị thương. Anh Tod và tôi cũng vậy nhưng đã bị tôi kiên quyết từ chối. Tôi sẽ không rời Cõi Âm mà không có bố.

Bác Brendon dường như cũng hiểu được điều đó nên đã kéo tôi sang một bên, nắm lấy hai tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi, mặc dù tôi đồ rằng bác sẽ chẳng thể nhìn thấy gì giữa một nơi tối tăm như thế này. “Kaylee, cháu phải hứa là cẩn thận đấy nhé!”

“Cháu lúc nào chẳng cẩn thận.”

Anh Nash bật cười thành tiếng.

“Ok, cháu lúc nào cũng *cố gắng* cẩn thận.” Nhưng sự thật là không phải lúc nào sự “cẩn thận” cũng làm nên việc lớn. Nếu một người không dám mạo hiểm vì gia đình và người thân của mình, thử hỏi anh ta sống trên đời để làm gì? Trong trường hợp của tôi không hẳn gọi là sống. Nhưng cuộc đời sau khi chết của tôi sẽ không còn ý nghĩa nếu mất đi bạn bè và người thân, và tôi sẽ không để lão Avari lấy đi thêm bất kỳ ai nữa. “Nói chung... đừng cố tỏ ra anh hùng, ok?”

Tôi gật đầu. Tôi chưa bao giờ có ý định muốn làm anh hùng, hay mạo hiểm một cách không cần thiết. Tôi chỉ muốn tìm lại được bố của mình.

Bác Brendon hẳn đã đọc được điều ấy trong mắt tôi, bởi vì tôi thấy bác quay sang dặn anh Tod. “Nếu tình hình chuyển biến xấu, cháu nhớ phải đưa con bé rời khỏi đó ngay.”

Anh Tod gật đầu. “Chú yên tâm.”

Chúng tôi đứng vào góc xa nhất của căn phòng, không quá gần với đồng than xỉ để tránh những thứ mọc trên đấy có thể chạm vào mình nhưng cũng không quá xa để khỏi hiện ra giữa một bầy tà ma. Hoặc một vật cứng nào đó.

Mồ hôi bắt đầu túa ra trong lòng bàn tay tôi. Anh Tod nắm lấy tay tôi và siết chặt. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi em.” Anh thì thầm khích lệ.

Tôi để mặc cho anh đưa cả hai chúng tôi qua Cõi Âm để tránh lạc nhau trong quá trình di chuyển.

Lúc tôi mở mắt ra bên Cõi Âm, tôi có cảm giác gần như bị mù. Không phải vì ánh sáng quá chói chang, mà vì sau khi đứng quá lâu trong bóng tối dưới tầng hầm bên thế giới loài người, bất kỳ thứ ánh sáng nào dù là nhỏ nhất cũng sẽ là một cú sốc đối với cơ thể tôi.

Tôi đứng bất động mất một lúc, cho mắt tự điều tiết và thích ứng dần, tay vẫn nắm chặt lấy tay anh Tod. Hình ảnh đầu tiên khi tôi có thể nhìn được trở lại là những vệt sáng đang *nhảy múa* trước mắt mình.

Là *nến*. Lão Avari đã thả sáng cả căn hầm bằng hàng trăm cây nến nhỏ li ti, không giống với bất kỳ loại nến nào tôi từng nhìn thấy. Từng ngọn lửa nhỏ cháy phập phùng trong những cái bát hình thù quái dị chứa đầy chất lỏng sền sệt, và tôi không hề nhìn thấy một ngọn bắc nào. Bản thân thứ chất lỏng ấy đang cháy.

Anh Tod siết nhẹ tay tôi và tôi lặng lẽ gặt đầu ngằm báo với anh là có, tôi cũng nhìn thấy. Tôi nhìn thấy *tất cả*. Tôi không dám mở miệng hay cử động, bởi vì vẫn chưa có ai phát hiện ra chúng tôi, một lợi thế tôi không hề ngờ tới nhưng dự định sẽ tận dụng triệt để.

Lý do chúng tôi chưa bị phát hiện là vì bọn chúng đang bận rộn theo dõi một màn thanh toán đẫm máu ở cuối phòng, nơi một con quái vật khổng lồ đang xé xác một con khác nhỏ hơn.

Tôi há hốc mồm, gờ tay bịt miệng lại để không phun sạch chỗ thức ăn vừa ăn buổi trưa.

Anh Tod siết lấy tay tôi lần nữa và theo thói quen tôi lại hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, mặc dù giờ tôi đâu có cần phải thở nữa. Tôi đảo mắt liếc một vòng quanh căn phòng lớn và bắt gặp không ít những sinh vật quái dị, nếu không thiếu chân tay thì xương khớp cũng bị bẻ ngoặt ra đằng sau, hoặc không thì cơ thể mọc đầy sừng, cánh và đuôi. Nhưng tìm mãi tôi vẫn không thấy có dấu hiệu gì của bố.

Tôi quyết định không có dấu hiệu gì tức là một dấu hiệu tốt.

“Đã tìm ra thứ cô cần tìm chưa, tiểu *bean sidhe*?” Giọng của lão Avari vang lên, khiến tôi có cảm giác như đang có một đàn nhện bò rần rật dưới da thịt mình. Tôi quay đầu lại và thấy lão ta đang đứng chăm chú nhìn chúng tôi ở ngay góc tường kế bên. Qua những tiếng bò trườn trên tường và những tiếng sột soạt của quần áo, tôi có thể đoán được là tất cả mọi ánh mắt khác trong phòng giờ cũng đang đổ dồn về phía chúng tôi.

Tôi không quay ra nhìn bọn chúng. Tôi không thể, bởi tôi không muốn mất đi vẻ điềm tĩnh của mình. Riêng việc biết chúng đang có mặt ở đây đã là quá đủ với tôi rồi. Mặc dù tôi đã từng xuất hiện một lần giữa đám đông lớn hơn thế này rất nhiều nhưng lần đó tôi đã che giấu được nỗi sợ hãi và thân phận thực sự của mình. Còn lần này tôi bị lộ tẩy hoàn toàn, và rơi vào trạng thái dễ bị tổn thương hơn bao giờ hết.

Có thể trước khi tới đây, lòng tôi đang tràn trề nỗi giận giữ và phần nộ thật, nhưng giờ đứng giữa một bầy quái vật Cõi Âm như thế này, tên nào tên nấy cũng chỉ nhằm nhe tìm cơ hội xé xác chúng tôi ra, tôi gần như bị nỗi sợ hãi làm cho tê liệt hoàn toàn.

Tôi nuốt nước bọt cái ực rồi buông tay anh Tod ra. Hành động đầy tính độc lập ấy có thể không che giấu được nỗi sợ hãi của tôi nhưng hy vọng nó sẽ khiến cho kẻ đối diện phải kiêng nể phần nào. “Bố tôi đâu?”

Lão Avari nhích lại gần hơn, và qua dáng đi khoan thai, đầy uy quyền kia có thể thấy là lão ta đang rất hài lòng vì tôi đã chủ động đi qua bên này, nơi mọi năng lực của tôi đều bị hạn chế, không thể tàng hình, tắt tiếng hay trở nên trong suốt. Trông lão ta vẫn y như lần đầu gặp mặt. Cao, gầy, trong bộ vét tối màu, giống như các nhân viên văn phòng bên thế giới loài người vẫn thường mặc, hoàn toàn không phù hợp với khung cảnh méo mó, hoang tàn của Cõi Âm.

Đôi mắt vô hồn đen kịt của lão dường như vẫn đang theo dõi từng cử động của tôi, nhưng tôi không dám chắc bởi thật khó để xác định khi nhìn vào một đôi mắt không có đồng tử hay mống mắt như thế. “Ta đã đưa bố cô tới một nơi an toàn rồi.”

“Trả bố tôi lại cho tôi.”

“Tất nhiên là trả rồi.” Avari dừng lại và chấp hai tay ra sau lưng. “Và cô cũng đã biết giá cả.

Cô qua đây để thương lượng các điều khoản đầu hàng của mình?”.

“Đúng vậy.”

Lão Avari tặc lưỡi. “Tà ma không thể nói dối nhưng ai cũng hiểu là một tiểu *bean sidhe* đã chết như cô thì dư sức nói dối. Vì thế đừng trách ta khi ta từ chối tin cô.”

“Tùy ông.” Tôi có thể cảm nhận được các sinh vật khác cũng bắt đầu bò trườn về phía chúng tôi. “Điều kiện của tôi như sau...” Giờ tôi muốn đòi gì mà chẳng được. Không quan trọng lão ta có đồng ý hay không, vấn đề là phải làm sai để kéo dài thời gian, và đánh lạc hướng sự chú ý của đám tà ma. “Thứ nhất, thả bố tôi về nhà. Thứ hai, ông phải thề sẽ không bao giờ tìm cách liên lạc với bạn bè và người thân của tôi, dưới bất kỳ phương thức nào. Dù chỉ một lần. Thứ ba, ông phải thề sẽ tránh xa khỏi trường học của tôi, cũng như toàn bộ học sinh đã, đang, và sẽ theo học ở đó. Và toàn bộ giáo viên, nhân viên trong trường. Sau khi ông đã thực hiện được tất cả những điều trên, tôi sẽ trao cho ông linh hồn bất tử của mình. Đó là thứ ông muốn, đúng không?”

Avari cần tôi tự nguyện trao cho lão linh hồn của tôi. Và khi lão ấy có được nó, tôi sẽ không thể trốn thoát.

Mãi mãi.

“Hãy trao linh hồn của cô và ta hứa với cô, bố cô sẽ được trả về thế giới loài người.”

“Ông trước.” Có tiếng bò sột soạt ở chỗ gần gã tà ma, về phía chỗ tôi đang đứng. Tôi cố gắng tập trung, bắt trái tim mình đập chậm lại, trước khi lão ta nghe được bằng chứng sự sợ hãi của tôi. “Và đó mới chỉ là yêu cầu đầu tiên của tôi.” *Phải thật kiên định, Kaylee!* Tôi không thể để cho lão ta nhìn thấy gì ngoài sự tự tin. Và nổi giận dữ. “Ông sẽ không thể có được thứ ông muốn cho tới khi tôi đạt được thứ tôi cần. Bắt đầu bằng sự trở về của bố tôi.”

“Ngay lập tức.” Anh Tod ở bên cạnh tôi bồi thêm. “Và bình yên vô sự, không bị tổn hại gì.”

Lão Avari nhướn một bên lông mày lên. “Ta không thể làm gì nhiều với một kẻ đang sống, nhưng nếu cô muốn, ta có thể giết chết hắc ta rồi khôi phục lại gần như nguyên trạng ban đầu. Tất nhiên, hắc sẽ phải ở lại đây...”

“Không. Trả bố tôi lành lặn về thế giới loài người, từ tinh thần, thể xác đến linh hồn. Không được tổn hại một cái gì.” Có vẻ như xúc tu của một sinh vật nào đó trong phòng đang ở rất gần tôi, và tôi đã phải thu hết can đảm để không ngoái đầu nhìn nó. “Và tôi muốn ông thề là ông sẽ không bao giờ tìm cách làm hại bố tôi lần nào nữa. Vĩnh viễn.”

Đám đông sau lưng gã tà ma ồ lên đầy thích thú, làm toàn thân tôi sồn hết cả gai ốc.

“Vị trí cô đang đứng hiện giờ không cho phép cô đưa ra lắm yêu sách thế đâu, tiểu thư Cavanaugh ạ.”

“Ai bảo không? Tôi đang sở hữu cái linh hồn mà cả hai chúng ta đều biết rất rõ là ông sẵn sàng làm mọi thứ để có được nó. Vì thế hãy làm theo yêu cầu của tôi, còn không tôi sẽ rời khỏi đây.”

“Tiểu *bean sidhe* ơi tiểu *bean sidhe*, lời nói dối của cô lại chẳng quá rõ ràng.” Lão Avari tiến lại gần tôi, giẫm đạp lên chân và đuôi của các sinh vật mà tôi hy vọng sẽ không bao giờ phải nhận diện, và tôi không thể lờ đi những ánh mắt, những tiếng sột soạt đang hướng về phía mình. “Cô sẽ không bao giờ bỏ rơi bố mình ở đây chờ chết. Để rồi chịu sự tra tấn, hành hạ đến ngàn đời. Có thể ta không hiểu được điều đó nhưng ta chưa bao giờ nghi ngờ điều đó ở cô.”

“Tôi chưa bao giờ nói mình sẽ bỏ rơi ông ấy. Nhưng nếu tôi đầu hàng mà không nhận được sự đảm bảo nào của ông, chắc chắn ông sẽ không tha cho bố tôi. Như thế thà rằng tôi rút lui và củng cố lại lực lượng còn hơn.”

Lão Avari quắc mắt giận giữ. Rõ ràng lão ta đang tìm kiếm khe hở trong lời đề nghị của tôi. Avari muốn có linh hồn của tôi, nhưng nếu có thể tìm được cách giữ lại cả bố tôi, chắc chắn lão ta sẽ không từ bỏ. Và nếu tóm được cả anh Tod nữa thì càng tốt. Xét cho cùng lão ấy vẫn là con quỷ của lòng tham.

Nhưng tôi không để cho lão một khe hở nào mà cự quật.

“Đến lượt ông nói rồi đấy.” Anh Tod lên tiếng, sau vài giây lặng thinh giận dữ của gã tà ma. “Thương lượng giống như người ta chơi tennis bằng từ ngữ, thay vì dùng bóng. Tôi cứ tưởng ông giỏi trò này lắm cơ, ai dè...”

Tôi không biết nên bật cười hay quay sang bảo anh Tod thôi ngay đừng chọc giận con hổ đói đó nữa.

Ánh mắt vô hồn của lão Avari gầm gừ nhìn anh Tod, sau đó chuyển sang mấy ngọn nến kỳ dị đang cháy phập phùng. “Mỡ người đốt lên cũng đẹp đấy chứ nhỉ?”

Một nỗi khiếp đảm mới chạy dọc sống lưng tôi. Mỡ người. Lấy trực tiếp từ con người. Hy vọng chúng được lấy từ người đã chết là khá mong manh, bởi tôi không còn lạ gì cái sở thích bệnh hoạn thích hành hạ người khác của lão Avari.

“Đó chính là tương lai của ngươi đấy, thần chết ạ. Sẽ sớm thôi, ngươi cũng sẽ trở thành nguyên liệu để đốt cháy hàng trăm đốm lửa khác.”

Anh Tod bật cười. “Nếu đây là cách ông muốn khen tôi “nóng bỏng” thì yên tâm, tôi biết từ lâu rồi.” Anh giang rộng hai tay ra để thu hút sự chú ý của lão Avari và đám quái vật. “Nhưng tôi sẽ thấp sáng cả căn phòng này bằng nhân cách chói lòa của mình, bởi vì các người sẽ không thể cạo ra đủ mỡ ở tôi để thấp sáng dù chỉ là một ngọn nến. Và đám bạn của ông xấu như thế, tốt hơn hết nên ở trong bóng tối thì hơn.”

Mặt gã tà ma tối sầm lại. Sự giận dữ trong giọng nói của lão giống như mũi dao sắc nhọn cứa vào da thịt tôi. “Một ngày nào đó, rất gần thôi, cái mỡ của ngươi sẽ là nguồn gốc của tai họa giáng xuống đầu ngươi.”

“Cũng có thể.” Anh Tod liếc sang phía tôi, rồi nhún vai. “Từ giờ tới lúc đó, nó sẽ vẫn là nguồn gốc của mọi niềm vui.”

“Rút cuộc ông có định trả bố tôi về hay không, hay là tôi nên gói ghém linh hồn mình lại để về nhà nào?”

Tôi không bao giờ có thể quên được ánh mắt độc ác của lão Avari, mỗi khi lão ấy đến tìm tôi. Mỗi khi lão lấy đi một mạng người để trả thù tôi. Lão ấy sẽ không dừng lại cho tới khi đạt được thứ mình muốn, và mỗi lần để vượt mất tôi chỉ càng khiến cho lão ta thêm khát hơn. Tức giận hơn. Liều mạng hơn.

Sự giận dữ làm cho lão ấy càng trở nên nguy hiểm hơn. Trong khi nó thường chỉ khiến tôi hành động ngu xuẩn hơn. Riêng điều này thì lão Ira nói đúng.

“Thôi được. Sau khi chúng ta đã thống nhất với nhau, bố cô sẽ không phải chịu khổ nữa và ta sẽ trả ngay ông ta về thế giới loài người, sau khi đã sở hữu được linh hồn của cô.”

Nếu đây là một cuộc thương lượng thực sự, chắc chắn tôi sẽ phản bác lại. “Đồng ý. Và ông sẽ không được tiếp tục liên lạc hay tìm cách làm hại tới ông ấy, hoặc bắt ông ấy sang Cõi Âm, dưới bất kỳ hình thức nào, bao gồm nhưng không giới hạn bởi sự ép buộc, đe dọa, hoặc cưỡng chế, với tư cách cá nhân, hay qua một bên thứ ba.”

“Ừay.” Anh Tod huýt sáo. “Em học cách ăn nói như luật sư ở đâu thế?”

“Các điều khoản dành cho người sử dụng internet. Thuộc được chúng khó không kém gì tìm đường bên Cõi Âm.” Tôi trả lời, và anh Tod nhếch mép cười. “Avari? Thề đi, bằng không cuộc trao đổi này chấm dứt ở đây.”

Quai hàm gã tà ma bạnh lại, một phản ứng rất giống con người. “Ta xin thề. Giờ thì giao linh hồn của người ra.”

“Tôi vẫn chưa nói xong.”

“Người...” Lão ta gầm lên, làm tôi giật bắn mình, tim như muốn rớt ra khỏi lồng ngực. Lốp băng mỏng trên sàn nhà dưới chân lão chọt rẽ ra, tỏa đi các hướng. Đám đông đằng sau ồ lên hưởng ứng. Tôi không hiểu chúng đang nói gì với nhau nhưng tôi có thể đoán tất cả đang rất háo hức muốn nhìn lão Avari mất bình tĩnh với tôi.

“Cẩn thận! Ông sắp đạt được thứ mình muốn rồi.” Tôi tiếp tục trêu người gã tà ma, mặc dù trong lòng đang run rẩy bầy vì sợ. “Không lẽ ông định hất đổ mọi thứ?”

“Người càng nói sẽ chỉ khiến cuộc đời về sau của người tệ hơn mà thôi.” Lão Avari đổi sang giọng cảnh cáo. Lốp băng dưới chân lan tới tận chân đám lâu nhâu đằng sau khiến bọn chúng phải lùi vội ra xuống dưới. Tôi cũng muốn tránh khỏi lốp băng đó bởi tôi từng chứng kiến cơn giận dữ của lão ấy làm cho Addison đóng băng, nhưng giờ không phải là lúc thể hiện sự yếu đuối hay sợ hãi. “Người sẽ phải trả giá cho sự xất láo của mình, và ta sẽ uống trực tiếp nỗi đau đớn của người từ nguồn, cho tới ngàn thu.”

“Tôi thì lại không nghĩ vậy.” Tôi giương mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen xì của lão Avari. “Tôi nghĩ ngay từ đầu ông đã muốn làm tổn thương tôi rồi, bất luận tôi có nói hay làm gì đi chăng nữa.”

Lão Avari quắc mắt lên đầy tức giận. Nếu lão ấy có đôi mắt bình thường, có lẽ tôi sẽ nhìn thấy sự bùng nổ trong mắt lão. Và tôi nói đúng, lão ấy vừa nhận ra mình không còn gì để hăm dọa tôi, ngạo trù...

“Bạn bè và gia đình tôi.” Tôi đứng thẳng người dậy, cố gắng tỏ ra tự tin và kiên định nhất có thể, mặc dù trong lòng chẳng thấy như vậy chút nào. “Tôi muốn ông hứa sau khi có được linh hồn của tôi sẽ không bao giờ làm phiền tới họ, dù là dưới bất kỳ hình thức nào, bằng nỗ lực của bản thân hay qua sự giúp đỡ của người khác. Và rằng ông sẽ không giúp bất kỳ ai làm hại hay thậm chí liên lạc với họ. Không ngoại trừ một ai.”

Trong cơn thịnh nộ của lão tà ma, lớp băng dưới sàn càng lúc càng lan rộng và một gã trong đám sinh vật không tên Cõi Âm chỉ kịp rú lên một tiếng rồi im bật. Tôi quay đầu lại nhìn thì đã thấy tên đó bị đóng băng từ đầu đến chân ngay tại chỗ đang đứng. Một tên khác đứng bên cạnh ôm bụng cười sằng sặc rồi vung tay đâm thẳng vào tảng băng sống kia khiến cho nó vỡ vụn rồi bắn tung tóe trên sàn.

“Sự kiên nhẫn của ta dành cho ngươi đã hết giới hạn, tiểu *bean sidhe*. Cái chết và sự chú ý của gã tình nhân thần chết đã làm xói mòn sự ngây thơ của ngươi. Ngươi nghĩ giờ mình còn xứng đáng để đưa ra điều kiện với ta sao?”

Tôi lại đảo mắt nhìn quanh phòng một lần nữa, tìm kiếm dấu hiệu của cô Harmony và bác Brendon hoặc anh Nash và Sabine. Để xem mình còn cần giữ chân gã tà ma này thêm bao lâu thời gian nữa.

“Việc chúng ta vẫn đang đứng nói chuyện với nhau như thế này khiến tôi nghĩ là mình vẫn còn có giá trị. Và việc đến giờ ông vẫn chưa hề thốt ra câu tôi đã hết giá trị. Nhưng ông biết sao không? Ông nói đúng. Có lẽ tôi nên đi. Tôi cần bố tôi thật đấy nhưng không cần thiết phải cầu xin ông trả lại ông ấy cho tôi. Đằng nào cũng phải trả giá cho sự trở về của bố mình, chi bằng tôi đi trả cho người khác còn hơn. Một người đã từng ném thử mùi vị của tôi cùng “sự ngây thơ đã bị xói mòn” của tôi, nhưng vẫn sẵn sàng mua lại nó.” Ý nghĩ ấy khiến toàn thân tôi nổi hết gai ốc, nhưng tôi thà chết cũng không để bọn chúng thấy.

“Trên đời này chẳng ai có thể tìm thấy bố ngươi một khi hắn đã nằm trong tay ta. Ngươi sẽ phải thương lượng với ta, bằng không hãy chống mắt ra xem bố ngươi bị hành hạ như thế nào.”

“Kay này...” Anh Tod giả vờ thì thào. “Anh nghĩ điều kiện lão Ira đưa ra hay hơn đấy.”

“Ira?” Lão Avari nhích lại gần hơn, nhưng tôi vẫn đứng im, mặc dù lớp băng dày cộp dưới chân lão ta lan rộng theo từng bước chân. “Lại nói dối rồi. Ngươi không bao giờ có thể sống sót khi đối mặt với con quỷ của sự phản nộ.”

“Ồ...” Tôi nhíu mày, giả vờ nghĩ lại. “Nói thế không lẽ tôi đã nằm mơ là mình đã triệu tập hắn ta? Vậy thì làm sao tôi biết là Ira có đủ sức mạnh để đáp lại một lời triệu tập, còn ông thì không? Và nếu như tất cả điều đó không phải là thật, chúng tôi cũng chưa bao giờ để hắn ta hôn mình. Hay ném thử máu của mình. Hay chích hút sự giận giữ của mình. Vậy thì ông sẽ không phiền nếu tôi bỏ ông lại ở đây và đi tìm tên quỷ tướng tượng có tên là Ira kia nhé, vì có vẻ như hắn ta sẵn sàng hợp tác với yêu cầu của tôi hơn.”

“Anh bỏ phiếu cho ông vua của phản nộ.” Anh Tod nói. “Nếu là anh, anh cũng chọn hắn ta.”

Lão Avari chìa ngón trỏ, phóng ra một mảng băng lớn về phía cuối phòng. Miếng băng như mũi giáo xuyên thẳng qua người một sinh vật màu xanh đang đứng ở đó, khiến hắn chỉ kịp rú lên một tiếng rồi đổ sụp xuống sàn. “Mục tiêu tiếp theo sẽ là người tình thần chết của ngươi. Ta không có thời gian chơi trò cút bắt này với ngươi, *bean sidhe* ạ. Hãy trao ra linh hồn của ngươi còn không thì về nhà đi và ta hứa với ngươi, bố ngươi sẽ phải chịu mọi đau đớn thay

người...”

Tiếng của gã tà ma nhỏ dần và lão quay đầu sang bên trái, nhìn chăm chăm vào bức tường dài phía nam. Một cảm giác bất an dấy lên trong bụng tôi. Chính giữa tường là một cánh cửa đóng kín. Và tôi chợt nhận ra lão ta đang lắng nghe điều chúng tôi không nghe thấy.

Ngón tay của lão Avari lại chĩa ra lần nữa, và hai vai lão ấy nhô lên khỏi cái cổ áo sơ mi trắng toát. Bức tường bên trái lão ta nổ tung từng cơn mưa băng và đá tảng. Cát bụi bắn tung tóe khắp nơi, và tôi ho sặc sụa trong vòng tay của anh Tod lúc anh xoay người che chắn cho tôi. Tôi có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong từng thớ thịt của anh và có lẽ anh đã đưa tôi rời khỏi đây nếu không phải vì...

“Ôi không...” Tôi vội đẩy anh ra để có thể nhìn qua lỗ hổng trên tường và thấy điều anh vừa thấy.

Sau khi đám bụi tan hẵn, tôi nhận ra lão Avari đã xuyên thủng không chỉ bức tường ngăn cách với căn phòng kế bên mà cả trần nhà của phòng bên cạnh và một phần sàn nhà phía trên. Qua lỗ hổng của đồng gạch vỡ ngổn ngang, tôi có thể nhìn thấy bầu trời Cõi Âm, đang dần chuyển sang màu da cam, giống như màu của món súp bí ngô lúc bắt đầu sôi.

Tôi nhìn theo kẻ nứt và nhìn thấy điều khiến anh Tod chùn bước. Điều đang thu hút mọi ánh mắt của những người trong phòng. Điều lão Avari vừa nghe thấy lúc nãy qua bức tường.

Ở phòng bên cạnh, bác Brendon đang đứng dạng hai chân, trên tay cầm hai cái búa sắt dính đầy máu xanh lè. Nằm sõng soài trên sàn nhà trước mặt bác là ba thi thể méo mó, dị dạng với làn da xám xịt và những cái chân mềm oặt như xúc tu.

Một tên bị chôn vùi dưới lớp đất đá bẹp dí, khi lão Avari cho nổ tung bức tường. Hai tên còn lại đang nằm bất tỉnh trên sàn, máu xanh chảy ròng ròng trên đầu. Có lẽ bác tôi đã kiếm được hai cái búa đó ở cái phòng đầy máy móc cũ kỹ lâu ngày không sử dụng.

Trong một thoáng, không ai cử động. Bác Brendon chỉnh lại hai cái búa trong tay, mắt nhìn chăm chăm về đám sinh vật Cõi Âm đang trong tư thế sẵn sàng chờ lệnh tấn công của lão Avari.

Tôi vẫn không nhìn thấy bóng dáng của bố tôi đâu. Vậy thì tại sao bác Brendon vẫn đang ở đây? Tại sao bác ấy và cô Harmony không quay trở về ngay khi lão Avari cho nổ bức tường?

Và rồi tôi nhìn thấy mái tóc vàng của cô Harmony xõa dài trên đồng đồ nát. Toàn thân cô gần như bị che lấp bởi lớp bụi mù mịt, và máu vẫn tiếp tục rỉ ra trên trán cô.

Cô Harmony đang không hề cử động.

Chương 14

“Mẹ ơi!” Anh Tod gào ầm lên, kéo tay tôi chạy về phía lỗ hổng trên tường. Hàng chục cánh tay vươn tới chỗ chúng tôi. Các ngón tay sượt qua tay tôi. Các móng vuốt cào vào tóc tôi. Những cái đuôi quấn lấy áo tôi. Tim tôi đập nhanh hơn bao giờ hết, còn hơn giây phút trước khi tôi bị tên Beck đâm chết. Anh Tod và tôi vừa né, vừa đâm, vừa đá để xuyên qua đám đông, nhưng dường như mục đích của chúng là cầm chân chúng tôi lại, chứ không phải định lấy mạng chúng tôi.

Như thế nỗi sợ hãi của chúng tôi cũng là quá đủ đối với chúng.

Bác Brendon nghe thấy tiếng gọi thất thanh của anh Tod lập tức quay đầu lại nhìn. Bác kêu lên đầy đau đớn khi nhìn thấy cô Harmony trong đồng đồ nát. Tay phải vẫn nắm chặt cái búa, bác quỳ sụp xuống đỡ chỗ đất đá trên người cô.

Anh Tod và tôi chỉ còn cách bức tường đổ vài mét lúc bác cúi xuống vuốt lọn tóc dính đầy máu ra khỏi mặt cô và bắt mạch cho cô. Khi khoảng cách giữa hai chúng tôi chỉ còn chưa đầy một mét, lão Avari lại vung tay lên và ngay lập tức lỗ hổng trên tường bị che kín bởi một lớp băng mỏng, trong suốt.

May mà anh Tod phản ứng kịp, kéo giật tôi lại trước khi tôi đâm sầm vào tảng băng đang càng lúc càng dày lên, cho tới khi không ai và không có gì có thể phá vỡ được. Ngăn cách hoàn toàn giữa tôi và anh Tod với bác Brendon và mẹ anh.

Bác tôi ngẩng lên nói gì đó nhưng chúng tôi không thể nghe ra. Dường như bác ấy vẫn chưa nhận ra cái rào chắn mới giữa bốn người chúng tôi.

“Cái gì cơ ạ?” Tay tôi chỉ lớp cách lớp băng vài phân và tôi cảm nhận được hơi lạnh toát ra từ đó. Nhưng tôi không dám chạm vào nó bởi tôi không muốn bị đóng băng và vỡ vụn ra thành hàng ngàn mảnh Kaylee nhỏ li ti như sinh vật màu xanh lúc nãy, không bao giờ có thể chấp vá lại.

Bác ấy hét lên thật to và lần này tôi nghe bập bõm được câu. “Cô ấy vẫn còn sống!”

“Đi đi anh!” Tôi thì thầm vào tai anh Tod. “Hãy đưa họ về trước.” Anh ấy có thể quay về thế giới loài người rồi quay trở lại cứu họ ra gần như ngay lập tức.

“Chỉ cần một cử động nhỏ của tên Cain thôi, ta sẽ cho người vật ngay đầu của thằng Abel.”

Phải mất vài giây tôi mới hiểu ra sự ví von của lão Avari, một điều rất hiếm gặp ở một tà ma, khi lão ta giơ tay ra hiệu cho tên lính gác ở cửa. Cánh cửa bật mở và anh Nash, nhân vật người em Abel mà lão ta vừa nói, bị mục Belphegore, tà ma của phù hoa, kẻ đã giết chết Emma, đẩy vào phòng. Mục ta là hiện thân của sắc đẹp với một vẻ đẹp không tì vết khiến người đối diện nhìn vào không khỏi há hốc mồm kinh ngạc. Có điều chỉ cần quay mặt đi là tôi chẳng còn chút ấn tượng gì về khuôn mặt đó.

Bàn tay trắng ngần của mẹ ta để trên cổ anh Nash, trông mặt anh ấy đầy giận giữ nhưng rất... tỉnh táo. Có vẻ như mẹ Belphegore vẫn chưa ép anh ấy hít hơi thở của mình.

Đằng sau họ, mẹ Indivia cũng vừa đẩy Sabine vào phòng. Chị ta hơi sững người lại một chút khi nhìn thấy đám quái vật Cõi Âm, nhưng rồi bình tĩnh lại quay sang tìm anh Nash. Sabine có thể biến mất khỏi đây bất cứ lúc nào nhưng chị ta sẽ không đời nào chịu bỏ lại anh Nash. Có điều anh ấy đang ở quá xa khỏi tầm với chị ta.

“Em người hay mẹ người?” Lão Avari nhếch miệng hỏi anh Tod.

Qua bức tường bằng, tôi thấy bác Brendon đang hì hục bế cô Harmony trèo qua đồng gạch đổ nát. Mồ hôi túa ra trên tay tôi. Trái tim tôi nhói đau khi không thể làm gì để giúp họ. Chưa bao giờ tôi cảm thấy bất lực như lúc này, kể từ sau khi chết đi.

“Người chọn ai hạ thần chết?”

Anh Nash nhìn thấy chúng tôi và thở phào nhẹ nhõm, cho tới khi anh nhìn qua lớp bằng trên tường và nhìn thấy điều mọi người đang thấy. “Mẹ ời!” Anh hét hoảng kêu lên, cố gắng vùng vẫy khỏi đám quỷ đói đang chỉ chờ một câu của lão Avari để lao vào xé xác anh ra. Nhưng mẹ Belphegore chỉ cần một tay vẫn giữ chặt được anh, không chút khó khăn.

“Anh mau đi cứu mẹ đi!” Anh Nash hét lên với ông anh trai. Lần đầu tiên kể từ khi gặp anh Tod, tôi mới thấy anh tỏ ra... do dự như vậy. Mẹ anh ấy đang bị thương rất nặng nhưng vẫn còn sống. Còn anh Nash có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

“Sợi dây tình cảm của con người các người giống như sợi dây của một con rối.” Lão Avari khoan thai chấp tay lại sau lưng. “Chỉ cần điều khiển được đúng dây là con rối sẽ nhảy.” Nụ cười trên môi lão ta trông còn đáng sợ hơn những lời đe dọa. “Nhảy đi nào, thần chết.”

Anh Tod vẫn mắt lên đầy tức giận. “Người đã biết.”

“Rằng người và tiểu *bean sidhe* đây chỉ đang tìm cách kéo dài thời gian, để giữ chân ta? Có thể cô ta dám hy sinh linh hồn của mình để cứu bố mình thật nhưng người sẽ không bao giờ đồng ý cho cô ta làm như vậy. Câu hỏi bây giờ là người sẽ làm gì để cứu em mình? Mạng sống của hân ta có ý nghĩa thế nào đối với người?”

“Đi đi!” Anh Nash hét ầm lên và mẹ Belphegore nắm đầu anh kéo giật lại. “Anh Tod, mau đi đi!”

Bác Brendon lại gào lên câu gì đó và tôi quay đầu nhìn qua lớp bằng dày cộp. Bác ấy đã leo được nửa đường về phía lỗ hổng trong tòa nhà, tay và đầu cô Harmony vẫn đang buông thõng trên tay bác.

Bác ấy cũng đang giục chúng tôi rời khỏi đây nhưng bác không hề nhìn thấy anh Nash và Sabine. Bác muốn chúng tôi để kệ bác, bố tôi và mẹ anh Tod ở lại chốn địa ngục này và tự cứu lấy mình.

Nhưng chúng tôi không thể đi mà không có anh Nash và Sabine. Chúng tôi cũng không thể tiếp cận với họ mà không dùng tới những năng lực đã bị vô hiệu hóa khi ở bên Cõi Âm. Sabine có thể đưa anh Nash đi nếu chị ta chạm được vào anh ấy. Để làm như thế chị ta cần phải đánh

lạc hướng được đám tà ma và lũ lâu nhâu kia. Chị ta cần một cơ hội.

“Bố tôi không có ở đây đúng không?” Tôi hỏi và lão Avari bật cười thành tiếng.

“Không.” Và đó chắc chắn là sự thật, bởi vì các tà ma không thể nói dối.

“Hãy mang ông ấy lại đây. Cuộc thương lượng này sẽ chấm dứt nếu tôi không nhìn thấy ông ấy ở đây, vẫn còn sống, trong vòng ba phút nữa.”

Gã tà ma lại cười phá kên, khiến cho cột sống của tôi kêu răng rắc như sắp gãy. “Cuộc thương lượng này chưa bao giờ là thật.”

“Tôi đâu phải là đang nói với ông. Tôi đang nói với mẹ ta cơ mà.” Tôi liếc mắt nhìn qua ả tà ma của phù hoa, kẻ vẫn đang nắm chặt lấy tay anh Nash. “Tôi không thích cách chơi của Avari, vì thế tôi muốn chuyển sang thương lượng với bà. Lời đề nghị của tôi vẫn giữ nguyên. Đưa bạn bè và người thân của tôi trở lại thế giới loài người, và linh hồn của tôi sẽ là của bà. Lời đề nghị này sẽ hết hiệu lực trong vòng một phút nữa.”

“Cô ta nói dối đấy!” Lão Avari gầm lên. “Cô ta đâu có cần phải giữ lời, nói gì mà chẳng được.”

Nhưng không ai thèm nghe lão ta.

“Tại sao ta lại phải đổi bốn linh hồn cho một linh hồn của người?” Mẹ Belphegore cao ngạo hỏi, ở bên cạnh mẹ Indiva mắt đảo như rang lạc giữa hai chúng tôi.

“Bởi vì lão Avari muốn có linh hồn của tôi. Hãy thử nghĩ xem nếu đem nó đi trao đổi bà sẽ được lợi đến thế nào.” Tôi nói và cặp lông mày hoàn hảo của mẹ Belphegore nhướn lên đầy hứng thú. Chưa bao giờ tôi nhìn thấy một đôi mắt đẹp và nhiều màu sắc đến như vậy. “Bà muốn đòi gì mà chẳng được.”

“Kaylee...” Anh Tod định ngăn tôi lại nhưng tôi mặc kệ.

“Ba mươi giây.” Tôi tuyên bố, trong khi mẹ Belphegore vẫn đang tiếp tục đánh giá mức độ tin cậy trong lời nói của tôi. “Nếu ba mươi giây nữa tôi không nhìn thấy bố tôi, thì Indiva, lời đề nghị ấy được chuyển sang cho bà.”

“Ta chấp nhận!” Ả tà ma của lòng dối kỵ hớn hở gật đầu, sau đó quay sang mẹ Belphegore. “Ta muốn có cô ta. Đưa thằng bé đó cho ta...” Nói rồi Indiva buông Sabine ra và chìa tay tóm lấy anh Nash, nhưng đã bị mẹ Belphegore chặn lại.

Đúng như dự đoán của tôi, Sabine ngay lập tức chớp lấy cơ hội lao về phía anh Nash, đúng lúc lão Avari vụt biến mất trước mặt tôi.

“Đi mau!” Tôi gào ầm lên. “Sabine, đưa anh ấy ra khỏi đây!”

Cô nàng *mara* nắm lấy tay anh Nash và biến mất ngay khi lão Avari hiện ra đằng sau họ và đang định tóm lấy Sabine. Tiếng hét phản đối của anh Nash vang vọng trong không gian hòa cùng tiếng gầm rú đầy tức giận của gã tà ma, khi hắn chỉ kịp chớp được vài sợi tóc đen, dài của

Sabine.

Mụ Indiva gầm gừ lao về phía mụ Belphegore chửi rửa bằng một thứ ngôn ngữ tôi không tài nào hiểu nổi.

Khỏi nói cũng biết lão Avari lồng lộn, điên tiết thế nào khi cùng một lúc để sống mất hai con mồi. Tôi quay lại và thấy bác tôi đã đưa được cô Harmony ra bên ngoài lỗ hổng của tầng hầm.

Tôi chộp vội lấy tay anh Tod và vụt biến khỏi đó, trong tiếng gầm rú điên cuồng của lão Avari.

Anh Tod buông tay tôi ra ngay khi nhìn thấy Sabine và anh Nash đã được an toàn. “Anh phải quay lại cứu mẹ.”

“Không!” Tôi giữ chặt tay anh lại nhưng lần đầu tiên kể từ khi quen nhau, anh đã giằng tay ra khỏi tay tôi. “Nếu bắt được anh, lão ấy sẽ xé xác anh ra mất.”

“Có chuyện gì thế?” Anh Nash giơ tay lên lau những giọt nước giận giữ trên mặt. “Mẹ đâu?”

“Em yên tâm, anh sẽ không hiện ra giữa đám tà ma đó đâu, Kaylee.” Anh bước tới ôm tôi vào lòng và hôn tôi. Mặc dù giờ không phải là lúc cho những chuyện ủy mị như thế này nhưng anh ấy biết là tôi đang rất cần nó. “Anh biết mình đang làm gì mà.”

“Tôi hỏi, chuyện gì đã xảy ra với mẹ thế?” Anh Nash quát lên và tôi giật mình nhớ ra là chúng tôi đang ở thế giới loài người, bất cứ ai đi qua cũng có thể nghe thấy tiếng quát tháo của anh ấy. Và chúng tôi có thể sẽ bị bắt. Ít nhất là anh ấy và Sabine.

“Avari phá vỡ bức tường giữa hai phòng, khiến cho mẹ anh bị thương. Nhưng bác Brendon đã đưa được cô ấy ra ngoài rồi.” Tôi không chắc là anh ấy kịp nhìn thấy khúc sau của câu chuyện. “Bác ấy sẽ bảo vệ mẹ anh mà, đừng lo lắng quá.”

“Nhảm nhí! Lão Avari sẽ bắt được họ.” Anh Nash rít lên qua kẽ răng, những giọt nước mắt giận dữ ánh lên trong mắt anh, qua ánh sáng màn hình điện thoại của Sabine. “Có khi giờ lão ta đã bắt được họ rồi cũng nên. Hoặc là đám quỷ đói kia đang ủa ra khỏi tòa nhà như một bầy ong vỡ tổ khiến bác em không thể quay trở về bên này.”

“Anh sẽ đi tìm họ.” Anh Tod quay sang trấn an cậu em trai. “Anh sẽ đưa họ trở lại.”

“Em đi với anh.”

“Không được.” Anh Tod nghiêm mặt lại, các vòng xoáy trong mắt anh tĩnh lặng đến đáng ngờ. Tôi không biết là anh ấy đang che giấu suy nghĩ của mình với tôi hay là với anh Nash. “Hãy đưa Nash và Sabine quay trở lại nhà em. Nghe lời anh đi. Anh sẽ gặp mọi người ở đó. Anh sẽ không đi lâu đâu. Anh sẽ chỉ qua đó lượn một vòng quanh tòa nhà xem có thấy chú Brendon và mẹ đâu không. Biết đâu chừng anh sẽ tìm thấy họ và đưa họ về thì sao. Có khi tình hình cũng không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ đâu.”

Tôi dám chắc tôi không phải là người duy nhất đang ước gì bác Brendon có thể vừa bế cô

Harmony vừa cầm theo cái búa tạ.

Anh Nash nắm lấy vai ông anh trai và kéo anh ấy lại. “Anh sẽ không đi đâu mà không có em. Đây cũng là mẹ của em.”

“Anh sẽ để em đi theo ngay, nếu em có thể tự đi một mình. Nhưng em đâu thể tự mình đi qua bên đó. Như thế anh sẽ vừa phải canh chừng em, vừa phải đi tìm mẹ. Hãy ở lại đây. Giúp Kaylee và Sabine trông chừng mọi người. Đó là cách tốt nhất em có thể giúp.”

“Vớ vẩn!” Anh Nash lại quát âm lên.

“Suyt!” Sabine giật lấy gấu áo anh ấy. “Anh có im ngay đi không, hay là muốn cả lũ bị tóm hả.” Anh Nash toan mở miệng cãi lại thì đã bị chị ta giơ tay còn lại bịt lấy miệng. “Nếu anh hứa không gào ầm lên nữa, em sẽ đi cùng anh ấy và giúp tìm mẹ anh.”

“Không được!” Anh giằng tay ra khỏi tay Sabine. “Em tự đặt mình vào nguy hiểm như vậy càng không giúp gì được cho mẹ anh.” Và phải mất một giây sau khi thốt ra những lời đó, anh Nash mới chợt nhận ra là chúng cũng đang áp dụng với chính mình. “Thôi được. Anh hiểu ý em muốn nói rồi. Anh sẽ ở lại nếu em ở lại.” Khi Sabine gật đầu đồng ý, anh Nash quay sang hỏi ông anh trai. “Anh có chắc là một mình anh làm được không?”

Anh Tod gật đầu. “Anh ở bên này càng lâu, sẽ càng khó tìm ra họ. Nếu họ thực sự đã trốn thoát.”

Cầu trời hãy để cho họ trốn thoát... “Em sẽ đưa anh Nash và Sabine về nhà, rồi qua đó tìm anh.”

“Không được.” Anh Tod vẫn cương quyết lắc đầu. “Nghe anh, ở lại đây đi. Anh có thể sẽ tìm ra mẹ anh và bác em thật, nhưng chúng ta không hề biết lão Avari đang giam bố em ở đâu. Nếu em có chuyện gì thì ai sẽ là người đi tìm chú Aiden?”

“Chú ấy không có ở dưới tầng hầm đâu.” Sabine nói. “Thông tin của cô sai rồi.”

“Không thể nào.” Tôi hất hết tóc ra đằng sau, ước gì có mang theo một sợi dây chun để buộc tóc. “Các tà ma không thể nói dối.”

Chị ta nhún vai. “Vậy thì tà ma của cô đã *nhầm*.”

“Hắn không phải là tà ma *của* tôi.” Ira sẽ xé xác linh hồn của tôi, giống như lão Avari, ngay khi có được nó.

“Đối với em, hắn ta cũng giống như anh thôi.” Anh Nash giận giữ thốt lên. “Có điều hắn ta có được nụ hôn của em nhanh hơn anh nhiều.” Tôi há hốc mồm, nhìn anh trân trối. Ở bên cạnh, anh Tod đang nắm chặt hai tay lại, sẵn sàng nện cho cậu em trai một trận. Có vẻ như nói xong anh Nash cũng tự thấy là mình quá đáng nên đã vội giơ tay lên cầu hòa. “Anh xin lỗi. Anh đã quá lời.”

“Lời như thế mà em cũng thốt ra được à?” Anh Tod tức giận gầm lên.

“Cho rút lại lời anh vừa nói. Anh xin lỗi. Tại anh...” Anh Nash giờ tay lên ôm đầu đầy bất lực. “Anh đã không nghĩ được thông suốt. Lão Avari đã bắt mẹ anh.”

“Đâu phải chỉ mình mẹ anh. Cả bố em và bố chị Sophie cũng đang bị mắc kẹt bên đó mà.” Tất cả chúng tôi đều đang có chung một hoàn cảnh.

“Thôi chết.” Sabine giật mình chửi thề. “Ai là người sẽ báo cho cô ta biết tin đó đây?”

“Tôi tưởng trước giờ dọa dẫm người khác là sở trường của chị mà. Chẳng phải chị vẫn thích làm cho chị họ tôi sợ phát khiếp đấy thôi?”

Sabine nhún vai. “Cô ta không phải lúc nào cũng xấu. Hơn nữa sai khi cô ta dám mang theo kéo trong túi xách là tôi thấy nể cô ta phần nào rồi.”

Chắc chắn đó là một chiếc túi xách hàng hiệu. Và có thể là cả một cái kéo hàng hiệu.

Tôi thở dài chậm rãi, cho tới khi không còn tí không khí nào trong cơ thể. “Chị ấy là chị họ tôi. Để tôi nói.” Tôi nợ chị ấy điều đó.

“Ok, anh quay lại bên kia đây.” Anh Tod nói, và tôi ôm chặt lấy anh một lần nữa, trước khi anh vụt biến mất.

“Nếu ba mươi phút nữa mà anh chưa quay lại em sẽ qua đó tìm anh.” Tôi kiễng chân lên thì thầm vào tai anh. “Không còn ai ở đây có thể ngăn cản được em.”

Anh vòng tay ôm tôi và gật đầu. “Anh sẽ quay lại ngay.” Sau đó anh buông tôi ra và biến mất.

Tôi nắm lấy cái tay lạnh lẽo của Sabine và anh Nash rồi đưa ba người chúng tôi trở lại sân sau nhà mình, nơi tôi có thể chắc chắn là sẽ không hạ cánh vào đầu ai đó hoặc vật gì đó.

Styx sửa âm ỹ khi chúng tôi đi qua cửa và kể cả khi nhìn thấy tôi rồi cô nàng vẫn không chịu im, cho tới khi tôi bế nàng ấy lên và xoa đầu nựng. Sự căng thẳng trong căn nhà này càng lúc càng cao và Styx có thể cảm nhận được điều đó. Vì thế giờ nhìn thấy tôi vẫn chưa đủ để trấn an nó là tôi không sao.

Tôi nghe thấy tiếng điều khiển TV rơi cái cạch xuống bàn nước và tiếng bước chân chạy rầm rập từ phòng khách vào trong bếp.

“Thế nào?” Emma hỏi, trong khi Sophie và Luca háo hức đứng đằng sau chờ tin tức. Mắt ai nấy đều mở to đầy sợ sệt.

“Ok, thứ nhất, khi có ai đó đi vào nhà từ cửa sau, không một lời báo trước, đừng bao giờ nghĩ đó là người quen của mình.” Sabine đi thẳng vào trong bếp mở tủ lạnh. “Mà hãy nghĩ rằng đó là kẻ đang định đến lấy mạng mình và phải thủ ngay vũ khí để phòng vệ.” Nói rồi chị ta quay sang hỏi tôi. “Cái gậy bóng chày kia đâu rồi?”

“Tôi trả lại cho anh Nash rồi.” Nhưng có lẽ Sabine nói đúng. Có lẽ chúng tôi cũng nên tự trang bị cho bản thân, kể cả trong thế giới loài người.

“Bạn có tìm thấy bố cậu không?” Luca hỏi, lúc anh Nash lầm lũi đi vào trong phòng khách, còn tôi khóa trái cửa lại.

“Anh ấy bị làm sao thế?” Emma nhìn theo anh Nash hỏi. “Có chuyện gì xảy ra à?”

“Bố chị đâu?” Chị Sophie hỏi, lúc tôi mở tủ lấy hộp thịt xông khói ra bát cho Styx. Chị ấy lại hỏi lần nữa, và lần này giọng nhỏ hơn, như thể đã biết câu trả lời. “Kaylee, bố chị đâu?”

Tôi vặn vòi nước rửa chỗ máu khô trên tay bằng xà phòng. Sau đó ngẩng mặt lên nhìn chị ấy. “Bác ấy vẫn đang ở bên đó. Và theo như em được biết thì bác ấy không sao.”

“Theo như em được biết?” Chị Sophie sững người, lấp bắp nhắc lại lời của tôi. Trái tim tôi nhói đau thay cho chị ấy.

Luca hết nhìn tôi lại quay sang Sabine và anh Nash. “Rút cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“Lão Avari làm nổ tung một phần của tòa nhà!” Anh Nash ngồi xuống tay ghế sofa và giơ tay lên lau những giọt nước mắt giận dữ. “Trường bê tông đổ xuống người mẹ anh. Bố của Sophie đã đưa được mẹ anh ra ngoài, nhưng một mình chú ý không thể tự trở về bên này, vì thể cả hai đang bị kẹt lại bên đó.”

“Ôi...” Luca vòng tay ôm lấy Sophie, người đang nhìn chăm chăm xuống đất như thể vẫn chưa thực sự hiểu hết vấn đề. “Mẹ anh có sao không?”

“Chưa biết.” Sabine nói. Tôi quay lại và thấy chị ta đã kịp mở tủ lấy một túi Doritos bóc ra ăn rồi.

Mọi người trong phòng quay ra nhìn Sabine.

“Gì chứ?” Chị ta nhồm nhoàm nói. “Chúng ta không thể vác cái bụng rỗng mà đi cứu người được.”

“Vậy là bố tôi vẫn đang ở bên Cõi Âm?” Chị Sophie ngồi thụp xuống sàn bếp, hai tay ôm đầu gối. “Cô đã bỏ mặc bố tôi lại bên đó?”

Luca kéo chị ấy dậy, dắt ra ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

“Không.” Tôi lắc đầu từ chối lúc Sabine giơ gói bim bim ra mời. “Anh Tod đã quay lại tìm bác và cô.”

“Một mình?” Ánh mắt chị Sophie nhìn tôi đầy oán trách. “Chúng ta chỉ còn lại có ba bố mẹ.” Không tính bố mẹ của Luca, họ đang cách chúng tôi nửa vòng Trái Đất và không hề biết chuyện con trai mình là một người gọi hồn. “Vậy mà giờ cô có thể ngồi đây thản nhiên nói với mọi người rằng cả va người họ đang bị kẹt lại bên Cõi Âm và chỉ có một người quay lại tìm họ?”

“Bọn em cũng muốn đi, nhưng anh Tod nói càng nhiều người gặp nguy hiểm sẽ càng... nguy hiểm hơn. Và anh ấy nói đúng.” Tôi bình tĩnh giải thích. “Nếu tất cả bọn em đều quay lại và bị giết, thử hỏi còn ai để quay lại tìm và cứu họ?”

“Tìm họ là sao?” Chị Sophie hỏi. “Mấy người thậm chí còn không biết giờ họ đang ở đâu á? Mấy người đã để *lạc* bố tôi?”

“Chú ấy đã phải chạy trốn.” Sabine trả lời, tay vẫn không ngừng ăn. “Chú ấy buộc phải đưa cô Harmony rời khỏi đó trước khi khối băng tan rã và đám quái vật Cõi Âm xông vào xơi tái họ.”

Emma ngồi xuống cái ghế xoay trong bếp, ở đó cậu ấy có thể nhìn qua cả hai phòng một lúc. “Khiếp, sao chị tả gì nghe ghê thế.”

Sabine nhún vai. “Ghê vẫn là một từ quá nhẹ để nói về Cõi Âm.”

“Tôi sẽ tự đi tìm bố tôi.” Chị Sophie đứng bật dậy và giằng tay ra khỏi tay Luca lúc cậu ấy định nắm tay chị ấy và kéo lại. “Lần cuối cùng mọi người nhìn thấy bố tôi là ở đâu? Trong trại tâm thần đó hả?”

“Ừ.” Sabine gật đầu.

“Không được!” Tôi trừng mắt cảnh cáo cô nàng *mara*, sau đó quay sang điệu giọng khuyên nhủ chị Sophie. “Bác ấy không còn ở đây nữa đâu. Giờ chắc bác ấy đang tìm cách tránh xa khỏi tòa nhà đó, càng nhanh càng tốt.”

Chị Sophie nhúu mày. “Thế thì anh Tod làm thế nào mà tìm được họ?”

“Anh ấy cũng chưa biết.” Anh Nash trả lời. Tôi rất muốn phản bác lại nhưng không thể. Bởi nếu tôi nói là có tức là đang nói dối. “Bố em đang *bỏ trốn*, và nếu làm đúng cách, anh Tod sẽ không thể tìm thấy. Cả em cũng vậy.”

“Anh cứ đợi mà xem.”

Luca đứng dậy chặn cô bạn gái lại. “Sophie. Khoan đã. Anh phải làm gì để thuyết phục em ở lại?”

“Đừng phí công vô ích. Không ai có thể ngăn được em đâu.”

“Thế thì anh sẽ đi cùng em.” Luca gật đầu đầy quyết tâm.

“Chị ấy sẽ chẳng đi đâu hết.” Tôi nói. “Sabine, nói giúp tôi một câu đi.”

Sabine nhún vai, cầm túi khoai tây chiên đi ra phòng khách, sau đó đứng trước mặt Sophie đồng dục tuyên bố. “Cô sẽ không đi đâu hết. Cô mà đi tôi sẽ qua đó lôi cổ cô về đây và còng tay cô lại. Nếu cần tôi sẵn sàng sử dụng đến cả dây xích.” Chị ta gấp mép túi khoai tây lại. “*Làm ơn* hãy cho tôi một lý do để mua dây xích nhé.”

“Nên nhớ là cô đang bị gãy một tay.”

Sabine nhún vai. “Một cái tay của tôi vẫn còn hơn hai cái tay của cô nhiều.”

Chị Sophie không có vẻ gì là chịu thua. “Tôi *thách* cô dám cản tôi đấy.”

“Ôi giờ ơi, đừng có thách chị ta.” Emma nói với ra từ trong bếp.

“Sophie, em nghĩ kỹ lại đi.” Anh Nash lên tiếng. “Anh cũng muốn đi lắm chứ. Tất cả mọi người đều muốn. Nhưng nếu bố em có mặt ở đây, bố em sẽ nói gì? Liệu bố em có đồng ý cho em đâm đầu vào chỗ nguy hiểm như thế không?”

Đáp lại, chị ấy chỉ đảo tròn hai mắt nói. “Vấn đề là bố em đang không có ở đây.” Sabine bắt đầu nổi cáu.

“Không, vấn đề là nếu tôi để cô đi qua bên đó, lúc bố cô quay lại, và chú ấy sẽ quay lại, chắc chắn tôi sẽ bị quở trách vì tội không chịu canh chừng cô cẩn thận.”

“Không, bố tôi...” Chị Sophie chưa kịp nói hết câu thì đã bị Sabine chặn họng.

“Hãy chấp nhận sự thật đi Sophie. Vấn đề duy nhất của cô là có quá nhiều người quan tâm tới cô.”

Chị họ tôi chớp mắt ngạc nhiên. “Chị đang nói cái quái quỷ gì thế?”

Sabine bước tới, đôi mắt đen ánh lên sự giận giữ. Nhưng tôi có cảm giác đằng sau sự gay gắt đó ẩn chứa một thứ cảm xúc khác mà Sabine không muốn để mọi người nhìn thấy. “Tôi đang nói về căn phòng này này. Căn phòng chứa đầy những người thương yêu và quan tâm đến cô, không muốn nhìn cô đâm đầu vào chỗ chết. Còn bố cô nữa, một người yêu thương con cái hơn chính bản thân mình như thế liệu có sống nổi nếu mất đi cô không?” Sabine thấy túi khoai tây chién vào tay tôi và theo phản xạ tôi cũng giơ tay ra bắt. “Cô biết là tôi từng có sáu người chị gái đúng không?”

“Tôi không...” Chị Sophie bối rối lắc đầu. “Cô cũng có gia đình à?”

“Từng có. Tôi là một *mara* – đứa con gái thứ bảy của một người mẹ cũng là con gái thứ bảy trong nhà. Đồng nghĩa với việc tôi cũng từng có bố mẹ và sáu người chị gái. Chắc hẳn họ phải thích trẻ con lắm mới có thể sinh liên tục bảy đứa con như thế. Họ yêu trẻ con, nhưng họ không cần tôi. Họ bỏ tôi lại trên bậc thềm của nhà thờ, trong một cái ghế dành cho trẻ con, khi tôi mới chỉ biết bò. Vì thế giờ tôi trở thành một đứa trẻ không gia đình, không người thân. Đây là tất cả những gì tôi có.” Chị ta giang rộng hai tay về phía chúng tôi. “Tôi, cô và mọi người ở đây đều đang ngồi chung trên một chiếc thuyền. Chúng ta cần phải sát cánh bên nhau, tương trợ cho nhau, dù thích hay không thích. Bố cô là người giám hộ của tôi vì thế giờ cô cũng giống như em gái của tôi. Cô em gái duy nhất mà tôi đang có và sẽ có. Tôi sẽ không làm gì để phá hỏng điều đó. Tôi sẽ không bỏ mặc cô như gia đình tôi đã bỏ mặc tôi. Tôi sẽ không để cho ai làm tổn thương đến cô và càng không cho phép cô tự làm tổn thương mình. Vì thế hãy ngồi xuống và dùng cái đầu để suy nghĩ, chứ đừng dùng cái mồm, bởi giờ mọi người đang cần dùng tới cái đầu của cô.”

“Đầu của tôi?” Không phải chỉ có mình chị Sophie mà tất cả chúng tôi đều trở mắt nhìn Sabine ngạc nhiên.

“Cô hiểu bố cô hơn ai hết.” Cô nàng *mara* giải thích. “Hơn bất kỳ ai, cô hiểu cách suy nghĩ và

hành động của bố cô. Nơi bố cô có thể đi. Khi chúng ta quay trở lại bên đó, chúng ta sẽ đi cùng nhau và cô sẽ là người nói cho mọi người biết nên đi tìm ở đâu. Hiểu chưa?”

Chị Sophie mở miệng nhưng không lời nào được thốt ra. Cuối cùng chị ấy gật đầu và ngồi xuống ghế.

Trong lúc Luca và chị ấy thảo luận xem bố chị ấy có thể đã đi đâu, tôi đi vào trong bếp pha cà phê, một phần là để cho tay có gì đó để làm, một phần là vì tôi thích uống cà phê, và một phần là vì tôi biết tối nay sẽ là một buổi tối dài.

“Tình hình xấu đến mức nào hả cậu?” Emma hỏi lúc tôi mở vòi lấy nước vào ấm. “Mặc dù mấy tháng qua chúng ta vẫn luôn trong tình trạng khẩn cấp thật nhưng sao hôm nay mình cứ có cảm giác tình hình nghiêm trọng hơn rất nhiều. Hay là tại mình cả nghĩ quá?”

Tôi tắt vòi nước và đổ nước vào bình pha cà phê. “Không phải mình cậu nghĩ như vậy đâu.” Mấy tháng qua lão Avari đã lấy đi nhiều thứ của chúng tôi. Bạn bè, người thân và cả những cơ hội chúng tôi không bao giờ có lại được. Lão ta đã lấy đi sự ngây thơ của chị Sophie, các cảm xúc của anh Nash, gia đình và mẹ nuôi của Sabine. Lão ta cũng góp phần vào cái chết của Emma và Lydia. Nhưng chúng tôi vẫn vững vàng vượt qua được tất cả những đau thương và mất mát ấy bởi chúng tôi nhận được tình yêu, sự ủng hộ và động viên của bố mẹ.

Giờ họ không còn ở bên cạnh chúng tôi nữa. Chúng tôi phải học cách tự lo cho bản thân và gia đình của mình. Bố mẹ đang rất cần chúng tôi.

Cục diện trận đấu đã thay đổi. Thứ chúng tôi sắp mất đi còn quý giá hơn cả mạng sống của mình.

“Thế kế hoạch của cậu là gì?” Emma hỏi lúc tôi đổ cà phê vào trong bình lọc.

“Tìm và đưa họ trở về.”

“Bằng cách nào?”

“Mình không biết.” Đó là cái câu mà tôi sợ phải thốt ra nhất hiện giờ. “Đoán mò cộng thêm một chút may mắn chăng? Mình không biết phải làm thế nào nhưng bằng mọi giá mình phải làm được.” Tôi hạ quyết tâm. “Và làm thật nhanh.”

Tôi vừa bấm nút khởi động thì nghe thấy tiếng ai đó ré lên trong phòng khách, ngẩng lên đã thấy anh Tod đang đứng lù lù trước cái TV. Theo phản xạ, tay tôi cũng đã kịp chạm vào cái cán dao trên nóc lò vi sóng.

Tôi buông con dao ra khi anh Tod quay đầu về phía tôi, mặt buồn rười rượi, và tôi biết anh không có câu trả lời mà tôi cần.

“Anh có tìm thấy họ không?”

“Còn bố em thì sao?”

“Đám quái vật có đang truy lùng họ không? Có dấu vết gì của máu không?”

Emma và tôi vẫn đứng im ở cửa phòng bếp trong tiếng nhao nhao của mọi người trong phòng khách.

Anh Tod ngồi xuống cuối bàn. “Anh không tìm thấy họ, nhưng anh nghĩ đó là tín hiệu tốt.”

“Như thế mà anh bảo là tốt à?” Chị Sophie giãy nảy lên. “Họ vẫn đang mất tích mà!”

“Không tìm thấy họ còn tốt hơn nhiều việc tìm thấy một đồng xương hoặc một vũng máu.” Sabine thủng thẳng đáp.

Chị Sophie bật khóc, và Luca trừng mắt nhìn cô nàng *mara*, nhưng chị ta thậm chí còn chẳng buồn để ý tới cậu ấy.

“Anh không định diễn giải như thế, nhưng đúng là như vậy.” Anh Tod nói. “Anh đã đi qua đi lại giữa hai thế giới và tìm kiếm khắp nơi quanh tòa nhà, bởi như thế an toàn hơn là đi lang thang bên Cõi Âm. Mới đầu trông tình hình có vẻ xấu, nhất là khi anh thấy đám quái vật bầu thành từng nhóm với nhau. Mỗi sau khi chúng bỏ đi rồi anh mới dám tới gần và xem chúng vừa nhìn cái gì. Hóa ra chúng bu lại quanh mấy giọt máu rơi trên đất. Chỉ vài giọt thôi. Chúng cũng đang truy lùng mẹ anh và chú Brendon nhưng chưa tìm thấy.”

“Nhưng sớm muộn gì chúng cũng tìm ra thôi.” Anh Nash nói, và Sabine nắm lấy tay anh.

“Ừ, anh cũng sợ là thế.” Anh Tod thờ dãi cái thượt. “Trừ phi chúng ta tìm ra họ trước. Nhưng tin tốt là vết máu đã ngừng chảy. Nơi cuối cùng anh thấy đám quái vật tụ tập là quanh một miếng vải nhỏ. Trông giống như được xé ra từ gấu áo của bố Sophie.” Anh liếc về phía chị Sophie, người vẫn đang nước mắt lưng tròng. “Chắc là chú ấy dùng để băng vết thương cho mẹ anh. Vì không còn dấu máu để lần theo nên anh cũng không biết phải tìm họ ở đâu nữa.”

“Ok, vậy là tốt rồi.” Tôi bước tới ngồi xuống bên cạnh anh, lúc anh chìa tay ra về phía tôi. “Giờ chúng ta sẽ thay phiên nhau qua bên đó tìm. Em, anh Tod và Sabine.” Bởi vì chúng tôi là ba người duy nhất có thể đi qua Cõi Âm một cách an toàn, nếu cần thận.

“Tôi cũng đi nữa.” Chị Sophie xung phong. Và trước khi mọi người kịp lên tiếng phản đối, chị ấy vội nói ngay. “Không phải đi một mình. Tôi không ngu đến thế đâu. Với cả, tôi cũng chưa muốn chết.” Chị ấy dịu giọng nói tiếp. “Tôi cũng có thể tự đi qua bên đó và tự quay trở về mà. Chẳng có lý do tôi không thể đi cùng với một trong ba người. Biết đâu tôi lại giúp được gì đấy.” Chắc hẳn ánh mắt của chúng tôi nhìn chị ấy trông đầy hoài nghi nên chị Sophie khó chịu ra mặt. “Bốn mắt vẫn tốt hơn hai mà, đúng không?”

Chị ấy từng nói điều ngược lại với Chelsea Simms suốt hai năm trời, cho tới khi bố mẹ cậu ấy chấp nhận cho đeo kính áp tròng. Nhưng sao cũng được. Tôi thích Sophie phiên bản 2.0 hơn nhiều.

“Thôi được.” Tôi đành gật đầu đồng ý và nhận được một nụ cười cảm ơn méo xệch của chị ấy. “Chị có thể đi với em, nhưng trước tiên chị phải học cách khống chế tiếng hét của mình. Không nhất thiết lúc nào cũng phải phát hết công suất đâu.” Nói xong tôi mới sực nhớ ra cô Harmony không có ở đây để hướng dẫn cho chị Sophie như đã từng dạy tôi. Và tôi cũng không dám chắc mình sẽ là một người thầy giỏi.

“Hoặc không thì đi với tôi.” Sabin nói. “Nhưng chỉ cần cô nói hay làm điều gì ngu ngốc khiến một trong hai chúng ta gặp nguy hiểm, tôi sẽ lôi cổ cô về ngay bên này.”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.” Sự biết ơn của chị Sophie với Sabine giảm xuống chỉ còn một nửa so với tôi.

Sau đó, trong lúc Emma gọi đồ ăn cho mọi người, Sabine xung phong đi qua Cõi Âm tìm người, còn tôi cố gắng dạy cho chị Sophie những gì mình biết về tiếng thét của *bean sidhe* – thứ duy nhất chị ấy thừa kế được từ bố mình.

Hóa ra miệng lưỡi chị ấy cũng có ích hơn là tôi tưởng.

Chương 15

Ca trực của Sabine lâu hơn bình thường, bởi chị ta không thể tàng hình hay di chuyển trong nháy mắt từ chỗ này sang chỗ khác, như anh Tod và tôi. Chị ta không những phải tự lái xe đến bệnh viện để tiếp tục công cuộc tìm kiếm của anh Tod, mà còn phải nhìn trước nhìn sau để không ai phát hiện ra chị ta lúc chị ta đi qua Cõi Âm.

Tới tận lúc người ta giao đồ ăn đến nhà vẫn không thấy bóng dáng Sabine đâu. Buổi học của chị Sophie và tôi tạm ngừng lại để cho chị ấy ăn tối.

Tôi để chị ấy ngồi ăn cùng Luca và Emma trong bếp sau đó đi ra sau nhà tìm anh em nhà Hudson.

Đang đi được đến nửa hành lang thì tôi nghe thấy có tiếng nói chuyện trong phòng tôi, một người hỏi, một người trả lời. Tôi vội nín thở để nghe rõ hơn, mặc dù biết rằng mình không nên nghe trộm như thế này. Tôi rất mừng vì đây là lần đầu tiên kể từ khi anh Nash và tôi chia tay, anh em nhà họ chịu đứng chung trong cùng một phòng mà không cãi nhau.

Đây là giây phút tôi vẫn luôn mong ước bấy lâu nay. Vì thế tôi không thể không lắng nghe, dù chỉ là một phần của câu chuyện.

“Nói thật đi anh Tod. Anh có nghĩ là mẹ còn sống không?” Giọng anh Nash đầy căng thẳng. Anh ấy đang rất lo lắng.

“Anh nghĩ là còn. Anh nghĩ chú Brendon sẽ làm mọi thứ để bảo vệ mẹ.”

“Chú ấy cũng chỉ có một mình thôi mà.”

“Ừ, nhưng chú ấy là một người đàn ông thông minh và cao lớn. Chú ấy đã sống hơn một thế kỷ rồi và có thừa kinh nghiệm để tồn tại ở một nơi như Cõi Âm. Chú ấy sẽ làm tất cả những gì có thể đưa mẹ chúng ta trở về.” Anh Tod ngừng lại, và tôi hình dung ra cái nhún vai quen thuộc của anh, mặc dù chẳng thể nhìn thấy gì qua cánh cửa khép hờ. “Hơn nữa, nếu mẹ có chuyện gì, hoặc nếu một trong hai người có chuyện gì, chắc chắn lão Avari sẽ muốn chúng ta biết. Lão ấy muốn tận hưởng nỗi thống khổ của chúng ta.”

“Chỉ riêng việc không biết họ ở đâu và có làm sao không cũng đủ khiến chúng ta vật vờ lắm rồi.”

“Nhưng không giống như khi biết là họ đã chết. Không biết tức là vẫn còn chỗ cho hy vọng, mà lão Avari lại không thể làm gì với sự lo lắng và hy vọng. Lão ta chỉ có thể hút năng lượng từ những nỗi đau đón thực sự.”

Tôi xích lại gần hơn cho tới khi nhìn thấy anh Nash qua khe cửa. Anh ấy đang ngồi ở cuối giường Emma, hai tay chống cằm.

“Có khi họ đã chết rồi mà lão ta không biết.” Anh liếc mắt nhìn theo bước chân của anh Tod, người đang đi đi lại lại quanh phòng như để đốt cháy năng lượng dư thừa trong mình. Năng lượng của sự lo lắng và giận dữ. “Có khi một con quái vật nào đó đã giết và ăn thịt họ mà lão Avari không biết để nói với chúng ta.”

Anh Tod dừng lại ngồi xuống mép bàn học của tôi. “Anh nghĩ giờ không phải là lúc đưa ra giả thiết về những điều lão Avari không biết.”

“Lão ta không biết điều chúng ta dám làm để cứu mẹ.”

“Tất nhiên là lão ấy biết. Lão ấy biết chúng ta sẵn sàng nhảy vào lửa để cứu mẹ. Cũng giống như Kaylee và Sophie sẵn sàng làm mọi thứ để cứu bố họ. Đó chính là điều lão Avari đang hy vọng.”

“Lão ta muốn dùng bố mẹ để ép chúng ta.”

“Đúng vậy.” Anh Tod gật đầu. “Bất cứ lúc nào có cơ hội.”

“Anh có nghĩ là lão ấy đã tìm thấy họ không?”

“Không.” Anh Tod trả lời không một chút do dự. “Nhưng lão ấy cũng đang mong mỏi tìm ra họ không kém gì chúng ta.”

Anh Nash thở ra chậm rãi. “Anh nghĩ lão ta sẽ làm gì nếu bắt được họ?”

“Có quá nhiều khả năng để có thể đoán.”

Anh Tod hoàn toàn có thể đoán nhưng việc liệt kê ra các cách bố mẹ mình có thể bị giết hoặc bị tra tấn sẽ chẳng ích gì, trái lại chỉ càng khiến cho mọi chuyện tồi tệ hơn mà thôi.

“Anh có nghĩ là lão ấy sẽ giết họ không?”

“Có thể.”

“Hoặc tệ hơn?”

“Có thể.”

Anh Nash im lặng một lúc lâu, sau đó ngược mắt nhìn lên, mặt đầy đau đớn. “Chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại mẹ nữa. Anh hiểu điều đó đúng không? Mẹ đi rồi. Mẹ đã chết, hoặc đang ước có thể chết đi, và mẹ sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.”

Anh Tod nhồm dây khỏi bàn và bước tới ngồi xuống cạnh cậu em trai trên giường của Emma. “Anh sẽ không để điều đó xảy ra.”

Anh Nash bật cười đau khổ tỏ vẻ không tin. “Em biết anh vẫn nghĩ mình có thể làm mọi thứ, nhờ vào những siêu năng lực của thần chết. Nhưng cái đó chỉ lòe được người khác lần đầu tiên thôi, còn bây giờ sau gần ba năm, sự thần bí ấy cũng đã hết. Chúng ta đều hiểu rằng thần chết

không cứu người, họ lấy đi mạng người. Hơn nữa, nếu mẹ chết bên Cõi Âm, anh sẽ chẳng thể làm gì được.” Anh Nash đứng dậy, đi giật lù ra cửa, và tôi cuống cuống né ngược sang một bên. “Em hiểu sự cố gắng của anh nhưng giờ em không còn bé nữa, không cần anh phải bao bọc. Sự thật là nếu lão Avari muốn mẹ chết, chúng ta sẽ không thể làm gì để ngăn lão ý. Nhất là anh. Nói anh đừng buồn nhưng anh thậm chí còn không cứu được Kaylee, mà đây là cô ấy còn đang ở trong thế giới loài người. Trong chính khu vực *của anh*.”

Cổ họng tôi nghẹn lại, và tôi đẩy cửa bước vào phòng. “Thức ăn đến rồi.”

Anh Nash giật mình quay lại, tròn mắt ngạc nhiên, trong khi anh Tod tỏ ra bình thản như thể đã biết việc tôi đứng ngoài đó nghe lén ngay từ đầu. Anh chăm chú nhìn tôi, và tôi hiểu rằng anh đang tìm kiếm một câu trả lời. Xem liệu tôi có đồng ý với điều anh Nash vừa nói hay không. Liệu tôi có nghĩ rằng anh đã làm tôi thất vọng khi không cứu được tôi hay không.

“Sabine vẫn chưa về.” Tôi nói. “Anh có thể qua bên đó xem thử tình hình được không?”

Anh Tod miễn cưỡng gật đầu, sau đó đứng dậy, luồn một tay ra sau gáy, kéo tôi lại hôn tạm biệt. Một nụ hôn chứa đầy mùi vị của sự buồn phiền. “Anh sẽ quay lại ngay.” Nói rồi anh vụt biến mất.

Sau khi anh ấy đi khỏi, tôi đóng cửa lại và đứng dựa lưng vào cửa. Lòng mày anh Nash nhướn lên. “Em đang làm gì đấy?”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

“Anh tưởng đó là câu của anh mới đúng.”

“Em ước gì anh có thể tin anh ấy như em tin anh ấy.” Tôi bước tới ngồi xuống mép bàn học, nơi anh Tod vừa ngồi lúc nãy. “Anh có biết anh ấy chỉ mong được một lần nhìn vào anh và không thấy sự coi thường hay nghi hoặc trong mắt anh không?”

“Em nói nghiêm túc đấy à? Anh chịu nói chuyện trở lại với anh ta là may cho anh ta lắm rồi, nhất là sau những gì hai người đã làm sau lưng anh. Thử hỏi làm sao anh có thể tin một người như thế?”

Xem ra chúng tôi sẽ không bao giờ có thể bù đắp lại vết thương lòng đã gây ra cho anh ấy. “Nhưng anh tin em đúng không?”

Anh Nash ngồi xuống giường của tôi và im lặng suy nghĩ một lúc lâu. “Đúng, anh tin em.”

“Tại sao?”

“Anh không biết.” Anh nhún vai. “Chúng ta đã ở bên nhau quá lâu...”

“Sáu tháng. Chúng ta mới chỉ ở bên nhau được sáu tháng và một phần tư quãng thời gian đó em bị phạt cấm túc ở nhà.” Vì cả hai chúng tôi đều không cần ngủ nên khoảng thời gian tôi ở bên anh Tod một tháng rưỡi qua còn nhiều hơn khoảng thời gian tôi dành cho anh Nash suốt nửa năm trời yêu nhau. “Còn anh và anh Tod là anh em trong cùng một nhà suốt mười mấy năm trời. Tại sao anh lại tin em mà không phải là anh ấy? Trong khi *em* mới chính là người

phải chịu trách nhiệm cho mọi điều anh trách anh ấy. *Em* đã hôn *anh ấy*, anh Nash ạ. Là em, chứ không phải anh ấy.”

“Anh biết. Nhưng...” Anh thở dài chán nản. “Anh hiểu tại sao em lại làm như vậy. Anh đã phá hỏng mọi chuyện giữa anh và em. Giờ nghĩ lại anh còn thấy ngạc nhiên sao em không đá anh sớm hơn...”

“Em không...”

Anh giơ một tay lên. “Anh biết. Để anh nói hết đã. Ý anh là chính anh đã đẩy em về phía anh ta, vì thế anh không thể trách em. Nhưng anh chưa bao giờ đẩy *anh ta* về phía *em*. Mà là tự anh ấy chủ động theo đuổi em.”

“Không phải.” Tôi lắc đầu giải thích. “Anh hiểu lầm anh ấy rồi. Anh ấy không làm gì hết. Nếu ngày hôm ấy em không hôn anh ấy, có lẽ anh ấy sẽ vẫn lặng lẽ theo dõi em từ bên cạnh, và chôn chặt mọi tình cảm của mình ở trong lòng, bởi vì anh là em trai anh ấy. Bởi vì anh ấy quan tâm tới cảm xúc của anh. Bởi vì anh ấy muốn bảo vệ anh...”

“Em quá ngây thơ rồi, Kay.” Sự giận giữ thoáng vụt qua mắt anh, mặc dù tôi có thể thấy là anh đã rất cố gắng kiềm chế nó. Và tôi rất cảm kích anh vì điều đó. “Anh xin lỗi, nhưng em vẫn còn nhìn đời màu hồng lắm, Kay ạ. Đừng nghĩ chỉ vì em có một trái tim bằng vàng mà tất cả mọi người cũng như vậy...”

“Trái tim của em không phải bằng vàng.” Dạo gần đây tôi có cảm giác như nó làm bằng thép thì đúng hơn. Bởi nó không còn đập thường xuyên như trước và nhiều lúc thật lạnh lẽo và cô độc.

“Có đấy. Em không hiểu được rằng anh Tod sẵn sàng làm mọi thứ vì em bởi vì anh ấy yêu em, nhưng với người khác thì anh ấy sẽ không như thế.”

“Anh sai rồi. Anh ấy không hoàn hảo, trên đời này chẳng có ai hoàn hảo hết, nhưng anh ấy sẵn sàng làm mọi thứ vì người thân của mình. Và anh là một trong số đó.”

“À đúng rồi. Suýt nữa thì anh quên, cướp bạn gái của em trai mình là cách tốt nhất để làm tăng tình cảm anh em.” Anh Nash nói. Tôi mở miệng định phản đối nhưng đã bị anh giơ tay lên chặn lại. “Anh biết. Anh cần phải dẹp quá khứ sang một bên và bỏ qua chuyện đó. Anh cũng đang rất cố gắng để quên nó. Và *anh* đang dần quên được *em*. Nhưng anh ấy là anh ruột anh. Bọn anh cùng một bố mẹ sinh ra. Cùng chung một dòng máu. Anh ấy sẵn sàng *chết* để không phải lấy đi linh hồn của em, vậy mà anh ấy không thể đẩy em ra khi em hôn anh ấy. Qua đó có thể thấy anh có ý nghĩa như thế nào với anh ấy.”

Tôi chậm chậm thở ra và ngồi xuống cái ghế cạnh bàn học, một chân chống xuống sàn không để nó xoay. *Đừng nói, Kaylee.* Đây không phải là chuyện của tôi. Và tôi thậm chí còn không ý thức được là mình đã buột miệng nói ra, cho tới khi nghe thấy những lời đó. “Anh đã chết, Nash ạ.”

Anh nghiêng đầu như thể nghe không rõ lời tôi vừa nói. “Cái gì cơ?”

“Anh đã chết, năm anh 16 tuổi. Trong một vụ tai nạn ô tô. Xe anh đâm thẳng vào đầu xe tải, do lái xe say rượu quên bật đèn xe. Khi đó tim anh đã ngừng đập. Anh đã không còn thở nữa.

Em biết có thể anh không nhớ được tất cả những chuyện đó nhưng em nghĩ ít nhất anh cũng nhớ được một phần nào đó.”

“Em đang đùa đấy à? Đó là lý do vì sao anh Tod chết. Còn anh chỉ bị gãy vài cái xương sườn thôi nhưng không sao. Đây này, em nhìn xem.” Anh giang hai tay ra chứng minh cho tôi thấy là anh nói đúng còn tôi nói sai. Nhưng tôi chỉ lặng im để anh có thêm thời gian suy nghĩ. “Không đâu.” Anh lắc đầu thật mạnh. “Kay, không đâu. Anh Tod đã chết. Còn anh và mẹ anh chỉ suýt chết thôi. Là lỗi tại anh, bởi vì anh đã lên ra khỏi nhà khi đang bị phạt cấm túc. Anh đã uống rượu vì thế anh gọi anh Tod đến đón. Nếu không phải vì anh và bữa tiệc ngu ngốc kia, anh Tod đã không có mặt trên đoạn đường ấy. Nhưng anh ấy sẽ vẫn phải chết, bởi vì số của anh ấy đã tận. Tên anh ấy có trong danh sách của thần chết.”

“Không, anh mới là người có tên trong danh sách. Và anh đã chết. Hôm đó cho dù bạn anh hay anh Tod lái xe thì anh cũng sẽ vẫn chết. Nhưng may cho anh là người lái xe hôm đó là anh Tod. Anh ấy đã có mặt lúc anh chết và anh ấy đã có mặt lúc ông Levi xuất hiện để lấy đi linh hồn của anh.”

“Không phải.” Anh Nash nhìn chằm chằm vào đôi tay đang buông thõng trên đùi. “Không phải như thế. Không phải, không phải, không phải...”

“Anh có biết tiêu chí để trở thành thần chết là gì không, anh Nash?” Thay vì nhìn tôi, anh ấy vẫn chỉ cúi gằm mặt, tìm kiếm sự thật trong đôi bàn tay trống trơn của mình. “Là sự hy sinh. Để được chọn làm thần chết, một người phải sẵn sàng hoán đổi ngày chết của mình cho người khác, mà không hề hay biết gì về sự tồn tại của cái gọi là cuộc đời sau khi chết.”

“Điều em vừa nói là thật à?” Các vòng xoáy màu xanh và nâu cuộn tròn lấy nhau, chuyển động nhanh đến nỗi tôi không tài nào nhìn ra đó là thứ cảm xúc gì. “Câu chuyện này là thật sao? Ý em nói anh Tod thật sự đã...?”

“Em chỉ muốn nói sau khi anh chết, anh trai anh đã gào thét bắt thần chết hiện hình. Anh ấy đã đề nghị thế chỗ cho anh. Được chết trước khi thời gian của anh kết thúc, để anh có thể sống. Để anh có thể tiếp tục làm những điều anh muốn.”

“Là lỗi của anh...” Anh Nash nhắm chặt mắt lại và tôi không còn nhìn thấy các vòng xoáy của sự hối hận đang xoay tròn trong mắt anh. “Suốt thời gian qua anh đã liên tục nói với bản thân rằng đó không phải là lỗi của anh, bởi vì số phận đã an bài bắt anh ấy phải chết ngày hôm đó. Nhưng hóa ra là lỗi của anh thật. Chính anh đã hại chết anh ấy.”

“Không, anh không hại chết ai cả. Đó là sự lựa chọn của anh Tod, và em dám đem linh hồn của mình ra để cược rằng nếu có thể chọn lại anh ấy sẽ vẫn làm như vậy.”

Anh Nash mở choàng mắt ra và lần này cảm xúc của anh đã rõ ràng, sự đau đớn. “Tại sao anh ấy không nói gì với anh?”

“Bởi vì anh ấy không muốn anh phải sống trong dằn vặt và tự trách bản thân. Đó chính là lý do tại sao anh ấy bắt mẹ anh và em phải hứa không được nói cho anh biết.” Và tôi vừa phá vỡ lời hứa đó.

“Mẹ anh cũng biết?”

Tôi gật đầu. “Cô ấy biết ngay sau đó. Còn em mới chỉ phát hiện ra hồi tháng trước.”

Mặt anh Nash trông đầy đau khổ. Hỗn loạn. Và gần như... suy sụp. “Tại sao em lại nói với anh, nếu anh ấy đã không muốn cho anh biết?”

“Đáng ra em không nên làm như vậy. Em cũng không chủ định nói ra. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em phá vỡ lời hứa với anh ấy.” Anh Tod không đáng phải có một cô bạn gái không biết giữ lời. “Nhưng anh cần phải biết anh ấy quan tâm đến anh nhiều đến thế nào. Cả hai bọn em đều quan tâm tới anh. Anh ấy chưa bao giờ nghĩ tới chuyện xen vào giữa anh và em, mặc dù có rất nhiều cơ hội.” Sabine thậm chí đã từng thuyết phục anh Tod hợp tác với chị ta để chia rẽ chúng tôi nhưng anh ấy đã từ chối. “Bởi vì anh ấy không muốn làm tổn thương đến anh.”

Trong gần một phút sau đó, anh Nash chỉ ngồi lặng người ở cuối giường, mắt nhìn chăm chăm xuống tấm thảm trải sàn. Chắc hẳn tim anh ấy đang đập rất nhanh và mạnh, bởi tôi có thể nhìn thấy mạch máu ở cổ anh nổi lên cuồn cuộn. Sau đó anh ngược mắt lên nhìn tôi. “Đáng ra người chết là anh... Đáng ra anh Tod vẫn đang sống.”

“Anh đừng nghĩ như vậy. Không có gì gọi là “đáng ra” cả.” Tôi động viên anh Nash. “Chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Và đó là lựa chọn của anh Tod. Là điều anh ấy muốn làm cho anh.”

“Nhưng anh ấy đã không thể tốt nghiệp. Anh ấy đã không thể học Đại học. Thậm chí anh ấy còn chưa kịp trở thành học sinh năm cuối trung học. Anh ấy đã hy sinh tất cả để nhường cho anh. Vậy mà anh đã làm gì với sự hy sinh đó?”

Trái tim tôi quặn đau thay cho anh. “Anh Nash, đừng...”

“Anh đã lãng phí nó. Anh trai anh đã dùng mạng sống của mình để đổi lấy tương lai cho anh. Vậy mà anh đã vứt bỏ nó, như thể nó chẳng đáng giá gì hết, trong khi sự thật là... nó đáng giá hơn tất cả mọi thứ trên đời.”

“Không phải là anh đã lãng phí nó. Anh...”

“Anh đã lãng phí nó.” Anh Nash lắc đầu chậm rãi, mắt nhìn xa xăm. “Suốt thời gian qua anh vẫn luôn mong rằng anh ấy có thể rời khỏi đây. Anh đã cho rằng anh ấy nhận công việc thần chết bởi vì anh ấy vẫn chưa sẵn sàng rời bỏ trần thế. Anh đã cho rằng việc anh ấy vẫn quanh quẩn ở đây là bởi vì anh ấy ghét anh, ghen tỵ với cuộc đời anh, và muốn lấy đi mọi thứ của anh.”

Và tôi là một trong số đó. Anh ấy không nói ra, nhưng cả ai chúng tôi đều hiểu.

“Nhưng sự thật là...” Anh Nash ngừng lại. “Anh... Anh thực sự không biết phải làm gì với những điều em vừa kể, Kaylee ạ. Anh không biết nên tiếp nhận nó như thế nào nữa. Hóa ra người đáng ra phải chết là anh. Anh có cảm giác cuộc đời anh hai năm rưỡi qua là một lời nói dối.”

“Không, cuộc đời anh không phải và chưa bao giờ là một lời nói dối. Cuộc đời anh là một cơ hội. Một món quà. Cũng giống như cuộc đời em. Đó là điểm chung giữa hai chúng ta, anh Nash ạ. Chúng ta đã có một cơ hội thứ hai.” Thực ra bây giờ đang là cơ hội thứ ba của tôi, có điều... tôi đã chết.

Tôi hít một hơi thật sâu, mặc dù không cần thiết, để chuẩn bị nói ra cái điều tôi đã muốn nói với anh hơn một tháng nay. Tôi đã tưởng tượng ra giây phút này hàng triệu triệu lần, vậy mà... khi thời khắc ấy đến, đột nhiên tôi lại thấy chùn bước. Tôi không chắc liệu mình có quyền nói ra những lời sắp nói hay không. Nhưng vẫn cần phải có ai đó nói cho anh ấy hiểu. “Em không muốn gây thêm áp lực cho anh gì đâu, nhưng nếu anh hỏi em, cơ hội thứ hai luôn đi kèm với trách nhiệm.” Đó là quan niệm riêng của tôi về cơ hội thứ hai. “Trách nhiệm với khoảng thời gian được kéo dài thêm cho cuộc đời anh. Trách nhiệm tận hưởng và sống thật hạnh phúc bên cạnh những người anh yêu thương. Và nhất là trách nhiệm phải kiên cường sống và sống lâu hơn tất cả những người khác, bởi vì anh nợ anh trai anh điều đó, cũng như em đã nợ mẹ em. Chúng ta phải sống làm sao để cái chết của họ không trở thành vô nghĩa.”

Anh Nash chớp mắt và các vòng xoáy cảm xúc bắt đầu chuyển động chậm dần lại chứng tỏ anh ấy đang suy nghĩ. Anh ấy đang cân nhắc những lời tôi vừa nói và liên hệ chúng với bản thân. “Và đó là điều em đang làm? Đó là lý do tại sao em luôn không màng nguy hiểm lao vào giúp đỡ mọi người, không cần biết họ có cần sự giúp đỡ của em hay không? Không cần biết họ có xứng đáng được nhận nó hay không?”

Tôi khoanh tay lại trước ngực, xoay một vòng trên cái ghế xoay. “Em đâu có!”

“Đó là điều trước giờ em vẫn làm. Đó là con người em. Và anh nghĩ giờ anh đã hiểu tại sao.” Các vòng xoáy trong mắt anh chuyển động chậm dần rồi gần như dừng hẳn. “Em cho rằng mình cần phải sống sao cho xứng đáng với sự tồn tại trên đời của mình.”

“Em nghĩ tất cả chúng ta cần phải sống sao cho xứng đáng với sự tồn tại của bản thân. Nhất là những người như em và anh, hết lần này đến lần khác khiến bạn bè và người thân bị tổn thương, dù là vô tình hay cố ý.” Tôi chỉ sợ anh Nash sẽ hiểu sai ý tôi, nhưng anh ấy đã lặng lẽ gật đầu thừa nhận. “Chúng ta mắc nợ thế gian này mọi thứ.”

Lâu lắm rồi tôi mới lại thấy anh Nash dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn tôi. “Cách suy nghĩ của em quả là khác người, Kaylee ạ. Đừng hiểu sai ý anh, anh thấy em thật... đặc biệt.”

“Anh cũng vậy. Anh cũng là một người đặc biệt, Nash ạ” Và anh ấy sẽ còn tiến xa hơn nữa nếu chịu nhìn cuộc sống giống như một cơ hội để nắm bắt, chứ không phải để chinh phục.

“Giờ thì sao nào?” Nash đứng dậy nhìn quanh phòng, như thể không còn nhận ra nó nữa. Như thể những gì vừa nghe được đã làm thay đổi hoàn toàn cách anh ấy nhìn mọi việc. Đột nhiên, tôi thấy phấn chấn hẳn lên, bởi đã lâu lắm rồi tôi mới lại nhìn thấy một Nash Hudson tràn đầy nhiệt huyết như thế.

“Giờ anh cứ ngồi trong này ngẫm nghĩ lại mọi chuyện đi rồi ra ngoài ăn tối. Em không hy vọng là có thêm người biết về chuyện này. Và em mong rằng anh có thể giữ im lặng cho tới khi em có cơ hội nói với anh Tod chuyện em đã nói với anh. Giờ chúng ta phải tập trung để cứu mẹ anh, bố em và bác Brendon ra. Em tin là chúng ta sẽ làm được, nếu chịu đồng lòng sát cánh bên nhau. Tin tưởng lẫn nhau. Hỗ trợ cho nhau. Anh hiểu ý em chứ?”

Anh Nash gật đầu, nhưng mặt vẫn chưa hết sững sốt. Tôi đứng dậy đi ra ngoài, cho anh một chút không gian riêng để suy nghĩ. “Khi nào anh thấy sẵn sàng thì ra ngoài ăn tối với mọi người.”

Lúc tôi vào đến trong bếp thì Emma, Luca và chị Sophie đã ăn gần xong, nhưng vẫn chưa thấy anh Tod và Sabine đâu. Tôi gấp một ít mì xào vào đĩa rồi để đấy vì tự dưng chẳng muốn ăn nữa. Để giết thời gian, tôi ngồi nhặt từng sợi cà rốt trong đĩa mì cho sáng một bên, sau đó định đứng dậy vào xem anh Nash thế nào thì đột nhiên anh Tod hiện ra giữa phòng khách, trên tay ôm Sabine.

Chị ta đang bất tỉnh. Đầu, tay và chân của chị ta buông thõng trên tay anh.

“Ai đó giúp tôi với!” Anh đá cái bàn nước sang một bên và đặt Sabine xuống ghế. Ngay lập tức cả bốn người chúng tôi nhảy bổ xuống khỏi ghế, lao ra phòng khách.

Anh Nash cũng chạy ra cùng lúc với tôi. Anh ấy xô cái bàn nước ra và quỳ xuống bên cạnh Sophie, giờ tay gạt mái tóc đen đang lòa xòa trước trán chị ta.

“Tại sao lại như vậy? Chuyện gì đã xảy ra?” Anh Nash hốt hoảng hỏi. Chị Sophie và Emma lo lắng ngồi xuống mặt bàn nước, trong khi Luca chỉ biết lặng lẽ đứng đằng sau nhìn.

“Nhìn tay cô ấy kìa!” Emma thảng thốt kêu lên và tôi nhìn vội xuống cánh tay phải của Sabine, cái tay không bị bó bột. Cổ tay và bàn tay của chị ta sưng tấy như sắp nứt toác ra, mạch máu nổi lên chẳng chịt như mạng nhện, kéo dài từ cổ tay đến ngực. Tiến thẳng vào tim Sabin.

Nhưng điều đập vào mắt tôi hơn cả là cái vòng tròn tạo bởi những vết kim châm nhỏ li ti màu đỏ tươi quanh cổ tay của chị ta. Giống như một cái vòng tay. Hoặc một hình xăm.

“Thôi chết!” Tôi biết những cái chấm này. Và tôi vẫn còn dấu tích của nó quanh cổ chân phải của mình như một lời nhắc nhở vĩnh viễn về cái ngày tôi bị đâm bởi một nhánh cây leo đỏ. Tôi đã suýt chết.

“Còn cả hai bên cổ chân nữa.” Anh Tod cẩn thận nâng chân Sabine lên, nơi một nhánh cây leo đỏ vẫn còn đang bám lủng lẳng trên gấu quần chị ta, mấy cái gai nhọn hoắt đã xuyên qua cả lớp quần bò dày cộp. Một dòng chất lỏng nhầy nhụa, sền sệt từ từ rỏ xuống sàn, thấm cả vào thảm. “May mà cái tay kia đang bó bột nên không bị làm sao.”

“Là lão Avari làm đúng không?” Anh Nash nhẹ nhàng gỡ cái dây leo ra khỏi cổ chân trái của Sabine.

“Chắc là lão ấy đã phát hiện ra cô ấy.” Anh Tod tiếp tục nhắc chân còn lại của Sabine lên gỡ nốt chỗ dây leo. Tôi vội lùi ra đằng sau để không làm vướng tay họ. “Lúc anh đến nơi đã thấy cô ấy nằm bất tỉnh trên sàn, hai tay hai chân bị trói bằng dây leo đỏ rồi. Xung quanh không có ai.”

“Và đám dây leo đó vẫn còn sống?” Chị Sophie kinh hãi thốt lên.

“Ừ. Nếu đã chết, chúng sẽ chẳng giữ được cái gì. Nhưng cũng may là mấy cái cây này còn non và nhỏ. Anh đoán chúng mới chỉ nhú lên qua kẽ nứt của sàn bê tông.” Anh Tod vứt nhánh cây leo xuống cái bàn nước bên cạnh sofa và một giọt chất độc màu vàng rỉ ra thấm xuống gỗ trong khi mấy cái gai cào xước cả mặt véc-ni vốn đã phai màu từ lâu.

Liền sau đó nhánh cây bên phía anh Nash cũng được vứt ra. Họ lần lượt xắn quần Sabine lên, cởi giày và tất để kiểm tra mức độ nghiêm trọng của vết thương. “Không nghiêm trọng như cổ tay của cô ấy nhưng cũng không hề nhẹ.” Giọng anh Nash run run, các vòng xoáy của

nổi sợ hãi tột cùng xoay tròn trong mắt anh. “Nếu chúng ta không làm gì, cô ấy sẽ chết mất.”

Emma nâng cánh tay phải của Sabine lên xem xét, cẩn thận không chạm vào chỗ da sưng tấy. “Giờ chúng ta phải làm gì?”

Sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của Lydia và trong ánh mắt của Emma. Tôi không thể không tự hỏi câu ấy buồn bã như vậy là vì đang phải gánh đỡ một phần nỗi lo lắng của anh Nash hay là vì cậu ấy bắt đầu thực sự quan tâm tới Sabine, giống như tôi.

Cô nàng *mara* ấy giống như một ninja cảm xúc, lén lút xâm nhập trái tim của bạn khi bạn không ngờ nhất.

“Cô Harmony đã từng chữa khỏi cho em.” Tôi nói. “Cô ấy đã dùng một loại...”

“Ở nhà anh vẫn còn!” Anh Nash đứng bật dậy. “Sau lần em bị trúng độc cây dây leo đỏ, mẹ anh đã bào chế và dự trữ thêm vài lọ để ở nhà. À, có khi trong túi của mẹ anh cũng còn một ít đấy.”

“À!” Chị Sophie nhồm ngay dậy, chạy vụt vào trong bếp. Một giây sau, chị ấy quay lại với cái túi của cô Harmony trong tay. “Cô ấy bỏ lại nó ở đây lúc mọi người đi qua bên đó.”

“Cảm ơn chị.” Tôi mở túi ra lấy mấy cái lọ nhựa nhỏ đặt lên bàn. Tổng cộng có ba lọ, mỗi lọ được cô Harmony dán nhãn và ghi chú cẩn thận.

Nước – mất trí nhớ. Tôi đoán đây là thứ cô ấy đã pha vào cốc trà của chị Traci.

Nước – giảm đau. Một loại thuốc giảm đau chế từ thứ nước được lấy bên Cõi Âm.

XX.

Tôi chỉ có thể đoán đây là thứ nước cô ấy định đưa cho chị Traci để kết thúc việc mang thai, nếu đó là điều chị ấy muốn.

“Không có ở đây.” Tôi lại lục lại cái túi một lần nữa nhưng chẳng tìm thêm được lọ nào.

“Nó đựng trong lọ thủy tinh.” Anh Nash cầm lấy cái túi và dốc ngược nó xuống mặt bàn nước. Emma thấy vậy lập tức đứng dậy tránh qua một bên. “Ngoài ra còn phải có xi-lanh nữa. Đó là một loại thuốc tiêm chứ không phải để uống, em nhớ không?”

Tôi chỉ còn nhớ mang máng bởi suốt thời gian đó tôi nằm mê man, hầu như không tỉnh. Cả nhóm chúng tôi châu đầu vào tìm kiếm trong đồng chìa khóa, mỹ phẩm, nước rửa tay, kem dưỡng da và một số vật dụng cá nhân khác... cho tới khi Emma reo ầm lên đầy sung sướng.

“Cái lọ đây rồi!” Cậu ấy giơ lên một cái lọ thủy tinh nhỏ nắp cao su.

Anh Nash mở ngăn túi nhỏ bên trong và lấy ra một cái xi-lanh và vài cái kim còn nguyên trong bọc. “Ơn chúa!” Anh vội vàng xé cái bọc ra và cắm kim vào xi-lanh.

“Em có biết mình đang làm gì không thế?” Anh Tod nhìn qua vai cậu em trai. “Làm sao em biết liều lượng thế nào là đủ?”

“Mấy tháng trước mẹ đã dạy qua cho em rồi, sau khi... Kaylee đưa em trở về từ Cõi Âm.” Khi lão Avari bắt cóc anh ấy để ép tôi. “Mẹ đã lường trước được việc sẽ có người bị gai cây leo đỏ đâm trúng khi đi qua bên đó, vì thế mẹ muốn em học cách điều trị nọc độc của cây leo, trong trường hợp mẹ không đến kịp.”

Anh Nash dốc ngược lọ thủy tinh lên và xuyên kim tiêm qua cái nắp nhựa. Cả đám chúng tôi nín thở nhìn anh kéo xi-lanh lấy thuốc một cách thành thạo. Sau đó anh giơ xi-lanh lên kiểm tra lại liều lượng một lần nữa cho chắc rồi quay sang bảo tôi. “Em nâng tay cô ấy lên hộ anh với.”

Tôi quỳ xuống bên cạnh Sabine, cầm tay chị ta kéo thẳng ra. Anh Nash cứ cầm cái xi-lanh như vậy nhìn Sabine một lúc lâu, trước khi hít một hơi thật sâu rồi luồn cái kim xuống dưới da chị ta, từ từ bơm thuốc.

Phải đến khi tiêm xong và rút cái kim ra, anh mới cau mày sực nhớ ra một chuyện. “Thôi chết, đáng ra em phải sát trùng trước khi tiêm.”

“Muộn còn hơn không.” Anh Tod nói. “Em cần cái gì để sát trùng?”

“Bông và một ít cồn là được. À, cả băng cá nhân nữa.”

“Để em đi lấy!” Emma đứng dậy chạy vào trong phòng tắm.

“Nhưng như thế vẫn không giết được chỗ vi khuẩn em vừa tiêm cho cô ấy.” Anh Nash nói.

Anh Tod đặt một tay lên vai cậu em trai. “Bất kỳ bác sĩ bình thường nào cũng có thể chữa được các vết nhiễm trùng. Nhưng họ sẽ không thể làm gì với nọc độc của cây leo đỏ.”

Tôi thu dọn chỗ xi-lanh và kim tiêm vừa dùng rồi vứt vào thùng rác, trong khi chị Sophie sắp xếp lại đồ của cô Harmony cho vào túi. Luca kê lại bàn ghế về chỗ cũ, còn anh Nash sát trùng lại vết tiêm cho Sabine rồi lấy cái băng Emma vừa đưa băng lại. Xong xuôi, anh ngồi xuống mặt bàn nước và lặng lẽ nhìn bạn gái ngủ, thỉnh thoảng lại kiểm tra các vết sưng tấy ở cổ tay và cổ chân.

Đám còn lại chúng tôi rút vào trong bếp thì thầm nói chuyện.

“Lúc anh tìm thấy Sabine, chị ta đang trong tình trạng thế nào?” Tôi rót cho mình một cốc cà phê giờ đã nguội ngắt. “Chỉ... nằm bất tỉnh ở đó thôi ả?”

Anh Tod gật đầu. “Giữa sân, ngoài trời, cách bệnh viện vài trăm mét. Nếu là bên thế giới của chúng ta chắc là ở chỗ bãi đỗ xe của bệnh viện. Anh đoán là lão Avari đã cấm không cho bọn quái vật kia động vào cô ta, bởi vì anh thấy có mỗi mình cô ta ở đó, cùng đám dây leo đỏ.”

“Lão ta làm như vậy là có ý gì?” Chị Sophie hạ giọng hỏi, mắt liếc về phía anh Nash như thể không muốn làm cho anh ấy buồn lòng hơn. Thật không ngờ bà chị họ của tôi cũng biết ý tứ như vậy. “Tại sao đã bắt được Sabine rồi lại còn thả ra? Tại sao chỉ hạ độc mà không giết chết

chị ấy?”

“Đó là một lời cảnh cáo.” Tôi lặng lẽ đáp. “Chắc chắn là như thế.”

“Cảnh cáo cái gì?” Luca thì thào hỏi. “Rằng chúng ta đừng có đùa với lão? Rằng lão ấy có thể giết chúng ta bất cứ lúc nào lão ấy muốn? Nếu đó là thông điệp Avari muốn gửi gắm tới chúng ta, chỉ bằng cứ giết quách Sabine đi có hay hơn không?”

Đáp lại tôi chỉ biết nhún vai nói. “Mình cũng chịu.”

“Chẳng phải cậu nói lão ấy đã có thể giết chết cậu và anh Tod ngay trước khi bọn cậu quay trở lại đây còn gì?” Emma nói. “Nhưng lão ấy đã không làm?”

“Bởi vì Avari không muốn mình chết.” Tôi giải thích. “Lão ấy muốn...” Tôi không biết nên nói tiếp như thế nào, và tôi không muốn nghe những điều khủng khiếp ấy, cho dù là từ chính miệng mình.

“Avari muốn có thời gian từ từ “thưởng thức” cô ấy.” Anh Tod nói đỡ cho tôi. Nghe từ miệng anh ấy tôi cũng chẳng thấy khá hơn tẹo nào. “Lão ấy muốn tra tấn và hành hạ Kaylee cả về thể xác lẫn linh hồn. Lão ấy có cả sự vĩnh cửu để làm điều đó. Vì thế em có thể hiểu lão ấy thừa kiên nhẫn thế nào rồi đấy. Và lão ấy biết cách kéo dài sự đau đớn cho món đồ chơi của mình.”

“Thề là em chưa bao giờ nghe thấy chuyện gì kinh khủng như thế.” Luca thốt lên. “Mà đây là em ngày nào cũng gặp người chết rồi đấy.”

“Công nhận.” Tôi gật đầu tán thành, và anh Tod siết nhẹ lấy tay tôi đầy thông cảm.

“Mọi người ời, trong túi Sabine có cái gì này.” Tiếng anh Nash gọi vọng vói ra từ bên ngoài phòng khách. Chúng tôi đông loạt quay ra, cùng lúc anh ấy đi vào trong bếp. “Nó lòi ra khỏi túi cô ấy.” Anh mở tấm giấy ra và để xuống trước mặt chúng tôi.

Đó là một mẫu tin nhắn. Có một dòng.

Cô mới là người ta cần.

Chương 16

“Chị ấy sao rồi?” Tôi ngồi xuống mép bàn học và hỏi. Anh Nash trả lời mà không buồn ngẩng đầu lên. Tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay bó bột của Sabine.

“Vẫn thế. Nhưng cũng đỡ sưng hơn một chút.” Anh ấy đã ngồi bên cạnh giường Sabine, hay nói đúng hơn là giường của tôi, suốt hơn một tiếng và không hề nhúc nhích. “Nhưng mãi chẳng thấy cô ấy tỉnh gì cả. Anh cũng không biết có sao không nữa. Hồi em bị trúng độc em cũng không đến mức mê man khủng khiếp như thế này.”

“Vâng, nhưng chị ấy bị nặng gấp mấy lần em cơ mà.” Tôi chỉ vào cổ tay và hai cổ chân của Sabine. “Em tin là chị ấy không sao đâu. Chị ấy sẽ tỉnh lại nhanh thôi.” *Hy vọng là như vậy.* “Mà anh biết không, có khi chị ấy không cử động lại là hay ý. Với lượng độc tố mà chị ấy trúng phải, nếu cứ liên tục cử động như hồi em bị thương...” Khi đó tôi chẳng biết cái quái gì về tác hại của độc cây leo đỏ. “... thì chị ấy sẽ đập nhanh hơn làm độc tố lan đi khắp cơ thể.” Tôi nhún vai nói tiếp. “Còn bây giờ em thấy vết thương khá tập trung, không có dấu hiệu gì là đang lan rộng. Theo em, như thế là một tín hiệu đáng mừng đấy.”

Trừ phi... Tôi nhíu mày trước ý nghĩ vừa ập tới trong đầu. *Trừ phi chuyện này không phải do độc cây leo đỏ gây ra mà là do lão Avari đã làm gì đấy khiến Sabine bất tỉnh.* Nếu đúng như vậy, lão ta đã vô tình cứu tính mạng Sabine. Hay chí ít cũng là kéo dài mạng sống cho chị ta.

Anh Nash đã không nhận ra cái nhíu mày của tôi bởi anh còn đang bận nhìn Sabine.

Tại sao lão Avari lại làm như thế? Tại sao lão ấy lại hạ độc Sabine, khiến chị ta thoi thóp đủ lâu để... Để làm gì?

Nếu là bình thường tôi sẽ đoán lão ta làm vậy để kéo dài sự đau đớn của con mồi, nhưng Sabine đã bất tỉnh, làm sao còn cảm thấy gì nữa?

Không lẽ lão ta cố tình duy trì mạng sống của chị ta cho tới lúc được tìm thấy.

Đột nhiên, sự bất tỉnh của Sabine khiến tôi sợ hãi không kém gì vết kim châm sưng tấy ở cổ tay và cổ chân kia. Rút cuộc lão Avari đang có âm mưu gì?

“Ừ, anh cũng đang cố suy nghĩ theo hướng tích cực đây.” Anh Nash gật đầu nói. “Mấy tiếng nữa cô ấy sẽ phải tiêm thêm một mũi nữa. Thông thường sau mũi thứ hai là tình hình sẽ phải khá lên rất nhanh. Nếu đến lúc ấy mà Sabine vẫn không tỉnh lại, chắc anh... điên mất.”

“Em hiểu mà. Đây...” Tôi đưa cho anh một hộp cơm và đôi đũa vừa lấy ở trong bếp. Tôi không biết là anh Nash có thể dùng đũa hay không chứ anh Tod thì mù tịt. “Anh phải cố ăn một chút đi.”

“Cảm ơn em.” Anh đón lấy hộp cơm sau đó quay lại nhìn Sabine. Tôi đang quay lưng định đi ra hành lang thì đột nhiên anh hỏi. “Nhờ cô ấy chết thì sao?”

“Chị ấy sẽ không chết đâu.” Tôi đứng lại, trả lời.

“Nhưng nhớ cô ấy chết thật thì sao? Nhớ cô ấy sẽ cứ thế này mà ra đi thì sao? Nhớ anh vĩnh viễn không còn cơ hội để nói với cô ấy... những điều mà anh chưa kịp nói? Những điều mà cô ấy chưa kịp nghe?” Anh thở ra chậm rãi và tôi có thể nhìn thấy anh đang mất dần đi sự lạc quan. “Anh đã lãng phí *quá nhiều* thời gian. Và *quá nhiều* lời lẽ. Nhớ anh không còn cơ hội sửa sai thì sao?”

Nash ngẩng đầu lên nhìn tôi đầy tuyệt vọng, như thể tôi đang có câu trả lời. Như thể tôi *biết* câu trả lời. “Anh có yêu chị ấy không?”

“Có. Anh xin lỗi, nhưng anh nghĩ mình chưa bao giờ ngừng yêu cô ấy. Chỉ là anh không hề nhận ra điều đó cho tới khi cô ấy xuất hiện trở lại và gọi lại trong anh những kỷ niệm ngọt ngào bọn anh từng có bên nhau. Nhưng nói vậy không có nghĩa là anh không yêu em...”

Tôi bật cười trước sự trái khoáy của vấn đề. “Anh yêu bạn gái anh đâu phải là cái tội mà phải xin lỗi em. Đưng bao giờ nói xin lỗi chỉ vì anh yêu một ai đó. Khi nào Sabine tỉnh, và chị ấy *chắc chắn* sẽ tỉnh, anh nhớ nói lại cho cô ấy nghe những gì vừa nói với em.”

Tôi nghe có tiếng kẹt cửa sau lưng và anh Tod đẩy cửa đi vào. Chúng tôi luôn cố gắng hiện hình và tiếng khi có người khác trong phòng. “Có biến chuyển gì không?” Anh hỏi, mắt liếc về phía Sabine đầy vẻ quan tâm.

“Chưa thấy gì.” Anh Nash trả lời. Và đột nhiên anh hắng giọng, như thể sắp nói ra một điều gì đó quan trọng. Tôi chỉ choàng nhận ra điều anh ấy định làm trước vài giây nên đã không kịp ngăn lại. “Nhân thể anh ở đây, em... ừm... em chỉ muốn nói một câu xin lỗi anh.”

Anh Tod khoanh tay lại trước ngực. “Em lại gây ra chuyện gì thế hả Nash?”

“Không gì hết. Ít nhất không phải gần đây.”

“Thế thì em xin lỗi cái gì?”

Thôi chết, thôi chết, thôi chết! Tôi còn chưa kịp nói với anh Tod chuyện mình đã không giữ lời hứa với anh...

“Mọi thứ. Em xin lỗi về tất cả mọi thứ.” Anh Nash đút hai tay vào túi, mắt nhìn chăm chăm xuống đất. Khi anh ngẩng mặt lên, tôi đọc thấy sự mâu thuẫn đang xoay tròn trong mắt anh. “Đáng ra anh nên nói thật với em về chuyện đã xảy ra. Em có thể chịu đựng được. Nhưng đó không phải là điều em muốn nói.” Anh dừng lại lấy hơi. Ở bên cạnh, trông anh Tod có vẻ thả lỏng hơn một chút, nhưng hai tay vẫn khoanh trước ngực. “Em chỉ muốn nói là em vô cùng biết ơn vì những gì anh đã làm cho em. Và em xin lỗi vì đã uống phí nó suốt thời gian vừa qua.”

Anh Tod chớp mắt, sau đó quay sang nhìn tôi bằng đôi mắt tĩnh lặng như tờ. “Em đã nói với Nash?”

“Em xin lỗi. Em đã... buột miệng nói ra. Nhưng anh ấy cần phải biết, anh Tod ạ. Anh ấy *xứng* đáng được biết điều đó.”

“Tại sao *anh* không nói với em?” Anh Nash hỏi, và anh Tod quay lại đối mặt với cậu em trai, cố gắng không để lộ ra cho chúng tôi biết anh ấy đang nghĩ gì.

“Để tránh cái viễn cảnh này. Anh không muốn em nghĩ mình đang nợ anh cái gì. Anh không muốn em nghĩ mình có trách nhiệm phải sống thay cuộc đời của anh. Anh muốn em sống theo cách của mình.”

“Anh thấy rồi đấy, cách của em vừa *ngu ngốc* vừa thiếu suy nghĩ.”

“Anh biết.” Cuối cùng anh chàng bạn trai thần chết của tôi cũng chịu mỉm cười. “Anh đã sớm biết nó sẽ thành ra như vậy. Nhưng ngu ngốc và thiếu suy nghĩ vẫn có thể sửa được khi em trưởng thành, còn cái chết thì không.” Anh giơ tay gạt lọn tóc xoăn trước trán ra đằng sau rồi nghiêm mặt nói tiếp. “Em đủ thông minh để thành công. Để trở thành người có ích. Nhưng em sẽ không thể làm những việc đó từ cái lỗ dưới lòng đất.” Anh nhún vai. “Khi em chết, anh mới nhận ra rằng điều quan trọng nhất của cuộc đời anh là phải làm sao cho em được tiếp tục sống.”

“Anh là đồ chết tiệt!” Anh Nash thốt lên, sau đó bước tới ôm chầm lấy ông anh trai. Nhìn hai anh em họ ôm nhau mà mắt tôi nhòe lệ - những giọt nước mắt hạnh phúc đầu tiên của tôi sau nhiều tháng trời.

“Hôm nay *em* có vẻ bận rộn gớm nhỉ.” Anh Tod cầm hai cốc sô-đa ngồi xuống cạnh tôi trên ghế sô-pha.

“Cảm ơn anh.” Tôi nhận lấy cốc nước, quay sang nhìn anh. “Em xin lỗi vì đã nói ra bí mật của anh. Em định sẽ nói ngay với anh khi anh về đến nơi, nhưng rồi Sabine bị thương và chúng ta chưa hờ ra được một phút nào để nói chuyện với nhau.” Tôi nhấp một ngụm nước từ cái cốc anh vừa đưa.

Anh Tod nhún vai, khóa miệng khẽ nhếch lên đầy tinh quái. “Anh cũng định một lúc nào đó sẽ nói cho Nash biết mà. Còn giờ... em nợ anh một bí mật mới.” Anh cầm lấy cái cốc trên tay tôi để xuống bàn rồi nắm lấy tay tôi. “Đó là cách duy nhất để khôi phục lại trạng thái cân bằng trong mối quan hệ của chúng ta.”

“Anh đã biết mọi thứ cần biết về em rồi còn gì.”

Các ngón tay của anh đan lấy tay tôi và anh nhào người sang gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên tai mình “Em không cần phải *kể* cho anh nghe một bí mật mới.” Tiếng thì thầm của anh mơn trớn bên tai tôi. “Em phải giúp anh *tạo ra* một bí mật mới.”

Tôi tròn tròn mắt. “Ở đây? Bây giờ á?” Tôi cau mày cảnh cáo. “Chỉ vì chúng ta *có thể* tàng hình và tắt tiếng không có nghĩa...”

Anh Tod cười phá lên, làm Emma đang ngồi trong bếp nói chuyện với Luca và chị Sophie cũng phải ngoái đầu ra nhìn. “Không phải bây giờ.” Anh thì thầm nói. “Nhưng sớm thôi. Em nên nhớ là mình vừa làm khuyết đi một bí mật không hề nhỏ đâu đấy nhé, vì thế hãy nghĩ dần

đi là vừa...”

“Anh làm thế này chỉ càng khiến em muốn kể tuốt tuần tuốt mọi bí mật của anh ra thôi.” Tôi thốt lên khi môi anh trượt dọc xuống cổ tôi.

“Thế thì chúng ta lại càng có nhiều điều để bù đắp.” Môi anh lần tiếp tới chỗ trùng giữa xương đòn.

“Em thích cái vòng luẩn quẩn đó.” Tôi nâng cằm anh lên cho tới khi mắt anh ngang tầm mắt mình. “Nhưng nó sẽ phải chờ cho tới khi chúng ta tìm thấy bố mẹ đã.”

“Chuyện vừa xảy ra với Sabine và Nash lại khiến anh nghĩ khác.” Tôi như chìm ngấm tông đôi mắt xanh đầy mê hoặc kia. “Chúng ta không nên chờ nữa.”

“Chờ cái gì cơ?”

“Bất cứ cái gì. Hãy nói ra những điều em muốn nói. Hãy làm mọi điều em muốn làm.”

Đột nhiên nghe anh nói vậy khiến tôi gai hết cả người. “Bởi vì chúng ta có thể sẽ không còn cơ hội?”

“Chính xác.”

“Như thế em chỉ càng thấy áp lực hơn.”

“Tự do hơn chứ. Nếu nghĩ được như vậy, em sẽ thấy chẳng có lý do gì mà chúng ta không làm cái việc mà chúng ta đang muốn làm lúc này. Hay nói đúng hơn, chúng ta có trách nhiệm phải tận hưởng thời gian ở bên nhau, để phòng cơ hội ấy tuột đi mất.” Anh Tod nhướn mày đầy ẩn ý.

“Anh hiểu là anh chỉ đang cố biện hộ cho hành động của bản thân thôi đúng không?”

“Anh nghĩ là có tác dụng đấy chứ.” Anh vòng tay ra đằng sau, từ từ vuốt dọc sống lưng tôi, khiến tôi muốn ngừng thở. “Em có đoán được anh đang định làm gì không?”

“Tụi này nhắm mắt cũng có thể đoán được.” Emma ngồi phịch xuống cái ghế bành đối diện với chúng tôi. “Vì thế tốt hơn hết là anh nên kiềm chế nó lại trước khi năng lực *syphon* của em trỗi dậy và đòi chia sẻ. Em không nghĩ là mọi người muốn nhìn thấy chuyện đó xảy ra đâu.”

Chị Sophie ngồi xuống một bên ghế. “Chuẩn không cần chính.”

“Còn vài điều chuẩn hơn về cô ấy, có muốn nghe không?” Anh Tod lăm bắm và tôi phải huých nhẹ anh ấy một cái để cảnh cáo. Dù gì thì bố chị ấy cũng đang mất tích.

“Sabine có tiến triển gì mới không?” Luca lững thững đi ra từ trong bếp.

“Không.” Nếu ai nhìn vào mắt tôi lúc này cũng có thể nhìn thấy một biển tội lỗi trong đó. “Đáng nhẽ chúng ta không nên để Sabine đi một mình. Tất cả là tội lỗi của chúng ta.”

“Kaylee, Sabine mạnh mẽ và độc lập hơn bất cứ cô gái nào anh từng gặp. Ngoài mẹ em và em, tất nhiên rồi.” Anh siết nhẹ lấy tay tôi. “Dù là cô ấy đi hay chúng ta đi thì cơ hội bị đột kích vẫn là 50-50.”

“Nhưng chúng ta đã không biết được là chị ta đã bị hạ độc và trói ở đó bao lâu rồi.” Chỉ vì cứ ngỡ là chị ta sẽ phải mất nhiều thời gian hơn người khác vì còn phải tự lái xe đến bệnh viện rồi mới từ đây băng qua Cõi Âm.

“Chúng ta đã làm tất cả những gì có thể. Giờ cần phải nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.”

Tôi nhún vai. “Thì vẫn phải tìm tiếp thôi. Nhưng lần này chỉ anh và em thôi.” Tôi sẽ không mạo hiểm đẩy chị Sophie vào chỗ chết, sau chuyện xảy ra với Sabine. “Ok?” Tôi liếc quanh phòng hỏi ý kiến mọi người và nhận được ba cái gật đầu.

“Ừ.” Anh Tod nói. “Và lần này anh nghĩ chúng ta nên đi cùng nhau.”

“Sophie, chị có thêm thông tin gì không?”

“À, đợi một chút.” Nói rồi chị ấy chạy vào trong bếp và tôi nghe thấy tiếng kéo ghế xềnh xệch. Ba giây sau chị ấy quay lại với một cuốn sổ đóng gáy xoắn trên tay.

“Đây.” Chị Sophie ngồi xuống một bên ghế với Luca, mắt nhìn chăm chăm vào cuốn sổ tay. “Bố chị trước giờ vẫn thích đi cắm trại, đúng không?” Và tôi gật đầu. “Cho tới tháng trước chị vẫn chỉ nghĩ đó là một cuộc dã ngoại thường niên vào mùa Thu của bố thôi. Nhưng hóa ra bố chị đi nghỉ cùng các con trai của mình.

Con trai của bác tôi với cuộc hôn nhân trước đều đã có gia đình và già, theo tiêu chuẩn của loài người, hết cả rồi. Vợ đầu của bác ấy mất cách đây cũng phải gần một thế kỷ.

“Theo lời bố kể thì họ giữ thói quen đó từ lâu lắm rồi, trước cả khi các vật dụng cắm trại tân tiến ra đời.” Chị Sophie kể tiếp. “Vì thế chị tin là bố thừa kinh nghiệm để tồn tại giữa thiên nhiên. Gì chứ việc tìm một nơi trú ngụ, thắt, buộc dây và câu cá mà không cần dùng đến cần câu là chuyện nhỏ đối với bố, chỉ không hiểu những kỹ năng đấy có dùng được bên Cõi Âm không thôi. Cá nhân chị đoán là bố đã trốn vào trong một tòa nhà nào đó, nếu đúng là hầu hết các tòa nhà bên đó đều vắng vẻ, ngoại trừ phiên bản Cõi Âm của trường chúng ta.”

“Hy vọng là như vậy.” Khả năng đấy là rất cao, bởi vì bằng việc chuyển tới đó sống, lão Avari đã thu hút một lượng không nhỏ cư dân Cõi Âm tới khu vực xung quanh trường chúng tôi.

“Tụi này đoán là chú ấy sẽ bỏ qua mấy tòa nhà gần bệnh viện bởi vì chắc chắn đó là nơi lão Avari và đồng bọn tìm tới đầu tiên.” Luca phân tích. “Nhưng chú ấy sẽ không thể đi quá xa, bởi vì còn phải bế theo mẹ anh...” Cậu ấy liếc mắt nhìn anh Tod. “Và chúng ta cũng đã đoán được hướng đi dựa theo vết máu và miếng vải áo anh Tod tìm thấy đúng không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu. “Trừ phi bác ấy cố tình làm thế để đánh lạc hướng.” Khả năng đó không phải là không thể xảy ra. “Còn nếu không em đoán là bác ấy đã đưa cô Harmony đến bệnh viện. Chỉ có ở đây bác ấy mới tìm được bông băng và các dụng cụ y tế cần thiết, những thứ đã qua Cõi Âm cùng với tòa nhà.” Nếu chiếu theo mức độ tập trung và liên tục ở bệnh viện, chắc chắn

các vật dụng ấy là có thừa.

Vấn đề là sau tất cả những thông tin và giả thiết vừa có được, chúng tôi vẫn không thể xác định ra nơi bác Brendon và cô Harmony đang trốn. Bằng việc lẩn trốn khỏi lão Avari và đồng bọn, họ cũng đang lẩn trốn chính chúng tôi.

Anh Tod và tôi lang thang gần như cả đêm bên Cõi Âm, tìm kiếm mẹ anh ấy và bác tôi trong hầu khắp các tòa nhà mà chúng tôi nghĩ là họ có thể sẽ đến. Chúng tôi cũng tìm cả bố tôi nữa nhưng hy vọng tìm ra là không cao bởi vì chắc chắn lão Avari phải đang giấu bố tôi ở một nơi vô cùng cẩn mật.

Nơi chúng tôi sục sạo đầu tiên là bệnh viện. Theo suy đoán của tôi, bác Brendon sẽ không dại gì trốn trong đó nhưng khả năng là bác ấy sẽ ghé qua để lấy bông băng và một vài vật dụng cần thiết. Anh Tod chỉ cho tôi phòng dụng cụ y tế gần nhất ở dưới tầng một trong thế giới loài người, rồi cùng tôi vụt biến đến đó, và sang Cõi Âm. Trên tay mỗi đứa là một cái búa tạ, anh Tod đã đào được ở đâu đó, và con dao phay vừa kiếm được trong căng tin bệnh viện.

Tôi không bắt ngờ khi nhìn thấy các tủ đồ đựng dụng cụ y tế chảy gần như nguyên vẹn từ thế giới loài người sang Cõi Âm, nhưng tôi khá bất ngờ khi thấy phiên bản Cõi Âm của bệnh viện vắng tanh, không một bóng người. Chứng tỏ nếu đám tay sai của lão Avari có tới đây tìm bác Brendon và cô Harmony thật thì chúng cũng đã cuốn xéo đi từ lâu rồi.

Sau một hồi chạy tới chạy lui tìm kiếm ở ba căn phòng khác nhau, cuối cùng mọi nỗ lực của chúng tôi cũng được đền đáp khi tay nắm cửa của căn phòng thứ tư có dấu hiệu bị ai đó dùng bình cứu hỏa đập gãy.

Chúng tôi tìm thấy trên sàn nhà vài cái túi đựng băng cứu thương trống không, một đồng gạc và bông dính đầy máu, một lọ cồn sát trùng đã dùng hết phân nửa.

Anh Tod sững người, nhìn không chớp mắt xuống đồng hồ lớn dưới chân. Tôi lồng tay mình vào tay anh, hy vọng anh có thể cảm nhận được sự thông cảm và đồng cảm của tôi dành cho anh. Tôi là một trong số ít người có thể hiểu được tâm trạng hiện giờ của anh. Bởi bản thân tôi cũng đang không biết tình trạng của bố mình ra sao. Anh Tod siết nhẹ tay tôi rồi buông ra và quỳ xuống thu gom chỗ rác bác tôi bỏ lại phía sau.

“Anh làm gì thế?”

“Bọn chúng vẫn chưa tìm ra chỗ này vì thế chúng ta phải dọn sạch nó đi. Anh không muốn bọn chúng biết mùi vị của mẹ anh. Anh thậm chí không muốn nghĩ tới khả năng mẹ anh trở thành nỗi ám ảnh mới của đám quái vật đó, giống như em đối với lão Avari. Nhớ chúng lại sẵn lòng mẹ anh như lão ta sẵn lòng em thì sao? Một mình em anh còn chưa bảo vệ nổi, nói gì đến hai người. Ít nhất đây là điều anh có thể làm cho mẹ.”

Tôi cũng muốn để cho anh ấy nghĩ như thế lắm, để anh ấy có một cái gì đó bầu víu, nhưng sớm muộn gì anh ấy cũng phát hiện ra sự thật.

“Anh Tod, bọn chúng đã nếm qua mùi máu của mẹ anh rồi. Chẳng phải anh nói nhìn thấy chúng bâu lại quanh vết máu bên ngoài bệnh viện còn gì?”

Tay anh đang bốc dỡ chỗ vỏ bao ni-lông lập tức khựng lại. “Không sai. Nhưng anh sẽ không

để cho chúng có cơ hội hít hà, giành giật nhau từng giọt máu của mẹ anh.”

“Em hiểu mà.” Đối lại nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy vì bố mình.

Chúng tôi cố bò dọc theo hành lang và các góc ngách xung quanh căn phòng ấy nhưng đến một dấu chân cũng chẳng tìm thấy.

Đang định quay trở lại thế giới loài người thì đột nhiên tôi nghe thấy tiếng sột soạt phát ra từ phía sau. Hai đứa đồ người ra vì sợ, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn. Ở chính giữa hành lang là hai sinh vật màu xám nhỏ xíu, đầu củ hành và chỉ cao đến thắt lưng tôi. Cả hai đều hói nặng và không mặc gì, chân tay và đuôi thì giật liên hồi, thỉnh thoảng còn giật cả người. Đến chết tôi cũng không thể quên được cái mồm đầy răng, nhọn hoắt như bàn chải kim loại kia.

Quý sứ.

Tôi chưa hề gặp lại một tên quý sứ nào kể từ sau cái ngày suýt mất mạng vì nọc độc cây leo đỏ. Đó cũng là lần đầu tiên anh Nash tiếp xúc với Hơi thở của Quý mà không biết, và tất cả đều do lỗi của tôi. Tôi đã dùng bóng bay để đựng “hơi lạnh” rồi đem qua Cõi Âm để trao đổi với ba tên quý sứ, khởi nguồn cho hàng loạt những cơn vật thuốc sau này của anh Nash, dẫn đến cuộc chia tay không mấy êm ả của chúng tôi và nỗi ám ảnh của lão Avari với linh hồn tôi.

Đó là một ngày tôi không bao giờ muốn nhớ lại.

“Thắng rồi!” Tên quý sứ bên trái ré lên khiến tai tôi như muốn thụt vào trong hộp sọ. “Chúng ta tìm được kho báu! Chúng ta được thưởng to!” Vừa nói vừa nhảy tung tung mừng rỡ, hàm răng kim loại va vào nhau phá ra những tiếng leng keng.

“Đứng im đó!” Tôi giơ con dao phay lên đe dọa. Cũng may là chúng tôi có mang theo vũ khí.

Anh Tod chống cái búa tạ xuống đất, lòng bàn tay úp lên cán búa, trông chẳng khác gì Thần Sấm Thor thời trẻ, nếu các vị trong thần thoại Bắc Âu có thời tuổi trẻ.

“Kho báu!” Một tên khác hăm hở reo lên, đôi mắt vàng khè bùng sáng. Tôi tự đặt tên cho nó là Số Hai. “Chúng ta tham gia trò chơi. Chúng ta tìm ra kho báu. Chúng ta giành được giải thưởng. Đi thôi! Đi chia giải thôi.”

“Không!” Tên Số Một quay sang nhe răng hàm hè. Tên Số Hai rất nhanh, nhảy vọt ra đằng sau, vừa kịp lúc hàm răng nhọn hoắt kia phập tới. Chỉ chậm độ nửa giây thôi là cánh tay trái của nó đi đời. “Không chia chác gì hết!”

Tên Số Hai điên tiết, cũng lao vào nhe răng tấn công đồng bọn. Kết quả là mồm cắn, tay cào, đuôi đập lung tung.

Cứ cái đà này không sớm thì muộn cũng xảy ra thương vong.

“Ê! Quý sứ!” Tôi gọi, tay vẫn giơ cao con dao phay. Mặc dù có khá nhiều kinh nghiệm với các loại dao nhưng tôi chưa bao giờ chặt... đứt cái gì cả. “Giải thưởng gì thế?”

“Hơi thở của Quý, tất nhiên rồi.” Tên Số Một nghiêng đầu nói. “Còn cái gì vào đây nữa?”

“Avari treo giải thưởng đi tìm chúng ta.” Tôi thì thảo với anh Tod và anh gật đầu.

“Lão ta biết thế nào chúng ta cũng qua đây tìm mẹ anh và chú Brendon.”

“Đi theo ta!” Tên Số Một ra lệnh nhưng chúng tôi không thêm nhúc nhích. Nó lại gào lên. “Đi theo ta!”

“Có giỏi thì cắn thử xem.” Anh Tod giơ búa lên cảnh cáo khi tên Số Một và Số Hai xù lông xù vẩy, nhe răng dọa chúng tôi.

“Thách gì thì thách chứ đừng thách chúng nó cắn...” Tôi nắm chặt lấy cái chuôi dao. “Nhớ rằng chúng nó có độc thì sao?” Tôi thầm cảm ơn trời đất vì trước đây từng chơi qua bóng bầu dục và bóng chày nên có chút kinh nghiệm đánh đấm.

Tên Số Một và Số Hai chạy lấy đà vài bước sau đó nhảy tung tung trên nền đất như mấy con khỉ điên và lao về phía chúng tôi. Tôi lùi lại, tim đập thình thịch như muốn rớt ra khỏi lồng ngực. Hành lang bệnh viện đủ rộng để anh Tod vung búa nhưng nhìn cái cách chúng di chuyển thoăn thoắt như thế kia tôi không còn tự tin là chúng tôi có thể đập trúng hai con quỷ tí hon đó.

Chúng tôi đóng sập cánh cửa phòng chờ ngay trước mũi chúng, khiến một con lao cái rầm vào cửa kính và rơi phịch xuống sàn nhà, con còn lại chẳng thấy đâu chỉ nghe thấy một tiếng “bịch” rất to, hẳn là nó đã va phải bức tường kế bên.

“Chúng ta đi được chưa?” Tôi hỏi, giọng đầy căng thẳng.

“Khoan đã.” Anh Tod vác cái búa lên vai như đang vác cái gậy bóng chày. “Chúng ta cần phải hỏi xem chúng có biết...”

Cánh cửa phòng chờ bật mở, và không phải hai mà là một *tá* quỷ sứ ừa vào trong phòng, miệng không ngừng xuýt xoa. “Kho báu!”

Anh Tod ngao ngán vẩy tay ra hiệu cho tôi. “Thôi, về thôi em.”

Tôi ngó người ra mất nửa giây rồi vụt biến mất, đúng lúc một con quỷ nhe nanh, giương vuốt chồm tới, lao về phía tôi.

Anh Tod vung búa, bổ xuống giữa sọ con quỷ và hất bay nó xuống tận cuối phòng. Tôi co rúm người trước hình ảnh hãi hùng của thứ nước sền sệt mà tôi đồ rằng đó là não của loài quỷ sứ, rỉ ra từ đầu con quái vật tí hon.

“Các người đừng hòng đem được bọn ta đi trao đổi lấy Hơi thở của Quỷ.” Anh Tod nói. “Nhưng các người sẽ phải trả lời một câu hỏi của bọn ta.”

Nhưng anh còn chưa kịp đặt câu hỏi thì đã bị cắt ngang bởi tiếng rì rầm càng lúc càng to của đám đông dưới chân chúng tôi. Con quỷ ở hàng trên cùng nheo đôi mắt vàng ệch quan sát tôi một lần nữa rồi rít lên. “Nhằm kho báu! Nhằm kho báu!” Nó tiến lại gần tôi và anh Tod nắm chặt lấy cái cán trong tư thế sẵn sàng vung búa. “Quá non. Quá trẻ.” Kế đó, nó ngược mắt lên nhìn chằm chằm vào đầu tôi. “Không có máu. Nhằm kho báu rồi!”

Vừa nghe thấy vậy, đám quỷ con lập tức kéo nhau rút khỏi hành lang và không một lần quay đầu lại.

“Chuyện quái gì thế này...?” Anh Tod hạ cây búa xuống.

“Bọn chúng không phải đang tìm chúng ta, mà là tìm cô Harmony và bác Brendon.” Hai người không còn trẻ và non. Và một trong hai người, ít nhất là cô Harmony, đang bị chảy máu.

Anh Tod thả cái búa xuống sàn và quay sang nói với tôi. “Nếu bọn chúng vẫn đang tìm mẹ anh và chú Brendon, chúng tỏ lão Avari vẫn chưa tìm ra họ.”

Và đó tin tức tốt lành nhất chúng tôi có được tối hôm ấy.

Quay trở lại thế giới loài người, anh Tod đem vút đồng bông gác vào thùng rác, còn tôi nhả tin cập nhật tình hình với anh Nash. Tôi ở lại bệnh viện với anh Tod để tranh thủ lúc anh ấy được nghỉ, chúng tôi chạy qua chạy lại giữa hai thế giới, sục sạo khắp các ngõ ngách của bệnh viện nhưng chẳng tìm thêm được cái gì.

Tin mừng duy nhất của buổi tối hôm ấy là khi Emma gọi điện báo tin Sabine đã tỉnh. Anh Tod phải ở lại bệnh viện để làm việc vì thế chỉ có mình tôi quay trở lại nhà.

Trong phòng tôi, mọi người đang vây xung quanh giường Sabine sốt sắng hỏi thăm, trong khi cô nàng *mara* ngồi trên giường mặt mày nhăn nhó. “Giờ ời, nếu mấy người không tránh ra thì lát đi ngủ đừng có trách. Tôi sẽ biến giấc mơ của mấy người thành những cơn ác mộng cho mà xem.”

Emma bật cười nhẹ nhõm. “Rồi, chị ta bình thường trở lại rồi. Như thế này mới đúng là Sabine.”

“Xin chào.” Tôi bước tới khoác vai Emma. Trong cơ thể của Lydia, giờ cậu ấy còn thấp hơn cả tôi. “Giờ Sabine tỉnh rồi mọi người cũng nên đi ngủ đi. Ngày mai chúng ta vẫn phải đi học mà.”

“Không.” Chị Sophie khoanh tay lại trước ngực, hai mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ. “Trong tình thế nước sôi lửa bỏng thế này làm sao chúng ta có thể ngủ được.”

“Nếu chúng ta chỉ đến trường khi cuộc đời phẳng lặng và không bị quấy nhiễu bởi các thế lực bóng tối thì em đã nghỉ học từ lâu rồi.” Tôi nói.

“Kaylee, bố chị vẫn đang bị mắc kẹt bên thế giới đáng sợ kia và chưa biết sống chết thế nào. Làm sao chị còn tâm trạng để mà học Đại số với cả Địa lý!”

Tôi nhún vai. “Tùy chị thôi. Nhưng em vẫn đi.” Tôi sẽ không để cho lão Avari đắc thắng vì đã khiến tôi phải nghỉ học. Một phần bởi vì đây là trường *của tôi*. Và một phần bởi vì tôi sợ lão

ta sẽ lại nhập vào ai đó trong trường.

Nhưng trước tiên tôi cần phải đi tắm rửa rồi mới tiếp tục đi qua Cõi Âm tìm kiếm.

“Tôi cũng đi.” Sabine tung chăn ra định nhảy xuống khỏi giường nhưng đã bị anh Nash giơ tay ngăn lại.

“Em cần phải nghỉ ngơi.”

“Em đã bất tỉnh suốt... năm tiếng rồi còn gì?” Chị ta nhúu mày liếc cái đồng hồ báo thức cạnh giường. “Nghỉ ngơi như thế với loài *mara* bọn em là quá đủ rồi.”

“Bất tỉnh và ngủ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Anh Nash khẳng khái nói. “Hơn nữa em còn bị trúng độc.” Anh giơ cánh tay đầy nốt kim châm lên cho Sabine xem. Các vòng tròn trên cổ tay và cổ chân của chị ta đã không còn sưng tấy và chảy nước như mấy tiếng trước nữa. “Em cần phải nghỉ ngơi để cơ thể em có thời gian phục hồi lại.”

“Vớ vẩn. Chỉ vì Kaylee mất nhiều thời gian để phục hồi không có nghĩa em cũng phải mất ngần ấy ngày để hồi phục. Anh nên nhớ em là một Cơn Ác Mộng. Chứ không dặt dẹo như loài *bean sidhe* bọn anh đâu.”

Tôi bật cười, còn anh Nash chỉ khoanh tay lại đầy kiên định. “Nếu em không nghỉ thì anh cũng không nghỉ. Và ngày mai cả hai chúng ta sẽ cùng mệt mỏi và kiệt sức ở trường.”

Sabine đảo tròn hai mắt, miễn cưỡng đồng ý. “Thôi được. Em sẽ nằm ngấm trần nhà trong khi anh ngủ, được chưa?”

“Được.” Cuối cùng anh Nash cũng đã chịu mỉm cười trở lại.

“Anh cứ ngủ trên giường của em ý.” Emma đi theo anh Nash ra hành lang. “Em ngủ ngoài phòng khách cũng được.”

“Cảm ơn em.” Nói xong anh đi vào trong phòng tắm, còn Emma đi cùng chị Sophie và Luca ra phòng khách.

Tôi ngồi xuống cái ghế anh Nash vừa ngồi. “Anh ấy đã túc trực suốt bên chị.” Tôi nói khẽ, và Sabine trông như thể không biết có nên tin lời tôi hay không. “Thật đấy. Anh ấy đã ngồi ở đây suốt thời gian chị bất tỉnh. Và anh ấy cũng chính là người tiêm thuốc giải độc cho chị. Hình như cả tối nay anh ấy vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng.”

Hiếm khi tôi thấy Sabin lặng người, không thốt lên được lời nào như thế. Giống như một con cá đang há mồm đớp không khí.

“Chị phải nhìn thấy anh ấy lúc anh Tod đưa chị trở lại từ Cõi Âm. Lâu lắm rồi tôi mới thấy anh Nash tập trung vào một việc gì như thế. Anh ấy biết chính xác phải làm gì và làm rất tốt. Nhưng anh ấy chỉ sợ chị sẽ chết và anh ấy sẽ mất chị mãi mãi.”

“Cảm ơn.” Cuối cùng Sabine lên tiếng. “Tôi biết cô không có nghĩa vụ phải nói với tôi những chuyện này.”

“Phải nói chứ.” Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về điều Sabine nói với chị Sophie khi nãy và điều anh Nash nói với tôi về chị ta. “Tôi muốn chị hiểu rằng chị cũng là một thành viên trong nhóm. Mặc dù chị rất đáng ghét và tôi có thể không bao giờ quên được vụ chị định bán tôi sang Cối Âm nhưng tôi đã *tha thứ* cho chị. Chị là một phần không thể thiếu của nhóm. Và giờ chị thuộc về nơi này. Cùng với chúng tôi. Vì thế hãy cố gắng đừng có lần quay ra chết, hiểu chứ?”

Thề là đôi mắt đen của Sabine lúc ấy trông có chút ươn ướt hơn mọi khi, nhưng rồi chị ta chớp mắt và mọi thứ lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện. “Cô cứ soi lại mình rồi hãy nói người khác.”

“Tôi biết. Tôi vốn là một đứa giáo điều mà.” Tôi nhún vai thừa nhận. Có tiếng xả nước trong phòng tắm và tôi biết thời gian nói chuyện riêng của tôi và Sabine sắp hết, anh Nash sắp quay trở lại phòng.

“Có thể nói qua cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không? Làm sao lão Avari bắt được chị?”

Mặt Sabine đột nhiên tối sầm lại đầy tức tối. “Không phải là lão Avari.” Chị ta nói. “Tên đó mặt lả hoắc, tôi chưa gặp bao giờ. Nhưng tôi biết chắc đó là một tà ma. Hắc cao lớn, mái tóc đỏ sẫm gần như đen. Lưỡi hắc cũng có màu tương tự, trông giống như máu khô. Mắt hắc đen xì, chẳng chít tia màu đỏ. Tôi sẽ phải đưa mấy chi tiết này vào cơn ác mộng mới của mình mới được. Nếu chúng đã dọa được tôi thì chúng có thể dọa được bất kỳ ai.”

“Là Ira.” Tôi phần nộ kêu lên.

“Con quỷ của sự phần nộ?” Mặt Sabine sáng bừng lên, trông chị ta tò mò nhiều hơn là sợ hãi. Và điều đó khiến tôi lo lắng.

“Ừ. Hắc ta đã làm gì? Chị còn nhớ không?”

“Không nhiều lắm. Chỉ nhớ là tôi đang ngó nghiêng quanh mấy bụi cây trước cửa tòa nhà, cách bệnh viện khoảng một dặm về phía Nam, thì nghe thấy có tiếng động. Những tiếng động rất lạ. Giống như tiếng thở nặng nhọc của một gã khổng lồ bị viêm xoang. Và những tiếng cào sột soạt trên sàn đất. Tôi vội khom người, di chuyển thật sát về phía tòa nhà và lặng lẽ chờ đợi. Đang phân vân không biết có nên quay lại không hay là chờ cho chúng đi khỏi rồi tìm kiếm tiếp thì đột nhiên tên tà ma lù lù hiện ra. Ngay trước mắt. Đôi mắt của hắc rất lạ, kiểu như *phát sáng* và chẳng hiểu sao tôi không thể rời mắt khỏi hắc. Bất thành linh ánh mắt của hắc lóe lên và hắc tiến về phía tôi.”

“Rồi sao nữa?”

Sabine nhún vai. “Hắc túm lấy tay tôi. Tôi đã cố gắng rời khỏi đó nhưng không làm sao tập trung bằng qua dải ngăn cách giữa hai thế giới. Đầu tôi quay cuồng với những ý nghĩ đen tối, muốn trả thù tất cả những người đã làm tôi nổi giận. Từ lâu thẩm phán kết tội tôi phá hoại của công đến... cô.” Sabine khẽ ngo nguẩy dưới lớp chăn mỏng, như thể không thoải mái với những gì sắp nói ra sau đây. “Nói cô đừng giận nhưng ngay từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã ghét cay ghét đắng cô rồi. Và khi Ira chạm vào tôi, tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là cô, là hình ảnh cô hôn anh Nash, là hình ảnh anh ấy chạm vào cô... Những thứ tôi thậm chí còn chưa hề tận mắt nhìn thấy, nhưng đã từng tưởng tượng ra khi bị anh ấy cự tuyệt.”

“Đúng rồi.” Tôi co một chân lên ghế. “Đó là cách tên Ira khơi dậy ngọn lửa giận dữ trong cô và trích hút năng lượng từ đấy.”

“Vây thì hẳn ta đã thành công rồi. Tôi không thể nghĩ được gì ngoài những thứ vớ vẩn ấy. Sau đó mọi thứ tối sầm lại trước mắt tôi.” Sabine lại nhún vai và kéo cằm lên ngang ngực. “Mở mắt ra thì đã thấy đang ở đây rồi.” Chị ta giang tay ra và chỉ căn phòng của tôi. “Tôi thậm chí còn không biết mình đã quay lại đây bằng cách nào. Nãy anh Nash nói tôi mới biết là anh Tod đã tìm thấy tôi. Là cây leo đỏ thật à?”

“Ừ. Anh Tod nói chị bị trói trên đất bằng bốn cành cây leo. May mà chúng vẫn còn non nên độc tố chưa nhiều. Hơn nữa, chắc chị nằm đó chưa lâu, bằng không chị sẽ không thể hồi phục nhanh như thế, kể cả chị có thuốc chống độc của cô Harmony đi chăng nữa. Bởi chị không chỉ bị một mà tận ba chỗ.”

“Nói đến mới nhớ...” Sabine giơ tay lên. Cái vòng gai đâm ở cổ ta chị ta đã hết sưng hoàn toàn. Một là loài *mara* có khả năng lành bệnh nhanh hơn *bean sidhe*, hai là thuốc giải của cô Harmony quá tuyệt vời. “Có cách nào làm mất mấy cái vết này không?”

“Chịu.” Tôi gác chân lên mép giường và vén quần lên cho chị ta xem hai vòng tròn đỏ quanh cổ chân mình.

“Có khi người ngoài nhìn vào lại tưởng là hình xăm của một bộ lạc nào đó cũng nên.”

“Cũng có thể.”

Từ phía bên kia hành lang, anh Nash mở cửa phòng tắm và đi vào trong phòng. “Em và anh Tod có phát hiện thêm được gì không?” Anh ngồi xuống mép giường Emma.

“Không ạ. Ngoài chỗ bông băng tìm được ở bệnh viện. Nhưng tin tốt là lão Avari đã treo giải thưởng cho đám quý sứ... Giải thưởng là Hơi thở của Quỷ, tất nhiên rồi. Mà như thế có nghĩa là...”

“Lão Avari đang chưa bắt được họ.” Anh Nash kết thúc hộ tôi.

“Đúng vậy. Và bọn em cũng chưa phát hiện thêm được gì nhưng bọn em sẽ không bỏ cuộc.”

“Nhớ cẩn thận đấy.” Sabine dặn. “Tôi không muốn phải quay lại đó tìm cô đâu.” Chị ta nói vậy nhưng tôi biết, Sabine sẽ đi tìm chúng tôi ngay khi cần thiết. Và đó mới thực sự là điều chị ta muốn nói. Một lời hứa ngầm, giữa Sabine và tôi.

“Đừng lo. Anh Tod và tôi sẽ đi cùng nhau, chứ không đi một mình đâu mà sợ. Như thế chúng tôi có thể canh chừng cho nhau.”

Trước khi quay trở lại bệnh viện, tôi ghé qua phòng khách kiểm tra tình hình của mọi người. Emma đang ngủ ngon lành trong cái ghế bành của bố tôi. Còn chị Sophie và Luca đang ôm nhau ngủ trên ghế sofa. Cậu ấy nằm bên ngoài, ôm trọn chị Sophie trong lòng, như để che chở và bảo vệ cho chị ấy khỏi mọi nguy hiểm có thể xảy ra. Nhìn họ như vậy khiến trái tim tôi nhói đau.

Nhìn Emma chỉ có một mình càng khiến tim tôi đau hơn.

Nhưng điều khiến tôi đau đớn hơn cả vẫn là không được nhìn thấy bố tôi trong phòng, không được nghe tiếng ngáy đều đều của ông vào giữa đêm khuya. Và tôi quyết định bắt trái tim mình ngừng đập để giải thoát cho bản thân khỏi sự đau đớn.

Chương 17

“Em có chắc mình muốn đi học không? Em có thể ở lại đây với anh.” Anh Tod vỗ nhẹ xuống tấm đệm trong phòng chờ và tôi ngồi xuống cạnh anh, cố gắng không để ý tới gần chục bệnh nhân đang có mặt trong phòng mặc dù chẳng ai nghe hay nhìn thấy bọn tôi.

“Em cũng muốn lắm chứ. Em chỉ muốn chẳng bao giờ phải đi đâu khác. Nhưng Emma, anh Nash và Sabine vẫn đi. Bọn em vẫn đang hy vọng là đám tà ma sẽ quay sang cấu xé lẫn nhau và nhờ chúng định nhập vào ai đó trong trường thì em còn kịp thời xử lý.”

Sự thật là như vậy. Nhưng không phải toàn bộ. Tôi cần phải nói chuyện với tên Ira một lần nữa, và nếu anh Tod biết điều tôi sắp làm, chắc chắn anh ấy sẽ đòi đi cùng tôi. Tôi không thể để chuyện đó xảy ra, vì hai lý do:

Thứ nhất, tôi không muốn hai người họ gặp nhau. Tôi không muốn anh Tod bị kích động bởi con quỷ của phần mộ giống như tôi lần trước. Tôi không muốn hấn chạm vào người anh ấy vì bất cứ lý do gì.

Thứ hai, tôi không muốn bị anh Tod xen vào hoặc phản đối nếu chẳng may tôi có phải trả giá để mua thêm thông tin từ Ira. Mà khả năng này là rất... cao. Anh ấy hiểu những giới hạn mà tôi sẵn sàng vượt qua và không dám vượt qua để đưa bố quay trở lại, bởi vì cũng như tôi, anh ấy sẵn sàng làm mọi thứ để bảo vệ mẹ mình. Nhưng không nhất thiết phải để anh ý chứng kiến cuộc thỏa thuận giữa tôi và Ira, khi mà sự giận dữ của anh sẽ chỉ khiến cho gã tà ma thấy thỏa mãn hơn mà thôi.

Tôi cảm thấy thật tồi tệ vì đã nói dối anh Tod nhưng tôi sẽ không thể sống nổi nếu lại có thêm một người phải chết, chỉ vì tôi không chịu làm gì. Nhất là nếu người đó là bố tôi.

“Anh cũng chỉ còn một ca nữa thôi, xong việc anh sẽ qua bên đó và tìm kiếm tiếp.”

“Một mình á?” Tim tôi đập thành thịch. “Chúng ta đã thỏa thuận là không đi một mình mà.” Nhớ lão Avari bắt được anh ấy thì sao? Nhớ ai đó bắt được anh ấy thì sao? Nhớ anh ấy đi qua Cõi Âm và không bao giờ quay lại, để mặc tôi ngày ngày tự hỏi không biết anh ấy đã chết, hay bị lạc, hay trở thành món “đồ chơi” của đám tà ma, hay...

“Anh sẽ không sao đâu.” Ánh mắt xanh của anh như xẻ dọc nỗi sợ hãi đang bùng lên trong tôi. “Mẹ anh đang bị thương và chúng ta vẫn chưa biết vết thương có nghiêm trọng không. Anh cần phải đưa mẹ ra khỏi đó. Như thế chúng ta cũng đồng thời loại bỏ được những nơi không có bố em.” Anh nhún vai. “Một công đôi việc có phải hơn không?”

Tôi miễn cưỡng gật đầu đồng ý, cố gắng không nghĩ về khả năng lão Avari liên tục di chuyển bố tôi để không ai tìm ra. “Anh nhớ... cẩn thận và cứ cách một tiếng phải nhắn tin cho em, nếu không em sẽ nghĩ là anh đã bị bắt và em sẽ qua ngay bên đó tìm anh đấy. Em không nói suông đâu.”

Anh chàng thần chết mỉm cười. “Anh tin em mà. Anh sẽ gặp em vào giờ ăn trưa”. Ngay từ

ngày đầu mới yêu, chúng tôi đã thỏa thuận là chỉ gặp nhau ở trường vào giờ ăn trưa, bởi vì tôi sẽ không thể tập trung học hành nếu có anh ấy quanh quẩn bên cạnh, kể cả khi không ai nhìn thấy anh.

“Lát gặp em nhé!” Nhưng tôi có cảm giác phải hàng thiên niên kỷ nữa mới tới giờ ăn trưa. Giống như một thứ ảo ảnh mà bạn càng tiến lại gần thì nó càng trôi bồng bềnh ra xa.

Ý nghĩ về điều sắp xảy ra, về điều tôi sắp phải làm, khiến trái tim tôi quặn thắt. Tôi rất muốn nói cho anh biết về kế hoạch mới của mình, về việc tôi sẵn sàng làm mọi thứ để không phải dùng đến giải pháp cùng bất đắc dĩ kia. Vì bạn bè. Vì gia đình. Vì bản thân tôi. Và vì anh và tôi.

Tôi muốn nói tất cả với anh Tod. Không thể nói với anh khiến tôi cảm thấy không thoải mái, như thể tôi đang dựng lên một hàng rào ngăn cách giữa hai chúng tôi. Một bức tường vô hình mà cả hai không nhìn thấy nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Tôi không nói cho anh biết bởi chắc chắn anh sẽ tìm mọi cách để ngăn tôi lại. Nhất là nếu không may mẹ anh chết đi, và anh sẽ chỉ còn lại mỗi mình tôi và anh Nash...

Tôi chớp mắt, vội vàng chôn chặt ý nghĩ ấy vào bên trong, không muốn để anh phát hiện ra. Nhưng hành động của tôi vẫn không qua được mắt anh.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh xoay mặt tôi về phía anh và nhìn thẳng vào mắt tôi. Suýt chút nữa tôi đã thú nhận mọi chuyện với anh.

“Không. Em không hề ổn.” Tôi cố ý để lộ cho anh thấy phần sự thật ấy. “Chúng ta không hề ổn.” Và sẽ không bao giờ ổn cho tới khi lão Avari biến mất. Đáng tiếc, càng nghĩ về nhiệm vụ trước mắt, tôi càng thấy đó là một nhiệm vụ bất khả thi. “Nhưng em tin là mọi chuyện sẽ ổn.”

Anh mỉm cười và kéo tôi lại gần. “Khi em nói như vậy, với ánh mắt như thế kia, anh gần như đã tin lời em.”

Tiết thứ nhất và tiết thứ hai kéo dài tương chừng như vô tận, và tôi chẳng hiểu mình học mấy công thức Hóa học này để làm gì khi mà cả đời tôi sẽ chẳng bao giờ phải dùng đến nó. Và nếu số phận của thế giới xoay quanh không gian bốn chiều này thật, ít ra còn hơi có chút liên quan đến môn Toán, thì sớm muộn gì Trái Đất cũng bị diệt vong.

Khi chuông báo hết tiết hai vang lên, tôi là người đầu tiên lao ra khỏi lớp Hóa. Tôi vẫy tay gọi Emma ở hành lang và vờ như không nghe thấy câu hỏi của Chelsea Simms, sau đó chui vào một cái toa-lét gần nhất. Sau khi đã chắc chắn là trong đó không có ai, tôi từ từ tàng hình khỏi thế giới loài người, hy vọng không phải chạm mặt với Chelsea ở ngoài cửa toa-lét.

Xong xuôi, tôi vut biến vào căn bếp phía sau tiệm bánh rán, nơi vẫn đang đóng cửa kể từ khi ông chủ tiệm bị tên Thane giết chết hồi tháng trước. Lý do tôi chọn tiệm bánh này là vì nó vừa có các vật dụng sắc nhọn lại vừa không có người, một địa điểm lý tưởng để triệu tập một tà ma. Bởi vì sẽ không bao giờ có chuyện tôi mời Ira đến nhà mình, kể cả nếu tôi tự tin là mình có thể khống chế được tên quỷ đó. Trong khi thực tế là tôi không hề tự tin một chút nào.

Vết cắt trong lòng bàn tay trái của tôi vẫn còn chưa lành hẳn và tôi sẽ không thể giải thích với anh Tod nếu tay phải lại xuất hiện thêm một vết tương tự. Vì thế tôi quyết định cứa một đường trên cẳng tay, gần khuỷu tay trái. Không ngờ, để lấy máu từ vị trí đó khó hơn nhiều so

với tôi tưởng và tôi phải loay hoay mất một lúc, chưa kể còn làm rớt vài giọt lên quần, mới có đủ máu trên sàn để triệu tập lão Ira.

Tôi lấy một tập giấy ăn rịt vào vết thương và gấp tay lại để cầm máu. Sau đó tôi dùng ngón tay nguệch ngoạc viết tên lão tà ma bằng máu.

Chưa đầy một giây sau, Ira vụt hiện ra trước mắt tôi. Hắn cúi xuống nhìn tôi bằng đôi mắt đen vằn đỏ vô hồn và mặc dù khóe miệng của hắn không hề nhếch lên nhưng tôi thề là hắn đã mỉm cười. “Thật vui khi được gặp lại cô, cô Cavanaugh. Sao trông cô có vẻ tức giận thế?”

“Ông đã nói dối tôi.”

Ira ngồi xuống sàn đối diện với tôi. “Cô thừa biết chuyện đó là không thể mà, cơn giận dữ bé nhỏ. Nói dối là một trong số ít những việc ta không thể làm.”

Tôi rất muốn biết đó là những việc gì, và hắn ta biết là tôi muốn biết, nhưng tôi chẳng dại gì đi ngã giá với một tà ma cho một thứ mà mình không thực sự cần.

“Bố tôi không hề ở nơi mà ông đã nói, và vì thế mà bao nhiêu người bị thương.” Và mắc kẹt bên Cõi Âm. Nhưng tôi giấu nhẹm đi chi tiết ấy, phòng trường hợp hắn ta chưa biết gì về cô Harmony và bác tôi. Điều cuối cùng chúng tôi cần lúc này là có thêm một tên tà ma nữa truy lùng họ.

“Cô có hỏi ta là bố cô sẽ ở đâu đâu. Cô chỉ hỏi ta bố cô đang ở đâu và ta đã chỉ cho cô chính xác vị trí của ông ta tại thời điểm đó. Còn chuyện ông ta bị chuyển đi trước khi cô sang đến nơi đâu liên quan gì đến ta.”

“Chết tiệt!” Tôi cố gắng không để lộ ra nổi tức giận của mình cho gã tà ma thấy nhưng đã thất bại thảm hại.

“Hãy nhìn theo chiều hướng tích cực, ít nhất cô cũng học được vài điều.” Lần này thì hắn thực sự mỉm cười, với đôi môi thâm xỉ như màu máu khô. “Rằng cô cần phải hành động thật nhanh, trước khi tin tức cô mua được trở nên vô tác dụng, đúng không?”

“Sai, bài học mà tôi rút ra được sau chuyện này là “Đừng bao giờ tin một tà ma”!”

Ira bật cười phá lên, nghe giống như tiếng sữa của một con chó điên hơn là tiếng cười của một con quỷ. “Ta cứ tưởng cô phải rút ra được bài học đó từ lâu rồi chứ.”

Đúng vậy, và đó chính là vấn đề của tôi.

Hắn nhào người sang phía tôi, qua vũng máu trên sàn, và tôi phải cố gắng lắm mới không lùi ra sau, một hành động mà cả hai chúng tôi đều hiểu là biểu hiện của sự sợ hãi. “Và sự thật là ta không hề nói dối cô.”

“Nhưng ông đã trói bạn tôi lại bằng cây leo đỏ. Tại sao?”

Xem ra Ira có vẻ hứng thú với câu hỏi của tôi hơn là sự cảnh giác muộn màng của tôi với đám tà ma nói chung. “Thế cô có thấy bất ngờ khi một con mèo kêu meo meo không? Hay khi

các mỹ nhân ngư dùng tiếng hát để mê hoặc con mồi của mình?”

“Tôi chỉ bất ngờ khi ai đó đồng ý giúp tôi nhưng cuối cùng lại quay ra tìm cách giết bạn tôi thôi.”

Gã tà ma ngồi lại về chỗ cũ, mắt chăm chú nhìn tôi. “Ồi cơn giận dữ bé nhỏ của ta... Thật khó để diễn tả thành lời sự ngây ngô đến dần đến của cô. Thứ nhất, ta không hề và sẽ không bao giờ “giúp” cô. Thông tin mà ta cung cấp cho cô không phải là một ơn huệ. Đó là một cuộc mua bán sòng phẳng, có cho và có nhận. Và lý do duy nhất ta chấp nhận ngồi đây, kiên nhẫn giải thích với cô tất cả những điều này là vì ta có thể cảm nhận được cơn giận dữ của cô đang tăng lên ngàn ngạt với mỗi lời ta nói. Mà chẳng phải tốn công tốn sức gì cả.”

“Ông là đồ... *khốn nạn*.” Còn nhiều thứ khác xấu xa bẩn thỉu hơn để nói về Ira nhưng tôi tạm thời chưa nghĩ ra.

“Cảm ơn, cô quá khen! Và xin nói thêm là ta không hề muốn giết cô bạn *mara* của cô. Nếu không ta đã xé xác cô ta ra từ lâu rồi. Hơn nữa, trong hầu hết các trường hợp, cái chết là sự kết thúc của mọi sự giận dữ, và là sự kết thúc bữa ăn của ta. Nhưng cô là một ngoại lệ.”

“Ngoại lệ?” Tại sao tôi lúc nào cũng bị coi là ngoại lệ vậy?

“Thông thường, những người như cô sau khi chết đi sẽ nhanh chóng mất dần mọi cảm xúc con người, bao gồm cả nỗi giận dữ. Ban đầu ta cứ nghĩ là do cô mới chết nên nó vẫn chưa xảy ra với cô. Nhưng sau khi nghiên cứu kỹ ta mới phát hiện ra cô không hề giống như những người khác. Cô là một người chết đang cố giả vờ sống, vì thế cô không hề mất đi các mối liên hệ của mình với thế giới loài người, kể cả khi đã chết. Cô vẫn biết yêu, biết hận. Cô vẫn nuôi hy vọng và mơ ước. Và hơn tất cả, cô vẫn biết giận dữ. Vì thế cô vẫn còn hữu dụng đối với ta.”

Tôi cau mày. “Ông vòng vo một hồi cũng chỉ muốn nói với tôi rằng ông hạ độc Sabine để chọc tức tôi!”

Hắn gật đầu. “Có thể nói là như vậy. Thực ra mới đầu ta cũng định giết cô ta thật. Nhưng khi nếm thử nỗi giận dữ của cô ta, cả trong quá khứ và hiện tại, ta mới phát hiện ra cô chiếm một phần không nhỏ trong các mối hằn học của cô ta, mặc dù cô ta chấp nhận đi qua Cõi Âm cũng là để giúp cô và đám bạn của cô. Vì thế ta đoán chỉ cần làm cô ta bị thương cũng đủ khiến cô tức điên lên rồi.”

“Ý ông nói nếu bắt được các bạn của tôi, ông sẽ lại làm hại họ để chọc tức tôi?”

Khóe môi của tên Ira giật giật khiến tôi có cảm giác hắn đang thầm cười nhạo mình. “Có thể lắm. Và đó là thông tin miễn phí cuối cùng ta dành cho cô.”

“Sao cũng được. Đằng nào tôi cũng chẳng cần gì ở ông.”

Cặp lông mày đen nhánh của hắn cong vút lên đầy ngạc nhiên, một phản ứng rất giống con người. “Hừm, sao ta lại có cảm giác là cô đang nói dối nhỉ. Nếu không còn gì để nói với ta nữa sao cô không xóa tên ta đi mà vẫn giữ ta ở đây? Cô cần gì ở ta?” Hắn khoanh tay lại trước ngực chờ đợi, nhưng tôi không trả lời. Tôi chỉ sợ vô tình làm lộ ra những thông tin chúng tôi đang không muốn hắn biết. “Tin tức nữa chẳng?” Hắn đoán. Và tất nhiên là hắn đã đoán đúng. “Ta đoán hôm nay cô chỉ cần thông tin thôi, nhưng ta rất mong một ngày nào đó cô sẽ viết tên ta

bằng máu và nhờ ta hành động thay cô.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.” Một phần vì tôi không đủ dũng khí để làm điều đó. Một phần vì giao dịch với Ira quá nguy hiểm, bởi càng gặp hắn nhiều tôi càng dần quên đi thân phận thực sự của hắn, coi hắn như một nguồn có thể giải quyết mọi vấn đề Cõi Âm, giống như các phương thuốc thảo dược của cô Harmony.

Và sự bất cẩn ấy có thể sẽ dẫn tới những hậu quả còn khủng khiếp hơn cả cái chết.

“Ta lại nghĩ là có đấy. Ta có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ trong cô càng lúc càng tăng kể từ ngày chúng ta chính thức gặp mặt. Chẳng bao lâu nữa cô sẽ cần một cái gì đó ở ta. Một cái còn hơn cả tin tức. Và khi người đủ giận dữ để trả giá... hiển nhiên đó sẽ là một ngày đáng nhớ.”

Tôi tiếp tục im lặng, mặc dù biết làm như vậy sẽ chỉ càng khẳng định giả thuyết của hắn ta là đúng, rằng tôi vẫn đang cần cái gì đó ở hắn.

“Nhưng giờ cô chỉ cần tin tức thôi đúng không? Cô muốn biết bố mình đang ở đâu đúng không?” Lòng mày hắn lại nhướn lên. “Cô có sẵn sàng trả giá gấp đôi cho câu trả lời đó không? Tôi cũng không nghĩ là mình sẽ nói câu này với cô đâu... nhưng nếu tôi là cô, tôi sẽ hỏi một câu hỏi mới. Ví dụ như tung tích của bác cô và mẹ người yêu cô? Một cặp *bean sidhe* khá đẹp đôi. Thật uổng phí nếu họ phải bỏ mạng nơi rừng sâu.”

Tim tôi ngừng đập trong vài giây, và khi nó đập trở lại, máu bắt đầu chảy rần rật khắp người tôi, nhanh đến nỗi mọi thứ trước mắt tôi như tối sầm lại. “Ông đã biết? Vậy mà nãy giờ ông nãy giờ vẫn thản nhiên ngồi đó trêu chọc tôi, trong khi bản thân biết rõ tôi đang cần cái gì?”

“Tất nhiên. Nếu nói ngay cho cô biết thì còn gì là vui nữa. Chúng ta sẽ bỏ lỡ cơ hội chứng kiến cơn thịnh nộ của cô khi nó lên đến đỉnh điểm.”

“Khốn kiếp!”

“Rồi, rồi...” – Gã tà ma thích thú ra mặt khi chứng kiến tôi tức quá không thốt nên lời. “Giờ hãy nói cho ta biết, cô định trả cho ta cái gì để đổi lấy thông tin cô cần nào?”

“Tôi chẳng cần gì hết.” Cuối cùng tôi đã hiểu. “Ông không hề biết họ đang ở đâu, đúng không?” Trước giờ Ira chưa bao giờ nói là hắn biết, mà chỉ bóng gió ám chỉ điều đó.

“Hỏi rất hay! Nếu cô chịu cho ta ném thử nỗi giận dữ của cô một lần nữa ta sẽ trả lời cho cô biết.”

“Đừng hòng.” Tôi nhồm dậy và hắn ngược nhìn theo tôi.

“Ô kìa, cơn giận dữ bé bỏng, cô định bỏ đi với tâm trạng cáu gắt thế à?” Hắn bật cười trước câu nói đùa của bản thân. Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi gặp một tà ma biết nói đùa như thế này. “Thành thật mà nói ta cũng không thấy có vấn đề gì. Hy vọng sẽ sớm được gặp lại...”

Không nói không rằng tôi dùng gót chân xóa sạch dòng chữ trên sàn và Ira lập tức biến mất.

Về sững sờ trên khuôn mặt hắc vẫn còn vương lại trong tâm trí tôi trong giây lát, nhưng sự thỏa mãn đó không đủ để làm dịu đi cơn giận dữ và nỗi sợ hãi trong tôi.

Khi giọng nói của hắc đã tan biến hắc, tôi lùi vội khỏi vũng máu trên sàn, đột nhiên thấy khiếp sợ vì những gì mình đã làm. Tôi đã một lần nữa triệu tập cơn quỷ của sự phẫn nộ và đặt bản thân mình vào nguy hiểm.

Điều khiến tôi sợ hơn cả là tôi đã để cho hắc đi mà không có thêm bất kỳ thông tin gì về tung tích của bố hay cô Harmony và bác Brendon. Tôi quá thất vọng với bản thân vì có gan triệu hồi một cơn quỷ trong một cơn bốc đồng dại dột nhưng lại không có gan kết thúc việc mình đã làm. Tôi đã không dám trả giá để đổi lấy thông tin có thể cứu được ba mạng người.

Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này?

Tôi cứ lùi, lùi mãi cho đến khi lưng va phải cái bệ bếp bọc thép không rỉ lạnh ngắt, và rồi tôi ngồi thụp xuống sàn nhà, co hai chân lại và vòng tay ôm chặt lấy đầu gối. Tôi nhìn chằm chằm vào vũng máu trước mặt, cố gắng lấy lại bình tĩnh và điều hòa lại nhịp tim. Tôi biết mình lại vừa mắc phải một sai lầm lớn và tôi cần phải tìm cách sửa chữa sai lầm ấy.

Làm sao tôi có thể tìm được bố, bác và cô khi mà có quá nhiều tà ma cũng đang săn đuổi họ?

Cuối cùng, khi cơ thể tôi đã trở lại bình thường sau hàng chuỗi những phản ứng rất-con-người còn sót lại, tôi đứng dậy làm cái điều cần phải làm. Tôi mở tủ, lấy giẻ lau sạch chỗ máu trên sàn rồi vứt vào thùng rác đằng sau tiệm bánh. Đồng hồ trên tay tôi chỉ sắp hết tiết ba. Và nếu may mắn, sẽ không ai phát hiện ra việc tôi mất tích trong suốt tiết trống ấy. Nhưng mọi người sẽ biết nếu tôi bỏ nốt cả bữa cơm trưa.

Trong toa-lét tiệm bánh, tôi nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, sửa sang lại đầu tóc. Phải tới khi vịn vôi để nhúng ướt khăn lau chỗ máu khô trên cẳng tay, tôi mới phát hiện ra tay áo của mình không đủ dài để che chỗ vết cắt mới tinh kia.

Tôi vụt biến vào phòng ngủ ở nhà, lấy băng cá nhân băng nó lại, sau đó khoác thêm cái áo cardigan tay lỡ để che vết thương. Đang định quay trở lại trường học thì tôi chợt nhìn thấy vết máu dính trên quần nên đành mở tủ tìm cái quần khác để thay.

Tôi hiện ra trong phòng vệ sinh nữ ở tầng một chỉ hai phút trước khi giờ ăn trưa bắt đầu. Và vì trong phòng đang không có ai nên tôi hiện nguyên hình ngay tại chỗ mà không cần chui vào toa-lét như mọi lần.

Tôi mới băng qua được nửa cẳng tin về phía cái bàn quen thuộc ngoài sân trong thì bị Sabine gọi giật lại. “Kaylee! Cô đã biến đi đâu thế?” Chị ta hạ giọng hỏi. “Nãy giờ tụi này gọi cho cô liên tục mà chẳng thấy cô nghe máy!”

Bởi vì tôi có nghe thấy gì đâu. Tôi rút điện thoại ra và bật màn hình lên xem nhưng nó đã tắt ngúm từ bao giờ. Cũng phải thôi, hôm qua tôi hầu như có ở nhà đâu mà có thời gian sạc pin.

“Sao thế?” Tôi đi theo Sabine ra ngoài sân. “Có chuyện gì à?”

“Emma tự đứng lên cơn hoảng loạn vào giữa tiết ba. Cô ấy gào thét gọi tên cô ở ngoài hành

lang và các thầy cô giáo không làm sao trấn tĩnh cô ấy lại được. Họ đã phải gọi phòng y tế và chuyên gia tư vấn. Nhưng cô ấy vẫn cứ liên tục gọi tên cô. Không còn cách nào khác họ đành gọi tôi và anh Nash lên thuyết phục cô ấy.”

Nỗi sợ hãi cho tình trạng của Emma khiến toàn thân tôi đông cứng lại và làm xáo trộn các dòng suy nghĩ của tôi. Đến nỗi tôi đang đi phải dừng lại và bắt bản thân phải tập trung. *Từng việc một. Đầu tiên phải tìm Emma đã.* “Cậu ấy đâu rồi? Cậu ấy có sao không?”

“Y tá đã tiêm thuốc an thần cho Emma và đưa đến bệnh viện bằng xe cứu thương rồi. Bọn này xin mãi mà họ không cho đi theo. Họ đã gọi cho bố cô, người giám hộ trên giấy tờ của Emma, nhưng tất nhiên là không gặp được chú ấy.”

“Giờ cậu ấy đang ở bệnh viện à? Chị đã gọi cho anh Tod chưa?”

“Anh Nash gọi rồi nhưng anh ấy không nghe máy.”

“Chắc là anh ấy đang đi tìm cô Harmony.” Sau khi nói chuyện với Ira, tôi càng ý thức được về sự nguy hiểm của Cõi Âm đối với tất cả chúng tôi. “Để tôi đi xem cậu ấy thế nào. Hai người... chị và anh Nash nhớ cẩn thận nhé!” Tôi giơ một tay lên xoa trán. “Khoan đã, hay là hai người... về nhà được không? Đến nhà tôi ý, cùng với Sophie và Luca. Nhớ xin phép nhà trường đang hoàng. Còn nếu họ không cho thì cứ... tự bỏ về cũng được. Tôi không nghĩ là chúng ta được an toàn ở đây đâu.”

Hay bất cứ đâu.

Và rồi tôi bang hoàng hiểu ra một điều, chính chúng tôi là người đã mang nguy hiểm đến cho trường Eastlake, chứ không phải điều ngược lại.

Sabine gật đầu. “Không cần cô bảo tôi cũng tự biết phải trốn học.”

Tôi đang định vụt biến ra khỏi đó thì sức nhớ ra một chuyện. “À quên, vết thương của chị thế nào rồi?” Vội quá suýt nữa thì tôi quên Sabine vừa bị trúng độc mới mười hai tiếng trước.

“Ổn rồi, chỉ hơi mệt thôi.” Không ngờ cô nàng *mara* này cũng có lúc biết mệt cơ đấy!

“Thế thì tốt rồi. Cảm ơn đã tìm tôi. Hẹn gặp lại mọi người ở nhà. Tôi qua đó đón Emma rồi về ngay.”

“OK.” Sabine nhúu mày nhìn cái áo cardigan của tôi. “Này, cô vừa thay quần áo đấy à?”

“Ừ. Chuyện dài lắm. Tôi đi đã nhé!” Nói rồi tôi vụt biến khỏi hành lang trường và hiện ra trong bệnh viện, trước khi chị ta kịp tra hỏi thêm.

Phòng cấp cứu gần như vắng tanh. Anh Tod nói giờ cao điểm thường là vào buổi tối và cuối tuần.

Sau khi đã tàng hình, tôi lướt thật nhanh qua các dãy ghế trống và quầy trực của y tá để vào phòng bệnh tìm Emma. Chỉ có bốn giường là có bệnh nhân đang nằm nhưng không thấy Emma đâu. Không lẽ cậu ấy đã phải nhập viện hoặc là đã ra viện?

Tôi lục sạo khắp nơi tìm kiếm, kể cả trong toa-lét và mấy cái máy bán hàng tự động mà chẳng thấy bóng dáng cậu ấy đâu. Cuối cùng tôi dừng lại trước quầy trực quan sát mấy cô y tá. Chắc hẳn họ đang có những thông tin tôi cần, hoặc là trong máy tính mà tôi không biết truy cập, hoặc là trong tập hồ sơ in sẵn mà tôi không thể tự tiện mở ra xem, bởi dân tình sẽ tá hỏa lên khi không nhìn thấy tôi.

Tôi cần phải xem mà không chạm vào bất cứ thứ gì. Hoặc là đợi cho đến khi không còn ai ở đó. Nhưng ở giữa cái khoa được coi là bận rộn nhất bệnh viện như thế này, có bao giờ mà hết người qua lại.

Tôi lảng lảng đến gần quầy trực quan sát các bác sỹ và y tá vừa thoăn thoắt làm việc trên máy tính, vừa rôm rả truyện trò với nhau. Bởi vì vẫn đang giả vờ sống nên tôi rất ít khi ẩn mình đi như thế này giữa đám đông. Thường tôi chỉ tàng hình khi phải làm chuyện gì đó mà không muốn để ai phát hiện ra.

Tôi kiểng chân ngó qua vai cô y tá, nhìn vào xấp hồ sơ trên bàn xem có chộp được thông tin nào hữu ích không thì một cô khác tên là Anne, theo như bảng tên trên ngực, bước tới ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“Chị vừa bỏ lỡ một vụ khá hay ho.” Cô y tá đầu tiên, Gina, nói.

“Lại có một cụ 80 tuổi nào khóa thân chạy lung tung à?”

Gina bật cười ha hả. “Không. Chị còn nhớ cô bé được đưa đến ngay trước giờ ăn trưa không? Trên xe cứu thương từ trường trung học Eastlake ý?”

Tôi sững người lại. Họ đang nói về Emma.

“Cái cô bé gào thét gọi tên ai đó ý hả? Có, nhớ chứ. Bác sỹ Cohen đã yêu cầu cho đi khám thần kinh tổng quát thì phải. Kết quả thế nào?”

“Chị còn nhớ Claudia mới chuyển từ bên Lakeside sang không?” Y tá Gina hỏi và Anne gật đầu. “Chị ấy nhận ra cô bé đó từng là bệnh nhân tâm thần ở bên Lakeside. Chưa hết, cô ấy từng nhập viện *dưới một cái tên khác* cách đây hai năm. Trong suốt thời gian điều trị cô ta hầu như chẳng bao giờ mở miệng và cách đây vài tuần cô ta đột nhiên *biến mất* khỏi khu điều trị được bảo vệ nghiêm ngặt. Họ không biết cô ta thoát ra bằng cách nào. Mọi lối ra đều được khóa và đặt máy theo dõi vậy mà không ai thấy cô ta.”

“Kỳ lạ nhỉ. Vậy là giờ họ chuyển cô ta trở về Lakeside à?”

“Vâng. Bên khoa tâm thần vừa qua đón cô ta về cách đây 15 phút. Bố mẹ cô ấy cũng đang trên đường tới đây.”

Thôi chết! Emma đang ở trong Lakeside. Sau Cõi Âm, cái bệnh viện tâm thần ấy là nơi đáng sợ nhất đối với tôi trong cả hai thế giới. Vậy mà chẳng hiểu sao nó đã trở thành phiên bản thành Rome của cuộc đời sau khi chết của tôi.

Mọi con đường đều dẫn đến Lakeside.

Chương 18

Tim tôi như muốn ngừng đập lúc hiện ra trong phòng sinh hoạt chung của khoa tâm thần bệnh viện Lakeside, cái tòa nhà mà mỗi khi nhắc đến nó là tôi lại nổi hết gai ốc.

Tôi đã đến đây hai lần với tư cách là khách đến thăm, một vị khách tàng hình, không mời mà đến và cả hai lần đều thoát ra an toàn. Nhưng trong lần thứ ba này, cũng như hai lần trước đây, mọi ký ức hãi hùng về Lakeside lại ùa về làm lu mờ mọi ý thức của tôi. Mặc dù chỉ bị nhốt trong đây có một tuần mà tôi có cảm giác đó là một trong những tuần đen tối và tồi tệ nhất của cuộc đời mình.

Sau khi ngó nghiêng xung quanh và chắc chắn là không có ai nhìn thấy mình, tôi tiến thẳng vào phòng trực của y tá, một căn phòng khóa trái có cửa sổ được xây cao tít gần nóc nhà, khác hoàn toàn với các phòng trực khác trong bệnh viện chính. Thứ duy nhất nằm trong tầm với của tôi là tấm bảng tên phòng treo trên tường, nhưng không hề thấy có tên của Emma. Hay Lydia. Cũng phải thôi, cậu ấy vừa nhập viện chưa được bao lâu, chắc các bác sỹ chưa kịp cập nhật thông tin trên bảng. Nếu như tôi đọc đúng thì hiện giờ bên khu nữ chỉ còn hai phòng trống, vì thế Emma chắc chắn chỉ có thể ở một trong hai phòng đó.

Tôi rời khỏi phòng trực, đi qua phòng sinh hoạt chung, phòng ăn và sảnh dẫn sang khu nữ, cố gắng không để ý tới các bệnh nhân ở đây. Nhất là những gương mặt quen thuộc tôi từng gặp từ hồi hai năm trước.

Tôi không thể và cũng không dám tưởng tượng cuộc sống ở Lakeside trong hai năm sẽ như thế nào. Ngần ấy thời gian đủ để khiến một người bình thường hóa điên chứ đừng nói là những người bệnh.

Căn phòng trống đầu tiên nằm trên tầng ba bên phải. Cửa phòng đang mở, chứng tỏ trong phòng không có ai. Nhưng tôi vẫn ngó đầu vào kiểm tra cho chắc.

Cách đó bốn căn, phía bên trái là căn phòng trống thứ hai và đi từ xa tôi đã biết là trong đó đang có người. Một bóng người trải dài ra ngoài hành lang. Nhưng trông nó không hề giống với cơ thể mới của Emma. Emma đang không ở một mình.

Trái tim tôi nhói đau thay cho cậu ấy. Đưa cậu ấy ra ngoài thì đơn giản nhưng làm sao để *giữ* cậu ấy ở bên ngoài mới là phức tạp. Họ đã biết tên tuổi và địa chỉ trường học của cậu ấy.

Họ đã gọi điện cho bố mẹ của Lydia.

Càng lúc việc cân bằng các vấn đề của Cõi Âm và thế giới loài người càng trở nên phức tạp.

Tôi tiến tới gần cửa và nghe thấy có tiếng nói vọng ra từ bên trong. Tôi nhận ra giọng của Emma/Lydia, nhưng giọng còn lại thì không.

“Cô có nhớ tôi không, Lydia?” Cái bóng kia chống hai tay lên hông.

“Không.” Một cái bóng khác đang di chuyển tới di chuyển lui. “Tôi không nhớ chị là ai bởi vì chúng ta chưa bao giờ gặp mặt. Tôi không phải là Lydia.”

Emma đang đi đi lại lại trong phòng.

“Cô không nhớ là mình đã từng ở đây à?” Cái bóng của vị bác sỹ bước tới gần Emma. “Cô chỉ mới rời khỏi đây vài tuần...”

“Không. Tôi chẳng nhớ gì hết bởi vì nó chưa từng xảy ra với tôi. Tôi chưa bao giờ tới đây.” Cậu ấy dừng lại rồi nói tiếp. “À, ý tôi là tôi *đã từng* tới đây.” Khi cậu ấy tới thăm tôi hồi hai năm trước. “Nhưng tôi chưa bao giờ *sống* ở đây.” Emma giờ tay ôm lấy đầu. Cậu ấy càng nói càng khiến cho người ta nghĩ rằng tinh thần cậu ấy... không ổn định. Nhưng cậu ấy biết nói gì bây giờ? Chỉ cần một vài câu trả lời không chính xác là họ sẽ kết luận ngay là cậu ấy có vấn đề. “Và tôi chắc chắn là mình chưa bao giờ gặp *chị*. Bởi nếu không tôi đã nhớ cái nốt ruồi kia rồi. Chị có tính chuyện cắt nó đi không?”

Xém chút nữa thì tôi đã bật cười thành tiếng.

“Cô có muốn tạm dừng để bình tĩnh lại không?” Cô y tá hỏi.

Tôi nhòm qua căn phòng kế bên phòng Emma và thấy một cô gái trẻ đang ngồi khoanh chân trên giường, hai tay bịt chặt lấy tai, lắc đầu quày quặt. Mối cô ta chuyển động nhưng không có âm thanh nào phát ra.

“Tôi đang rất bình tĩnh là đằng khác!” Tiếng Emma vọng ra. “Chỉ là tôi không muốn ở trong này!”

“Cô đã từng ở đây, Lydia ạ. Cô có nhớ mình đã rời khỏi đây bằng cách nào không? Bởi vì mọi cánh cửa đều khóa và không có ai nhìn thấy cô rời khỏi đây.”

Cái bóng của Emma dừng lại và hòa vào làm một với cái bóng của vị bác sỹ kia. “Tôi nói nốt lần cuối cùng, tôi không phải là Lydia! Nếu mấy người chịu nhìn kỹ một chút sẽ thấy là tôi nói đúng.”

Cái bóng của bác sỹ hơi chuyển động và đứng thẳng người lên. “Tôi đang nhìn đây. Và cô giống y hệt Lydia. Không khác một chút nào. Làm sao có chuyện cô không phải là cô ấy được?”

“Làm sao tôi biết được!” Cái bóng của Emma vung hai tay ra. “Có thể tôi là bản sao của cô ta. À không, khoan đã, phải nói cô ta là bản sao *của tôi* mới đúng. Bởi vì tôi nhiều tuổi hơn và không phải tự dưng tôi tỉnh dậy trong cơ thể này...” Giọng cậu ấy nhỏ dần, như chợt nhận ra điều mình vừa thốt ra. Và rồi cậu ấy đồng dục nói tiếp. “Tất nhiên, thật khó để kiểm chứng điều đó. Mặc dù không biết Lydia bao nhiêu tuổi nhưng tôi đoán cô ta ít nhất cũng phải kém tôi hai tuổi. Bởi vì cơ thể cô ta trông chỉ như một đứa 15 tuổi thôi.” Cái bóng của cậu ấy gật gù đầy dứt khoát. “Nghe cái tên là biết chưa có bằng lái rồi. Và tôi cá là mắt cô ta không phải màu nâu. Tôi đoán là xanh nước biển hay gì đó. Và nếu mắt cô ta màu xanh trong khi mắt tôi lại là màu nâu, chứng tỏ tôi không thể nào là cái cô Lydia mấy người đang tìm kiếm đúng không? Giờ tôi mới là người đang đúng, còn bác sỹ mới là người sai và tôi nghĩ có khi bác sỹ mới là người bị điên ở đây.”

Tôi không biết nên bật cười hay vỗ tay tán thưởng nữa. Theo thói quen tôi nhón chân tiến lại gần cửa, mặc dù chẳng có ai nghe hay nhìn thấy tôi. Đập vào mắt tôi là cánh cửa dẫn vào phòng tắm, mà theo kinh nghiệm của tôi thì trong ý không có gì ngoài cái vòi nước. Bệnh nhân phải xếp hàng đi lấy đồ tắm và trả lại sau khi dùng xong.

“À!” Emma kêu ầm lên làm tôi giật bắn mình. “Còn nữa, giọng tôi không hề giống với Lydia đúng không? Ý tôi là cách nói chuyện và phát âm của tôi ý. Lydia rất ít khi mở miệng nói chuyện đúng không? Nhưng tôi thì ngược lại, tôi nói suốt ngày. Tôi thích nói chuyện. Chú không giống như vị bệnh nhân tâm thần có khuôn mặt giống tôi của mấy người.”

Thêm một bước nữa và tôi đã nhìn thấy tấm lưng của vị bác sĩ. Đó là một người phụ nữ cao, gầy, tóc đen, trong chiếc áo khoác màu kem và váy bút chì màu xanh nước biển dài đến gối. Cô ấy đang ôm cái gì đó trước ngực, mà tôi đoán là tập hồ sơ bệnh án của Emma, hay nói đúng hơn là của Lydia.

“Lydia...”

“Đã bảo đừng gọi tôi bằng cái tên đó nữa mà. Tôi không phải là Lydia. Tôi vừa chứng minh rồi đấy thôi.”

“OK.” Vị bác sĩ gật đầu và lật trang giấy trên tập hồ sơ. “Trong này có ghi màu mắt của cô, à Lydia, không phải màu nâu và tôi vẫn nhớ đúng là cô ấy hầu như không bao giờ mở miệng thật. Vì thế chúng ta hãy tạm dẹp vấn đề thân phận sang một bên và nói về lý do tại sao cô lại ở đây. Theo như bệnh án gửi qua từ phòng cấp cứu thì nhân viên y tế trường cô đã phải tiêm thuốc an thần cho cô vì cô bị “hoảng loạn và mất kiểm soát.” Cô còn nhớ chuyện đó không?”

“Không.” Emma lại bắt đầu đi lại trong phòng, và tôi nhìn thoáng qua thấy cậu ấy vẫn mặc bộ quần áo sáng nay ở trường. Cả đôi giày cũng thế, mỗi tôi đã bị tháo dây, bởi đó là quy định của Lakeside. Để các bệnh nhân không thể nối chúng lại với nhau và treo cổ tự tử.

“Điều cuối cùng tôi còn nhớ được là tôi đã rất buồn ngủ trong tiết ba và khi tỉnh dậy đã thấy nằm trong phòng cấp cứu rồi. Và thú thật là tôi cũng chỉ mong mình không bao giờ tỉnh lại bởi vì nơi đây không khác gì địa ngục trần gian. Và mấy chuyện này đúng là *con ác mộng*.” Emma ngừng lại và mặc dù không nhìn thấy mặt cậu ấy nhưng tôi có thể đoán được cậu ấy đang nghĩ gì. “Sabine, có phải là chị không?” Emma quát ầm lên, vung hai tay sang hai bên. “Có phải là chị đang làm trò này không? Thôi ngay đi, nếu không tôi thề tôi sẽ *giết chết chị*.”

Lần này thì tôi đã rên rỉ thành tiếng, nhưng hiển nhiên là không ai nghe thấy tôi. Mọi nỗ lực này giờ của Emma nhằm thuyết phục bác sĩ rằng mình không phải là Lydia và không hề bị điên đã trở thành công cốc, chỉ với một câu nói cuối cùng ấy.

“Sabine là ai?” Vị bác sĩ kéo ghế ngồi xuống và tôi đã có thể nhìn thấy rõ Emma. Trông cậu ấy vô cùng hoang mang và mệt mỏi.

“Có thể gọi là một người bạn.” Emma nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, mắt mơ màng. “Nhưng đó là bởi vì chị ta còn đáng sợ hơn nhiều khi làm kẻ thù. Tôi cần phải ra khỏi đây. Ngay lập tức!”

Tôi đã bị phân tâm bởi tình trạng của Emma mà quên đi mất lời cậu ấy vừa kể. Cậu ấy nói thấy buồn ngủ ở tiết ba và sau đó không còn nhớ chuyện gì nữa. Không lẽ cậu ấy đã ngủ gật? Và

cậu ấy đã *bị nhập* lúc ở trường?

“Vậy là cô không nhớ là mình đã bị đưa lên xe cứu thương? Hay...”

“Tôi không nhớ một tẹo nào hết, OK?” Emma giơ tay lên nắm tóc giật thật mạnh, một hành động rất không giống với tính cách của cậu ấy. Tôi cần phải đưa cậu ấy ra khỏi đây, nhưng tôi không thể làm gì cho tới khi vị bác sỹ kia đi khỏi. “Tôi đã nói ngay từ đầu rồi gì. Tôi không biết gì hết ngoại trừ việc đáng ra tôi không phải ở đây, vì thế hãy im hết đi cho tôi!”

Có tiếng khóc nỉ non cất ra từ căn phòng bên cạnh, khiến tôi tò mò lùi lại ngó vào xem. Cô gái kia đang ngồi lắc tới lắc lui trên giường, hai tay nắm chặt lấy tóc. Giống y như Emma.

Phải tới khi ấy tôi mới chợt hiểu ra. Emma đang gánh đỡ một phần cảm xúc dư thừa của cô bệnh nhân phòng bên.

Có thể là nỗi sợ hãi. Hoặc sự hoảng loạn. Hay cảm giác khó chịu với... tất cả mọi thứ?

“Trong này có ghi: Cô không biết mình là ai. Cô nói với giáo viên mình không phải là...” Vị bác sỹ nhìn vào giấy rồi nói tiếp. “... Emily Cavanaugh. Và giờ cô lại nói là mình không phải là Lydia. Liệu chúng ta có nên kết luận thực chất cô không biết mình là ai không?”

“Tôi nói thật nhé, chẳng ai biết bản thân mình là ai đâu.” Emma thở dài nói, đúng lúc tôi bước vào trong phòng, mặt đối mặt với cậu ấy. Tôi không hề nhận ra là Emma có thể nhìn thấy mình, có vẻ như tôi *đã muốn* cậu ấy nhìn thấy nhiều hơn tôi nghĩ, cho tới khi ánh mắt cậu ấy nhìn chằm chằm về phía tôi. Đôi mắt nâu mở to và cậu ấy há hốc miệng thốt lên thành tiếng.

“Ồi, xin lỗi cậu!” Tôi chỉnh lại giọng nói chỉ để cho cậu ấy nghe thấy. “Cứ giả vờ như không nhìn thấy mình.” Nhưng tất nhiên là đã quá muộn. Sự xuất hiện đột ngột của tôi chỉ càng khiến cậu ấy trông điên loạn hơn trong mắt bác sỹ.

Cô bác sỹ nhìn xuyên qua người tôi rồi quay lại hỏi Emma. “Sao thế?”

“Không có gì.” Emma nhún vai, cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Cậu ấy buông nắm tóc trong tay ra và hắng giọng nói. “Tôi tưởng đã nhìn thấy gì đó nhưng hóa ra không phải.”

Bác sỹ bắt đầu viết gì đó lên tờ giấy trước mặt và Emma hốt hoảng kêu lên. “Ồi, bác sỹ đừng có viết cái đó vào bệnh án! Không phải là tôi bị ảo giác hay gì đâu. Tôi nói là tôi *nghĩ* mình nhìn thấy gì đó nhưng tôi đã lầm. Tôi không bị *điên*.” Vừa nói cậu ấy vừa mân mê cái gấu áo sơ mi đi mượn của tôi.

“Tất nhiên là không phải rồi.” Vị bác sỹ đặt tay lên đùi và vắt chân chữ ngũ, cái bút kẹp dưới ngón tay trở. ““Điên” không phải là từ dùng để chuẩn đoán một người.”

“Không, ý tôi là tôi không phải...” Emma thở dài cái thượt, hai vai buông thõng đầy mệt mỏi. Tôi ra hiệu cho cậu ấy ngồi xuống giường để lấy lại bình tĩnh và cậu ấy đã làm theo lời tôi. “Thôi, sao cũng được.”

Vị bác sỹ im lặng quan sát Emma hồi lâu, chờ đợi phản ứng của cậu ấy nhưng không nhận

được gì thêm. Cuối cùng, cô ấy giơ tay vén tóc ra sau tay và hỏi. “Cô có muốn gặp gia đình mình một lát không? Bố mẹ cô đang rất nóng lòng muốn gặp cô.”

Thôi chết. Họ vẫn nghĩ Emma là Lydia. Một Lydia còn điên hơn hồi còn ở đây.

“Không!” Đôi mắt nâu của Emma ánh lên đầy sợ hãi. Tay cậu ấy lại giơ lên định nắm lấy tóc nhưng tôi đã lắc đầu ra hiệu cho cậu ấy bỏ tay xuống và cậu ấy đã làm theo. “Tôi đã nói rồi, họ không phải là bố mẹ tôi. Tôi không muốn gặp họ. Nếu còn ép tôi nữa tôi sẽ chết cho mấy người coi.”

Tôi lắc đầu, cố gắng cảnh báo cho Emma biết là cậu ấy đang đi sai hướng *đừng bao giờ* dọa chết với các bác sỹ trong bệnh viện tâm thần, điều đó chỉ càng khiến cho bạn trông giống người điên hơn.

“Lydia, không ai có thể bắt cô làm điều gì cô không muốn.”

“Tôi không muốn *ở đây*.” Cậu ấy cao giọng thốt lên và tiếng nỉ non bên phòng bên cạnh càng lúc càng tăng cả về âm lượng lẫn cường độ. Một trong hai người họ sắp sửa mất kiểm soát và tôi chỉ hy vọng đó không phải là Emma.

“Cái đó nằm ngoài khả năng của tôi, ít nhất là lúc này.” Vị bác sỹ liên tục bấm bút bi đầy sốt ruột. “Nhưng tôi còn một vài câu hỏi nữa cho cô.”

Emma cau mày lại. “Tôi không muốn nói chuyện nữa. Làm ơn hãy bảo bố mẹ tôi về nhà đi.”

“Chúng ta vẫn chưa nói xong mà...”

“Tôi nói xong rồi.” Emma đứng dậy, nhìn cô bác sỹ đầy thách thức. “Và tôi thề sẽ không nói thêm lời nào cho tới khi mấy người đuổi được bố mẹ Lydia đi.”

“Cô có nghĩ như thế là khôn ngoan không Lydia? Tôi chỉ đang cố giúp cô thôi mà.”

Emma liếc mắt nhìn qua chỗ tôi và tôi ra hiệu bảo cậu ấy ngồi lại xuống giường. Cậu ấy ngoan ngoãn làm theo, sau đó khoanh hai tay lại trước ngực, im lặng nhìn cô bác sỹ. Cậu không phụng phịu. Cũng không nổi giận. Cậu ấy chỉ đơn giản là... không hợp tác.

Như vậy cũng là tốt lắm rồi, nhất là với tình trạng của cô gái phòng kế bên.

Chúng tôi cứ ngồi im lặng như thế trong vài phút, cho tới khi cô bác sỹ không còn đủ kiên nhẫn, đành thở dài đứng dậy, cầm tập hồ sơ bệnh án rời khỏi phòng.

Sau khi cô bác sỹ vừa đi khỏi, tôi hiện nguyên hình và đóng cửa phòng Emma lại. Gần như ngay lập tức, cậu ấy nhảy khỏi giường lao tới ôm chặt lấy tôi, làm tôi muốn nghẹt thở. “Đưa mình ra khỏi đây đi. *Mình xin cậu đấy.* Mình không thể ở trong này. Nơi này khiến mình thấy... thật *kinh khủng*.”

“Mình biết, Lydia cũng từng bị như vậy mà. Mình đoán Lydia đã phải gánh đỡ mọi thứ cảm xúc tâm thần ở cái nơi điên loạn này.” Nói rồi tôi đưa cả hai chúng tôi quay trở lại phòng khách nhà tôi, chỉ dừng lại một lần ở bãi đỗ xe trống không của bệnh viện, bởi vì tôi vẫn chưa thể đi

xa như thế trong một lần di chuyển. Giây phút tuyệt vời nhất của ngày hôm nay là giây phút tôi được chạm chân xuống thảm nhà mình.

Styx nhẩn đầu lên khỏi cái ghế bành và sửa vang nhà chào đón.

“Thật kinh khủng! Hôm nay có lẽ là ngày tồi tệ nhất của cuộc đời mình.” Emma ngồi sụp xuống ghế, ngã cả người ra sau.

Tôi đi vào trong bếp, và Styx leo đẹo đi theo tôi lúc thấy tôi đi về phía cái tủ lạnh. “Cậu không sao chứ?”

“Vẫn chưa hết choáng váng nhưng ngồi một lát chắc sẽ ổn thôi.” Emma thở ra đầy khó nhọc. “Mới ở nửa tiếng trong đó thôi mà mình có cảm giác như là vĩnh cửu ý. Sao cậu có thể chịu đựng nổi một tuần nhỉ?”

“Thì thế. Mình cũng còn thấy ngạc nhiên với chính mình nữa là.” Tôi mở tủ lấy ra hộp thịt sống của Styx.

“Họ tưởng mình là Lydia.” Cậu ấy ngồi dậy, cau mày nói. “Mà mình là Lydia thật. Nhưng mình cũng là Emily Cavanaugh. Và còn dính dáng một chút tới Emma Marshall. Đến bản thân mình còn không biết mình là ai nữa là.”

“Ừ. Mình cũng đang không biết phải giải quyết chuyện đó như thế nào đây.” Tôi đổ hộp thịt ra bát của Styx rồi vớt cái hộp vào trong bồn rửa, sau đó vặn vòi rửa tay. “Theo hồ sơ của bệnh viện, cậu là Lydia, người vừa trốn khỏi bệnh viện tâm thần. Một lần nữa. Nhưng khi ở trường cậu là Emily Cavanaugh, cháu gái và đang thuộc quyền giám hộ của bố mình. Người hiện tại không thể liên lạc được, bởi ông đang bị một con quỷ bắt làm con tin trong thế giới khác.”

“Nói đến mới nhớ, có tin tức gì của bố cậu và hai cô chú kia không?”

Tôi lau tay rồi mở tủ lạnh lấy ra hai chai nước lọc. “Không. Nhưng chúng ta sẽ cứu được họ, và hy vọng với năng lực Ảnh hưởng của bố mình và đôi mắt nâu của cậu sẽ đủ để thuyết phục một người rằng cậu không phải là Lydia. Bởi vì mắt người không thể tự động mà đổi màu đúng không?”

“Xanh nước biển sang xanh lá cây thì có. Hoặc từ nâu sang nâu lục nhạt. Nhưng không phải từ xanh sang nâu.” Cậu ấy có vẻ nhẹ nhõm với lời kết luận của mình.

Tôi đưa cho Emma chai nước rồi ngồi xuống cạnh cậu ấy, trong khi Styx vẫn đang vục mặt vào bát thịt sống trong bếp. “Hơn nữa chúng ta còn có giấy tờ anh Tod... kiểm được. Như thế là đủ để chứng minh thân phận mới của cậu rồi.” *Tôi hy vọng là như thế.* Nhưng tôi không để lộ cho cậu ấy biết sự hoang mang của mình. Bởi bản thân cậu ấy cũng đã có đủ chuyện phải lo nghĩ rồi. “Rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra ở trường thế? Làm ơn nói với mình là cậu chỉ giả vờ mất trí trước mặt bác sỹ thôi.”

“Không, là thật đấy. Mình không biết chuyện gì đã xảy ra thật. Thế mới sợ chứ.” Cậu ấy lại ngã người ra sau ghế. “Tại sao chúng ta chẳng có lấy một ngày bình yên nhỉ?”

“Mình đã tự hỏi câu đó nhiều tháng nay rồi.” Tôi mở nắp chai nước rồi dịch sang một bên cho Styx nhảy lên ngồi cùng. “VẬY là cậu đã ngủ gật trong suốt tiết ba và...?”

“Và... mình tỉnh dậy trong phòng cấp cứu. Cổ họng mình bỏng rát như vừa gào thét còn đầu thì đau như búa bổ. Ngoài ra mình chẳng thấy có gì bất thường cả. Mình mới chỉ ngồi ở đó được năm phút thì bị cô y tá nhận ra. Hay nói đúng hơn là nhận ra *Lydia*. Ngay lập tức họ chuyển mình sang bên Lakeside trên cái xe lăn và kết luận là mình bị tâm thần.”

“Ở đó họ gọi bệnh nhân là các cư dân của bệnh viện. Cậu nên nhớ “điên” không phải là từ để chuẩn đoán.”

“Sao cũng được.” Cậu ấy mỉm cười và vặn nắp chai nước. “Nói chung là vì Lydia lần trước không hề xuất viện nên mình nghiễm nhiên được chuyển thẳng về phòng mà không cần phải qua bất kỳ thủ tục nhập viện nào cả. Phải công nhận chỗ đó làm việc siêu hiệu quả.”

“Ừ. Họ sẵn sàng làm mọi thứ để tống cậu vào đấy, sau đó dịch chuyển cả trời đất để giữ cậu ở lại.”

Tôi chợt nhận ra một điều: Lakeside và Cõi Âm không khác nhau là mấy, chỉ cần có cơ hội, bọn họ sẽ đánh cắp linh hồn của bạn.

Chương 19

“Nơi đó chẳng khác gì địa ngục.” Emma nhấp một ngụm nước rồi nói. “Giống như cậu lang thang trong một căn phòng kín bưng, ngập ngụa các thứ cảm xúc hỗn độn. Mà mình lại thuộc dạng nhạy cảm có thừa. Kết quả là mình có cảm giác như đang bị tấn công bởi đủ các loại cảm xúc bởi đủ các loại người. Tức giận, buồn bã, thất vọng, bối rối và... lạc lõng. Bọn họ khiến mình gần như phát điên.” Tôi lơ đãng vuốt đầu Styx. “Mình không thể quay lại đó, Kay ạ. Mình không thể.”

“Mình biết. Cậu sẽ không phải quay lại đó đâu. Mình đảm bảo như vậy.” Styx nhảy tót lên đùi tôi, tìm mọi cách thu hút sự chú ý của tôi. Nó là hai mặt của một sự đối lập. Một mặt nó hung dữ và tàn bạo, có thể cắn gãy một đoạn xương dài chỉ bằng một cú ngoạm. Nhưng khi không còn dấu hiệu của sự nguy hiểm, cô nhóc ấy lại tỏ ra cực kỳ... đáng yêu. Mặc dù vậy, tôi vẫn khá bất ngờ khi nó có thể ngủ ngon lành trong ngôi nhà đầy...

Tôi ngồi bật dậy, giật mình nhận ra này giờ nhà mình yên ắng hơn cả mọi ngày. “Chị Sophie và Luca đâu rồi?”

Emma nhú mày. “Mình không biết. Nhưng cậu đã kiểm tra trong phòng ngủ chưa?”

“Ừ nhỉ.” Nói rồi tôi vụt biến vào trong phòng ngủ. Nhưng chẳng thấy bóng người nào. Ga gối trên giường tôi nhàu nhĩ, chứng tỏ anh Nash và Sabine đã cùng nhau ngủ trên đó, thay vì mỗi người một giường.

Tôi rút điện thoại ra khỏi túi và bấm số gọi chị Sophie. May mà tôi vẫn lưu số của chị ấy trong máy, mặc dù chẳng gọi cho nhau bao giờ. Nhưng điện thoại của tôi vẫn chưa sạc pin.

“Emma, cho mình mượn điện thoại!” Tôi cắm điện thoại vào cái sạc ở đầu giường. Emma mang điện thoại vào trong phòng cho tôi và bấm số gọi chị ấy.

“Alô?” Chị Sophie bắt máy ngay ở hồi chuông thứ hai.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng của chị. “Chị đang ở chỗ quái nào thế? Luca có đang ở cùng chị không?”

“Thì ở nhà chứ đâu. Và có, anh ấy đang ở đây. Tại sao? Có chuyện gì không?”

“Có chuyện gì không á? Chúng ta đang bị đám tà ma săn đuổi chứ sao nữa Sophie. Có khi bọn chúng đã bắt được bố chị không biết chừng. Đi đâu cũng phải báo cho em một tiếng chứ?” Tôi ngồi xuống mép giường. “Chị làm em hết cả hồn.”

Tôi nghe thấy tiếng Luca loáng thoáng phía sau, nhưng chỉ nghe được mỗi từ “Nash”.

“Ừ.” Chị Sophie trả lời. “Nhưng tụi này đã nhắn tin báo với anh Nash trước khi đi rồi mà. Anh ấy không báo lại cho em là lỗi của anh ấy chứ sao lại đổ hết lên đầu chị?”

“Thế à?” Không thấy anh Nash nói gì với tôi nhưng tôi cũng không trách anh ấy, bởi sáng giờ tôi thì mãi đuổi theo đám tà ma còn anh và Sabine bận đối phó với cơn khủng hoảng của Emma. Chưa kể điện thoại của tôi còn hết pin. “Mà chị về đó làm gì thế?”

“Thứ nhất, đó không phải là việc của em. Thứ hai, chị sống ở đây. Quần áo và đồ đạc của chị ở đây. TV nhà chị đủ to để ngồi từ cuối phòng cũng xem được. Thức ăn nhà chị không chứa toàn đường và chất béo... Hơn nữa, bố chị đang bị mất tích. Liệu có đòi hỏi quá không khi chị muốn chui vào một xó cho yên thân?”

Tôi thở ra thật chậm rãi, cố gắng giữ bình tĩnh. Cố nhắc bản thân rằng chị ấy và tôi suy nghĩ không giống nhau, cách chúng tôi nhìn nhận sự việc cũng hoàn toàn khác nhau.

“Thôi được.” Cuối cùng tôi mở miệng nói. “Chị nhớ đừng đi đâu mà không có Luca đấy nhé! Khi nào tận hưởng thế giới của Sophie xong thì quay lại nhà em ngay. Chúng ta cần phải ở cùng nhau mới an toàn được. Sáng nay Emma ngủ gật trong lớp và bị tà ma nhập, sau đó bị tống vào bệnh viện Lakeside. Vì thế chúng ta không nên tách nhau ra thì hơn. OK?”

Chị Sophie toan mở miệng cãi lại nhưng tôi nghe thấy tiếng Luca khuyên nhủ và nói lý với chị ấy ở phía sau, một điều trước giờ chưa ai làm được, kể cả bác Brendon. “Thôi được. Để xem xong nốt bộ phim này rồi tội này sẽ qua.”

“Cảm ơn.” Tôi cúp máy và ngẩng mặt lên thấy Emma đang đứng ở cửa phòng với quả táo cắn dở.

“Hai người đó không sao chứ?”

“Ừ.” Tôi trả lại cái điện thoại cho cô bạn thân. “Vẫn ngu ngơ như mọi khi, nhưng không bị làm sao.”

Emma cắn tiếp một miếng táo và cất điện thoại vào trong túi. Lúc tôi và cậu ấy vừa ra đến hành lang thì nghe thấy tiếng lạch cạch ở cửa trước.

“Kaylee? Emma?” Anh Nash gọi. Tôi đã đưa cho anh ấy cái chìa khóa sơ cua của nhà tôi. Sabine đi đằng sau, đang quay lưng đóng cửa. “Ồ, xin chào! Em đón được Emma rồi à? Em thế nào rồi, Emma? Đã ổn hơn chưa?”

Cậu ấy nhún vai. “Tính tới thời điểm này thì có thể gọi là tạm ổn ạ.”

Tôi ngồi xuống cạnh Styx, lòng nặng trĩu bởi trăm mối lo âu. “Họ nhầm Emma là Lydia nên đã chuyển cậu ấy sang bên Lakeside.”

“Ồi giời!” Sabine ghé hông ngồi xuống tay ghế bành. “Nhục thế! Vậy là cô ta lại vừa trốn viện lần hai hả?”

Tôi gật đầu.

“Nhưng giờ họ có thể lần ra tung tích của Emma ở trường.” Anh Nash nói thêm.

“Mình nói trước là mình không quay lại chốn địa ngục đó đâu đấy.” Emma bóp chặt quả táo trên tay. “Mình không bị điên. Hãy thề là dù họ có bắt mình bao nhiêu lần thì cậu cũng sẽ cứu mình ra ngằn ấy lần đi Kaylee.”

“Mình thề. Nhưng chắc không đến nỗi đó đâu. Bố mình có thể giải quyết được chuyện này mà.” Đây là nếu tìm được bố tôi. “Chuyện người giống người là bình thường mà. Hơn nữa họ làm gì có dấu vân tay của cậu.” Nhưng họ có mẫu máu của cậu ấy.

Tôi không nói ra vì không muốn làm cậu ấy lo lắng thêm, mặc dù vẫn có khả năng tòa án yêu cầu cậu ấy cung cấp mẫu ADN, nếu bố mẹ Lydia đưa vụ việc này ra tòa. Nhưng khả năng đó không cao bởi tôi tin là bố tôi sẽ thuyết phục được họ. Gì chứ bố tôi rất giỏi khoản thuyết phục người khác.

“Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Anh Nash đi vào tiếp lấy một chai nước.

“Em nghĩ là cậu ấy đã bị nhập.”

“Tất nhiên rồi.” Sabine ngả vào lòng anh Nash lúc anh ngồi xuống cạnh chị ta. “Chứ không tự dưng cô ta la hét như thế làm gì.”

“Tôi đã nói gì thế?” Emma hỏi nhưng mặt không có vẻ gì là muốn biết câu trả lời.

“Chủ yếu là em gào thét đòi gặp KayLee và liên tục nói rằng mình không phải là Emily Cavanaugh.” Anh Nash vặn nắp chai nước nhưng không mở ra. “Lúc họ cho anh lại gần để khuyên nhủ em thì em chụp lấy tay anh và nói “tích tóc”.”

“Tích tóc á?”

“Ừ.” Anh Nash mở nắp chai. “Nhưng điều đáng sợ nhất là em đã nói bằng giọng của Avari.”

“Sao khi nãy chị không nói với tôi?” Tôi cau mày lờm Sabine.

“Tôi chưa kịp nói xong thì cô đã biến mất rồi.” Chị ta thở nhún vai. “Lần sau khi muốn biết chuyện gì thì cô nên ở lại cho tới cuối cùng.”

“Có mất gì đâu mà chị không bắt đầu bằng câu “Kaylee này, bạn cô đã bị tà ma nhập!” Tôi nhắc Styx lên và đứng dậy. Tôi cần phải vận động để xua tan cái cảm giác bất lực, không làm được gì để ngăn chặn điều sắp xảy ra. “Vậy là lão ấy nói bằng giọng của Emma cho tới khi đến đủ gần anh để không ai nghe thấy, rồi mới đổi sang nói từ “tích tóc” bằng giọng thật?”

Anh Nash gật đầu. “Ừ. Giống như một lời cảnh cáo dành cho chúng ta.”

“Cảnh báo chuyện gì?” Emma bế Styx lên nựng.

“Rằng thời gian đang sắp hết.” Sabine cầm lấy chai nước của anh Nash và uống. “Vấn đề là thời gian làm chuyện gì? Để tìm cô Harmony và bác Brendon? Hay là để cứu chú Aiden?”

“Cả hai đều không phải.” Tôi dựa lưng vào bức tường nửa ngăn cách giữa phòng khách và phòng bếp, rồi giơ tay lên bóp trán. Không ngờ chết đi rồi mà vẫn có thể bị đau

đầu.

cảnh cáo ấy là dành cho tôi. Avari muốn thông qua Emma để thông báo với tôi rằng thời gian để tôi nộp mình sắp hết. Đó là lý do tại sao Emma, à Avari, liên tục gọi tên tôi.”

“Khoan đã, tại sao lão ấy lại bắt chước được giọng của mình?” Emma cau mày. “Mình tưởng không phải ai lão ấy cũng bắt chước được? Chẳng phải cậu từng nói lý do lão Avari có thể giả được giọng Alec là vì lão ấy hiểu quá rõ về Alec...”

“Ừ, nhưng đó chỉ là giả thuyết của mình.” Nghĩ đến Alec và cái chết của anh, cái cách mà Avari đã lừa tôi đâm chết anh ấy, khiến cho cơn thịnh nộ trong tôi một lần nữa lại bùng lên. Tôi hận thay cho Alec và cho chính bản thân mình. “Còn giờ chúng ta chỉ biết là Avari chẳng lạ gì Lakeside bởi lão ta từng đều đặn nhập vào Lydia mỗi tuần một lần. Hơn nữa Scott cũng có ở đây và lão ta thường xuyên nhập vào Scott. Vì thế việc Avari biết Lydia không có gì là lạ. Hoặc là... do thực hành nhiều nên giờ lão ta đã thành thục hơn chẳng?” Tôi nhún vai. “Ai mà biết được.”

“Cô đã đi đâu thế?” Đột nhiên Sabine hỏi, và tất cả mọi người quay sang nhìn tôi. “Cô đã ở đâu trong suốt tiết ba, lúc mọi người gọi điện khắp nơi tìm cô?”

Tôi cúi mặt nhìn xuống sàn độ một giây rồi ngẩng đầu lên nói. “Tôi đi... triệu tập Ira trong căn bếp trống của tiệm bánh rán ở gần trường.” Tôi giơ tay lên cho mọi người xem vết thương mới tinh ở trên cẳng tay.

“Em lại đi gặp hắn à?” Anh Nash hỏi. “Chuyện nghe có vẻ nghiêm trọng rồi đây. Anh Tod có biết chuyện này không?”

Sabine huých nhẹ vào vai anh, còn tôi chỉ muốn phi cả chai nước vào đầu anh. “Haha. Nhưng chuyến đi của em đã phí công vô ích. Chẳng thu được gì, ngoài việc xác định chắc chắn Ira là kẻ đã trói Sabine bằng dây leo đỏ.” Nhưng chúng tôi cũng đã đoán được điều này từ trước. “Và rằng hắn có thể biết được hoặc không biết nơi bác em và mẹ anh đang trốn.”

Anh Nash nắm chặt lấy chai nước. “Hắn ta biết mẹ anh đang ở đâu á?”

“Muốn biết hắn ta có biết thật hay không, Ira bắt em phải chấp nhận một cuộc giao dịch mới.”

“Rồi sao, hắn hét giá cao quá à?” Sabine nhúm mày hỏi.

“Ừ, có thể nói là như vậy.” Tôi nhún vai. “Chỉ riêng việc giao dịch với một tà ma đã không phải là ý hay rồi.”

“Nhưng em giao dịch với bọn chúng suốt rồi còn gì!” Anh Nash khẳng khái nói. “Em sẵn sàng hôn hắn để cứu bố mình còn mẹ anh thì không à?”

“Không phải, em... đáng ra ngay từ đầu em không nên làm như vậy. Em không nên nghe theo lời xúi giục của hắn, bởi thông tin hắn cung cấp cũng có ích gì đâu.” Không những không tìm được bố tôi, chúng tôi còn mất đi cô Harmony và bác Brendon. “Hơn nữa, em đoán cái giá hắn đòi lần này còn cao hơn lần trước.” Tôi thậm chí còn chẳng buồn hỏi xem hắn muốn gì. Một vết cắn chẳng? Hay một ngụm máu tươi, uống trực tiếp từ nguồn? Hay là nửa cân thịt

sống? Hoặc một thứ gì đó còn tồi tệ hơn.

“Em đoán à?” Anh Nash cao giọng hỏi. “Em thậm chí còn không buồn hỏi xem giá cả thế nào, mà tự quyết định là mẹ anh nên ở lại bên Cối Ấm, trong tình trạng bất tỉnh và có thể vẫn còn đang chảy máu, chỉ vì em không muốn biết? Ít ra em cũng nên thử nghe xem cái giá hắt đưa ra là gì chứ!”

“Khoan đã, ý anh muốn nói đáng ra cậu ấy nên giao dịch với *con quỷ* đó?” Emma vặc lại, còn tôi tức nghẹn họng không thốt nên lời.

“Không, ý anh không...” Anh Nash giơ hai tay lên xoa mặt, và tôi gần như có thể cảm nhận được nỗi thất vọng của anh. “Anh cũng không biết phải nghĩ như thế nào nữa. Anh không hề mong muốn em bị nguy hiểm, nhưng chúng ta phải cứu mẹ anh ra. Mẹ anh đang bị thương và anh vẫn chưa biết nghiêm trọng đến mức nào. Nếu đổi lại là mẹ anh, bà sẽ làm mọi thứ vì anh và anh Tod, hay vì bất cứ ai trong số chúng ta. Ngoài cách thương lượng với Ira ra, anh không biết còn cách nào khác.”

“Để em làm cho. Em sẽ đi thương lượng với hắt.” Sabine nhún vai. “Em sẽ không từ bỏ linh hồn của mình, còn ngoài ra em khá là thoải mái. Làm gì mà sợ lắm?”

Tôi kinh hãi nhìn cô nàng *mara*. “Đó là câu hỏi đáng sợ nhất mà tôi từng được nghe.”

Emma cau mày. “Sabine, hắt ta từng tìm cách giết chị đấy.”

“Cái đó thì không hắt.” Tôi ngáp ngừng thừa nhận, chỉ sợ mọi người hiểu nhầm là tôi ủng hộ quyết định hy sinh cứu người của chị ta. “Hắt ta chỉ muốn chọc tức chúng ta thôi.”

“Vấn đề không phải ở chỗ đó.” Anh Nash nắm lấy tay Sabine. “Anh không muốn bất cứ ai phải mạo hiểm. Đó là mẹ anh. Là trách nhiệm của anh. Vì thế cứ để anh làm.” Nói rồi anh buông tay Sabine ra và đứng dậy. “Kaylee, phải làm thế nào để triệu tập một tà ma?”

“Em không thể...” Tôi hít một hơi thật sâu. Anh ấy sẽ không thích câu trả lời của tôi. “Anh Nash, em sẽ không nói cho anh biết. Em không thể để anh triệu tập Ira được.” Anh ấy sẽ chết mất và đó sẽ là lỗi của tôi.

Nỗi tức giận lóe lên trong mắt anh, như tia chớp lóe lên giữa bầu trời giông bão. “Em rất thích nói, “không” với anh thì phải, Kaylee ạ. Bởi vì trước giờ ngoài những lời từ chối ra anh chẳng nghe được câu tử tế nào từ em.”

“OK, đủ rồi đấy, anh Nash.” Tôi quắc mắt lên cảnh cáo. “Em làm vậy cũng là vì muốn bảo vệ anh thôi.”

“Anh cho em cái quyền đó à? Anh không cần em bảo vệ! Ở đây chẳng ai cần em bảo vệ hết!”

“Thực ra thì... có em.” Emma thẽ thọt lên tiếng nhưng chẳng ai để ý tới cậu ấy. “Thỉnh thoảng...”

Tôi đứng dậy đối mặt với anh Nash qua cái bàn nước. “Em sẽ không để cho anh triệu tập tên quỷ đó, nhất là trong tình trạng như thế này. Để tìm được mẹ có khi anh sẽ đồng ý với mọi

yêu cầu của hắn mất.”

“Đó là quyết định của anh. Em không có quyền can thiệp vào.”

“Có thể em không có quyền thật, nhưng em có *trách nhiệm* phải làm như vậy. Anh là bạn của em. Không, còn hơn cả một người bạn, và anh đã phải mãi mới cai nghiện được. Em không muốn là nguyên nhân khiến anh quay lại con đường cũ, dù là vô tình hay cố ý. Và nói thật là anh không có quyền yêu cầu em làm như vậy, bởi vì nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra với anh, bọn em sẽ lại phải cứu thêm anh. Anh không nghĩ là chúng ta đã mất đi quá đủ người thân rồi à?”

Tôi biết những lời tôi vừa nói nghe có vẻ giáo điều nhưng rõ ràng là tôi thích hợp làm công việc này hơn anh Nash. Bởi vì anh ấy từng là một con nghiện. Bởi vì anh ấy đang quá xúc động, không thể suy nghĩ thông suốt. Bởi vì anh ấy thậm chí còn chưa bao giờ gặp Ira. Và...

Và bởi vì tôi sợ mất anh ấy. Tôi sợ mất bất kỳ ai trong số họ. Tôi thà mạo hiểm tính mạng của bản thân còn hơn là của bạn bè mình, bởi vì tôi yêu quý họ. Tất cả bọn họ. Kể cả những người không phải lúc nào tôi cũng thích. Tôi không thể đứng nhìn anh Nash đi vào chỗ chết mà không làm gì.

Nhưng anh ấy lại không nhìn sự việc như tôi.

“Anh không thể thắng em đúng không?” Anh giang hai tay ra đầy tức tối. “Nếu anh chọn giải pháp an toàn, anh sẽ chẳng giúp được gì cho mọi người. Nhưng nếu anh định làm gì đó, anh sẽ khiến bản thân và mọi người xung quanh gặp nguy hiểm. Dù anh làm gì hay không làm gì, em cũng sẽ không bao giờ ủng hộ anh, vì thế việc gì anh phải quan tâm tới ý kiến của em!”

“Hai người bình tĩnh đi nào.” Emma lên tiếng can ngăn, trong khi Sabine chỉ im lặng theo dõi cuộc khẩu chiến giữa tôi và anh Nash, như thể đang xem một trận đấu bóng chày.

“Đây không phải là chuyện em ủng hộ hay không ủng hộ anh, Nash ạ. Em làm vậy cũng chỉ vì muốn *bảo vệ* anh thôi.”

“Anh nói một lần cuối, anh không cần em bảo vệ! Vì thế hãy cho anh biết cách liên lạc với gã Ira đó và để anh tự quyết định xem mình có sẵn sàng trả cái giá mà hắn đưa ra không. Hãy để anh tự chịu trách nhiệm với quyết định của mình!”

“Đây không phải là vấn đề của cá nhân anh hay em!” Hai má tôi đỏ lựng lên, tim đập nhanh đến nỗi đầu óc tôi bắt đầu choáng váng. Xem ra cơ thể tôi không còn thích ứng kịp với việc chảy máu quá nhanh. “Chúng ta đang cùng ngồi trên một chiếc thuyền, anh Nash ạ. Làm sao anh có thể yêu cầu mọi người đứng nhìn anh đâm đầu vào chỗ chết như vậy. Anh phải nghĩ cho đại cuộc chung. Như thế nào là tốt nhất cho mọi người trong nhóm!” Tôi không ngờ anh ấy lại có thể thiếu suy nghĩ và ích kỷ như vậy!

“Kaylee. Anh Nash. Trong này đang căng thẳng quá...” Emma giơ tay lên bịt tai lại, như để ngăn không cho bản thân gánh bớt cơn thịnh nộ của chúng tôi.

“*Mọi người trong nhóm á?*” Anh Nash quát ầm lên. “Lúc em triệu tập Ira, em có nghĩ tới mọi người không? Tại sao em làm thì được còn anh thì không? Em thậm chí còn chẳng bàn bạc với ai lấy một câu, cứ thế mà biến mất thôi. Nhỡ có chuyện gì xảy ra với em, thử hỏi bọn anh biết

đi đâu để kiếm em? Như thế mà gọi là vì lợi ích của nhóm à?

“Chuyện đó lại khác.” Tôi điên tiết gắt lên. “Em đã gặp Ira vài lần và em biết phải đối phó với hắn ta ra sao.” Mặc dù tôi mới chỉ triệu tập hắn một lần nhưng ít ra vẫn còn hơn anh ấy. “Và em biết giới hạn của mình nằm ở đâu. Hắn ta không thể dụ dỗ em bằng...” Tôi im bật không dám nói tiếp.

Tại sao tôi lại thấy *tức giận* như vậy? Liệu có phải vì tôi từng để cho Ira nếm qua cơn thịnh nộ của mình? Hay là chính cơn thịnh nộ của tôi mới là thứ thu hút sự chú ý của hắn? Không lẽ bao lâu nay nó chỉ đang chôn vùi trong tôi, chờ đợi thời cơ để bộc phát qua lớp áo giáp cảm xúc, giống như dung nham tuôn trào qua lớp vỏ trái đất?

“Bằng cái gì?” Anh Nash hạ giọng hỏi. Tôi có thể cảm nhận được nỗi giận dữ đang sôi sùng sục bên dưới cái giọng nhỏ nhẹ kia. “Bằng hơi thở của hắn? Có phải đó là điều mà em muốn nói không? Rằng ít nhất hắn không thể dụ dỗ em bằng *chất gây nghiện*?” Anh gằn giọng ở ba từ cuối cùng, khiến tôi hơi chùn lại.

“Em xin lỗi. Đáng ra em không nên...”

“Tại sao không?” Giọng anh lạnh tanh. “Ít ra đó cũng là sự thật. Còn lại em chỉ đang tự dối mình, dối người thôi. Có thể anh là một con nghiện thật, nhưng anh không hề lựa chọn con đường đó cho bản thân. Chắc em vẫn còn nhớ. Và anh đang cố gắng chiến đấu với nó từng ngày. Còn em, tất cả những gì em làm là nói dối và giấu diếm những người thương yêu và quan tâm tới em nhất. Em định biện hộ cho chuyện đó như thế nào đây?”

“Im hết cả đi!” Emma hét ầm lên. “Cả hai người, im ngay cho tôi! Hai người định làm tôi phát điên mới thôi hả?”

“Emma, mình xin lỗi.” Tôi chạy tới ngồi xuống bên cạnh Emma, nhanh chóng tìm cách hạ hỏa để làm dịu đi gánh nặng cho cô bạn thân. Tôi quên mất là cậu ấy vẫn chưa học được cách kiểm soát năng lực mới của mình.

“Cả anh nữa.” Sự ân hận ánh lên trong mắt anh, tạo thành những vòng xoáy màu hổ phách. “Anh xin lỗi, Emma.” Anh ấy vẫn đứng im, không có ý định nhượng bộ. Sau đó anh quay sang nói với tôi. “Nhưng anh sẽ vẫn đi tìm mẹ anh. Và anh thề rằng nếu em cản anh, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em, Kaylee ạ.”

“Có chuyện gì mà trông mặt mũi mọi người nghiêm trọng thế?” Tiếng anh Tod vọng ra từ trong bếp, và tôi ngẩng lên thấy anh đang đứng khoanh tay nhìn chúng tôi.

“Anh vừa bỏ lỡ đoạn hay nhất rồi.” Sabine nói. “Kaylee và anh Nash giống như mấy viên đá mà người cổ đại dùng để nhóm lửa. Chỉ cần cọ xát vào nhau và chúng sẽ tóe lửa.”

“Đừng bao giờ so sánh như thế về em trai và bạn gái của tôi.” Anh Tod cảnh cáo.

“Ý chị ta là cái đầu của họ.” Emma hậm hực lên tiếng. “Nếu có thể *em* cũng muốn dùng hai cái đầu đó để đánh lửa.” Vừa nói cậu ấy vừa cau có nhìn tôi và anh Nash. “Hai người cãi nhau chẳng vì cái gì cả. Bởi cả hai đều cùng mong muốn một điều đó là bảo vệ những người mình yêu quý. Chỉ là hai người không thống nhất được về cách làm thôi.”

“Cô ấy không chịu nói cho em biết cách triệu tập một tà ma.” Anh Nash giải thích.

“Cô ấy làm như vậy là đúng.” Anh Tod mỉm cười với tôi nhưng tôi không thể mỉm cười lại. Bởi anh ấy vẫn chưa nghe hết câu chuyện. “Anh hoàn toàn ủng hộ quan điểm cần phải tách em và đám tà ma ra, càng xa càng tốt.”

“Ý anh là cô ấy có thể làm còn em thì không? Thật nhảm nhí! Thế cô ấy đã kể với anh là mình đi gặp Ira ngày hôm nay chưa?”

Anh Tod chớp mắt. Màu sắc trong mắt anh tĩnh lặng như tờ nhưng tôi biết là anh ấy đang bị tổn thương sâu sắc. “Kaylee nói muốn mọi người cùng tới trường để có thể canh chừng cho nhau, nhưng khi Emma bị nhập và Avari đòi nói chuyện với Kaylee thì lại chẳng thấy cô ấy đâu. Bởi cô ấy còn đang mải đi triệu tập con quỷ của sự phẫn nộ, mà không buồn bàn bạc hay hỏi ý kiến mọi người lấy một câu. Nhưng khi em muốn tự mình đi gặp và đàm phán với Ira để hỏi tin tức của mẹ thì cô ấy lại từ chối không nói cho em biết cách liên lạc với hắn.”

Anh Tod lại chớp mắt một lần nữa và tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để biết được suy nghĩ hiện giờ của anh. Cảm xúc hiện giờ của anh. Anh dựa lưng vào cánh cửa phòng bếp và khoanh tay lại trước ngực. “Và đó là lý do khiến em nổi giận? Chỉ vì không được trực tiếp gặp gỡ với một tà ma?”

“Không phải! Nhưng em giận là vì cô ấy mạo hiểm như vậy để rồi tay không vẫn hoàn tay không. Kaylee hoàn toàn có thể chết, hoặc có một kết cục tệ thảm hơn mà chẳng vì cái gì. Em giận là vì cô ấy sẵn sàng liều mạng vì bố mình nhưng lại không chịu làm như thế vì mẹ chúng ta. Em giận vì mẹ vẫn đang bị mắc kẹt bên đó, không biết sống chết thế nào còn em lại chẳng thể làm gì để giúp mẹ. Máy người có thể đi qua bên đó bất cứ lúc nào mình muốn. Máy người có thể vì mẹ mà hy sinh, thậm chí là đổ máu, trong khi tất cả những gì em có thể làm là ngồi đây và đợi.”

“Em cũng có làm được gì đâu.” Emma rung rung nước mắt. “Em cũng vô dụng chẳng kém...”

Tôi nắm lấy tay cô bạn thân an ủi, nhưng anh Nash dường như chẳng để tâm tới lời cậu ấy nói.

“Cả đời em chưa bao giờ thấy mình vô dụng như thế này. Cứ khi nào em định làm gì là mọi người lại lao vào ngăn cản. Em giận tất cả mọi người vì đã để mặc mẹ em khổ sở bên Cõi Âm trong khi em hoàn toàn có thể giúp cứu mẹ ra khỏi đó. Em giận mẹ vì đã đi qua Cõi Âm. Em giận lão Avari vì... chính sự tồn tại của lão ta. Vì thế em đã đưa ra một quyết định.”

Anh Tod nhướn một bên lông mày. “Anh nghĩ là mọi người vẫn đang nghe.”

“Máy người có một lựa chọn. Một là đưa em theo, hai là em sẽ tự làm theo cách của mình. Em cũng quen một số người.” Anh nói thêm, khi thấy anh Tod trông có vẻ hoài nghi. “Mặc dù không bao giờ muốn gặp lại bọn họ và giờ em đã cai nghiện thành công, nhưng nếu cần em vẫn có thể tự đi tìm mẹ.”

Anh nhìn tôi với ánh mắt đầy quyết tâm và kiên định. Anh ấy không hề nói đùa. Cái ý nghĩ anh Nash có thể sẽ nối lại quan hệ với đám người xấu kia chỉ vì tôi không đồng ý cho anh đồng hành cùng với mình khiến tôi... lo sợ thay cho anh.

“Em hoàn toàn có thể tự đi qua Cõi Âm.” Anh Nash nói tiếp. “Và quay trở lại đây. Cùng với mẹ anh và chú Brendon. Giờ mọi người chọn đi! Cho tôi đi theo hay là lại định gạt tôi ra vì “sự an toàn của tôi”?”

Mọi người quay qua nhìn tôi, không phải vì tôi là thủ lĩnh, mà vì tôi là nguồn cơn của mọi chuyện. Và người gây ra chuyện sẽ phải tự giải quyết câu chuyện.

“Em xin lỗi.” Tôi không chỉ nói với mình anh Nash mà với cả phòng. “Anh ấy nói đúng, và em vô cùng xin lỗi anh, anh Nash. Em chưa bao giờ có ý định gạt anh ra khỏi... bất cứ chuyện gì. Và đáng ra em không nên triệu tập lão Ira mà không bàn bạc trước với mọi người.”

“Đáng ra cậu không bao giờ nên triệu tập lão ta thì đúng hơn.” Emma chữa lại, và tôi gật đầu thừa nhận, tránh không dám nhìn vào mắt anh Tod, bởi vì tôi vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với điều mình có thể nhìn thấy.

“Đúng là bọn em muốn anh ở lại đây thật.” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh Nash. Đó là điều ít nhất tôi có thể làm cho anh. “Nhưng anh là một phần không thể thiếu trong nhóm. Em không có ý áp đặt suy nghĩ của mình lên mọi người. Lý do em muốn một mình làm chuyện này là vì em không muốn mọi người phải gặp nguy hiểm. Em sẽ không thể tha thứ cho bản thân nếu có chuyện gì xảy ra với mọi người. Vì em mà mọi người đã chịu quá nhiều đau khổ và mất mát rồi. Bố mẹ chúng ta bị như thế này cũng là vì em. Em chỉ muốn... tự mình giải quyết để không làm ai bị thương. Em xin lỗi.”

“Em hứa đi.” Giọng anh Nash nhe nhặn lại. “Hãy hứa là em sẽ không lặp lại chuyện đó. Rằng em sẽ không mạo hiểm một mình mà không có ai trợ giúp.”

Tôi nhìn anh.

Nhìn sâu vào trong mắt anh và anh để yên cho tôi nhìn thấy cảm xúc thực sự của mình. Để tôi có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng của anh. Và mặc cảm tội lỗi bao trùm lấy tôi như cái nóng gay gắt của mùa Hè Texas, khiến tôi không thể nghĩ được thông suốt.

Anh ấy nổi giận vì tất cả những lý do trên. Đó là sự thật. Nhưng hơn hết thảy, mấu chốt thực sự của cơn giận dữ ấy vẫn là nỗi lo lắng của anh cho sự an nguy của tôi. Anh sợ rằng tôi có thể đã chết, một lần nữa, vì bản tính liều lĩnh của mình. Và anh sẽ mãi mãi không bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra với tôi, hay tại sao tôi chết, hay bọn chúng đã làm gì cơ thể của tôi.

Nỗi sợ hãi mất đi tôi, không phải với tư cách là bạn gái của anh, chương đó của cuộc đời chúng tôi đã qua và giờ người anh ấy yêu là Sabine, mà là một người bạn thân. Một người bạn gái tâm tình. Một người đã cùng anh trải qua biết bao thăng trầm của cuộc sống và cả cái chết.

Và giờ anh ấy muốn tôi hứa không bao giờ bắt anh phải trải qua nỗi sợ hãi mất đi tôi một lần nữa.

“Đừng bắt cô ấy làm như vậy, Nash ạ.” Anh Tod lên tiếng, giọng nhẹ nhàng và trầm ấm. “Kaylee sẽ hứa nếu em yêu cầu. Nhưng anh đề nghị em đừng bắt cô ấy hứa một điều cô ấy không thể làm. Đó là một lời hứa mà không ai trong số chúng ta có thể giữ. Dù muốn hay không chúng ta không thể không đặt mình vào nguy hiểm để cứu bố mẹ chúng ta, và hơn ai hết Kaylee hiểu rõ điều đó.”

Nhưng sự thật không phải như vậy. Anh Tod đã trải qua chuyện đó còn trước cả khi tôi gặp anh. Trước cả khi tôi gặp Avari, Invidia và Belphegore. Trước cả khi tôi biết mình không phải là con người. Anh ấy hiểu một người cần phải hy sinh những gì cho người mình yêu còn trước cả khi tôi hiểu được ý nghĩa thực sự của từ *mạo hiểm* và *hy sinh*.

Anh ấy đã biết kể từ giây phút anh chấp nhận từ bỏ mạng sống của mình để anh Nash có thể sống.

“Cái Kaylee không hiểu được ở đây là cô ấy không hề đơn độc trong trận chiến này.” Anh Tod bước tới, chìa tay ra và tôi nắm lấy tay anh, như một tán cây đang vươn ra tìm ánh nắng Mặt Trời. Anh kéo tôi đứng dậy rồi vòng tay ôm sát tôi vào lòng. “Kaylee cần phải hiểu rằng tất cả chúng ta đều có chung một suy nghĩ giống như cô ấy. Ai cũng sẵn sàng hy sinh hoặc mạo hiểm để bảo vệ những người khác. Ira, Avari và đám tà ma muốn chúng ta nghĩ như vậy bởi vì chúng biết rằng chúng ta sẵn sàng hy sinh nếu đó là cách duy nhất để cứu những người thân của mình. Nhưng đó là một lời nói dối. Không ai có thể làm điều đó một mình. Chúng ta chỉ có thể thành công nếu hợp sức lại với nhau, hỗ trợ cho nhau.”

Tôi đọc thấy sự tổn thương trong ánh mắt anh nhìn tôi. Nhưng tận sâu thẳm bên trong là một nỗi sợ hãi khôn cùng.

Nỗi sợ hãi mất đi tôi, giống như cảm giác của tôi khi anh chết. Khi tôi tưởng rằng mình đã mất anh mãi mãi và sống cô độc một mình trong suốt phần đời còn lại, hàng trăm, hàng ngàn năm sau.

“Điều anh muốn nói ở đây là nếu phải mạo hiểm, nếu điều đó không thể tránh được, tất cả chúng ta sẽ cùng làm. Để nếu không may có chuyện gì xảy ra chúng ta vẫn có thể giải cứu cho nhau, điều mà trước giờ chúng ta vẫn làm giỏi nhất. OK?”

Tôi gật đầu, sau đó vòng tay ôm lấy anh và chúng tôi cứ đứng ôm nhau như vậy tới khi Emma ngượng ngùng hắng giọng.

Sabine thì thiếu tế nhị hơn. “OK, hai người làm ơn tách nhau ra cái, chúng ta còn bao nhiêu chuyện quan trọng phải bàn. Hơn nữa, tôi đói gần chết rồi.”

Anh Tod siết chặt lấy tôi thêm một giây rồi buông tôi ra. “Mọi người đã chán pizza chưa? Tôi có thể giao bữa tôi tới đây trong vòng 5 phút...”

“Miễn phí á?” Mặt Sabine rạng ngời sung sướng.

Anh Tod đảo tròn hai mắt. “Được thôi.”

“Thế thì em chọn loại xúc xích bò và ớt chuông xanh.”

“Nếu đã là miễn phí thì có cái gì ăn cái nấy thôi.” Anh Tod tuyên bố. Sabine phụng phịu một hồi rồi nhún vai chấp nhận. Đạo gần đây chị ta đã biết thỏa hiệp hơn chứ không còn vô lý như ngày xưa. Chỉ có điều, giá như các khẩu vị khác của chị ta cũng dễ thỏa mãn như thế này thì tốt biết mấy.

Chương 20

Luca và chị Sophie đến nhà tôi lúc anh Tod đang đi lấy pizza. Vài phút sau anh xuất hiện với hai hộp giấy đầy mỡ và thơm phức. Tôi đặt một chồng đĩa giấy lên bàn trong khi Emma mở tủ lạnh lấy những lon sô-đa cuối cùng cho mọi người.

Nếu bố tôi không quay lại sớm, tôi sẽ phải đi kiếm thêm việc làm để nuôi ngần này con người.

Tôi từ chối nghĩ tới khả năng bố tôi có thể *không bao giờ* quay trở lại.

Vừa ăn chúng tôi vừa cập nhật tin tức cho Luca và chị Sophie.

“Vậy là... “tích tóc” giống như tiếng đồng hồ đếm ngược? Và Avari đang đưa ra cho chúng ta cái hạn cuối cùng?” Bà chị họ của tôi nhón tay nhặt miếng xúc xích bỏ ra khỏi phần ăn trên đĩa và vứt vào cái đĩa bên cạnh dùng để đựng những thứ chị ấy không ăn, bao gồm xúc xích, thịt nguội, hành và vỏ bánh. Mới đầu chị ấy còn giãy nảy lên không chịu ăn pizza, cho tới khi Sabine dọa sẽ để mặc cho chị ấy nhịn đói.

“Ừ.” Anh Nash cắn một miếng bánh to. “Nhưng chúng ta không biết đó là khi nào.”

Luca ăn nốt lát bánh thừa của chị Sophie, rồi uống nốt một ngụm sô-đa cuối cùng mà chúng tôi đang phải chia nhau này giờ. “Tại sao đã mất công nhập vào Emma để gửi tin cho Kaylee mà lão Avari chỉ để lại một phần tin nhắn?”

“Theo suy đoán của mình, lão Avari đã không khống chế được năng lực *syphon* của Lydia và bị nhấn chìm trong bể cảm xúc đó, khiến cho tin nhắn của lão ta bị đứt quãng và không đầy đủ.”

Emma nhú mào. “Nhưng nếu không kiểm soát được năng lực của Lydia, làm sao lão ta sử dụng được giọng nói của cô ấy?”

“Cái đấy thì mình chịu.” Còn *quá* nhiều chuyện chúng tôi không biết. Và có thể sẽ *không bao giờ* biết.

Anh Nash nhún vai. “Anh thì nghĩ mục đích chính của lão ta là nhắn tin cho em, thế nên mới nổi khùng lên như thế khi không thấy em ở đó.”

“Bởi vì Kaylee đã triệu hồi đối thủ cạnh tranh của lão ta?” Chị Sophie hỏi. “Kiểu kẻ thù không đội trời chung ý hả?”

“Chúng ta đang nói về những con quỷ, chứ không phải mấy nhân vật phản diện trong truyện tranh.” Emma nói.

“Xin lỗi nhưng tôi nghĩ mình có quyền hình dung ra đám quỷ đó như thế nào tôi thích.” Bà

chị họ của tôi buồn bực cái lại.

Luca bật cười. “Miễn là em không hy vọng bọn chúng kêu “Hự!”, “Hạ!” lúc bị em đánh là được.”

“Em đâu có ngu mà đi đánh nhau với chúng.” Chị Sophie lăm bắm nhặt một dải thịt nguội ra khỏi lát bánh thứ hai.

“OK, thế kết hoạch tối nay là gì?”

Tôi nhún vai. “Mọi người cũng thấy rồi đấy, vì kiệt sức mà hôm nay Emma mới bị nhập như thế. Theo em, tối nay cứ để mình em và anh Tod qua Cõi Âm tìm kiếm thôi, còn mọi người ở nhà tranh thủ nghỉ ngơi lấy lại sức đi.”

“Không được.” Anh Nash giã nảy lên.

Cặp lông mày đen nhánh của Sabine khẽ nhướn lên nhìn về phía tôi. “Tôi cũng đâu cần ngủ nhiều. Anh Nash và tôi sẽ trực ca đầu tiên. Có khi đi luôn bây giờ, để còn về cho sớm.” Tôi còn chưa kịp phản đối thì chị ta đã cắt ngang. “Đừng ngăn cản vô ích. Tôi không phải đang xin phép cô. Tôi chỉ thông báo cho cô biết kế hoạch của mình, để nếu cô không liên lạc được với bọn tôi thì cũng đừng lo lắng. Nhưng nếu quá lâu mà chưa thấy bọn tôi quay lại thì chắc là đã có chuyện và khi ấy cô *có thể* lo lắng được rồi.”

Đám tụi tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì anh Nash đã kéo chị ta lại và hôn say đắm, khiến chính Sabine cũng phải bất ngờ. Bởi đây là lần đầu tiên anh ấy chủ động hôn chị ta trước mặt mọi người.

“Hai người định bắt tôi trả lại chỗ pizza vừa ăn hả?” Emma hăng giọng, phá tan bầu không khí ngưng ngừng trong phòng, còn Lucca bật cười phá lên.

Sau bữa tối, anh Nash và Sabine cùng nhau đi qua Cõi Âm, chủ yếu tìm kiếm ở mấy tòa nhà xung quanh bệnh viện nơi mà anh Tod và tôi chưa đi.

Luca, chị Sophie và Emma ngồi tùm lại trên ghế sô-pha xem phim, không ai mấy may nghĩ tới chuyện làm bài tập, còn anh Tod và tôi rút vào trong phòng ngủ, sau khi hứa hẹn sẽ không biến mất mà không nói với ai.

Cửa phòng ngủ khép lại và tim tôi dường như cũng bắt đầu đập trở lại khi thấy anh ngồi xuống ghế, lặng lẽ nhìn tôi.

“OK. Anh đang giận em lắm phải không?”

“Anh không giận em.” Anh ra hiệu cho tôi lại gần và tôi bước tới ngồi lên đùi anh.

“Không một chút nào á?” Tôi nhúu mày hỏi. “Kể cả khi biết chuyện em đã làm sau lưng anh? Rằng lúc rời khỏi bệnh viện sáng nay, em đã biết trước là mình sẽ đi gặp Ira nhưng không hề nói gì với anh?”

“Ừ. Nhưng nói thế không có nghĩa là anh ủng hộ việc em đã làm. Bản thân anh cũng đã tự đi

tìm tên Thane mà không nói gì với em, vì thế anh nghĩ mình không có tư cách để lên lớp em về chuyện này.”

“Vậy là anh không giận bởi vì chúng ta đã hòa nhau? Em không muốn chuyện này trở thành thông lệ giữa hai chúng ta đâu nhé!”

“Không đâu. Anh không giận bởi vì theo kinh nghiệm của bản thân, em cũng giống như anh, đã quyết làm chuyện gì là sẽ làm tới cùng, và em không hề cố ý muốn hại ai.” Ánh mắt anh như đang nhìn xuyên thấu vào linh hồn tôi. “Vì thế anh chỉ muốn biết duy nhất một điều... em có hôn hân ta không?”

“Không.” Hai mắt tôi rưng rưng nước mắt. “Em thậm chí còn không hỏi cái giá của cuộc giao dịch lần này là gì, bởi vì em sợ hân ta lại đòi... ném một lần nữa. Hoặc một cái gì đó kinh khủng hơn. Em không còn cách nào khác đành phải để họ ở lại bên Cõi Âm bởi vì em không muốn hân chạm vào người em thêm một lần nào nữa.” Tôi thừa nhận. Nước mắt bắt đầu chảy dài trên má và tôi không làm sao ngăn chúng lại được. Tôi không biết nên cảm thấy tội lỗi vì sự hèn nhát của mình hay nên thấy mừng vì đã không hôn người khác.

Anh nắm lấy tay tôi, ôm trọn bàn tay tôi trong lòng. “Kaylee, em không làm gì sai hết. Me anh sẽ không bao giờ *muốn* em trả giá cho sự tự do của mình như thế, và anh chắc chắn là bố em và bác em cũng vậy.” Anh siết chặt tay tôi khiến tôi khẽ rùng mình. “Nói nghe có vẻ ích kỷ nhưng anh không thể chịu được cái ý nghĩ hân động vào em vì *bất cứ* lý do gì.”

“Em không nghĩ là mình xứng đáng với anh.” Tôi thì thào nói. “Em là một đứa bạn gái tồi.”

“Không phải. Kẻ tồi tệ ở đây là đám tà ma kia chứ không phải em.”

“Nhưng...”

“Chỉ những kẻ tồi tệ mới có những hành động ném đá giấu tay dê hên như thế. Và khi có biến, chúng sẵn sàng lấy đồng bọn của mình ra làm lá chắn để chạy thoát thân.” Anh nhún vai nói tiếp. “Vấn đề ở đây không phải là em. Mà là những gã tà ma xấu xa vũ trụ đang ném về phía chúng ta. Có khi chúng ta phải làm một cái đơn khiếu nại chính thức lên Ủy ban Người Xấu mới được.”

Tôi bật cười thành tiếng, cảm thấy biết ơn anh hơn bao giờ hết vì vẫn tìm cách chọc cho tôi cười trong thời điểm tồi tệ như thế này. Tôi đang cúi xuống định hôn anh thì anh Nash đẩy cửa ngõ đầu vào.

“Ồi, xin lỗi vì đã cắt ngang.” Nhưng giọng anh nghe không có vẻ gì là xin lỗi cho lắm. Anh đi vào trong phòng và khép cửa lại, tay cầm cái điện thoại di động. Và tôi chợt hiểu ra mình đã hiểu nhầm thái độ của anh.

Có chuyện gì đó không ổn.

“Em có điện thoại này.” Anh giơ điện thoại ra cho tôi.

“Vào số của anh?”

“Ừ. Là Marco. Chỉ có điều *không phải* Marco.”

“Chết tiệt!” Anh Tod nhắc bổng tôi lên đặt xuống sàn và tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại của anh Nash như thể nó sẽ cắn tôi nếu chạm vào nó. Đúng là tên của Marco đang hiện trên màn hình thật, nhưng...

“Cô Cavanaugh, ta không nghĩ là cô muốn bắt ta đợi lâu đâu.” Tiếng của lão Avari vang lên từ phía đầu dây bên kia. Lão ta hoặc là không biết cách bắt chước giọng của Marco, hoặc là chẳng thèm quan tâm.

Tay tôi rum bần bật cầm lấy cái điện thoại đưa lên tai. “Alô?” Tôi biết, lịch sự như thế với một tà ma là không cần thiết, nhưng ngoài cách đó ra tôi cũng chẳng biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào.

“Cô Cavanaugh, càng lúc càng khó gặp cô quá nhỉ. Ta đành phải nghĩ ra cách này.”

Tôi bấm nút loa ngoài và đặt điện thoại của anh Nash xuống bàn, để anh ấy và anh Tod có thể nghe cùng, đồng thời giữ khoảng cách mặc dù biết là vô ích giữa tai mình và giọng nói của gã tà ma. “Ông muốn gì?”

“Phải hỏi là cô muốn gì mới đúng! Cô muốn ta làm gì với bố cô đây? Ta có nên đưa cho một danh sách các lựa chọn không nhỉ? Hay là cô muốn tự đoán?”

“Đây không phải là một trò chơi.” Tôi đứng dựa lưng vào bàn, mắt nhìn xuống chân.

“Tất nhiên đây là một trò chơi. *Cuộc đời* chính là một trò chơi, tiểu *bean sidhe* ạ, và cô đang sắp thua. Điều duy nhất cô còn được quyết định là khi nào thì chuyện đó xảy ra. Vì dụ, nếu cô đầu hàng bây giờ, hoặc cùng lắm là vài tiếng nữa, bố cô sẽ được trở về an toàn mà không bị tổn hại gì nhiều.”

“Bố tôi vẫn ổn chứ?”

“Ổn chỉ là một khái niệm mang tính tương đối, dù trong thế giới của ta hay cô. Hiện bố cô vẫn chưa bị tổn hại gì nghiêm trọng. Cùng lắm mới chỉ về thể xác thôi. Còn về tinh thần thì ta chưa quyết định nên chọn mức độ như thế nào cho phù hợp, để còn hồi phục lại được.”

Nghe lão ta nói như vậy về bố tôi khiến nổi căm thù trong tôi lại bùng lên dữ dội. Sự tổn thương mà lão Avari đã gây ra cho tôi và các bạn tôi là quá lớn, không gì có thể bù đắp nổi. Niềm vui và thức ăn của lão ta là xoáy vào vết thương ấy, mỗi khi có cơ hội.

“Nếu tôi không chịu đầu hàng thì sao?” Thật không dễ gì để thốt lên câu ấy, bởi tôi có cảm giác mình như đang phản bội bố vậy.

“Nếu từ giờ đến nửa đêm cô không chịu giao nộp linh hồn và thể xác của mình, ta sẽ khiến bố cô phải ước rằng mình chưa bao giờ được sinh ra trên cõi đời này. Ta sẽ bắt đầu từ thân xác của bố cô trước. Sau đó mới sờ đến linh hồn. Ta sẽ khiến cho bố cô chìm đắm trong đau khổ và dần vật vờ vì đã không thể làm gì để cứu đứa con gái duy nhất của mình.”

“Im đi.” Tôi nhắm chặt mắt lại, toàn thân run lên bần bật vì sợ hãi.

Anh Tod nhào người sang nắm lấy tay tôi động viên, trong khi anh Nash ngồi xuống mép giường, ánh mắt ánh lên vẻ giận dữ và tuyệt vọng.

“Bố cô sẽ phải trải qua mười hai giờ tiếp theo trong nỗi đau đớn cực độ về thể xác lẫn tinh thần, trong khi cô còn chần chừ chọn lựa.” Lão Avari nói tiếp. “Và nếu cho đến trưa ngày mai, theo giờ bên đó, cô vẫn chưa nằm trong tay ta, hãy chuẩn bị tinh thần nhận lại cái xác không hồn của bố mình.”

Tim tôi ngay lập tức ngừng đập, mọi thứ trong tôi bỗng trở nên trống rỗng. “Ông định sẽ giết bố tôi?”

“Tất nhiên rồi. Trừ phi cô đồng ý nộp mình thay cho bố cô. Và nếu cho đến đêm mai tức là 30 tiếng kể từ phút này, theo giờ của loài người các cô, cô vẫn chưa chịu đầu hàng, ta sẽ bắt đầu tra tấn linh hồn bất tử của hân ta.”

“Tra tấn là sao?” Tôi đang bấn loạn đến mức mặc dù nghe thấy từ đó nhưng không hiểu nó có nghĩa là gì.

“Đó chỉ là một từ chung chung để chỉ hành động thôi. Còn ý định thực sự của ta, hay cấp độ đau đớn chính xác mà ta định dành cho bố cô thì phải tùy lúc đó xem tâm trạng của ta thế nào. Cô chính là điểm yếu của bố cô. Bố cô sẵn sàng chết vì cô, chịu đựng tất cả vì cô. Và khi sự minh mẫn của hân bắt đầu trượt dần vào điên loạn, hân sẽ không còn phân biệt được đâu là thực tại, đâu là ảo giác. Không tin cứ hỏi chị họ của cô mà xem. Cô ta đã được tận mắt chứng kiến những cảnh đó khi gặp Addison bên Cõi Âm.”

Chị Sophie đã gặp chị Addison?

“Phải công nhận cô ta khá thông minh, chị họ của cô ý. Cô ta giống cô hơn là cô tưởng đấy. Và khi bố cô không còn tác dụng với ta, ta sẽ chuyển sang chị họ của cô.”

“Ông sẽ không có cơ hội đó đâu.” Tôi nói, và lão Avari bật cười phá lên.

“Cô ta không phải là một *bean sidhe* thuần chủng và tiếng khóc của cô ta gần như là vô dụng, nhưng nỗi đau đớn mà âm thanh ấy có thể đem lại... Ta có thể dùng tạm trong khi chờ tóm được cô. Tiếng hét của cô ta sẽ kích thích lòng ham muốn của ta đối với cô. Và ta nghĩ đó là sự thay thế phù hợp nhất hiện giờ. Cô định sẽ bắt ta chờ khoảng bao lâu nữa? Để ta còn lên sẵn kế hoạch...”

“Cúp máy đi em.” Anh Tod nói. “Nghe vậy là đủ rồi.”

Lão Avari đã chính thức đưa ra tối hậu thư của mình.

“Ồ, có phải tiếng anh chàng hiệp sỹ trong bộ áo giáp xỉn màu đấy không? Công việc làm ăn của người đạo này thế nào? Liệu cô Cavanaugh đã biết chuyện người sẵn sàng vứt bỏ cả danh dự chỉ vì những lợi ích riêng chưa?”

Anh Tod quắc mắt nhìn về phía cái điện thoại, hai tay co lại thành nắm đấm trên thành ghế. “Cô ấy biết mọi chuyện tôi đã làm.”

Và tôi biết anh ấy làm như vậy là vì muốn bảo vệ người khác. Có thể cách thức anh ấy làm là không đúng, nhưng trái tim anh ấy luôn đặt ở đúng chỗ.

“Ngoài hai người ra còn ai nữa thế?” Gã tà ma dài giọng hỏi. “Có phải cậu Hudson khác cũng đang nghe không? Người đang mang trong mình một linh hồn bầm dập và ánh mắt đầy tổn thương ư?”

Anh Nash không trả lời. Cả ba người chúng tôi không ai trả lời, mà chỉ nhìn chăm chăm vào cái điện thoại. Ngón tay tôi ngập ngừng trước phím kết thúc cuộc gọi.

“Hy vọng sẽ sớm được làm việc lại với cô. Trong số đám bạn của cô, ta vẫn thấy cô là người hiểu chuyện nhất.” Lão Avari nói tiếp. “Cũng là người biết lúc nào không nên để tình cảm chi phối.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.” Anh Nash nói rất nhỏ, và tôi không chắc là lão Avari nghe thấy tiếng anh. “Chúng ta sẽ không thực hiện thêm bất kỳ giao dịch nào với bọn chúng nữa.”

“Ồ, ta nghĩ là có đấy. Ta nghĩ người và ông anh trai đã chết của người sẽ làm mọi thứ để cứu người mẹ xinh đẹp của mình...”

Anh Nash nhào người ra định chụp lấy cái điện thoại, nhưng chưa kịp làm gì thì màn hình đã tắt ngúm và dòng chữ “kết thúc cuộc gọi” hiện lên. “Khốn kiếp!” Anh Nash hét âm lên và tôi giật vội lấy cái điện thoại trước khi anh chạm vào nó, bởi vì chỉ cần nhìn vào mắt anh là tôi biết anh đang định làm gì. “Lão ta đã bắt được mẹ!” Anh quay sang nói với anh Tod. “Sao anh vẫn có thể bình thản ngồi đó mà không làm gì cơ chứ?”

“Avari chưa hề bắt được mẹ.” Anh Tod điềm tĩnh trả lời. Mặc dù vậy, tôi vẫn có thể nhận ra sự căng thẳng trong mắt anh. Trong cái cách anh ngồi thẳng đơ, bất động, như thể anh sợ rằng chỉ cần một cử động nhỏ thôi cũng có thể khiến anh mất bình tĩnh, giống như anh Nash. “Nếu không lão ta đã nói thẳng với chúng ta ngay từ đầu rồi. Đằng này lão ấy chỉ dám vòng vo, gây hoang mang cho chúng ta thôi. Bởi vì tà ma không thể nói dối. Anh tin là Avari vẫn chưa tìm ra mẹ, Nash ạ.”

“Anh có chắc không?”

“Thật đấy.” Tôi nói và anh Tod gật đầu. “Chứ không việc gì lão ta phải cúp máy nhanh như thế? Nếu không phải vì sợ chúng ta hỏi thêm về cô Harmony.”

“Vậy là mẹ anh vẫn đang an toàn đúng không?” Anh ấy cần chúng tôi nói có. Bởi nếu không đêm nay chắc chắn anh ấy sẽ không ngủ và thức cả đêm để lên kế hoạch giải cứu cho mẹ mình. Nhưng chúng tôi nợ anh ấy sự thật.

“Có thể.” Cuối cùng tôi trả lời. “Ít nhất là an toàn hơn so với việc bị lão Avari bắt.”

“Em nói vậy cũng đúng.” Anh đứng dậy. “Giờ anh phải đi tìm mẹ anh tiếp đây. Hai người có muốn đi cùng không?”

Anh Tod hơi do dự nhưng tôi gật đầu ngay tắp lự. “Tất nhiên rồi. Nhưng chúng ta nên đợi một lát nữa rồi hẵng đi. Trong vòng vài tiếng tới, lão Avari chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, phòng trường hợp em đổi ý quyết định nộp mình.”

“Cũng được. Đẳng nào anh cũng đang định ra ngoài với Sabine.” Anh Nash đi ra cửa. “Không phải sang Cối Âm đâu mà hai người lo.” Anh nói ngay khi thấy cả tôi và anh Tod quay sang nhìn nhau đầy nghi ngờ. “Sabine vẫn cần phải đi kiểm ăn vào ban đêm mà. Em không muốn cô ấy đi một mình sau chuyện vừa xảy ra tối qua.” Nếu là ở thế giới bên này thì đổ ai làm gì được Cơn Ác Mộng sống như chị ta. Chẳng qua là anh ấy đang lo lắng quá cho cô bạn gái mới ốm dậy của mình thôi. Nhưng đó cũng là một tín hiệu đáng mừng cho hai người họ.

Và tôi thấy mừng thay cho anh và Sabine.

“Đừng quên mang chìa khóa nhé!” Anh Tod dặn.

“Và cái này nữa.” Tôi đưa điện thoại cho anh Nash và anh cầm lấy cất vào túi. “Hai người nhớ cẩn thận đấy.”

“Anh nhớ rồi.”

“Còn nữa, em trai, nhớ tránh xa rắc rối ra nhé!” Anh Tod dặn tiếp.

Anh Nash nhướn mày, tủm tỉm cười. “Giờ em đã già hơn anh một tuổi rưỡi rồi đấy. Em nghĩ cái từ “em trai” nên để em gọi anh mới đúng.”

“Cơ thể anh có thể trẻ hơn thật nhưng giống như một quả mơ vàng chín mọng, anh được bứt khỏi cuộc đời khi đang ở thời kỳ hoàn hảo nhất.” Anh Tod mỉm cười đầy tinh quái. “Và sau vài chục thập kỷ nữa, khi em và Sabine đã già lụ khụ, lom khom trong những bộ quần áo dành cho người già và hồi tưởng lại quãng thời gian tuổi trẻ sung sức, thì anh sẽ vẫn phởn phơ tận hưởng thời kỳ trai trẻ của mình, mãi mãi thanh niên, mãi mãi...”

“Tự hào với khuôn mặt trong gương và giọng nói trẻ trung của bản thân.” Tôi để thêm vào và anh Nash bật cười thành tiếng.

“Anh biết làm sao khi bố mẹ sinh ra anh đã đẹp trai sẵn rồi.” Anh kéo tôi lại vào lòng và vòng tay ôm lấy tôi. Ngay lập tức mọi thứ quanh tôi như ngừng chuyển động, chỉ còn lại mình tôi và anh. “Nhưng khuôn mặt và giọng nói ấy, tất cả đều thuộc về em. Mãi mãi là như vậy, Kaylee ạ.”

Tim tôi đập nhanh đến nỗi toàn thân tôi run rẩy. Tôi kéo đầu anh về phía mình và hôn anh đắm đuối.

Anh Nash hắng giọng. “Hai người cứ tự nhiên, coi như tôi chưa nhìn thấy gì nhé...” Nói rồi anh mở cửa đi ra ngoài hành lang.

Tôi miễn cưỡng rời anh Tod ra và quay sang nói với anh Nash. “Xin lỗi. Em không cố tình...”

“Không sao đâu.” Anh khẽ mỉm cười trấn an tôi, một nỗi buồn thoáng qua khuôn mặt anh. Anh nhìn tôi một giây rồi quay sang gật đầu với anh Tod, mặt đầy quyết tâm, “Đừng cảm thấy có lỗi. Cả hai người. Mọi chuyện xảy ra đều có lý do của nó. Em đã hiểu ra điều đó được một thời gian rồi nhưng không nói với hai người bởi vì... em rất giận anh và Kay. Nhưng như thế này mới... đúng.” Anh chỉ về phía anh Tod và tôi. “Hy vọng hai người sẽ mãi mãi hạnh phúc.”

Anh Tod im lặng không nói gì, cả trái tim và ánh mắt anh đều đang tĩnh lặng như tờ, chứng tỏ anh ấy đang không biết phải diễn đạt cảm xúc của mình như thế nào. Cuối cùng, anh nhoẻn miệng cười rất tươi trên cậu em trai. “Còn anh hy vọng em vẫn sẽ giữ được phong độ khi về già với một bầy cháu chắt.”

Anh Nash bật cười phá lên còn tôi quay sang lườm anh Tod.

“Gì chứ?” Anh mở to mắt đầy vẻ vô tội. “Anh chỉ muốn chúc cậu ta luôn khỏe mạnh để phục vụ vợ con thôi mà.”

Tôi lắc đầu chịu thua hai anh em nhà Hudson, trong lòng cảm thấy hạnh phúc vô cùng vì cuối cùng khoảng cách giữa họ cũng đã được thu hẹp lại.

“Nhưng chúng ta đang nói về một tương lai *rất rất xa*. Khi con người có thể di chuyển và đi lại trên không.” Anh Nash tốc áo lên khoe thân hình chuẩn như người mẫu của mình, một đặc điểm chung của anh em nhà Hudson. “Những cái múi này sẽ còn ở đây lâu lắm.” Nói xong anh chạy tọt ra ngoài hành lang, miệng cười rúc rích, trong sự sững sốt của ông anh trai.

“Chuyện gì vừa xảy ra thế này?”

“Em trai anh chứ ai.” Tôi mỉm cười trước bước đột phá trong mối quan hệ của anh em nhà Hudson. Sau nhiều tháng trời không nhìn mặt nhau và có những lúc tưởng chừng như không bao giờ có thể hàn gắn nổi, cuối cùng họ đã chịu xích lại gần nhau.

Sau khi anh Nash và Sabine đi khỏi, chị Sophie, Luca, và Emma vẫn tiếp tục dán mắt vào cái TV xem thêm một bộ phim khác để giết thời gian.

Tôi đi ra phòng khách bật đèn lên và thấy anh Tod đang đứng ở hành lang nhìn tôi. Các vòng xoáy trong mắt anh xoay tròn cùng nhiều thứ cảm xúc khác nhau. Lòng cảm phần đối với lão Avari, nỗi lo lắng đối với sự an nguy của mẹ và cả sự khao khát dành cho... tôi.

Anh mỉm cười khi thấy tôi nhìn anh và tôi muốn chạy tới hôn lên hai cái lúm đồng tiền duyên chết người kia. Tôi muốn hôn anh cho tới khi anh quên hết mọi chuyện. Cho tới khi mọi nỗi sợ hãi, tức giận và khiếp sợ mà chúng tôi đang phải sống cùng, chìm vào quên lãng dù chỉ là trong vài phút.

Tôi cần thời gian ở một mình với anh Tod, càng sớm càng tốt, bởi đồng hồ của lão Avari đang điểm và sau cuộc điện thoại vừa rồi với gã tà ma, cuối cùng tôi đã hiểu ra một điều, cái điều mà lâu nay tôi vẫn luôn trốn tránh không muốn đối diện, rằng tôi là người duy nhất có thể chấm dứt những chuyện này.

Nhưng trước tiên...

Tôi đi vào hành lang, cố gắng mỉm cười thật tươi. “Chào anh.” Tôi ngược mắt nhìn anh và anh cúi xuống nhìn sâu vào trong mắt tôi.

“Chào em.” Nụ cười trên môi anh hơi nhạt đi, thay vào đó là một chút căng thẳng và khẩn trương mà tôi không biết dùng từ nào để diễn tả. “Các vòng xoáy trong mắt em đang quay điên đảo. Em đang nghĩ gì thế, *bean sidhe*?”

Tôi tiến lại gần anh, đặt hai tay lên ngực anh và kiễng chân lên thì thào vào tai anh. “Em đang nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây, thần chết ạ.”

“Và đi đâu?” Anh cũng đáp lại bằng một vòng xoáy tròn ốc màu xanh thăm thẳm.

“Anh biết ở đâu rồi mà.”

“Em nghĩ như thế có an toàn không?” Anh liếc qua vai tôi nhìn vào phòng khách. “Để họ lại đây một mình như thế này?”

“Giờ chẳng ở đâu là an toàn hết. Hơn nữa nếu có gì họ vẫn có thể gọi điện cho chúng ta mà.”

“Em thuyết phục được anh rồi đấy.” Nhưng rồi anh nheo mắt quan sát tôi. “Em có chắc là không sao không?”

“Trong hoàn cảnh hiện nay thì chẳng có gì là chắc chắn hết.” Tôi cúi nhìn xuống chân để anh không đọc thấy suy nghĩ thực sự đang diễn ra trong đầu tôi. “Để em nói với mọi người một câu rồi chuẩn bị ít đồ ăn. Khoảng 20 phút nữa em qua chỗ anh.”

“Để anh đi mua đồ ăn cho. Em muốn ăn gì nào?”

Tôi lắc đầu. “Không, hôm nay để em mời.”

Anh nhướn lông mày, nhưng không phản đối. “OK. Lát gặp em...” Nói xong, anh vụt biến mất.

Tôi đi vào trong phòng khác và thông báo với ba người kia là mình đi qua nhà anh Tod một lát, nếu có chuyện gì nhớ nhắn tin ngay cho chúng tôi. Chị Sophie và Luca nhìn nhau tủm tỉm cười trong khi Emma ngồi bên cạnh mặt ỉu xiu. Nhìn cậu ấy như vậy suốt chút nữa thì tôi đổi ý và ở lại với cậu ấy. Tôi nợ Emma điều đó.

Nhưng tôi có chuyện cần phải nói riêng với anh Tod. Mà thời gian thì đang sắp hết.

Chương 21

Vẫn biết điều tôi sắp nói ra sau đây với anh Tod không hẳn là nói dối nhưng chẳng hiểu sao tôi vẫn cảm thấy tôi lỗi vô cùng khi hiện ra trong phòng khách nhà mẹ anh. Căn nhà thật yên ắng và lạ lẫm khi không có anh Nash và cô Harmony ở đây. Tôi nhớ tiếng loạch xoạch của cái máy rửa bát, mùi thơm ngào ngạt của những chiếc bánh sô-cô-la, tiếng trò chơi điện tử vọng ra từ trong phòng anh Nash ở cuối hành lang...

Tôi đi vào trong bếp và trèo lên bệ bếp để lục lợi mấy ngăn tủ trên cùng. Nhưng tôi đã không tìm thấy thứ tôi cần ở đó, cũng như trong phòng tắm hay phòng khách.

Tôi đẩy cửa bước vào phòng cô Harmony, cảm giác giống như đang xâm phạm một thánh địa. Tủ quần áo của cô mở toang, giường ngủ thì lộn xộn như vừa mới ngủ dậy, trong khi sự thật là đã hơn một ngày rồi cô chưa về nhà và cô sẽ vĩnh viễn không thể về nếu tôi không tìm được thứ cần tìm ở nhà cô, để sau đó làm cái việc cần phải làm.

Đồng hồ của lão Ayari kêu tích tắc trong đầu tôi, lúc tôi lục lợi ngăn kéo tủ và bàn trang điểm cạnh giường cô. Áp lực càng lúc càng đè nặng lên tôi khi 12 phút trôi qua và tôi vẫn chưa tìm thấy thứ mình cần. Chỉ còn 8 phút nữa là đến giờ hẹn với anh Tod. Nếu tôi không có mặt đúng giờ chắc chắn anh ấy sẽ nhấn tin và đi tìm tôi.

Cuối cùng tôi đã tìm được thứ mình cần tìm trong cái hộp giày ở đáy tủ. 11 lọ thủy tinh nhỏ được đánh dấu cẩn thận bằng chữ của cô Harmony cùng rất nhiều ống nhỏ giọt dùng một lần bằng nhựa đựng trong các túi bóng kính và một cuốn sổ tay kín đặc chữ. Không phải câu nào tôi đọc cũng hiểu nhưng phần liều lượng được cô ghi chú rất rõ ràng.

Tôi tự hỏi không biết cô làm thế nào để xác định liều lượng cho đúng, nhưng rồi quyết định mình không cần phải biết những cái đó.

Tôi nhét cái lọ vào túi quần, cùng với một ống nhỏ giọt. Sau đó nghĩ thế nào tôi lại lấy thêm một cái nữa cho chắc ăn. Xong xuôi tôi đóng nắp hộp và đặt lại chỗ cũ, rồi đi một vòng quanh nhà kiểm tra lần cuối trước khi biến khỏi nhà cô Harmony và hiện ra trong văn phòng ông Levi.

“Kaylee.” Sếp của anh Tod chớp mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên sau đó nhảy xuống khỏi ghế. Ngực của ông ta chỉ cao ngang với mặt bàn làm việc. Chắc khi ông ấy chết mới chỉ khoảng 8 tuổi là cùng. Cứ mỗi lần nghĩ tới việc sếp anh Tod chỉ là một đứa bé con là tôi sờn hết cả da gà. “Tôi đang họp.” Ông vẫy bàn tay nhỏ xíu đầy tàn nhang về phía cuối phòng và tôi quay lại nhìn thấy hai thần chết khác đang ngồi trên hai cái ghế phía sau lưng tôi.

“Tôi có việc cần nhờ ông.” *Đừng nhìn vào con dao rọc giấy của ông ta! Đừng nhìn vào con dao rọc giấy của ông ta!* Tôi không chắc là ông Levi đã phát hiện ra vụ linh hồn *incubus* bị mất tích chưa và tôi cũng không muốn làm gì khiến ông ấy nghi ngờ.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô vẫn còn đang nợ tôi vụ đó.” Chính ông ấy đã phục hồi lại cuộc đời sau khi chết cho anh Tod, sau khi tôi chết. “Và tôi không nhớ là cô đã hẹn trước?”

“Cô ấy thậm chí còn không phải là thần chết.” Một trong hai người kia nói.

Ông Levi khoanh hai tay lại, che cái lô-gô GAP Trẻ Em trước ngực áo. “Tôi hoàn toàn ý thức được điều đó, David.”

“Rốt cuộc cô ấy là cái gì?” Người còn lại hỏi.

“Không phép tắc. Đó là cô ta.” Ông Levi chống hai tay xuống bàn và trừng mắt nhìn tôi. Nhưng tôi có cảm giác như đang bị mắng bởi một đứa trẻ con. Một đứa trẻ con với linh hồn một ông già và đôi mắt của một xác chết. “Kaylee, hãy ra gặp trợ lý của tôi và đặt lịch hẹn. Tôi nghĩ đầu giờ chiều tôi vẫn rảnh đây.”

“Chuyện này không thể đợi được. Tôi *xin ông* đấy, ông Levi. Tôi cần sự giúp đỡ của ông.” Tôi nắm chặt lọ thủy tinh trong túi quần và nhìn thẳng vào mắt ông Levi, để ông có thể nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt mình, mặc dù tôi không chắc là ông ấy nhìn thấy được sự chuyển động của các vòng xoáy trong mắt tôi. “Chỉ năm phút thôi. Tôi thề.” Lâu hơn nữa tôi cũng chịu.

Cuối cùng, ông ấy thở ra và nhìn sang hai thần chết sau lưng tôi. “Đợi tôi ngoài hành lang.”

Họ đứng dậy đi ra ngoài, không một lời cự nự. Tôi phát hiện ra anh Tod có lẽ là nhân viên duy nhất dám bật lại lời sắp ở đây, giống như tôi với bà Madeline.

Cánh cửa đóng lại sau lưng tôi, ông Levi chỉ vào một trong mấy chiếc ghế trước mặt và tôi ngồi xuống. “Chuyện này có liên quan đến Tod không?”

“Không. Không phải trực tiếp.” Tôi lắc đầu.

“Tốt, bởi vì cậu ta đã nhận được quá nhiều đặc ân rồi và phần lớn là vì cô, và cậu ta mới chết chưa đầy ba năm.”

Nếu mọi chuyện tiến triển đúng như dự định của tôi, ông ấy sẽ không bao giờ phải lo tôi gây rắc rối cho anh Tod nữa.

“Tôi có thể giúp gì cho cô, Kaylee?”

Tôi hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. “Tôi muốn nhờ ông nói dối giùm tôi.”

Cái trán đầy tàn nhang của ông Levi nhăn tít lại bên dưới mái tóc màu đỏ tươi. “Có lẽ cô nên bắt đầu lại từ đầu.”

Tôi phải mất gần năm phút để giải thích cho ông ấy hiểu điều tôi cần và lý do tại sao, sau đó thêm hai phút nữa để thuyết phục ông rằng lời nói dối của tôi là cần thiết và ông ấy phải là người nói ra điều đó. Cuối cùng, thêm một phút quý báu nữa để ông ấy tin rằng tôi không hề mất trí và tôi sẽ đi đến cùng với kế hoạch của mình.

Tính tới khi tôi nhận được cái bắt tay đồng ý và sự cảm phục trong ánh mắt lạnh lẽo vô hồn của người trực tiếp cai quản các thần chết, tôi đã muộn 7 phút so với giờ hẹn với anh Tod và anh đã nhắc cho tôi hai cái tin.

Tôi lại còn phải đi mua đồ uống.

Trong khi đợi lấy nước anh đào, tôi nhắn tin cho anh Tod nói mình đang trên đường tới. Sau đó tôi tập điều hòa lại nhịp tim và mạch máu của mình, để làm sao vừa lộ ra được nỗi sợ hãi trong lòng vừa giấu đi được cái cảm giác tội lỗi về điều sắp xảy ra.

Đây là một cuộc chiến tranh, chứ không phải là một trận chiến, Kaylee. Cần phải có người chấp nhận hy sinh.

Khi tôi hiện ra trong phòng anh Tod, anh đang ngồi chồm hổm trước cái tủ lạnh mini kiêm tủ đầu giường. Vừa nhìn thấy tôi, anh liền đứng dậy với hộp kem còn thừa hôm trước.

“Không, em cảm ơn.” Tôi đặt hai cốc nước anh đào xuống nóc tủ lạnh và lắc đầu. “Em không đến đây để ăn kem.”

Hai mắt anh mở to. “Có thể lưỡi hái của anh không sắc bén bằng các thần chết khác, nhưng anh hiểu em đang nói đến chuyện gì.” Anh cúi xuống hôn tôi, khiến tôi gần như quên cả tên của mình.

“Giá như thời gian có thể ngừng lại để chúng ta có thể ở bên nhau như thế này mãi mãi.” Anh lẩm bẩm, môi trượt dần xuống cằm và cổ tôi. “Nãy giờ em đi đâu mà lâu thế?”

“Em phải chờ mua nước anh đào.” Tôi nhào người ra sau đưa cho anh một cốc nước. Hôm nay tôi chọn mua loại cỡ nhỏ bởi vì tôi cần anh uống càng nhiều càng tốt.

Anh Tod ngửa cổ uống một hơi dài rồi đặt cái cốc xuống. “Đúng là loại anh yêu thích.”

“Em biết.” Môi tôi lướt nhẹ trên vành tai anh.

“Nhưng anh còn yêu em hơn.”

“Hơn cả thứ nước uống có ga và đường hóa học này sao? Anh quá lời...”

Tôi đẩy anh ngồi xuống giường, rồi trèo lên lòng anh, và hôn anh say đắm. Tôi hôn anh như thể sẽ không bao giờ còn được gặp anh. Như thể đêm nay sẽ là đêm cuối cùng chúng tôi ở bên nhau, và chúng tôi sẽ không còn sống để nhìn thấy Mặt Trời sáng mai.

Cuối cùng, khi nụ hôn cuồng nhiệt ấy kết thúc, anh Tod hơi ngả người ra đằng sau để có thể nhìn rõ được mặt tôi. “Không phải là anh ghen nản hay ý kiến gì đâu, thật đấy, nhưng có chuyện gì không ổn hả em?” Anh với tay lấy cốc nước uống một lần nữa và tôi thầm thở phào nhẹ nhõm vì mọi chuyện đang diễn ra đúng như kế hoạch của tôi.

“Có gì sai khi em muốn dành thời gian riêng với bạn trai của mình?”

Anh vừa hút ống hút vừa nheo mắt nhìn tôi. “Một người bình thường cũng có thể nhận ra là em đang chơi trò chơi ẩn dụ mà lão Avari vẫn hay chơi mỗi khi không muốn thừa nhận một điều gì đó.”

“Em không cần một người bình thường. Em cần anh.”

“Ha ha.” Anh nhấp thêm một ngụm nữa rồi đặt cái cốc xuống. “Kay...?” Anh ấy quá hiểu tôi để mắc lừa trò chơi né tránh này và anh ấy quá yêu tôi để không bắt tôi nói ra sự thật khi có chuyện gì đó không ổn.

“Chỉ là em thấy... sợ. Em đang rất sợ, Tod ạ.” Tôi thú nhận và anh giơ tay vỗ nhẹ lưng tôi. “Chưa bao giờ em cảm thấy sợ hãi như thế này. Kể cả khi còn sống lẫn sau khi chết.” Đó là sự thật. Hay nói đúng hơn đó là điều thật nhất tôi có thể nói với anh lúc này.

“Em là nạn nhân của một vụ giết người. Anh tưởng thời khắc khi em chết đi mới là thời khắc đáng sợ nhất chứ?”

“Em không biết. Lúc đó em thậm chí còn chẳng có thời gian để mà sợ. Tất cả những gì em có thể làm là phản ứng lại. Là chiến đấu lại. Nhưng giờ em chẳng có gì làm ngoài việc nghĩ tới những điều khủng khiếp lão Avari có thể làm với bố em, với mẹ anh và bác Brendon khi lão ấy tóm được họ. Hoặc về việc chúng ta không thể làm gì để ngăn lão ấy lại. Chúng ta đã đi qua Cối Âm cả chục lần suốt 24 tiếng qua, mà vẫn không tìm được một dấu hiệu nào của mẹ anh và bác em, ngoài mấy cái bông dính máu. Nhưng điều khiến em sợ hơn cả lại là việc lão Avari vẫn chưa tìm ra họ. Sao có thể như vậy được? Nếu họ vẫn còn sống, chắc lão ta đã phải tìm ra họ từ lâu rồi chứ?”

“Cái đó thì chưa chắc.” Đằng sau ánh mắt tĩnh lặng của anh Tod là một nỗi sợ hãi mà tôi hiểu rất rõ. Cũng giống như anh Nash và chị Sophie. “Họ vẫn còn sống, Kay ạ. Và bố em cũng vậy. Chúng ta sẽ đưa họ trở về.”

“Em biết. Em sẽ làm tất cả để cứu họ ra. Nhưng...” Tôi ngồi thẳng dậy trên lòng anh và nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh cũng hiểu là chúng ta không thể làm điều đó nếu không có người chịu đứng ra hy sinh, đúng không?”

Anh lắc đầu. “Không. Sẽ không ai phải...”

“Anh Tod. Chúng ta đều đã là người lớn và chúng ta phải học cách đối mặt với sự thật. Thế giới chúng ta đang sống không phải là thế giới cổ tích nơi mọi câu chuyện đều kết thúc có hậu. Cái gì cũng có cái giá của nó và cần phải có một người chịu đứng ra trả giá.”

“Đám người xấu đó sẽ phải trả giá. Lần này đến lượt bọn chúng.”

“Điều gì khiến anh tin là chuyện đó có thể xảy ra? Nếu lão Ira muốn Sabine chết, chị ấy đã chết từ lâu. Và ai mà biết còn bao nhiêu người nữa có thể đã chết khi đang cứu chị ta. Thậm chí là lúc đi tìm chị ta. Nhiều lúc em nghĩ chúng ta còn sống như thế này là vì bọn chúng vẫn chưa muốn giết chúng ta.”

“Chúng ta đâu còn sống.” Anh Tod nhún vai nói. Lần đầu tiên, nụ cười trên môi anh đã không thể làm dịu đi bầu không khí ảm đạm trong phòng bởi vì đó không phải là một nụ cười thực sự. Anh ấy cũng đang sợ hãi và giận dữ giống như tôi, và dù làm gì đi chăng nữa, chúng tôi cũng không thể quên được sự thật là người thân của mình đang phải chịu đau đớn, khổ sở trong một thế giới khác, song song với thế giới của chúng tôi.

“Anh biết ý em là gì mà.” Tôi nhấp một ngụm nước trong cốc của mình rồi đưa cho anh cốc

của anh, cố gắng để lẫn chúng với nhau. Cũng may, tôi đã nhanh trí viết chữ “không đường” lên nắp cốc của mình để đánh dấu.

“Anh cũng biết là em đã sai.” Anh uống thêm một ngụm nữa rồi đặt cái cốc xuống. “Không phải chúng ta còn sống bởi vì chúng chưa muốn giết chúng ta. Chúng ta vẫn còn sống *mặc dù* chúng liên tục muốn chúng ta chết. Bởi vì chúng đã cố *thử* nhiều lần nhưng lần nào chúng ta cũng thoát chết trong gang tấc. Bởi vì em, Kaylee ạ.”

“Đó là công sức của cả nhóm, chứ chẳng phải của mình em. Hơn nữa, đâu phải tất cả chúng ta đều thoát chết, và cái đó mới là *bởi vì* em.”

“Đừng!” Anh Tod cắt ngang lời tôi bằng một nụ hôn. Sau đó anh kéo tôi lại gần và thì thầm vào tai tôi. “Cái chết của Alec không phải là lỗi tại em bởi vì em sẽ không bao giờ làm gì tổn hại tới cậu ấy. Em đã mất tất cả chỉ vì muốn bảo vệ những người thân yêu của mình. Emma. Sophie. Nash. Bố em. Và anh. Anh vẫn có thể ngồi đây như thế này là bởi vì em. Anh như được sống trở lại bởi vì có em ở bên cạnh. Hằng đêm, anh đếm ngược từng phút chờ đến sáng để có thể gặp em. Anh ghét trường học bởi vì nó chiếm một phần thời gian của em với anh. Mẹ anh và Nash là hai người rất quan trọng đối với anh. Anh sẵn sàng làm mọi thứ vì họ. Nhưng em mới là lý do anh tồn tại trên đời, lý do anh vẫn muốn hiện ra gặp mọi người, thay vì chỉ nhìn vào những cái tên trong danh sách thần chết.”

Anh ôm tôi chặt hơn và nước mắt bắt đầu lăn dài trên má tôi trước cả khi tôi nhận ra là mình đang khóc. “Chúng ta sẽ vượt qua được chuyện này. Anh hứa với em, Kaylee.” Anh hơi ngả người ra phía sau để tôi có thể nhìn vào mắt anh và đọc được sự chân thành trong đó. “Chúng ta sẽ cứu được họ. Và chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi. Không gì có thể xen vào giữa hai chúng ta, dù là ở thế giới bên này hay thế giới bên kia.”

Nhưng anh ấy đã nhầm.

Tôi chớp mắt trước khi anh có thể nhìn thấy sự thật trong mắt tôi.

“Em có muốn đi qua bên đó không?” Anh hỏi, và tôi mở mắt ra. “Chúng ta có thể đi bây giờ. Phải đến đêm anh mới phải đi làm, và ca đầu tiên của anh sẽ là lúc...”

“Không. Ý em là có. Em có muốn, nhưng không phải ngay bây giờ. Vài tiếng nữa hãy đi. Giờ em chỉ muốn... anh. Chúng ta. Và điều này.” Tôi lại vòng tay ôm lấy cổ anh và hôn anh một lần nữa. Đây có thể sẽ là lần cuối cùng tôi được chạm vào anh như thế này...

Anh Tod nâng bổng tôi lên và đặt tôi xuống giường. Các vòng xoáy của nỗi đau đớn, sợ hãi, ham muốn, và giận dữ hòa quyện vào nhau chuyển động dữ dội. Và ở chính giữa, ngay phía ngoài đồng tử của anh là một đường xoắn ốc sâu thẳm thẳm của cái gì đó còn mãnh liệt hơn rất nhiều và nó dường như đang muốn nuốt chửng mọi thứ cảm xúc xung quanh. Tôi giật mình nhận ra vòng xoáy ấy chính là tôi. Và cái sắc xanh đang càng lúc càng lấn át các màu sắc khác kia chính là cảm giác anh dành cho tôi.

Tôi chìm đắm trong đôi mắt anh, giữa những vòng xoáy đầy màu sắc của cảm xúc và tôi muốn ở lại trong này thật lâu, bởi vì tất cả những gì tôi đang thấy đều là những cảm xúc rất thật của anh. Đôi mắt ấy đích thị là cửa sổ dẫn vào tâm hồn anh, và các vòng xoáy màu sắc kia *chính là* ... anh Tod. Nhìn thấy chúng tức là nhìn thấy tâm hồn anh ấy. Và tôi biết ngoài tôi ra chưa có ai được “chạm” vào linh hồn anh như thế này. Kể cả ông Levi, người đã lấy đi nó không chỉ một mà tận hai lần.

Anh Tod là của tôi, cũng như tôi là của anh. Mỗi mỗi.

Tim đột nhiên như muốn ngừng đập bởi một nỗi kinh hoàng mới. Hai tay tôi rơi thõng xuống khỏi vai anh. Nếu Avari phát hiện ra anh Tod quan trọng đến thế nào với tôi, lão ấy sẽ không từ thủ đoạn, bằng mọi giá muốn có được anh ấy. Chắc chắn tên Ira cũng vậy, bởi hẳn từng sẵn sàng làm bị thương Sabine chỉ để chọc tức tôi.

Vẫn có nhiều chuyện tôi chưa tính đến. Vẫn còn nhiều chuyện tôi cần phải giải quyết...

“Kay?” Anh Tod ngồi dậy, nhíu mày nhìn tôi. “Có chuyện gì thế em?”

“Không có gì. Em...” Tôi nuốt nước bọt, miệng đột nhiên thấy khô khốc. “Anh lấy giùm em cốc nước được không?”

Trong khi tôi uống cốc nước của mình anh cũng uống nốt chỗ nước trong cốc anh.

“Anh Tod, điều tồi tệ nhất anh đã từng làm vì một lý do chính đáng là gì?”

Anh nhe răng cười và tôi bỗng thấy lòng mình như vui đi một chút. “Chắc em vẫn chưa quên vụ anh đã hôn bạn gái của em trai anh.”

“Em lại nhớ là cô ta đã hôn anh.”

“Và anh đã hôn lại. Rất đằm đuối. Kết quả là gây ra một vụ scandal lớn ở trường và ở nhà.”

Các ngón tay tôi mơn trớn cánh tay anh, còn anh uống thêm một ngụm nữa rồi đặt hai cái cốc lên nóc tủ lạnh. “Anh có bao giờ ân hận vì đã làm như vậy không?”

“Không. Một giây cũng không. Việc anh hôn lại em có thể là sai trái nhưng anh làm như vậy vì một lý do chính đáng. Và anh không bao giờ muốn em nghi ngờ điều đó. Điều này...” Anh đặt một tay lên trái tim tôi và cảm nhận nhịp đập của nó. “Chúng ta... Chúng ta sinh ra là để dành cho nhau. Số phận đã an bài như vậy, Kaylee ạ. Đừng nói với anh là em không cảm thấy như thế. Bởi vì anh có thể nhìn thấy điều đó trong mắt em.”

“Tất nhiên là em cũng cảm thấy như thế rồi. Anh có nghĩ...? Em biết nói ra nghe có vẻ hơi ngớ ngẩn nhưng mẹ anh từng nói điều đó đã xảy ra với bố mẹ em...” Tôi chớp mắt và hai má đỏ ửng lên. “Anh có nghĩ là chúng ta có thể trở thành tri kỷ của nhau không?”

“Anh nghĩ chúng ta đã là tri kỷ của nhau từ lâu rồi.” Màu xanh trong mắt anh chuyển động nhanh đến nỗi khiến tôi chóng mặt. “Anh vẫn còn nhớ như in giây phút em lấy đi một phần linh hồn của anh. Anh có thể cảm nhận được điều đó.”

Tôi nín thở. “Lúc nào?”

“Lúc anh tìm thấy em nằm trong vũng máu trên giường. Anh biết là em sẽ phải chết. Anh đã sớm chuẩn bị tinh thần cho chuyện đó nhưng khi thời khắc ấy xảy ra, anh lại không thể để em đi. Anh biết mình không thể ngăn nó lại nhưng anh cũng biết nếu em chết, em sẽ phải mang anh theo với em, bởi vì anh không thể sống mà không có em.”

Tim tôi đập nhanh đến nỗi toàn thân tôi như muốn rung chuyển cùng từng nhịp đập của trái tim.

“Đó là lý do tại sao ông Levi vẫn có thể mang anh quay trở lại, Kaylee ạ. Bà Madeline không nói gì với em à?”

Tôi lắc đầu. Tôi không hiểu lắm điều anh ấy định nói, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự thật trong đó, một sự thật không thể chối bỏ.

“Sau khi lấy đi linh hồn của anh, ông ấy đã đem nộp nó cho phòng tái sinh, nhưng họ đã không thể làm gì bởi nó không còn nguyên vẹn. Anh đã gửi lại một phần linh hồn của mình cho em. Ông Levi đang trên đường quay lại để lấy nốt phần linh hồn bị khuyết thì gặp bà Madeline. Sau đó, em ra điều kiện với ông ấy mang anh quay trở lại và ông ấy biết có thể làm được, bởi vì em vẫn đang giữ một phần linh hồn của anh.”

Nước mắt chan chứa trong mắt tôi.

“Vì thế... anh là của em, Kaylee ạ. Từ ánh mắt đến tâm hồn anh đều là của em. Không gì có thể thay đổi được điều đó.”

Tôi quàng tay ôm chặt lấy anh. “Em yêu anh nhiều lắm. Nhiều đến nỗi đôi khi em cảm thấy sợ hãi với chính mình.”

“Anh cũng thế. Anh đã nói với em rằng em là điều đáng sợ nhất anh từng gặp chưa?”

Tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên. “Và đó là... lời khen thật khác người. Em có nên cảm ơn không?”

Anh bật cười. “Ok, cái cách anh diễn đạt nghe không được hay lắm, nhưng đó là sự thật.” Ngón tay cái của anh lướt nhẹ trên môi tôi. “Đây là bờ môi đẹp nhất nhưng cũng đáng sợ nhất mà anh từng thấy. Bởi vì nó luôn khiến anh thêm khát và muốn nhiều hơn nữa mỗi khi hôn lên đó. Cái miệng này và cả cái lưỡi bên trong nó... luôn thốt ra những lời khiến anh muốn trở thành một người tốt hơn, có ích hơn. Nhưng ở nó anh cũng từng nghe không ít những lời khiến anh rùng mình sợ hãi. Nhất là khi nó nói về những nguy hiểm mà anh không thể ngăn chặn. Những mối đe dọa không phải lúc nào anh cũng nhìn thấy được. Những kế hoạch có thể khiến em bị thương...”

Nói rồi anh nghiêng người sang hôn tôi một lần nữa, trong khi tôi vẫn đang ngây người vì quá xúc động.

“Cái miệng này khiến anh sợ vô cùng, Kaylee ạ, nhưng mỗi khi nhìn vào nó, chạm vào nó và hôn lên nó, anh lại sực nhớ ra tại sao anh vẫn đang ở đây. Tại sao anh sẽ vẫn ở đây sau 100 năm nữa. Thậm chí là 1.000 năm nữa.”

“Anh Tod, em...”

Anh giơ một ngón tay lên chặn lại, miệng cười rất tươi. “Và còn cái mũi này nữa, dễ thương kinh khủng. Hai cái má này...” Anh hôn lên má bên phải của tôi. “Hai cái má này là lý do khiến

anh mỉm cười nhiều hơn dạo gần đây. Và cái trán này...” Lại thêm một nụ hôn nữa và trái tim tôi như muốn nổ tung. “Bên dưới cái trán này là những nỗi lo âu mà anh ước gì em không phải nghĩ tới.”

Ngón tay anh vuốt dọc lông mày trái của tôi, từ từ, chậm rãi. “Nhưng không có gì đáng sợ bằng đôi mắt này, bởi chúng có thể nhìn thấu tâm hồn anh. Toàn bộ con người anh.” Anh hôn lên cặp lông mày của tôi. Nước mắt khiến mọi thứ bắt đầu nhòe đi trước mắt tôi. “Và qua đôi mắt này, em cũng cho anh thấy những điều em sẵn sàng làm vì người thân của mình. Những thứ em sẵn sàng tử bỏ, thậm chí là hy sinh, vì người em yêu. Nhiều lúc anh không dám nhìn vào đôi mắt đó bởi vì anh biết em sẽ làm cái việc mà em thấy đúng, kể cả nếu điều đó có nghĩa là phải rời xa anh. Xa tất cả mọi người.”

Anh thở ra chậm rãi và các vòng xoáy trong mắt anh cũng chuyển động chậm lại. “Và anh biết mình không có quyền yêu cầu em đừng làm cái điều em sắp làm sau đây, nhưng chưa bao giờ anh thấy sợ phải nhìn vào mắt em như lúc này, Kaylee ạ. Còn sợ hơn cả lúc anh chết. Sợ hơn cả lúc Nash chết. Sợ hơn cả khi em *chết*, bởi vì điều em đang định làm... còn lớn hơn thế, đúng không? Chuyện này còn lớn hơn cả một cái chết, hay một mạng người đúng không em?”

“Anh Tod, em không thể...” Tôi khóc nức lên.

“Có, em có thể.” Anh nâng cằm tôi lên để có thể nhìn vào mắt tôi. Một nỗi lo sợ mới vụt thoáng qua mắt anh. “Em đang nghĩ gì vậy hả Kay?” Anh nhíu mày nhìn sâu hơn nữa. “Làm ơn nói với anh là em chưa làm gì, dù đó là chuyện gì đi chăng nữa.”

“Chưa, em chưa làm. Nhưng em đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.”

“Chuẩn bị cái gì? Em đã *làm gì*? Đừng nói với anh là em lại đi thỏa thuận với đám tà ma nhé.”

“Em cần uống nước. Miệng em khô quá.” Đòi tôi chưa bao giờ cảm thấy bồn chồn và tội lỗi như thế này. Anh Tod đưa cho tôi cái cốc của tôi và anh cũng uống cạn cốc nước của mình. Khi tôi nghe thấy tiếng đá lạo xạo trong cốc anh, tôi biết đã đến lúc.

“Cảm ơn anh.”

Anh đặt hai cái cốc chỉ còn lại toàn đá lên nóc tủ lạnh. “Em thấy đỡ hơn chưa?”

“Rồi ạ.” Tôi hắng giọng và ngồi khoanh chân lại trên giường, không biết phải bắt đầu như thế nào. Đây có lẽ là đoạn hội thoại khó khăn nhất của cuộc đời tôi.

“Có chuyện gì thế, Kaylee?” Giọng anh Tod đầy căng thẳng, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi và lo lắng.

“Em sẽ nói cho anh nghe một phần của câu chuyện. Nhiều nhất có thể. Nhưng sau một tiếng nữa, anh sẽ không còn nhớ gì về những điều em đã nói.”

“Không á.” Anh cau mày. “Tại sao anh lại không nhớ được?”

Tôi hắt hàm chỉ vào hai cái cốc trên nóc tủ lạnh và anh nhìn theo ánh mắt tôi. “Em đã làm

gì?” Anh quay lại sững sờ nhìn tôi, sự tổn thương, nỗi sợ hãi và cảm giác bị phản bội xoay tròn trong mắt anh. Tôi run run giơ cái lọ thủy tinh ra cho anh xem.

Anh cầm cái lọ và đọc dòng chữ viết tay của mẹ anh trên đó. Mặt anh tái đi và anh quăng cả cái lọ vào bức tường trước mặt, khiến nó vỡ tan thành nhiều mảnh.

“Em đã pha thuốc vào đồ uống của anh?”

“Em rất xin lỗi anh, anh Tod.” Tôi định nắm lấy tay anh nhưng bị anh giật ra. Và trái tim tôi như vỡ tan thành hàng ngàn mảnh của sự đau đớn và tuyệt vọng. “Em buộc phải làm như thế.”

“Em *buộc phải* pha thuốc vào đồ uống của anh á?” Anh đứng bật dậy đi đi lại lại trong phòng. “Em có tỉnh táo không thể hả Kay?”

“Đây là cách duy nhất để em có thể nói cho anh biết chuyện sắp xảy ra và anh xứng đáng được biết điều đó, kể cả nếu anh có không nhớ gì về nó.”

“Em nói vậy mà nghe được à? Nếu anh đã không thể nhớ gì về nó thì nói với anh để làm gì?”

“Em đã học được một chút từ mẹ anh về...” Tôi chỉ về phía mấy mảnh vỡ ở chân tường. “... khi bọn em dùng nó để nói chuyện với chị Traci. Anh sẽ không thể nhớ chính xác những gì em sắp nói với anh nhưng trong tiềm thức của anh vẫn lơ mơ hiểu rằng đó là lựa chọn của em. Và em muốn mọi chuyện diễn ra như vậy.”

“Kaylee...?” Giọng anh giờ đã khàn đặc vì nỗi sợ hãi đang treo lơ lửng giữa hai chúng tôi. “Em đã *làm* gì?”

Tôi vẫn chưa sẵn sàng để trả lời câu hỏi đó vì thế tôi quyết định tiếp tục lần theo dòng suy nghĩ của mình. “Em cũng muốn nói lời tạm biệt với anh. Em không thể cứ thế mà... đi.”

“Không.” Anh ngồi xuống giường cạnh tôi, đầu lắc lia lịa. “*Không được*. Anh không cần biết em đã làm gì, chúng ta vẫn có thể sửa lại. Em sẽ không đi đâu hết. Anh sẽ không để cho em đi. Bọn anh sẽ không cho em đi đâu hết.”

Tôi nắm lấy tay anh và lần này anh để yên cho tôi nắm. Sau đó anh dùng bàn tay còn lại ôm trọn lấy hay tay tôi, như thể chính *anh* mới là người đang chuẩn bị báo tin dữ cho tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp. “Trong vài giờ tới, ông Levi sẽ đến gặp mọi người ở nhà em.”

“Ông Levi á?” Anh sững người nhìn tôi. “Ông ấy thì liên quan gì tới chuyện này?”

“Ông ấy sẽ nói với mọi người là em đã ra đi...”

“Không. *Không*, Kaylee...” Sự đau đớn trong mắt anh khiến tim tôi quặn thắt.

“Ông ấy sẽ nói với mọi người rằng tối nay em đã tới gặp ông ấy ở văn phòng trong khoảng thời gian em đi tìm lọ thuốc kia và mua nước anh đào và nhờ ông ấy lấy đi linh hồn của em.”

“Kaylee, không được. Anh sẽ không cho phép ông ấy làm như vậy. Ông ấy sẽ phải bước qua xác anh nếu muốn động vào em.”

Lòng ngực tôi đau như thể đang bị ai đó bẻ từng cái xương sườn để móc lấy trái tim nát vụn của tôi. “Anh sẽ không hề nhớ những chuyện này, Tod ạ.” Tôi dùng hai tay ôm lấy mặt anh, bắt anh phải nhìn vào mắt mình để hiểu điều tôi đang nói, bởi vì nó rất quan trọng. Nó sẽ quyết định tất cả những gì sẽ xảy ra sau này. “Khi ông ấy thông báo là em đã ra đi và đây là sự lựa chọn của em, anh sẽ tin lời ông ấy. Bởi vì trong tiềm thức của anh, anh vẫn sẽ nhớ là em đã nói chuyện này với anh. Anh sẽ hiểu đây thực sự là điều em muốn, và anh sẽ giúp những người khác chấp nhận sự thật ấy.”

“Không, anh không thể.” Anh rưng rưng nước mắt, nắm chặt lấy tay tôi. “Anh không thể giúp họ hiểu được điều mà *bản thân* anh còn không hiểu. Tại sao em lại làm như thế hả Kay?”

“Đây là cách duy nhất.” Tôi giơ tay lên lau nước mắt. “Chúng ta đã thử mọi cách nhưng đều không có kết quả. Có thể chúng ta sẽ khiến đám tà ma trở mặt với nhau được thật nếu có thời gian, nhưng thời gian là thứ chúng ta *không có*. Avari sẽ giết chết bố em trong vài giờ tới, và lão ta sẽ còn làm hại nhiều người vô tội nữa cho tới khi bắt được em. Hoặc cho tới khi không còn cơ hội bắt được em.” Tôi siết chặt tay anh an ủi. “Chuyện này *cần phải* chấm dứt. Em cần phải kết thúc chuyện này trước khi lại có thêm người khác bị thương.”

“Chắc chắn phải còn cách gì khác. Em đã hứa với anh rồi mà Kay.” Nỗi đau đớn tột cùng trong mắt anh như muốn xé toang lồng ngực tôi, giống như khi mũi dao của tên Beck đâm vào bụng tôi. “Em đã nói là mãi mãi rồi mà.”

“Em biết.” Tôi nhắm mắt lại để giữ bình tĩnh sau đó mở mắt ra nhìn anh. “Em xin lỗi vì dạo gần đây liên tục phải phá vỡ lời hứa với anh. Nhưng đây là điều không thể tránh khỏi. Em trông cậy tất cả vào anh.” Tôi chớp mắt, ngăn dòng nước mắt đang chực chảy ra. “Bố em, anh Nash và Emma... họ sẽ không hiểu được chuyện này. Em cần anh giúp họ. Em cần anh giúp họ hiểu rằng đây là lựa chọn của em, và rằng em làm vậy là muốn bảo vệ họ. Đừng để họ dẫn vật, tự trách bản thân. Hãy làm sao để họ hiểu rằng em đã ra đi và được yên nghỉ. Điều tốt nhất họ có thể làm cho em là thỉnh thoảng nhớ về em và sống thật vui vẻ.”

“Thỉnh thoảng...” Anh Tod lắc đầu. “Chỉ năm phút không nghĩ tới em thôi là anh đã không chịu nổi rồi, Kay ạ. Điều gì khiến em nghĩ rằng cái chết có thể thay đổi được điều đó?”

Lời của anh khiến tôi thấy như được an ủi phần nào khi biết anh sẽ dành một phần đời vĩnh cửu của mình mãi mãi nhớ về tôi.

“Hơn nữa, bố em vẫn còn đang mắc kẹt ở bên kia. Em nghĩ lão Avari sẽ tự dung trả bố em về nhà sau khi phát hiện ra em đã mất tích? Lão ta sẽ tra tấn và hành hạ bố em. Loại tà ma như lão ta đâu cần lý do.”

“Em sẽ không bỏ mặc bố ở bên đó. Cả cô Harmony và bác Brendon. Em sẽ cứu tất cả ra. Đó là một phần của kế hoạch. Và em hứa em sẽ không đi đâu hết cho tới khi bố em, mẹ anh và bác Brendon đã an toàn trở về nhà.” Đây mới là phần khó khăn và tôi vẫn chưa biết phải làm như thế nào.

“Bằng cách nào? Không lẽ em có một siêu năng lực nào đó mà anh không biết?” Giọng anh đầy giận dữ và một phần trong tôi thấy mừng vì điều đó. Tôi thả lỏng đôi vai với nỗi giận dữ còn hơn là sự đau đớn. “Họ sẽ không muốn em làm như thế đâu.”

“Đây không phải là chuyện họ muốn gì cho em. Mà là em muốn gì cho *họ*. Em đã quyết định rồi và em sẽ không thay đổi đâu. Giờ em chỉ mong anh hiểu rằng đây là điều em muốn làm, để anh có thể nhớ được dù chỉ là trong tiềm thức kể cả sau khi anh đã quên hết những điều em vừa nói.”

“Anh sẽ không quên đâu.” Anh rút tay ra khỏi tay tôi và đứng dậy, nháo nhác đi quanh phòng. “Anh sẽ viết nó ra. Giấy bút của anh đâu hết rồi?”

“Anh làm gì có.” Đó là một trong những lý do tại sao tôi không bao giờ mang bài tập qua nhà anh làm. “Anh Tod, nghe em đi mà.” Tôi đứng dậy kéo anh ngồi xuống cạnh mình và anh miễng cưỡng ngồi theo tôi.

“Anh không thể chấp nhận được chuyện này, Kay ạ. Làm sao anh có thể ngồi đây và đợi ông Levi đến mang em đi khỏi anh vĩnh viễn?”

“Thôi được.” Tôi nhún vai, ngoài mặt cố gắng tỏ ra thật mạnh mẽ. “Đừng chờ ông ấy! Đừng để chuyện đó xảy ra! Khi nào ông ấy đến, anh hãy đấu tranh vì em!” Tôi vòng tay ôm lấy cổ anh và kiễng chân thì thầm vào tai anh. “Còn bây giờ, hãy giả vờ như chuyện đó sắp xảy ra. Hãy giả vờ như chúng ta không biết còn bao lâu nữa thì anh sẽ chìm vào giấc ngủ. Hãy giả vờ như em không muốn thời gian còn lại bên nhau của chúng ta trở thành như thế này. Hãy giả vờ như chúng ta sắp phải nói lời tạm biệt.” Nước mắt chan chứa trong mắt tôi và tôi không làm sao ngăn chúng lại được. “Anh muốn chúng ta nói lời tạm biệt thế nào hả anh Tod?”

Anh vòng tay ôm chặt lấy tôi, toàn thân anh run rẩy cùng tiếng khóc thầm. Anh vục mặt vào tóc tôi, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt đang chực chảy ra. “Chúng ta không phải đang giả vờ nữa đúng không em?”

“Chúng ta chưa bao giờ và sẽ không bao giờ phải giả vờ với nhau.” Tôi giơ tay lên vuốt tóc anh, cố gắng ghi nhớ cái cảm giác khi tóc anh mơn trớn bàn tay tôi. “Ngay từ đầu, mọi thứ giữa chúng ta đều là thật. Anh đừng bao giờ quên điều đó.”

“Anh không thể ngăn em lại đúng không?” Hơi thở ấm áp của anh phải vào tai tôi. “Trước giờ chưa ai ngăn cản được em, một khi em đã quyết định chuyện gì.”

Tôi nhắm mắt lại, ghi nhớ mùi hương trên cơ thể anh. “Em muốn...” Tôi ôm chặt lấy anh. “Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Em muốn được ở bên anh. Chúng ta có thể đừng nói về chuyện này nữa được không? Em xin anh đấy. Đẳng nào anh cũng không thể thay đổi được chuyện.” Nước mắt tôi rơi lã chã trên vai anh. “Chúng ta có thể vui vẻ tận hưởng nốt thời gian còn lại bên nhau được không anh?”

Trong vòng tay của anh, tôi cố gắng gạt hết mọi nỗi âu lo sang một bên, cố gắng tận hưởng từng giây từng phút ít ỏi còn lại bên anh. “Em muốn anh hãy tin em, kể cả sau này khi em không còn. Kể cả sau khi anh đã quên hết những chuyện này. Anh có tin em không, anh Tod?”

“Chưa bao giờ anh ngừng tin em. Anh tin em bằng tất cả linh hồn và thể xác của mình.”

Nước mắt lại chan chứa trong mắt tôi và anh nghiêng người hôn lên những giọt nước mắt trên má tôi.

“Và anh sẽ đợi em chứ?” Tôi biết mình không nên nói ra câu đó nhưng chẳng nào anh ấy cũng không nhớ được gì, và tôi *cần phải* biết.

Chỉ cần một câu trả lời đó của anh thôi, tôi sẽ có thể chịu đựng được tất cả.

“Cho tới khi thời gian kết thúc. Tình yêu không bao giờ kết thúc, Kay ạ. Và tình yêu sẽ mãi mãi không bao giờ chết.”

Bằng tất cả hơi thở và linh hồn của mình, tôi hy vọng là anh nói đúng.

Sau đó, anh Tod và tôi lặng lẽ nằm ôm nhau trên giường, tận hưởng nốt khoảng thời gian hạnh phúc cuối cùng bên nhau. Tôi ước sao thời gian có thể ngừng lại để tôi có thể lưu giữ giây phút này mãi mãi.

Khi tôi ngồi dậy, anh rút tay lại thật chậm rãi, đầy lưu luyến, khiến tôi gần như muốn thay đổi ý định và quay về với giải pháp an toàn. Nhưng rồi tôi hiểu rằng làm như vậy sẽ chỉ càng khó khăn hơn cho tất cả chúng tôi.

Tôi đi vào trong phòng tắm và cảm nhận được ánh mắt anh đang dõi theo tôi. Tôi dừng lại ở cửa phòng tắm và ngó đầu ra. “Em yêu anh.”

Anh ngồi dậy, dựa lưng vào tường. “Anh...” Anh chữa lại. “Không lời nào có thể diễn tả được tình yêu của anh dành cho em, Kay ạ.” Tôi hiểu, bởi tôi có thể nhìn thấy trong mắt anh. Trong linh hồn anh.

“Em hiểu mà. Không có lời nào đủ để diễn tả đúng không anh?”

“Và sẽ không bao giờ là đủ.” Anh đứng dậy, và một giây sau anh đã ôm gọn tôi trong vòng tay của mình. Anh ôm tôi, hôn tôi, tìm mọi cách để *nắm giữ* tôi. Tôi biết mình nên đẩy anh ra. Nên dứt khoát một lần cho xong. Nhưng tôi đã không thể làm như vậy. Tôi cần được ôm anh. Tôi cần được hôn anh. Một lần cuối cùng. “Mãi mãi không bao giờ là đủ, Kay ạ.”

Và rồi anh từ từ buông tôi ra.

Lần này, tôi đã không nhìn lại, bởi vì tôi biết nếu làm vậy tôi sẽ không thể rời khỏi đây. Tôi khép cửa phòng tắm lại và nước mắt lăn dài trên má. Tôi đặt một tay lên cửa, tự hỏi không biết ở phía bên kia anh có cảm nhận được không. Sau đó, tôi vụt biến khỏi căn phòng của anh Tod. Và khỏi cuộc đời anh.

Tôi hiện ra trong phòng ngủ của bố và quỳ sụp xuống sàn khóc nức nở, toàn thân rung lên bần bật. Lồng ngực tôi như muốn nổ tung bởi nỗi đau đớn và tuyệt vọng đang trào dâng trong lòng. Tim tôi quặn thắt như thể đang bị ai đó bóp nghẹt, khiến tôi không sao thở nổi.

Tôi không biết mình đã ngồi như thế trong bao lâu, chỉ biết rằng tôi đã khóc cho đến khi nước mắt cạn khô.

Cho đến khi tôi không còn sự lựa chọn nào khác đành phải đứng dậy, đối mặt với quyết định của bản thân và từ bỏ thứ duy nhất có thể đặt dấu chấm hết cho những đau khổ mà bạn bè và người thân của tôi đang phải hứng chịu.

Linh hồn của tôi.

Anh Nash và Sabine đang nằm ôm nhau trên giường của Emma. Đèn phòng khách cũng tối om và im lặng như tờ. Chị Sophie và Luca đang ngủ trên ghế sofa còn Emma đang nằm thu lu trong cái ghế bành của bố tôi.

Tôi quay trở lại phòng ngủ của bố và đóng cửa lại. Tôi cắn chặt răng cố nén khóc rồi ngồi xuống giường, mở ngăn kéo và lấy giấy bút ra để viết thư tạm biệt từng người.

Lá thư dành cho bố là khó khăn nhất. Tôi đã phải mất rất nhiều thời gian để kết thúc nó. Tôi không còn nhiều thời gian. Và bố cũng không còn nhiều thời gian.

Lá thư dành cho các bạn của tôi cũng không hề dễ dàng hơn nhưng rồi cũng xong.

Lá thư cuối cùng là quan trọng nhất. Lời lẽ phải thật chính xác, không được thừa cũng không được thiếu.

Xong xuôi, tôi gấp đôi từng tờ giấy lại và viết tên của từng người lên đó.

Hai lá thư đầu tôi để trên cái tủ đầu giường của bố và nếu may mắn họ sẽ không phát hiện ra cho tới khi ông Levi làm xong phần việc của mình.

Lá thư thứ ba tôi gấp lại và cất vào trong túi, rồi đứng nhìn một lần cuối cùng ngôi nhà thân thương cùng bạn bè và người thân của mình, những người đã phải trải qua quá nhiều đau thương và mất mát chỉ vì mối liên hệ với tôi.

Sau đó tôi nhắm đôi mắt đắm lệ và vụt biến khỏi cuộc đời họ.

Chương 22

Căng tin trường ngày hôm nay bỗng rung rợn hơn so với tưởng tượng của tôi. Có lẽ vì lần giao dịch này đáng sợ hơn rất nhiều so với những lần trước. Hoặc có lẽ vì tôi đang phá vỡ lời hứa với những người thân yêu của mình. Hoặc có lẽ vì tôi biết cho dù cuộc giao dịch đêm nay có thành công thì tôi cũng sẽ không *thực sự* có được điều tôi muốn.

Tôi sẽ không có cách nào để thắng cuộc chơi này. Tôi đã thua ngay từ lúc tôi bắt đầu tham gia.

Trong căn phòng bếp rộng lớn, tôi rút một con dao nhỏ ra khỏi ngăn kéo, sau đó ngồi khoanh chân trên sàn, dưới ánh trăng sáng của bầu trời đêm. Tôi tháo cái băng ở lòng bàn tay trái và cắt thêm một đường ở ngay bên cạnh. Mặc dù đây đã là lần thứ ba nhưng tôi vẫn không thể quên được cái cảm giác đau buốt khi bị dao cứa và da thịt. Chỉ có điều lần này tôi chẳng phải lo giải thích với ai về vết cắt mới trong lòng bàn tay.

Tôi khum tay lại không cho máu rỏ xuống sàn rồi nhúng ngón trỏ phải vào chỗ máu trên tay và viết tên lão Ira lên miếng vải lót sàn. Sau đó tôi giấu nỗi sợ hãi vào sâu bên trong, chỉ để lại nỗi tức giận cho gã tà ma nếm thử.

Tôi không có vấn đề gì với nỗi tức giận nhưng để giấu đi nỗi sợ hãi không phải là chuyện dễ dàng.

Tôi nhìn chăm chăm xuống ba chữ cái trên sàn và trong một giây đã thoáng nghĩ tới chuyện rút lui. Nhưng rồi tôi nhắm mắt lại và lầm rầm gọi tên lão Ira trong đêm tối.

Tôi mở mắt ra và một giây sau gã tà ma hiện ra trước mặt tôi, cũng bắt chước ngồi xuống, khoanh chân giống hệt tôi. “Cô Cavanaugh.” Qua miệng hắn, cái tên tôi nghe không khác gì tiếng gươm giáo đập vào nhau chan chát, ẩn giấu đằng sau một cơn thịnh nộ không có hồi kết. “Điều gì khiến cô quyết định gặp lại ta sớm thế này?” Hắn mỉm cười, trong khi tôi vẫn đang chặt vật để vượt qua cơn giận dữ đang lan tỏa ra dữ dội từ người hắn và thâm nhập và từng đốt xương thối thịt của tôi. Vào đôi tay đang chỉ chực co lại thành nắm đấm. Hoặc nhặt con dao ở dưới đất lên.

“Là Avari. Ông có muốn một gã như Avari phải mắc nợ mình không? Tôi biết phải làm thế nào.”

Cặp lông mày đen sẫm của Ira nhướn lên, hơi giống với màu máu đang khô dần trên sàn nhà. “Nghe cũng hấp dẫn đấy...”

“Để tránh hiểu lầm về sau, tôi có một đề nghị. Tôi muốn làm một cuộc trao đổi với ông.”

Gã tà ma gật đầu. “Tất nhiên rồi. Hãy đưa ra điều kiện của cô. Thứ nhất, nói cho ta biết cô cần gì ở ta. Thứ hai, cô định sẽ trả giá như thế nào. Nhưng cô nên biết là tối nay ngoài mùi giận dữ ra, người cô nồng nặc mùi sợ hãi và u sầu. Ta sẽ mua luôn cả hai thứ cảm xúc kia, có điều cái giá của nó không thể cao bằng cơn thịnh nộ của cô.”

“Đồng ý.” Tôi gật đầu. “Nhưng nếu ông đồng ý với các điều kiện của tôi, ông sẽ có cả một bể thình nộ tha hồ mà ngụp lặn, và không phải chỉ của mình tôi.”

Lại thêm một cái nhướn mày đen sẫm từ phía gã tà ma. “Cô nói tiếp đi.”

“Yêu cầu thứ nhất...” Tôi đã định dùng từ “đề nghị” nhưng nghe không có tính thương thuyết cho lắm nên quyết định thay bằng từ “yêu cầu” cho nó mạnh mẽ hơn. “... là hãy đưa bác tôi và cô Harmony quay trở lại thế giới loài người mà không gây thêm bất cứ tổn hại nào cho họ, và đảm bảo rằng trong thời hạn hiệu lực của thỏa thuận sẽ không có bất kỳ động thái nào để liên lạc hay tiếp cận với họ.”

“Cô cho rằng ta biết họ đang ở đâu?”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu, cố gắng không để ý tới vết thương đang rỉ máu ở trong lòng bàn tay. “Tôi còn đoán là ông đang có họ trong tay nữa cơ. Có thể là ngay sau khi tôi và anh Tod tìm thấy đồng bóng bằng dính máu trong bệnh viện ở bên Cõi Âm.”

“Thông minh lắm...” Ira mỉm cười đầy hài lòng. Và tôi phải thầm nhắc bản thân rằng sự ủng hộ của hắn ta chẳng có ý nghĩa gì tới tôi. “Sao cô đoán ra được vậy?”

“Theo kinh nghiệm của tôi, quyền lực của Avari bên Cõi Âm là rất lớn và lão ta đang nắm trong tay một nguồn lực khá dồi dào. Vậy mà lão ta vẫn chưa tìm thấy hai người kia, chứng tỏ đã có người tìm ra họ trước. Và người đó chỉ có thể là ông.”

“Nhưng cũng có thể là họ đã chết.” Ira đứng đĩnh nói, nhưng mắt vẫn chăm chú quan sát phản ứng của tôi.

“Nếu quả thực họ đã chết và Avari biết điều đó, chắc chắn lão ta đã chạy ngay tới báo cho tôi, để còn tận hưởng nỗi đau đớn của tôi. Nhưng ông thừa hiểu chỉ riêng việc không biết họ đang ở đâu, tình trạng như thế nào cũng đã đủ khiến tôi bồn chồn, lo lắng lắm rồi. Ông cũng không phải là loại người thiện cận tới mức bóp họ chết ngoéo trước khi khai thác được hết các lợi ích của con tin. Tôi nói đúng không?”

Làm ơn, làm ơn hãy là nói đúng...

“Cho tới bây giờ thì là đúng.” Ira gật đầu và một lần nữa tôi lại bất ngờ trước sự diêm dâm của một kẻ tự xưng là hiện thân của sự phần nộ. Khác hẳn với sự hung hăng của hai ả phù hoa và đồ kỵ.

“Yêu cầu thứ hai là...” Tôi lờ đi coi như không nghe thấy lời cảnh báo của hắn. “... trong thời hạn hiệu lực của thỏa thuận, ông sẽ bảo vệ cho bạn bè và người thân của tôi.” Lão Ira định lên tiếng phản đối nhưng đã bị tôi cắt ngang. Lần đầu tiên kể từ khi gặp nhau tới giờ tôi mới nhìn thấy nổi tức giận lóe lên trong đôi mắt đen sì của Ira. “Cụ thể là tất cả những người có quan hệ huyết thống với tôi, Emma Marshall, trong bất kỳ cơ thể nào mà linh hồn của cậu ấy trú ngụ, Sabine Campbell, Luca Tedesco, Harmony, Nash và Tod Husdon.” Tôi không thể mạo hiểm để cho hắn tự quyết định xem ai là bạn đủ thân để được bảo vệ.

“Cô muốn ta bảo vệ bọn họ? Cô nên nhớ là mình đang giao dịch với một tà ma, chứ không phải thiên thần hộ mệnh.”

“Đừng lo, tôi sẽ trả sòng phẳng mà.”

“Nhóc con, cô có biết mình phải sống bao nhiêu *năm* trong sự phẫn nộ tột cùng mới có thể trả hết được số nợ đó không?”

“Biết chứ.” Nhưng tôi sẽ không làm chuyện đó một mình.

“Vậy thì... ngoài hai yêu cầu đó ra cô còn yêu cầu gì nữa không?”

“Còn một chuyện nữa...”

Tôi nói ra yêu cầu cuối cùng, cũng là yêu cầu ích kỷ nhất của mình, và hai mắt của gã tà ma mở to đầy ngạc nhiên nhưng không kém phần thích thú. Hắn ta càng tỏ ra phấn khích thì tôi càng cảm thấy bất an. Một phần là vì chẳng hay ho gì khi phải chứng kiến niềm hân hoan của một con quỷ. Nhưng một phần là vì niềm hân hoan ấy xuất phát từ nỗi sợ hãi, sự đau đớn và cơn thịnh nộ của tôi.

Sau khi tôi nói xong, Ira nhìn tôi đầy mong đợi. “Phải thừa nhận ta khá bất ngờ với bộ óc thông minh, láu cá của cô đấy, nhóc con ạ.” Nói xong hắn khoan khoái liếm môi. “Giờ thì chúng ta cùng thảo luận điều khoản thanh toán chứ nhỉ!”

Tôi hít một hơi thật sâu và nắm chặt hay tay lại, không muốn để lộ ra là mình đang run, mặc dù có lẽ hắn ta cũng đã nắm đủ mọi thứ cảm xúc đang lơ lửng trong không khí quanh tôi. Máu vẫn tiếp tục rỉ qua kẽ ngón tay trái của tôi. “Ông sẽ được tạm ứng trước một phần, một phần sẽ được chia ra trả thành nhiều đợt, đúng như thỏa thuận của chúng ta. Cả cục còn lại sẽ được trả bởi bên thứ ba, sau khi ông đã thực hiện xong phần nghĩa vụ của mình.”

“Cả cục?”

Tôi gật đầu. “Một cơn thịnh nộ mà không một cơ thể bình thường nào có thể chứa được. Ông biết núi lửa tuần trào thế nào rồi chứ? Đó chính là mức độ khủng khiếp mà tôi đang nói đến. Đảm bảo đây sẽ là cái giá hời nhất mà ông nhận được trong suốt cuộc đời bất tử của mình.”

“Lời đề nghị nghe có vẻ hấp dẫn đấy nhưng cô có làm nổi không?” Ira sẫm soi nhìn tôi, xem tôi có đang nói dối hay không.

“Đừng sĩ nhục trí tuệ tôi thế chứ!” Tôi nói và Ira tắc lưỡi. “Chỉ cần ông làm đúng như thỏa thuận, tôi cũng sẽ giữ đúng lời hứa của mình. OK?” Thực ra kế hoạch của tôi có thành công hay không còn phụ thuộc vào sự phối hợp nhịp nhàng của hắn.

Gã tà ma gật đầu chậm rãi. “Tôi hiểu và đồng ý với thời gian giao hàng của cô. Còn giờ đến phần tạm ứng.” Mặt hắn sáng bừng lên đầy mong đợi trong khi tôi mới chỉ nghĩ tới tôi đã thấy buồn nôn. “Cô định trả ta thế nào?”

Tôi chấm ngón trỏ bên phải vào chỗ máu trong lòng bàn tay trái rồi quệt lên môi dưới của Ira. “Còn nhiều nhiều lắm, nhưng trước tiên hãy bắt đầu bằng một nụ hôn...”

Tôi đi qua Cõi Âm với cái môi dính đầy máu khô và nhoে nhoét quanh miệng. Ira không phải là một kẻ hôn giỏi. Ý nghĩ ấy khiến tôi chỉ muốn cho ra nốt bữa ăn trưa ngày hôm trước.

Vừa đi, tôi vừa kéo gấu áo lên lau miệng. Nhưng vì không có gương nên tôi cũng chẳng biết là mình đã chùi hết chưa.

Chẳng mấy chốc bệnh viện bắt đầu hiện ra trước mắt chúng tôi. Tòa nhà Khoa tâm thần nằm đối diện với bãi đậu xe, ngay bên cạnh tòa nhà chính. Tôi đi từng bước thận trọng, tránh không chạm và đám dây leo đỏ đang nhú lên từ các kẽ bê-tông. Ở bên cạnh, Ira lặng lẽ đi theo tôi, không một lời giục giã và tôi không biết lý do tại sao cho tới khi hắn mở miệng nói.

“Đáng ra nãy giờ ta nên nói với cô là không việc gì phải lo lắng, cơn giận dữ bé nhỏ ạ, nhưng do quá thích mùi vị sợ hãi của cô nên ta đã không nói ra.”

Tôi chẳng biết phải đáp lại như thế nào.

Dưới ánh trăng đỏ quạch của Cõi Âm, bệnh viện tâm thần Lakeside trông càng kinh dị hơn. Cái bóng của chúng tôi đổ dài xuống vệ đường, thỉnh thoảng hai bên đường lại phát ra những tiếng bò, truồn sột soạt. Theo phản xạ tôi nhảy vọt sang một bên, nhưng rồi sức nhớ ra mình đang đi bên cạnh một trong những tà ma quyền lực nhất ở Cõi Âm. Và theo thỏa thuận giữa chúng tôi, Ira sẽ đảm bảo cho sự an toàn của tôi, ít nhất là trong vài phút tới.

Tôi không sợ hắn ta lật lọng và đi ngược lại thỏa thuận bởi vì tà ma không thể nói dối. Đó có lẽ là ưu điểm lớn nhất và cũng là duy nhất của chúng.

Tuy nhiên, hắn ta không nói dối không có nghĩa là mọi chuyện sẽ diễn ra đúng như dự đoán của tôi. Nhớ tôi vẫn còn bỏ sót chuyện gì, nhớ các điều khoản thỏa thuận của tôi vẫn còn kể hỏ, toàn bộ kế hoạch này sẽ sụp đổ. Và tôi sẽ không phải là người duy nhất lãnh hậu quả.

“Sẵn sàng chưa, cơn giận dữ bé nhỏ?” Ira hỏi, từng lời hắn thốt ra như ngọn lửa thổi bùng lên nổi tức giận trong lòng tôi.

“Tôi sẽ chẳng bao giờ có thể sẵn sàng cho những chuyện thế này.” Tôi thì thào trả lời, và gã tà ma cúi xuống nhìn sâu vào trong mắt tôi. Mặc dù đây chỉ là suy đoán của tôi, bởi vì hắn không hề có đồng tử nên cũng khó nói chính xác.

“Nhưng cô sẽ vẫn làm. Đó là lý do tại sao lão ta muốn có bằng được cô. Một người đầy lòng vị tha, luôn vì người khác. Trái ngược hoàn toàn với con người của Avari. Lão ta không bao giờ có thể hiểu được cô nhưng sẽ vẫn muốn thử, và quá trình đó sẽ không hề dễ chịu cho cô đâu.”

“Nhưng sẽ dễ chịu cho ông.” Như một phần thỏa thuận của chúng tôi. Và nó cũng sẽ khiến cho lão Avari hài lòng.

“Vậy thì tiến hành thôi!”

Tôi gật đầu, và lão Ira ngược lên tòa nhà trước mặt gọi “Avarice!” Hẳn không hề hết, nhưng giọng vẫn đầy dũng mãnh và uy quyền. “Ra mà nhận hàng đi này.”

Trong vài giây, không hề có chuyện gì xảy ra, và Ira cúi xuống giả vờ nói thầm với tôi, miệng cười đầy nham hiểm. Mối hận vẫn đang đầy máu của tôi. “Hắn đang ở đây, và đang cực kỳ tức giận. Thật thú vị!”

“Ira.” Lão Avari hiện ra trước cánh cổng chính dẫn vào Lakeside. “Không ngờ ông cũng đích thân đi giao hàng cơ đấy.”

“Miễn là giá cả hợp lý. Cũng giống như ông thôi.”

Lông mày lão Avari nhăn tít lại. “Ông và tôi chưa hề có thỏa thuận gì với nhau. Vì thế món hàng này không thể coi là tôi nợ ông.”

“Đây là thỏa thuận của tôi và cô Cavanagh. Cô ta nằm dưới sự bảo hộ và che chở của tôi cho tới khi cô ta đầu hàng ông hoặc an toàn quay trở lại thế giới loài người.”

“Và cô ta trả tiền ông để đưa cô ta đến chỗ tôi.” Avari cao giọng hỏi. Ngay đến tôi còn cảm nhận được cơn thịnh nộ và lòng tham đang chất chứa trong giọng lão. “Bằng cách nào? Với giá là bao nhiêu?”

“Cô ta chấp nhận trả cho sự bảo vệ của tôi cho tới khi cô ta đầu hàng, đấy là *nếu* cô ta chịu đầu hàng. Còn với giá bao nhiêu thì ông không cần quan tâm.”

“Và cũng không phải là việc của ông.” Tôi để thêm, hả hê khi thấy gã tà ma tức nghẹn họng, không thốt nên lời. “Ông đã đồng ý sẽ trả bố tôi trở lại thế giới loài người nếu tôi đầu hàng. Giờ tôi đã ở đây rồi. Hãy đưa bố tôi đến đây. Ngay lập tức.”

Avari không làm ngay mà vẫn đứng im trong giây lát, để chứng tỏ rằng mình không nhận lệnh từ tôi mà chỉ làm theo thỏa thuận lão đã đưa ra. Và rồi mắt vẫn không rời mắt tôi, lão phẩy tay gọi, “Các quý cô...”

Belphegore và Invidia vụt hiện ra sau lưng lão, mỗi mụ nắm một bên tay bố tôi, người vẫn đang bất tỉnh, toàn thân rũ xuống như tàu lá úa.

“Bố tôi có sao không?” Tôi thậm chí chẳng buồn che giấu nỗi sợ hãi trong giọng nói của mình. Avari thừa biết là tôi yêu bố mình như thế nào rồi.

“Vẫn còn sống và chưa đến mức không hồi phục được.”

“Còn những người khác đâu?” Mụ Invidia hất suối tóc a-xít của lòng đỏ kỳ ra sau vai. Mấy giọt chất lỏng bắn vào váy mụ tạo thành những lỗ hổng trên váy và cháy xèo xèo trên bậc thềm.

“Bọn chúng sẽ qua đây tìm cô ta, khi đó hai người có thể tùy chọn lấy một người mà mình thích. Đúng như thỏa thuận của chúng ta.”

Để thốt ra những lời này quả là không dễ dàng gì với lão Avari. Là một con quỷ của lòng

tham, hiển nhiên lão ta không muốn chia sẻ đồ chơi của mình với bất kỳ ai. Nhưng lại không thể nuốt lời vì đã hứa với mục Invidia và Belphegore, để đổi lấy sự giúp đỡ của chúng.

“Đừng mong có cơ hội đó.” Tôi nói và lão Avari cười phá lên.

“Có thể ta không hiểu mấy thứ cảm xúc như là tình yêu và lòng trắc ẩn, nhưng ta lường trước được hậu quả mà nó đem lại, tiểu *bean sidhe* a. Sợi dây cảm xúc của con người hoạt động giống như sợi dây điều khiển một con ruồi, nếu biết làm đúng cách. Bọn chúng sẽ đi tìm cô bởi vì bọn chúng trân trọng cô. Cũng giống như việc cô đi qua đây tìm bố.”

Một tà ma thì biết gì về tình yêu và sự trân trọng.

“Bạn bè và gia đình của cô Cavanagh đây sẽ nằm trong sự bảo hộ của tôi trong thời gian hiệu lực của thỏa thuận giữa hai chúng tôi.” Ira đồng dục tuyên bố, trái ngược hẳn với sự miễn cưỡng ban đầu khi tôi đưa ra điều khoản này. Đơn giản là vì tuyên bố của hắn khiến cho lão Avari tức điên lên. “Vì thế kể cả khi bọn họ qua đây tìm cô ta, tôi cũng không thể để cho mấy người động đến họ.”

Đó là phương án dự phòng của tôi. Nếu mọi thứ diễn ra đúng kế hoạch, bạn bè và người thân của tôi sẽ không bao giờ đi qua đây tìm tôi bởi vì nhờ vào lời nói dối của ông Levi, họ sẽ nghĩ rằng tôi đã ra đi vĩnh viễn. Răng linh hồn của tôi đã được tái sinh và tôi đã về nơi yên nghỉ cuối cùng.

Còn nếu trong trường hợp có người phát hiện ra, mà khả năng cao là anh Tod, bởi vì anh ấy vẫn còn nguyên ký ức trong tiềm thức và bởi vì anh ấy làm việc lâu năm với ông Levi, thì tôi vẫn còn Ira. Và theo như tôi được biết, trên đời này ngoài Ira ra, không ai có thể ngăn cản lão Avari. Và Avari cũng biết rõ điều đó.

Âm thanh phát ra từ miệng gã tà ma của lòng tham không hề giống với bất kỳ thứ âm thanh nào tôi từng được nghe. Đó là tiếng gầm của sự giận dữ. Tiếng rống của cơn thịnh nộ. Chúng bao trùm lấy tôi, khiến toàn thân tôi rung lên bần bật, hai hàm răng va vào nhau lập cập, hoàn toàn mất kiểm soát.

Cả người lão Ira dường như căng phồng lên cùng âm thanh đó. Hắn ngửa cổ nuốt trọn chúng vào bên trong, giống như miếng bọt biển đang thấm nước... cho tới khi lão Avari nhận ra mình đang làm lợi cho kẻ thù. Ngay lập tức, lão ta ngậm chặt miệng lại, và tiếng gầm rú khi nãy biến thành tiếng gầm gừ trong cổ họng.

Nhưng có một điều Avari không biết: Đây không phải là sự kết thúc mà mới chỉ là sự bắt đầu của cơn cuồng nộ mà tôi và Ira sẽ gây ra cho hắn. Như là một phần thanh toán cho thỏa thuận giữa tôi và con quỷ của thịnh nộ.

“Giỏi lắm, nhóc con.” Ira cố tình nói to cho Avari nghe thấy. “Nỗi tức giận của các tà ma không được thuần khiết và thỏa mãn giống như con người nhưng những gì nó thiếu về chất lượng lại được bù lại bằng số lượng. Cơn giận dữ này sẽ còn thiêu đốt lão ta trong nhiều thập kỷ nữa.”

Và đó mới chỉ là phần nổi của một tảng băng chìm.

“Người trả hắn bằng cơn thịnh nộ của ta?” Gã tà ma gầm lên đầy phẫn uất, và lão ta càng

tức thì Ira càng sướng.

“Đúng vậy.” Và sẽ được trả làm nhiều lần. Tôi cũng ý thức được rằng cơn giận dữ của lão Avari sẽ chỉ càng khiến cho quãng thời gian của tôi ở bên lão ta khổ sở hơn mà thôi. Nhưng tôi cũng chẳng thể làm gì để thay đổi điều đó, vì thế tôi cố gắng không nghĩ về nó. Chuyện gì đến sẽ đến. “Giờ hãy bàn về thỏa thuận của chúng ta.”

“Cô đầu hàng. Bố cô được về nhà. Đó là điều kiện của ta.” Chưa bao giờ tôi thấy Avari giận dữ như thế này. Các cột băng mọc lên như nấm dưới chân lão, từ từ lan rộng ra xung quanh, sang cả phía bên vỉa hè chúng tôi đang đứng.

“Như thế chung chung quá. Sẽ chẳng ích gì khi cứu được bố tôi ra để rồi sau đó ông lại quay lại tìm bố tôi và các bạn của tôi.” Chắc chắn lão ta sẽ làm như vậy sau khi thỏa thuận của tôi và Ira hết hiệu lực. “Vì thế tôi có hai điều kiện. Chỉ cần ông từ chối một trong hai tôi sẽ từ bỏ giao dịch này.” Trông mặt lão ta có vẻ không tin lời tôi nhưng tôi mặc kệ. “Thứ nhất, để đổi lấy linh hồn bất tử của tôi, ông sẽ phải thả bố tôi ra. Ngay lập tức.”

“Đồng ý.” Nếu mặt lão có đồng tử, tôi dám chắc là chúng đang đảo tròn giễu cợt tôi. “Xin đính chính thêm, chính ta là người đưa ra lời đề nghị đó với cô.”

Đúng vậy. Nhưng tôi muốn lời đề nghị của lão ta hoàn toàn tách biệt và không có bất kỳ liên hệ gì với điều kiện thực sự của tôi.

“Tốt. Thứ hai, tôi muốn ông hứa rằng sau khi tôi đầu hàng, ông sẽ không bao giờ tìm cách liên lạc hay làm tổn thương đến bất kỳ bạn bè và người thân nào của tôi, dù là dưới bất kỳ hình thái hay hình dạng nào, dù là trực tiếp hay qua bên thứ ba.”

Ira đã giúp tôi chốt lại câu cú cho chính xác. Và dựa vào cơn lửa giận đang bốc ngùn ngụt trên mặt lão Avari, kẻ đang tức tím mặt, không thốt nên lời, có vẻ như Ira đã không phải ân hận vì đã giúp tôi không công, bởi vì thứ hắn nhận lại được còn đáng giá hơn rất nhiều.

Avari gầm lên qua kẽ răng, khiến tôi không khỏi hả lòng hả dạ. “Trong bao lâu?”

Thế lão ta nghĩ “không bao giờ” có nghĩa là gì?

Tôi chống hai tay lên hông, giả vờ suy nghĩ. “Ông định sẽ giữ linh hồn của tôi đến bao giờ?”

“Đến chừng nào ta muốn. Ta dự định sẽ hành hạ linh hồn của ngươi đến tận cùng của thời gian và có khi còn hơn thế nữa.”

“Nói tóm lại nghĩa là mãi mãi chứ gì?” Tôi hỏi.

“Còn tùy thuộc vào định nghĩa của ngươi về “mãi mãi”, nhưng đại khái là như vậy.” Lão ta ngập ngừng trả lời. Mặt đầy nghi ngờ.

“Tôi nghĩ trong hoàn cảnh này dùng từ “mãi mãi” là hợp lý rồi. Thôi được, tôi nói lại: Ông sẽ *mãi mãi* không được có bất kỳ liên hệ gì với bạn bè và người thân của tôi, bắt đầu từ giây phút tôi đầu hàng ông.”

“Không.” Lão Avari từ chối thẳng thừng.

“Vậy thì không có thỏa thuận gì hết.” Tôi nhún vai nói. “Tại sao tôi phải hy sinh bản thân để cứu bố mình để rồi sau đó ông lại đuổi theo bạn bè và gia đình tôi? Đó không phải là cứu bố tôi, mà chỉ là trì hoãn những trận tra tấn và cái chết đầy đau đớn của ông ấy mà thôi. Tôi chỉ chấp nhận bán linh hồn của mình cho ông với cái giá của sự tự do tuyệt đối khỏi ông cho tất cả những người tôi yêu.” Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Nỗi sợ hãi chạy rần rạt trong mạch máu của tôi lúc tôi quay ra nói với Ira cái câu có thể khiến cho lão Avari sập bẫy nhưng cũng có thể là khởi đầu của sự sụp đổ của toàn bộ kế hoạch mà tôi đã phải đánh đổi rất nhiều để thực hiện. “Đi thôi!”

Ira hoan hỉ gật đầu sau khi đã “đánh chén” no nê bữa tiệc giận dữ của Avari, và chúng tôi xoay người dợm bỏ đi.

“Khoan đã!” Gã tà ma găm lên sau lưng chúng tôi và âm thanh của cơn cuồng nộ ấy như một cơn gió giạt giữa Bắc cực ập vào người tôi, khiến tôi loạng choạng suýt ngã nhưng trong bụng vẫn không khỏi khấp khểnh mừng thầm. Tôi gần như có thể cảm nhận được sự trỗi dậy của lòng tham vô đáy trong người gã tà ma, khi nghĩ tới việc một gã tà ma khác có thể sắp nâng đi món đồ chơi mà lão đã theo đuổi ròng rã nhiều tháng nay. “Thôi được. Ta đồng ý.” Mỗi từ Avari thốt ra như những mảnh băng vỡ vụn trên sàn bê tông. “Sau khi lấy được linh hồn cô, ta sẽ không có bất kỳ liên lạc nào với bạn bè hay người thân của cô, dù là trực tiếp hay gián tiếp. Từ nay cho tới khi sự tồn tại của ta kết thúc, nếu ngày đấy xảy ra.”

Tôi ngẩng lên hỏi Ira. “Thế đã đầy đủ chưa?”

“Ta nghĩ là rồi.” Cái trong đen trong mắt hắn sáng bừng lên. “Và như thế nghĩa là việc của ta ở đây đã xong, cơn giận dữ bé nhỏ ạ.”

Mạch máu trong người tôi như muốn vỡ òa bởi nỗi sợ hãi và sự hoảng loạn. Toàn thân tôi lạnh ngắt, tay và chân tôi cứng đờ, không còn cảm giác. “Đừng quên điều ông đã hứa...”

“Dù muốn hay không ta cũng là một tà ma của lời hứa. Tà ma đâu thể nói dối.” Mặt hắn đầy hả hê nhìn lão Avari, kẻ đang sục sôi một lòng căm thù mới với một trong những đồng loại của mình. “Thêm một nụ hôn nữa thay lời tạm biệt chứ nhỉ?”

Tôi gật đầu và Ira cúi xuống hôn tôi, trước mặt ba tà ma và một bầy quái thú đang háo hức được chia phần.

Nhưng nụ hôn ấy không phải chỉ là một lời tạm biệt đơn thuần giữa tôi và Ira, người đang đóng vai là bạn của tôi, đúng như thỏa thuận. Nụ hôn ấy đóng vai trò sống còn trong thỏa thuận của tôi với tên quỷ của sự phẫn nộ.

Lần này khi môi hắn chạm vào môi tôi, Ira hít một hơi thật sâu và tôi có cảm giác hơi ấm bắt đầu từ từ rời khỏi cơ thể tôi, qua cổ họng, và cuối cùng chuyển từ miệng qua miệng hắn. Để lại trong tôi một cảm giác lạnh lẽo đến run người. Và đột nhiên tôi không còn nhớ... một điều gì đó.

Một điều mà một phút trước tôi vẫn còn biết, nhưng giờ không tài nào... nhớ ra. Chỉ biết rằng nó rất quan trọng. Quan trọng đến nỗi nó cần phải được lấy ra khỏi cơ thể tôi trước khi bị lão Avari phát hiện ra trong lúc tra tấn tôi.

Và giờ thì nó đã biến mất hoàn toàn.

Ira lùi lại và khoan khoái liếm môi trong sự cảm phần của lão Avari. Lớp băng trên mặt bê-tông càng lúc càng lan rộng về phía chúng tôi. “Bố người đang đợi đấy!” Lão Avari cao giọng nhắc nhở.

Nếu như lòng tham là một thứ cảm xúc lạnh lẽo như băng giá thì sự phần nộ lại giống như một ngọn lửa cháy hùng hực. Kẹt giữa chúng, tôi có cảm giác như một tảng băng đang bị bốc cháy.

“Tôi biết rồi.” Từ nhiều tháng trước lão Avari đã nói với tôi rằng sự tồn tại của tôi bên Cõi Âm có thể kéo dài đến vô tận, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sự vô tận ấy sẽ thuộc về lão ta, chứ đừng nói là tôi sẽ tự nguyện trao nó cho lão.

Nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Ngoài cách này ra không còn cách nào khác để bảo vệ cho bạn bè và gia đình tôi. Nếu tôi rút ra được gì về Avari trong một năm qua thì đó là lão ta sẽ không ngừng làm tổn thương chúng tôi cho tới khi đạt điều mình muốn.

Cho tới khi có được tôi.

“Và phải là tự nguyện đấy nhé!” Gã tà ma nhắc nhở, và tôi gật đầu. Tôi phải tự nguyện ở lại đây. Tôi phải tự nguyện dâng hiến linh hồn của mình.

Tôi hít một hơi thật sâu, theo thói quen nhiều hơn là nhu cầu thực sự. Sau đó tôi lặp lại câu nói đã lớn vồn trong đầu tôi suốt mấy tiếng qua.

“Ông sẽ thả bố tôi ra nếu tôi trao cho ông linh hồn của tôi?”

“Đúng vậy.”

“Và bắt đầu kể từ giây phút ông có được linh hồn của tôi, ông sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm cách liên lạc với bạn bè và người thân của tôi?”

“Cô không thấy chán khi cứ lặp đi lặp lại những lời dư thừa này à, Cavanagh?”

“Nói đi.”

Avari gầm lên đầy phần uất, trong sự thích thú của Ira. “Đúng vậy. Bắt đầu kể từ giây phút có được linh hồn cô, ta sẽ không bao giờ tìm cách liên lạc với bạn bè và người thân của cô vì bất cứ lý do gì.”

Tôi hít thêm một hơi nữa rồi vét nốt chỗ dũng khí còn lại trong người gật đầu nói. “Thôi được. Linh hồn của tôi là của ông.” Ngay lập tức thế giới xung quanh tôi thay đổi. Nó... tối sầm lại. Càng lúc càng thu hẹp. Xoay tròn trong nỗi tuyệt vọng tưởng chừng như vô tận. “Hãy đến lấy đi trước khi tôi đổi ý.”

Lão Avari nắm lấy tay tôi. Đồng thời hai mục Belphegore và Invidia cũng thả bố tôi ra. Ngay khi tay chúng rời khỏi người bố tôi, hai mắt ông bắt đầu hấp háy. Ira vụt biến khỏi chỗ tôi đang

đứng và hiện ra bên cạnh bố tôi, một tay đỡ lấy ông.

“Kay?” Mặt bố tôi đầy bối rối, cho tới khi choàng nhận ra mình đang ở đâu. Bố nhìn tôi, rồi nhìn qua lão Avari và cuối cùng là bàn tay đang nắm chặt tay tôi. “Không! Kay, không!”

Nước mắt tôi lại bắt đầu rơi. Chỉ trong vòng bốn ngày qua tôi không biết là mình đã phải khóc bao nhiêu lần rồi. “Đây là cách duy nhất bố à.” Hai tay tôi run bần bật. Hai hàm răng va vào nhau lập cập. Cả cơ thể dường như đang rung chuyển bởi nỗi sợ hãi và nỗi khiếp đảm. “Con xin lỗi vì đã không tìm được cách nào khác.”

Tôi muốn nói với bố rằng đừng lo lắng cho tôi. Rằng tôi sẽ không sao. Nhưng đó không phải là sự thật. Tôi sẽ không hề ổn.

Và lão Avari sẽ đảm bảo điều đó.

“Không!” Bố tôi gương đứng dậy nhưng không thể bởi vẫn còn quá yếu. Và hoang mang cực độ. Bố thậm chí còn không nhận ra là mình đang được Ira dìu.

“Giờ bố được an toàn rồi. Avari sẽ không thể động vào bố hay bất kỳ ai.” Và họ đang nằm trong sự bảo vệ của Ira. Tôi chỉ nhớ được có thế, còn phần còn lại của thỏa thuận thì... Tôi đã *quên sạch*.

Nhờ tôi vẫn chưa bao quát được hết các điều khoản thì sao? Nhờ tôi mắc sai lầm với một điều khoản nào đó thì sao? Giờ nhận ra điều đó đã quá muộn. Bởi tôi thậm chí còn không nhớ được chi tiết của thỏa thuận. Tôi không còn cách nào khác, đành phải tin vào chính mình. Tin vào Ira nhiều nhất có thể, bởi vì chí ít tôi cũng đã bắt được hắn phải giữ lời hứa.

“Kaylee!” Bố tôi bắt đầu khóc và lão Avari để yên cho tôi đứng nhìn. Hay nói đúng hơn là bao ta *bắt* tôi phải chứng kiến cảnh đó để có thể tận hưởng nỗi đau khổ của tôi.

“Hãy làm cho bố tôi quên đi!” Tôi hét lên với Ira, và ngay khi vừa nói dứt lời tôi sực nhớ ra đó là điều hắn phải làm.

Đó là một trong những thỏa thuận của tôi với hắn.

Ira giơ một tay lên che mắt bố tôi và thì thầm vào tai ông. Tôi không thể nghe thấy gì và cũng không thể nhớ ra mình đã nhờ hắn nhắc lại với bố điều gì.

Sau đó họ vụt biến mất. Bố tôi đã được an toàn.

Chỉ còn lại mình tôi dưới địa ngục.

Avari giật mạnh tay, xoay cả người tôi lại đối diện với lão. Thế giới quanh tôi bắt đầu chao đảo, tôi có cảm giác như đang bị hàng trăm, hàng ngàn trụ bằng xuyên vào da thịt, làm đóng băng toàn bộ mạch máu trong người tôi. Tôi có lẽ đã ngã khuỵu xuống nếu không phải lão Avari đang kéo tôi lên.

“Ta vẫn luôn biết là ngày này rồi sẽ đến mà, tiểu *bean sidhe*. Ta vẫn luôn biết sẽ có ngày cô phải dành trọn tiếng hét kia cho ta. Vì thế hãy mở miệng ra và nếm thử mùi vị của sự vĩnh cửu

đi nào.”

Tay lão bóp chặt lấy tay tôi và sự đau đớn như hàng ngàn mũi kim châm lan tỏa vào từng đường gân thớ thịt của tôi, khiến tôi không còn nhìn thấy hay suy nghĩ được gì nữa. Miệng tôi há ra và tiếng thét của nỗi đau đớn cực độ xé toạc cổ họng tôi chui ra ngoài.

Tai tôi ù đi trong tiếng thét của chính mình. Avari bật cười ha hả và kéo lê tôi đi trên mặt đất, bàn chân và ngón chân tôi bị đám cây leo cào cho rách toác. Nhưng tất cả những cái đó không đáng sợ bằng điều mà gã tà ma nói với tôi ngay sau đấy.

“Chào mừng đến với địa ngục, cô Cavanagh. Hãy cứ tự nhiên như ở nhà.”

Chương 23

Sự đau đớn bắt đầu và chỉ trong vài giây nó nuốt chửng lấy tôi. Ngoài sự đau đớn khủng khiếp đó ra tôi còn cảm thấy gì khác không, tôi cũng không nhớ nữa. Có thể tôi đã từng yêu. Có thể tôi đã từng được yêu. Có thể tôi đã từng chạm vào một cái gì đó mềm mại. Có thể tôi đã từng nghe một điều gì đó rất đẹp.

Nhưng giờ đây tất cả đã biến mất.

Chỉ còn lại những gương mặt từng là nỗi ám ảnh của tôi. Những nỗi đau khổ tôi từng phải trải qua. Những ngờ vực, sai lầm và thất bại của tôi.

Và nó sẽ còn kéo dài tới vô tận, mặc dù tôi cũng không biết sự vô tận thực sự dài đến mức nào. Ở đây không tồn tại khái niệm thời gian. Một chút, một ngày, một thế kỷ, tất cả đều được đo bằng lượng đau đớn có thể nhồi nhét trong một nhịp đập trái tim.

Tôi thét lên khi da thịt cháy xém và nội tạng teo quắt lại. Da tôi đen sì và tróc thành từng mảng, vảy của nó rơi xuống sàn như một trận mưa tro bụi. Có lẽ tuyết ở địa ngục trong cũng như thế này. Tôi khiếp sợ với chính sự phân rã của bản thân nhưng tôi chưa một lần mất đi ý thức. Hắn không cho phép tôi bỏ lỡ một giây, một phút tra tấn nào và hắn không hề động đến cổ họng tôi bởi vì tiếng thét của tôi chính là âm thanh của chiến thắng và chẳng hiểu sao ở dưới địa ngục này, tôi chưa một lần mất đi giọng nói.

Thứ hắn cần nhất ở tôi là tiếng thét, và tôi không thể làm gì ngoài việc cất tiếng thét.

Sau đó, khi tôi tưởng chừng không gương dậy được nữa, hắn sẽ chấp vạ tôi lại và bắt đầu tra tấn lại từ đầu. Dường như không có sự kết thúc cho trí tưởng tượng của hắn và nỗi đau đớn mà nó mang lại. Tôi không thể nghĩ. Tôi không thể thở. Tôi không thể ngủ. Tôi không thể làm gì ngoài quằn quại và thét lên trong đau đớn. Nhưng tôi đáng bị như vậy. Hắn cho tôi thấy những cuộc đời đã bị tôi hủy hoại và tôi sẽ phải dành cả cuộc đời dưới Cõi Âm để trả giá cho sai lầm của mình. Tôi sẽ trả và trả cho tới tận cùng của thời gian, cho những tội lỗi mà tôi thậm chí còn không nhớ là mình đã từng phạm phải.

Hắn muốn biết tất cả về tôi. Từng ý nghĩ trong đầu tôi và từng tế bào trong cơ thể tôi. Hắn cho rằng xé nhỏ tôi ra thành từng mảnh, một cẳng chân, một cánh tay, một ký ức, một suy nghĩ, sẽ giúp hắn hiểu được cảm giác của tôi về những điều mà trước giờ hắn chưa bao giờ hiểu được. Những thứ như tình yêu, lòng trắc ẩn và sự thương hại, một trong số ít những cảm xúc tôi vẫn còn có thể nhớ được.

Nhưng dù có xé tôi ra thành từng mảnh cũng vô ích. Hắn sẽ không bao giờ có thể hiểu được những cảm xúc rất con người ấy. Các tà ma về căn bản là không có năng lực đó. Và khi hiểu ra điều này, cơn cuồng nộ trong người hắn dâng lên như thủy triều đại dương, nhấn chìm cả hai chúng tôi. Tôi biết mình nên thấy vui khi thấy hắn nổi điên như vậy, mặc dù không nhớ vì sao. Nhưng tôi không thể bởi trong chốn địa ngục này, cơn giận dữ của hắn đồng nghĩa với sự đau đớn của tôi. Hay nói đúng hơn, niềm vui của hắn là nỗi đau đớn của tôi, sự khó chịu của hắn là nỗi đau đớn của tôi, thậm chí sự hiện diện của hắn cũng là nỗi đau đớn của tôi.

Và khi cảm thấy nỗi đau đớn của tôi bắt đầu nhàm chán, hẳn sẽ thay đổi phương thức tra tấn, và tôi lại được ném thêm nhiều tầng đau đớn mới.

Đột nhiên tôi nhớ ra mình là ai. Tôi nhớ ra con người trước kia của mình.

Tôi từng là con gái của ai đó. Là em họ, là cháu gái, là bạn thân, là bạn gái của ai đó.

Nhưng ở đây tôi chẳng là gì hết và nỗi đau đớn của tôi càng tăng lên bội phần khi nhận ra mình đã để mất những gì.

Hắn chỉ cho tôi thấy những điều tôi đã bỏ lỡ trong suốt thời gian tôi loạng choạng trong cõi u mê, bị va đập, bầm dập và bào mòn bởi chính các ký ức của bản thân. Hắn chỉ cho tôi thấy bạn bè của tôi. Gia đình của tôi. Hắn chỉ cho tôi thấy mọi cố gắng của tôi để cứu họ rồi cuộc chỉ mang lại sự đau khổ cho họ mà thôi.

Đôi mắt nâu lục nhạt đầy oán trách.

Mái tóc dài, mỏng dính, xơ xác.

Đôi mắt đen ánh lên vẻ giận dữ.

Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má nhợt nhạt.

Nỗi đau và sự giận dữ dẫn tới bạo lực, buông xuôi, tái nghiện và những vết thương lòng.

Thay vì giải phóng cho họ, tôi đã kết án họ cả cuộc đời trong dằn vặt và đau khổ, không gì có thể bù đắp nổi. Những lúc như thế này cái chết chính là một đặc ân.

Hắn cho tôi thấy Emma đang hoàn toàn mất phương hướng. Cậu ấy đang chìm ngấm trong nỗi thống khổ của những người xung quanh và nó khiến cậu ấy không còn suy nghĩ được tỉnh táo. Lần này, khi họ nhốt cậu ấy vào bệnh viện tâm thần, tôi không còn có mặt ở đó để cứu cậu ấy. Cậu ấy ngồi thu lu trong góc phòng, gào thét gọi tên tôi. Tôi là điều duy nhất Emma vẫn còn nhớ được và tiếng hét não nùng của cậu ấy xuyên thẳng vào trái tim tôi, xé toạc tôi ra thành triệu triệu mảnh. Và hẳn sẽ không giải thích cho tôi biết tại sao anh Tod không có mặt ở đó giúp Emma.

Anh Tod đang ở đâu?

Hắn cho tôi thấy anh Nash đã tránh được số phận của Emma. Hay nói đúng hơn, anh ấy đã tránh được mọi thứ, ngoại trừ cảm giác dè dặt của khói thuốc và chút ký ức ít ỏi còn sót lại. Anh ấy không ăn, không ngủ và sống vật vờ như một cái xác không hồn. Để có được những cơn phê thuốc ấy, anh sẵn sàng đánh đổi bằng ký ức của bản thân, những ký ức còn lại của anh về tôi và sau cùng là những ký ức về Sabine.

Cuộc đời anh cứ trôi đi như vậy, như nước chảy dưới chân cầu và khi không có gì để níu kéo, anh Nash cuối cùng cũng buông xuôi. Mặc dù không nhìn thấy mặt thần chết đã lấy đi linh hồn của anh, nhưng tôi biết anh ấy không hề kháng cự. Và một lần nữa, anh Tod lại không có mặt ở đó để giúp em mình.

Anh Tod đang ở đâu?

Sabine không đến dự đám tang của anh Nash bởi không thể chịu đựng được khi nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của anh: Hai má hóp lại, hai mắt trũng sâu như hai cái giếng đen ngòm khoan sâu vào hộp sọ. Nhưng tôi không thể nhìn đi chỗ khác.

Tôi đã gây ra chuyện này và tôi không được phép quên đi điều đó. Tôi đã hủy hoại cuộc đời của anh – mối tình đầu của tôi. Và cùng với sự ra đi của anh kéo theo sự suy sụp của rất nhiều người khác.

Không có anh Nash, Sabine cũng mất đi mọi lẽ sống. Không còn lý do để quan tâm, để cẩn trọng, để học cách kiềm chế. Chị ta uống cạn nỗi sợ hãi của những người xung quanh, gieo rắc ác mộng ở tất cả những nơi chị ta đi qua. Cảnh sát không thể bắt được Sabine cho tới khi chị ta đồng ý để họ bắt. Cho tới khi chị ta nhận ra không còn nơi nào để đi, không còn chỗ nào đáng để lưu trú.

Tiếp đó là những cánh cửa bị đập vỡ, những khoản tiền bị đánh cắp và những cái còng tay mà không hề vấp phải sự chống cự nào từ Sabine. Hằng đêm, chị ta thần thờ nhìn qua chấn song nhà tù và thu mình trong tròng địa ngục trần gian, trong sự xa lánh của những người xung quanh. Chị ta không hề uống nỗi sợ hãi của họ. Chị ta không uống nỗi sợ hãi của bất kỳ ai. Chị ta đang tuyệt thực, giống như anh Nash. Và chẳng bao lâu nữa chị ta cũng sẽ rời khỏi cũi đời này, trong cô độc, bởi không ai dám đến dự đám tang của chị ta.

Tôi đau đớn nhận ra rằng họ đã vĩnh viễn ra đi, cả ba người họ. Người nhập viện, kẻ vào tù, người xuống lỗ, chính tôi đã đẩy cuộc đời họ đến tận cùng của đau khổ và có một cái kết bị thảm không kém gì tôi.

Nhưng điều khiến tôi sợ hơn cả vẫn là sự vắng mặt đến khó hiểu của anh Tod. Anh ấy đang ở đâu? Tại sao tôi không nhìn thấy anh ấy?

Phải mất một lúc tôi mới hiểu ra ý nghĩa của sự vắng mặt này trong trò chơi tra tấn của gã tà ma. Và tôi không cho phép trí óc mình có những suy nghĩ vẩn vơ...

Khi nỗi đau đớn này lại trở nên nhàm chán, hẩn lập tức đổi sang một trò khác. Và cứ như vậy, cái vòng tròn luẩn quẩn ấy dường như không bao giờ kết thúc.

Tôi từng hy vọng những trận tra tấn thừa sống thiếu chết ấy rồi cũng sẽ đến lúc mọi cảm giác của tôi bị tê liệt và tôi sẽ không còn cảm thấy gì nữa. Nhưng chẳng hiểu sao tôi đợi mãi, đợi mãi mà sự tê liệt ấy chưa bao giờ xảy ra. Mỗi cuộc tra tấn là một cách mới, mang dấu ấn riêng của mỗi tầng địa ngục, cái sau khủng khiếp hơn cái trước, và nó cứ diễn ra như vậy đến vô tận.

Chắc chắn nhiều năm đã trôi qua. Cũng có thể là nhiều thế kỷ. Tôi bị bầm dập, chảy máu, suy sụp, và chết đi, sau đó lại sinh ra lần nữa để rồi tiếp tục chịu sự hành hạ ở một cấp độ mới hơn. Tôi không bao giờ có thể quen được với những đau đớn ấy bởi chúng không hề giống nhau, lần sau mới hơn lần trước.

Tôi giống như một con phượng hoàng ở chốn địa ngục, mãi mãi bốc cháy để rồi tái sinh và tiếp tục cuộc hành xác đầu gian khổ này.

Tôi đã quên mất tên của mình. Tôi không còn nhớ tôi là ai hay tôi từ đâu tới. Tôi nghĩ mình

sinh ra ở đây, là con gái của địa ngục. Đầu óc tôi cũng méo mó và dị dạng như chính Cõi Âm. Cơ thể tôi dường như đang phân tán khắp nơi và tôi không tài nào gom chúng lại. Có những phần đang bị thiếu. Những ký ức. Những suy nghĩ. Những cái tên. Những địa danh. Chúng rải rác trên mặt đất và tôi không thể lắp ráp chúng lại với nhau.

Cơ thể tôi không còn gì đáng để cứu vãn.

Ánh sáng là sự đau đớn.

Bóng tối là nỗi sợ hãi.

Mùi da thịt cháy in hằn trong trí não tôi. Bữa tối được dọn ra và tôi là món chính, với tiếng thét làm món khai vị.

Những vết sẹo. Những tiếng gào thét. Máu. Lửa. Băng giá. Tất cả đều đã trở thành một phần không thể thiếu trong những trận tra tấn của tôi.

Tôi thu mình lại trong bóng tối nhưng vẫn không thể trốn tránh. Ở tôi không còn gì để cho hắn khai thác. Những thứ từng một thời là nỗi ám ảnh của hắn giờ cũng đã không còn. Tôi không biết mình là ai, đang ở đâu và tại sao, nhưng tôi biết thời gian của tôi sắp hết. Tôi không còn gì để trao cho hắn, ngoại trừ những tiếng thét và cổ họng tôi đã quá mệt mỏi.

Cái bóng của hắn phủ xuống đầu tôi.

Xuống toàn bộ căn phòng. Và tôi lại một lần nữa cất tiếng thét thất thanh và vùng vẫy trong âm thanh của sự điên loạn.

“Kaylee.”

Giọng nói đó vang ra từ trong đầu tôi, bởi hai tai tôi vẫn đang ù đặc đi trong tiếng hét của bản thân.

Tôi mở mắt ra và thứ duy nhất tôi nhìn thấy là cái bóng. Một bàn tay to lớn và ấm áp bịt lấy miệng tôi và tiếng thét của tôi ngưng bật. Sự im lặng đột ngột ấy vừa bắt ngờ, vừa đáng sợ.

Vừa có chút mất phương hướng.

Sự vang vọng của những tiếng thét ngày xưa vẫn tiếp tục ám ảnh tôi, khiến đầu óc tôi quay cuồng, không sao tập trung được.

“Tĩnh dậy đi, cơn giận dữ bé nhỏ. Nếu không cô sẽ bỏ lỡ hết các trò vui mắt.” Bàn tay ka kéo tôi dậy và mọi thứ vẫn tiếp tục chao đảo trước mắt tôi. Hiện thực vẫn là thứ rất mơ hồ đối với tôi. Tôi loạng choạng bước ra khỏi cái xó tối tăm, bắn thủ mà tôi cũng không biết mình đã nấp ở trong đó bao lâu và bị choáng ngợp bởi ánh sáng, màu sắc và các mùi hôi thối.

“Kaylee.” Hắn nhìn chăm chăm vào mắt tôi bằng đôi mắt đen sì vằn lên những tia máu đỏ.

Toàn thân tôi rung lên bần bật khi tôi lùi vội ra đằng sau để tránh xa đôi mắt đáng sợ ấy, chạy trốn khỏi những ký ức mơ hồ mà tôi vẫn chưa thể nhớ ra.

Hắn chìa tay ra định nắm lấy tay tôi nhưng tôi không ngừng la hét, cào cấu phản kháng lại. “Đừng động vào tôi!”

Giọng tôi khản đặc, từng từ từng chữ được thốt ra một cách gượng gạo và khó nhọc. Có vẻ như đã lâu lắm rồi tôi không nói chuyện, tất cả những gì tôi làm chỉ là hét.

“Không cần biết cô nhớ hay không nhớ nhưng chúng ta đã có một thỏa thuận, nhóc con ạ.” Hắn dùng một tay nhắc bổng tôi lên khỏi mặt đất. “Cô có thể tự nguyện hoặc ta sẽ dùng vũ lực để lôi cô đi. Dù là cách nào thì ta cũng được trả công.”

Khuôn mặt này hình như không giống với khuôn mặt mọi khi. Tôi chớp mắt, cố gắng quên đi sự đau đớn để tập trung suy nghĩ. Tôi có quen khuôn mặt này không, cả đôi mắt đen sì và đôi môi đỏ sẫm kia nữa? Nhưng tôi nhận ra giọng nói này, chỉ không nhớ ở đâu...

“Ông là ai?” Tôi thều thào hỏi. “Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tại sao tôi không còn cảm thấy đau nữa?”

Hắn đặt tôi xuống sàn và bật cười ha hả, để lộ cái lưỡi thâm xì như màu máu khô và tiếng cười ấy thổi bùng lên ngọn lửa giận dữ trong tôi.

“Xem ra ngày hôm nay ta phải vào vai anh hùng bất đắc dĩ rồi. Nhưng nói trước, ta không làm không công đâu đấy. Cô sẽ phải thanh toán đầy đủ cho mọi rắc rối của ta, bằng không ta sẽ để mặc cô mục rữa ở đây mãi mãi.”

“Thanh toán?” *Rắc rối? Mãi mãi?* Hắn ta đang nói về chuyện gì thế?

“Chỉ một nụ hôn thôi mà, cơn giận dữ bé bỏng.” Hắn vòng một tay ra sau đầu tôi và kéo tôi lại gần. Tôi vùng vẫy chống trả mặc dù biết làm như vậy cũng chỉ tổ khiến mình bị thương hơn mà thôi. “Suytttt, bình tĩnh nào. Chỉ một nụ hôn thôi mà.”

Môi hắn chạm vào môi tôi và cái bụng rỗng không của tôi đột nhiên thấy nôn nao. Sau đó hắn cắn thật mạnh vào môi dưới của tôi, và tôi chỉ biết rú lên trong đau đớn.

Nhưng máu và sự đau đớn không phải là thứ duy nhất hắn lấy được ở tôi. Hắn hút cạn từng khoảnh khắc điên loạn trong tôi và như một phép màu, các ký ức ngày xưa lần lượt ùa về. Ký ức về những quãng thời gian đẹp đẽ. Những người tôi yêu quý.

Tên của tôi.

Tôi là Kaylee. Cavanaugh. Tôi là Kaylee Cavanaugh.

Tôi từng là Kaylee Cavanaugh, cho tới khi đất dưới chân tôi sụt xuống và tôi ngã lộn nhào xuống địa ngục.

Hắn uống từ miệng tôi, lấy đi những thứ từ tận trong sâu thẳm con người tôi và với mỗi giây trôi qua, sự đau đớn và nỗi sợ hãi trong tôi ngày một dịu đi, chỉ để lại những ý nghĩ tôi cứ ngỡ rằng mình đã quên từ lâu. Cùng với ngọn lửa giận dữ đang muốn thiêu rụi tôi từ trong ra ngoài.

Tôi đã tự nộp mình đến đây. Tôi đã tự chuốc lấy tất cả những điều này. Trong vài phút tôi không thể vượt qua được sự thật khó tin này. Tại sao tôi lại làm như vậy với bản thân? Tại sao tôi lại chấp nhận chịu khổ như vậy?

Sau khi phần lớn nỗi sợ hãi và sự đau đớn đã biến mất, hắn bắt đầu được nếm mùi vị của sự giận dữ và cảm phần chính bản thân mình đang bốc ngùn ngụt trong tôi. Hắn nhâm nhi, nhắm nháp từng chút, từng chút một đầy khoan khoái.

Và rồi tôi nhớ ra tên của hắn.

Ira. Độc ác nhưng hữu dụng.

Ira liếm vết thương trên môi tôi và...

“Cô định bắt ta vừa làm bảo mẫu và làm người đưa tin đấy à?” Đôi mắt đen của hắn nhìn tôi đầy châm biếm. “Cô nghĩ ta là ai thế, nhóc con?”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Tôi muốn ông bảo vệ họ và đưa giúp tôi một lá thư.” Tên của hắn đang được viết bằng máu của tôi trên sàn cứng tin. Máu vẫn tiếp tục rỉ ra trong lòng bàn tay tôi và tôi hy vọng nó không khô lại trước khi chúng tôi thỏa thuận xong. “Lá thư này.” Tôi rút tờ giấy trong túi ra đưa cho hắn.

Lông mày hắn nhướn lên đầy thích thú. “Cái giá cô định đưa ra thế nào, ngọn lửa bé nhỏ? Hy vọng nó tương xứng với nỗi sỉ nhục mà ta phải chịu nếu chấp nhận giúp cô.” Hắn ta đang rất hứng thú với lời đề nghị của tôi. Tôi có thể cảm nhận được điều đó. Tôi có thể nhìn thấy điều đó.

“Sự điên loạn. Nỗi đau đớn và những cơn cuồng nộ.” Tôi nhắm mắt lại, cố gắng để không nghĩ tới điều đó. “Tôi đảm bảo với ông, nếu ông chấp nhận bảo vệ cho họ trong thời gian tôi vắng mặt và giao lá thư này vào đúng thời điểm thích hợp khi ông tới tìm tôi, ông sẽ nhận được một khối lượng đau đớn và giận dữ lớn chưa từng thấy. Sự đau đớn sẽ khiến tôi trở nên điên loạn. Hoàn toàn mất trí. Và tất cả những cái đó sẽ thuộc về ông. Từng ngọn lửa giận dữ dâng trào trong mạch máu tôi. Từng ý nghĩ điên rồ trong đầu tôi. Tất cả đều là của ông, nếu ông chịu làm chuyện này cho tôi.”

Hắn mút chặt lấy môi tôi cho máu tiếp tục chảy ra và cơn giận dữ lại một lần nữa bùng lên trong tôi. Nhưng tôi không tìm cách khống chế nó. Tôi để mặc cho nó hoành hành bởi vì đây là điều tôi đã thỏa thuận và bởi vì với mỗi tức giận hắn lấy đi, hắn lại trả lại cho tôi một ký ức.

Những câu trả lời.

Những lời hứa đã bị lãng quên từ lâu...

Lý do tại sao tôi lại ở đây...

“Sao cô biết là Avari sẽ chịu thả cô ra?” Đôi mắt đen sì của Ira ánh lên dưới ánh trăng lờ mờ trong căng-tin.

“Lão ta sẽ không còn cách nào khác, khi nhận ra rằng mình đang không thực sự sở hữu linh hồn của tôi. Avari không thể giữ nó nếu ngay từ đầu nó đã không phải là của tôi để mà giao nộp. Vì thế, nếu người chủ hợp pháp của nó đến đòi, lão ta sẽ phải trả lại, đúng không?”

Lông mày của Ira lại nhướn lên. “Nếu nó đã không là của cô thì cô đâu có quyền trao nó cho hắc và hắc cũng đâu có quyền nhận nó. Vì thế, cô nói không sai, nếu người chủ hợp pháp của nó đến đòi lại, Avari sẽ phải giao ra linh hồn của cô.”

“Nhưng bởi vì lão ta đã từng có được nó nên lời hứa của lão ấy với tôi vẫn có hiệu lực, đúng không?”

“Cách lựa chọn từ ngữ những lúc thế này rất quan trọng, nhưng cô nói không sai, nó vẫn có hiệu lực.” Ira chậm rãi gật đầu và môi hắc khẽ nhếch lên mỉm cười. “Thông minh lắm, nhóc con! Nhưng hãy nói cho ta biết, tại sao linh hồn của cô lại không phải là của cô?”

“Bởi vì tôi đã trao nó cho người khác...”

Máu từ miệng tôi sang miệng hắc nhưng tôi không quan tâm bởi tôi cũng chẳng còn gì để mất. Hơn nữa đẳng nào tôi cũng đã chết.

“Giờ chỉ còn lại mỗi vấn đề thời gian. Cô định sẽ chịu đựng trong bao lâu vì họ? Vì ta?” Ira hi hửng chờ đợi câu trả lời của tôi.

Càng ngắn càng tốt, tất nhiên rồi. “Một tuần.” Tôi đồng dạc tuyên bố, mặc dù bản thân cũng hiểu thời gian đó là quá ít cho một cuộc thương lượng.

Gã tà ma bật cười ha hả. “Một thập kỷ. Sự giận dữ của tà ma cũng quan trọng thật đấy

nhưng phải có thêm sự đau đớn và giận dữ của cô nữa mới xứng đáng với thời gian ta bỏ ra, cơn giận dữ bé nhỏ ạ.”

Hắn đang nói về thời gian của tôi. Về sự đau đớn của tôi. Và tôi sẽ không thể trụ nổi một thập kỷ. Khi ấy sẽ chẳng còn gì để cứu vãn.

“Một năm. Ông sẽ được trả công nhiều hơn ông tưởng tượng đấy. Chưa kể ông sẽ còn tiếp tục nhận được từ Avari trong nhiều năm sau đó.” Tôi phân tích. “Thậm chí là nhiều thập kỷ.” Nếu ký ức của một tà ma là vô tận, ai mà biết được hắn ta sẽ còn nuôi mối hận thù đến bao giờ?

“Ngon lửa bé nhỏ ơi, trí tưởng tượng của ta phong phú lắm và gã tà ma của lòng tham ấy cũng vậy. Nhưng nếu ta thay cô bảo vệ người thân của cô, ít nhất cô cũng phải chịu khổ vì ta chứ. Và phải trong nhiều năm. Cái giá của ta đưa ra là vậy.”

Tim tôi đập thành thịch vì hoảng loạn. Mọi chuyện sẽ xoi hỏng bống không nếu tôi không có được sự giúp đỡ của Ira. Bố tôi sẽ chết. Và ông sẽ mãi mãi chịu kiếp đày bên Cõi Âm, chỉ vì tôi không thể cứu ông. Bạn bè tôi sẽ bị săn đuổi, từng người từng người một.

Tôi không còn sự lựa chọn nào khác. “Thôi được. Ba năm. Tính theo thời gian bên thế giới con người.” Chưa gì tôi đã cảm nhận được cuộc sống đang dần trượt khỏi tay mình và tôi khiếp sợ khi nghĩ tới quãng thời gian ba năm đang chờ đón mình ở địa ngục.

“Năm. Không hơn không kém một ngày.”

“Bốn, và ông có thể kiếm ăn được từ họ mà.” Tôi khẳng định nói. “Trong khi bảo vệ cho bạn bè và gia đình tôi, ông vẫn có thể tận hưởng nỗi giận dữ của họ. Nỗi thương tiếc mà họ dành cho tôi.” Một mối quan hệ qua lại lẫn nhau lúc nào cũng có lợi cho cả hai bên.

Ira suy nghĩ trong vài phút, mắt nhìn chăm chăm vào mắt tôi khiến tôi sờn hết cả gai ốc. Có khi nào tôi đã phá hỏng mọi chuyện? Phải chăng tôi đã bỏ sót một điều gì đó?

Cuối cùng, hắn gật đầu. “Chúng ta có nên đánh dấu sự hợp tác bằng một nụ hôn không nhỉ?”

“Tùy ông thôi. Nhưng còn một chuyện nữa. Tôi muốn ông khiến tôi quên hết những chuyện này. Hãy lấy đi phần ký ức của tôi về cuộc thỏa thuận này, để Avari không thể tìm ra nó.”

“Rất sẵn lòng, cơn giận dữ bé bỏng của ta...”

Khi hắn buông tôi ra, thế giới đột nhiên ngừng quay, nhanh đến nỗi tôi suýt chút nữa thì ngã lộn nhào. Tôi chớp chớp mắt và cúi xuống nhìn tấm vải nhàu nhĩ, bẩn thỉu đang quấn quanh người tôi như cái khăn tắm.

Tôi bắn thỉu và bầm dập nhưng không bị sứt sẹo hay gày gò hơn so với khi tôi đến đây. Lão Avari hẳn đã “sửa sang” tôi lại như mới để chuẩn bị trận tra tấn tiếp theo.

Tôi liếc quanh căn phòng hôi thối mà mình đang đứng và băn khoăn không biết mình đã ở đây bao lâu rồi. Phải chăng đã tròn bốn năm kể từ ngày tôi bước vào đây? Vậy mà tôi cứ nghĩ như hàng thế kỷ đã trôi qua.

Kế hoạch của tôi đã thành công! Tôi thật không dám tin đây là sự thật. Nhỡ đâu đây chỉ là một phần của trò chơi của lão ấy? Nhỡ đâu lão Avari đang để cho tôi nghĩ rằng mình đã được tự do để rồi lại kéo tôi xuống địa ngục một lần nữa và bắt đầu những đòn tra tấn mới? Trước đây, lão ta đã từng không ít lần làm như vậy.

Các ngón chân của tôi co lại trên sàn đất. “Mọi chuyện đã kết thúc chưa?” Tôi ngược lên nhìn Ira và thấy hắn vẫn đang tiếp tục say sưa uống nổi sợ hãi, lòng căm thù và sự đau đớn của tôi.

Tôi vẫn chịu được.

“Ira, mọi chuyện đã kết thúc chưa?” Tôi hỏi lại và cuối cùng hắn cũng cúi xuống nhìn tôi.

“Gần xong rồi, ngọn lửa bé nhỏ. Chàng hiệp sĩ của cô đã đến.”

“Ông không phải là hiệp sĩ của tôi.”

“Ta cũng chẳng ham hố gì mấy cái danh hão đó. Ta cũng chẳng hiểu tại sao bọn họ có thể sẵn sàng vì danh dự mà làm mọi chuyện, còn ta chỉ việc gì có lợi cho bản thân thì mới làm thôi.”

Tất nhiên rồi, hắn là một tà ma và tà ma chỉ hại người chứ không bao giờ giúp đỡ người khác. Hắn không phải đang giúp tôi, hắn chỉ là đang thực hiện đúng cam kết với tôi. Một cam kết đã được đánh đổi bằng bốn năm địa ngục dài tưởng chừng vô tận của tôi...

“Chàng hiệp sĩ của cô trẻ hơn ta, yếu hơn ta, nhưng được cái quyết tâm hơn ta nhiều. Ta đã nói với cô là hắn đang ở đây chưa nhỉ?”

Anh ấy đang ở đây. Anh Tod đã đến để nói những lời tôi nhắn lại cho anh. Những lời anh sẽ không bao giờ có thể hiểu được cho tới khi Ira đưa lá thư thứ hai của tôi bằng chữ viết tay cho anh. Cho tới khi anh ấy đọc và hiểu rằng ông Levi đã nói dối và tôi vẫn chưa hề biến mất.

Tôi đứng thẳng dậy và chôn chặt các ký ức kinh hoàng của bốn năm qua. “Chúng ta đi thôi.”

Gã tà ma giơ tay ra và tôi nắm lấy nó. Một giây sau chúng tôi đã đứng trong một căn phòng khác, nhanh đến nỗi tôi còn chưa kịp có thời gian để nhận ra sự thay đổi. Căn phòng này rộng hơn và tu tập nhiều sinh vật kỳ dị hơn. Những sinh vật tôi không hẳn nhận ra nhưng cũng không đến mức chưa gặp bao giờ. Phải chăng tôi đã từng nhìn thấy chúng trong những trận tra tấn của mình?

Giọng của lão Avari vang lên như những mũi kim xuyên qua tai và đâm thẳng vào óc tôi. “Chỉ vì ta không thể làm hại người không có nghĩa là không ai ở đây không dám làm. Ta không biết nên gọi người là dũng cảm hay ngu ngốc nữa, thần chết ạ.”

Thần chết!

Tim tôi bỗng đập trở lại ngay khi vừa nhìn thấy anh, một mình đứng giữa bầy quỷ Cõi Âm, hai tay co lại trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Trông anh vẫn như vậy, không hề có một chút dấu tích nào của thời gian.

“Cả hai đều không phải. Tôi đến để nhắc lại lời cô ấy đã nói với ông.” Giọng anh như một luồng gió sượt ấm tâm hồn vốn đã nguội lạnh từ lâu của tôi. Tôi mím chặt môi để không bật gọi tên anh trong đám đông. Hai tay tôi mong mỏi được chạm vào anh. Nhưng tôi không thể để lão Avari nhìn thấy tôi cho tới khi màn chào hỏi này kết thúc. Cho tới khi lão nhận ra rằng vì lời hứa năm xưa lão ấy sẽ buộc phải thả tôi ra.

“Những lời gì thế?” Lão Avari hỏi, giọng lạnh tanh. Lão ta vẫn chưa nổi điên bởi vì lão ta không biết điều gì đang chờ đón mình. “Cô ta đã gào thét và van vãn rất nhiều thứ hay ho trong suốt mấy năm qua, mặc dù đạo gần đây không còn mạch lạc và rõ ràng như trước.”

Anh Tod sững người, mặt sầm lại vì cảm phần thay cho tôi. Tôi rất muốn hét lên nói với anh rằng tôi không sao. Bởi vì anh không biết. Anh không hề biết chuyện gì đã xảy ra với tôi, hay tình trạng của tôi như thế nào, hay liệu tôi có còn là cô gái từng hôn anh giữa hành lang trường học trước sự chứng kiến của bao nhiêu người.

Ở bên cạnh tôi, Ira sung sướng tận hưởng cơn giận dữ đang tuôn trào từ anh chàng thần chết.

“Linh hồn của em là của anh.” Anh Tod nói. Tôi nhớ đã từng nói câu ấy. Từng viết ra câu ấy...

“Thì sao?” Lão Avari bắt đầu mất bình tĩnh và rất nhanh thôi lão ấy sẽ nhận ra rằng tôi đang không hề quần quai trong đau đớn. Rằng lão ta đang không còn hấp thụ được nỗi đau đớn của tôi.

“Ngay từ đầu đó đã không còn là linh hồn của cô ấy, làm sao cô ấy có quyền trao nó cho ông, hay bất kỳ ai? Vì thế ông cũng chẳng có quyền nhận nó.” Anh đứng thẳng người, mặt đầy tự tin giữa một bầy quái vật đang lượn lờ xung quanh. “*Ông không thể giữ cô ấy.*”

“Nhảm nhí!” Lão Avari gầm lên và bàn tay của Ira bóp chặt lấy tay tôi. Cơ thể hằn như *căng phồng* bởi luồng giận giữ đang chảy ồ ạt từ Avari sang người hằn “Còn ái có thể sở hữu linh hồn của cô ta?”

“Tôi.” Anh Tod đồng dục tuyên bố. “Linh hồn của cô ấy là của tôi và tôi có bằng chứng, bằng chữ viết tay của cô ấy.” Anh rút tờ giấy ra khỏi túi quần sau và từng đảng xa tôi vẫn nhận ra tên của anh, do chính tay tôi viết. Đó là bức thư đầu tiên của tôi gửi cho anh vào cái đêm tôi nhờ ông Levi đến nói dối với mọi người. Anh Tod mở phong bì và rút ra một mẫu giấy dường như đã được mở ra, gập vào nhất nhiều lần đến gần như sắp rách.

“Em là của anh, từ cơ thể, trí óc, trái tim đến linh hồn. Và em mãi mãi là của anh.” Anh Tod ngẩng mặt lên và đôi mắt vô hồn của lão Avari nhún tít lại trong ánh sáng le lói của Cõi Âm. “Ông tin rồi chứ? Cô ấy là của tôi, từ cơ thể, trí óc, trái tim đến linh hồn. Và nếu cô ấy đã là *của tôi*, thì cô ấy không thể là *của ông*. *Hãy. Thả. Cô. Ấy. Ra.*”

Yêu cầu đó hoàn toàn theo đúng nguyên tắc. Lão Avari không có cách nào khác ngoài việc giữ đúng lời hứa của mình. Nếu lão ấy dám đi ngược lại lời hứa với tôi, tức là lão ấy đã nói dối. Và điều duy nhất tôi có thể chắc chắn về đám tà ma đó là: Chúng không thể nói dối.

Tôi biết mình đã được tự do trước cả khi lão ta mở miệng nhưng tiếng gầm vang của cơn cuồng nộ đang như muốn làm rung chuyển cả Cõi Âm kia mới là một lời khẳng định chắc chắn. Trong một giây tôi không thể cử động. Không thể nghĩ. Không thể làm gì ngoài việc giơ tay lên bịt tai để bảo vệ bộ não mình khỏi âm thanh khủng khiếp ấy.

Ira dang rộng hai tay, như một đứa trẻ con đang tắm nắng và bắt đầu cười sảng sặc. Tiếng cười sung sướng của hắn nuốt chửng lấy cơn giận dữ của Avari, như miếng bọt biển đang hút nước.

Ở đầu bên kia, gã tà ma lập tức ngậm chặt miệng lại và nheo mắt tìm kiếm. Mặc dù không có con người nhưng tôi vẫn biết khi lão ta nhận ra chúng tôi.

“Người!” Lão ta gầm lên và Ira lại bật cười khoái trá.

“Kay!” Anh Tod hét lên định chạy về phía tôi nhưng bị đám quái vật kia cản đường.

“Ta rất lấy làm *hân hạnh* khi được hợp tác với quý cô *bean sidhe* đây để kích thích cơn thịnh nộ của ông, một thứ cảm xúc sẽ còn đủ cho tôi dùng dần trong nhiều thế kỷ tới, khi ông đứng nhìn cô ta sống hạnh phúc mà không làm được gì.” Ira hả hê nói. “Còn giờ thì hãy trả lại linh hồn cho cô ta và để cho cuộc vui bắt đầu!”

Lão Avari lại tiếp tục gầm lên khiến tôi lại lần nữa phải giơ tay bịt tai. Hai tay lão nắm chặt lại, đôi mắt vô hồn bùng bùng giận dữ. Lão giơ một tay lên và trong một thoáng tôi đã sợ là lão ấy đang gọi tôi lại gần để hôn. Tuy nhiên, lão đã mở lòng bàn tay ra và xoắn thật chặt, các ngón tay cong lại về phía tôi. Ngay lập tức tận sâu thẳm trong tôi một cái gì đó bắt đầu *nở ra*. Giống như một con rắn đang nuốt mình trong bụng tôi, sau một thời gian dài đóng băng.

Avari giật ngược tay lại và cảm giác lạnh giá kia, hơi thở của chính lão, xé toạc cổ họng tôi chui ra ngoài. Trong một giây, toàn thân tôi trống rỗng, chơi với tìm kiếm một cái gì đó để làm điểm tựa cho cơ thể mới tái sinh này.

Kể đó, lão ấy giơ bàn tay còn lại lên nhưng tôi không thể nhìn ra lão đang cầm cái gì trên tay. Hay nói đúng hơn, tôi không còn nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì nữa. Mọi âm thanh và hình ảnh mờ dần đi khi tôi từ từ tan biến, do không có linh hồn. Tôi ngã khuỵu xuống đất nhưng không hề cảm nhận thấy sự va chạm.

“Làm đi!” Anh Tod quát to và từ xa tôi vẫn có thể nghe được nỗi hốt hoảng trong giọng nói của anh.

Ngay lập tức, một cái gì đó rất nhẹ và ấm áp xuyên qua người tôi, cuốn lấy tôi như một tấm chăn ấm vừa khít với cơ thể tôi, rồi từ từ chìm vào trong đó.

Tôi không thể nhận ra bên trong cơ thể mình lạnh đến mức nào cho tới khi cảm nhận được sự ấm áp của linh hồn vừa được trả lại, lần đầu tiên sau bốn năm rờn rã tưởng chừng vô tận. Tôi hít một hơi sâu và dài, và rồi Cõi Âm bắt đầu hiện ra trước mắt tôi. Xung quanh, đám quái vật đang hau háu nhìn tôi như Sabine nhìn miếng bánh mỳ kẹp thịt. Lão Avari đang như muốn

thiêu cháy cả địa ngục bằng ngọn lửa giận dữ và nỗi căm phẫn của mình.

Còn anh Tod...

Anh rẽ đám đông đi về phía tôi, mặt đầy căng thẳng và lo lắng, không biết mọi chuyện đã kết thúc chưa. Linh hồn tôi đã được trả lại chưa. Tôi đã *quay trở lại* chưa.

Và tôi đã quay trở lại.

“Con giận dữ bé nhỏ, giao dịch của chúng ta đến đây là kết thúc.” Ira nói với tôi. “Ta cũng đã đảm bảo cho cô trở về thế giới loài người an toàn, theo đúng thỏa thuận của chúng ta. Vì thế tốt hơn hết là cô hãy rời khỏi đây ngay đi, trước khi quá muộn.”

Hắn không phải nhắc tôi tới lần thứ hai.

Tôi lao thật nhanh về phía anh Tod, hai mắt anh mở to và thấm đẫm nước mắt. Anh giang rộng hai tay, và lá thư của tôi từ từ rơi xuống đất. Hai tay tôi quàng lấy cổ anh, hai chân tôi quặp chặt lấy người anh, và giây phút chúng tôi chạm vào nhau, sương mù bắt đầu buông xuống, bao quanh lấy chúng tôi.

Cõi Âm dần mờ đi và tiếng gào thét giận dữ của lão Avari cũng chìm dần theo nó.

Tầng hầm của trường học hiện ra trước mắt tôi và tôi thở phào nhẹ nhõm. Đã lâu lắm rồi mới được hít thở bình thường như thế này.

Anh Tod ghì chặt lấy tôi khi anh ôm tôi ngồi xuống và tôi thở phào nhẹ nhõm. Đã lâu lắm rồi mới được hít thở bình thường như thế này.

Anh Tod ghì chặt lấy tôi khi anh đang ôm tôi ngồi xuống sàn nhà, tay và chân tôi vẫn bám chặt lấy anh. Nước mắt bắt đầu đầm đìa trên mặt tôi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy anh thật như thế này. Anh không hề biến dạng, không hề cắn xé hay làm tôi bị đau như những gì lão Avari đã làm để tra tấn tôi suốt bốn năm vừa qua.

Tôi trượt các ngón tay vào trong tóc anh và đó là thứ mềm mại nhất mà tôi từng được chạm vào. Tôi ngây ngất trong mùi hương quyến rũ của cơ thể anh và rồi môi tôi tìm đến môi anh. Tôi hôn anh. Rồi hôn anh. Sau đó lại tiếp tục hôn anh. Nụ hôn ấy kéo dài tưởng chừng đến vô tận.

Tôi mở mắt ra và thấy toàn thân anh Tod đang rung lên bần bật. Anh ấy đang khóc. Mới đầu tôi còn nghĩ là mình đã làm đau anh, nhưng nghĩ lại thấy điều đó thật nực cười. Tôi đâu thể làm hại anh. Tôi là loài vô hại nhất trên thế giới này. Trên cả hai thế giới.

Tôi không có móng vuốt, răng nanh, đuôi hay sừng, hay bất kỳ năng lực nào để yêu cầu người khác phải kính nể hay kiêng dè mình...

“Là em thật đây sao?” Anh kéo sát tôi vào lòng và thì thầm gọi tên tôi. “Anh không phải đang mơ chứ? Em vẫn còn sống à?”

Tôi lại vòng tay ôm lấy anh. “Không sống hơn so với hồi trước nhưng đúng là em thật đây.” Giọng tôi khản đặc và tôi không thể không mỉm cười. Chưa bao giờ tôi thấy tăng hãm trường mình lại long lầy và đẹp đến thế, có lẽ bởi nó đang ở trong thế giới loài người. Ngoài tầm với của đám tà ma.

“Em đã chết. Đã biến mất. Suốt bốn năm. Mọi người đã khóc thương cho em. Mọi người đã rất đau khổ.” Anh nói và tôi có thể đọc được sự thật trong mắt anh. “Nhưng theo thời gian, mọi thứ cũng dần nguôi ngoai và mọi người đã bắt đầu một cuộc sống mới.”

“Mọi người đã bắt đầu một cuộc sống mới.” Tôi rung rung nước mắt, những giọt nước mắt hạnh phúc bởi đó là điều tôi luôn mong muốn cho họ. Đó là lý do tại sao tôi không muốn để họ biết kế hoạch của mình. “Còn anh thì sao? Anh có bắt đầu một cuộc sống mới không?”

Anh Tod lắc đầu. “Anh đã cố. Anh đã cố rất nhiều nhưng cho dù anh đi đâu hay anh làm gì, anh vẫn cảm nhận được em đang ở bên anh. Như thể anh chỉ cần bước vào phòng là thấy em đang đứng sẵn ở đó mỉm cười chào anh. Và cho dù anh có quay bất cứ góc nào thì em cũng sẽ vẫn có mặt ở đó. Anh nhớ em vô cùng. Nhớ đến nỗi tưởng chừng sắp hóa điên.”

“Em xin lỗi.”

“Không sao.” Anh giơ tay vuốt má tôi rồi cúi xuống hôn tôi. “Giờ thì anh đã hiểu. Anh có một phần linh hồn của em. Chính em đã trao nó cho anh. Đó là lý do vì sao anh không thể quên được em.”

Đó là lý do vì sao anh ấy phải sống trong đau khổ suốt bốn năm qua, giống như bố tôi đã phải mang theo vết thương lòng suốt 13 năm qua, kể từ cái chết của mẹ tôi.

Không. 17 năm. Bốn năm qua ở bên Cõi Âm mà tôi có cảm tưởng như vô tận. Tôi cứ ngỡ sau khi tôi ra đi, thời gian bên thế giới loài người sẽ ngừng lại và mọi thứ sẽ ngừng trôi. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Anh Tod đã phải sống trong đau khổ suốt bốn năm qua mà không có tôi, chịu đựng sự dày vò của lời hứa sẽ đợi tôi quay lại mà anh không hề nhớ là đã từng nói ra.

Tôi nhắm chặt mắt lại khi nghĩ tới nỗi thống khổ mà tôi đã bắt anh phải trải qua. Nhưng tôi không còn cách nào khác. Nếu tôi không làm như thế có lẽ đến giờ anh ấy sẽ vẫn đang phải chịu đau khổ. Không phải mình anh mà tất cả chúng tôi. Và nó sẽ không bao giờ kết thúc.

“Em không sao chứ?” Anh hỏi. Tôi mở mắt ra và thấy anh đang nhìn tôi. Tôi đang định gạt đầu thì anh nói tiếp. “Tất nhiên là em có sao rồi. Em đã ở bên đó suốt bốn năm trời. Bốn năm qua em đã sống thế nào?” Sự đau đớn hiện lên trong mắt anh.

Sự đồng cảm. Thứ cảm xúc mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy hay có được ở bên Cõi Âm.

Sự căm phẫn. Cái đó tôi đã từng dùng và cũng từng nhìn thấy.

Anh Tod đang đau đớn thay cho tôi. Giận dữ thay cho tôi. Anh ấy cảm thấy... thật vô dụng khi không thể giúp gì được cho tôi. Đó là những gì tôi đang nhìn thấy trong mắt anh.

“Bốn năm qua của em như thế nào hả Kay?” Anh nghen ngào hỏi.

Tôi lặng lẽ lắc đầu. “Chuyện đó không còn quan trọng nữa. Giờ mọi thứ đã kết thúc rồi.”

“Nhưng nó quan trọng với anh. Anh cần phải biết em đã... anh đã khiến em...”

“Không.” Tôi nâng cằm anh lên và đọc thấy sự ân hận trong mắt anh. “Đó không phải là lỗi của anh. Anh không thể làm gì để ngăn nó lại. Em đã tìm mọi cách để giấu anh chuyện này bởi em biết nếu anh biết em vẫn chưa chết, cho dù là em đang ở đâu, anh cũng sẵn sàng lục tung cả trời đất và Cõi Âm để tìm em. Và em không thể để điều đó xảy ra.”

“Chuyện gì đã xảy ra với em, Kay?”

“Nghe em nói này.” Tôi cố gắng cắn chặt răng để không bật khóc. “Hãy quên chuyện đó đi. Em cũng không bao giờ muốn nghĩ về nó nữa.”

“Kay...”

“Không.” Tôi lắc đầu. “Nếu em có thể làm được thì anh cũng sẽ làm được. Cái gì đã qua cứ để cho nó qua. Mọi chuyện đã kết thúc.” Tôi mỉm cười mãn nguyện. “Chúng ta đã được ở bên nhau.” Tôi lại hôn anh lần nữa và nước mắt bắt đầu lăn dài trên má anh. Tôi cũng khóc, nhưng là những giọt nước mắt hạnh phúc. “Và lần này sẽ là mãi mãi.”

“Anh yêu em vô cùng.”

“Em cũng yêu anh. Hôn tất cả mọi thứ trên đời.” Tôi quệt nước mắt, đứng dậy và kéo anh cùng đứng lên. “Giờ thì hãy đưa em trở lại với cuộc sống. Một lần nữa.”

Chương 24

Để đưa tôi trở lại với cuộc sống hóa ra là cần phải trải qua hai bước. Bước thứ nhất, có một cuộc gặp gỡ thật riêng tư với anh chàng thần chết đã luôn yêu tôi. Chờ đợi tôi. Bảo vệ linh hồn tôi từ xa. Và đứng cảm xôn qua Cõi Âm một lần cuối để đưa tôi trở về nhà.

Anh Tod vẫn ở trong căn phòng nhỏ ở trụ sở thần chết. Vẫn cái giường ấy. Vẫn cái ghế ấy. Vẫn cái tủ lạnh mini được dùng thay cho tủ đầu giường. Quần áo bẩn của anh vẫn vứt bừa trên sàn. Bồn tắm nhà anh vẫn quá nhỏ để có thể tắm cho thoải mái và anh vẫn chỉ có hai cái khăn tắm và năm cái khăn mặt.

Anh vẫn giữ cái bàn chải đánh răng của tôi.

Anh vẫn chạm vào tôi như thể tôi là thứ quý giá nhất trên cõi đời này.

Và tôi yêu từng giây phút ở bên anh.

Sau hai tiếng trở lại với thế giới loài người, tôi có cảm giác như chẳng có gì thay đổi. Nhưng tôi biết đó không phải là sự thật và hai tiếng vừa qua tôi tự cho phép mình giả vờ nghĩ như vậy.

Sau khi đã ôm hôn nhau đủ và chắc chắn rằng tôi sẽ không biến mất như một ảo ảnh, chúng tôi ngồi khoanh chân trên giường ăn kem, trên tay mỗi đứa là một chiếc thìa nhựa.

“Em đã làm cách nào vậy?” Anh Tod múc thêm kem từ cốc của mình đổ sang cho tôi. “Ý anh là, anh hiểu vì linh hồn của em ngay từ đầu đã không còn là của em, phải công nhận là siêu thông minh, nên mọi thỏa thuận của em với lão ta trở nên vô hiệu. Nhưng chẳng phải như thế cũng đồng nghĩa với việc lời hứa mãi mãi không động vào chúng ta của lão ấy cũng không còn tác dụng sao?”

Tôi khoan khoái nhâm nhi thìa kem mát lạnh trên tay, trước khi ăn mừng thắng lợi từ Cõi Âm trở về bằng pizza và để mặc cho kem tan chảy từ từ trong miệng. Đã lâu lắm rồi tôi mới được nếm một thứ gì đó ngọt ngào như thế.

Nhưng đột nhiên thìa kem trong miệng tôi trở nên đắng nghét bởi cái ký ức mà câu hỏi của anh vừa gợi lại.

Đây là một trò chơi chữ, con giận dữ bé nhỏ ạ! Hãy coi như cô đang xây dựng một cái lồng được làm từ những lời hứa hẹn, và cô phải làm sao để Avari tin rằng những cái chấn song mà hắn ta nhìn thấy giữa hai người đang nhốt chặt cô ở bên trong. Sau đó chỉ đến khi quay đầu nhìn lại, hắn mới sực nhận ra chính hắn mới là kẻ đang ở trong lồng, còn cô đang đứng ở bên ngoài theo dõi hắn, như một người tự do.

“Ira đã dạy em cách thương lượng.” Nhưng chỉ sau khi hắn và tôi thống nhất được các điều khoản với nhau. “Điểm mấu chốt là phải tách yêu cầu của em ra thành hai thỏa thuận riêng biệt. Thỏa thuận thứ nhất là Avari sẽ thả bố em ra để đổi lấy linh hồn bất tử của em. Vì linh hồn

đã không còn thuộc về em nên thỏa thuận ấy coi như là vô hiệu, và nếu vẫn đang nắm bố em trong tay, lão ta hoàn toàn có quyền từ chối thả ông ra. Nhưng Avari không còn giữ bố em nữa và vì thỏa thuận thứ hai của bọn em vẫn đang có hiệu lực nên lão ta sẽ không bao giờ có được bố em.”

Anh Tod đặt chai xi-rô lên nóc tủ lạnh rồi quay sang hỏi tiếp. “Thế thỏa thuận thứ hai là gì?”

Nước chảy tong tỏng từ mái tóc vừa gội của tôi, làm ướt cả áo phông tôi mượn của anh. Tôi ăn thêm một thìa kem nữa và thè lưỡi liếm chỗ ca-ra-men dính trên môi dưới. “Đơn giản thôi. Em bắt lão ta hứa rằng sau khi có được linh hồn của em, lão ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ liên lạc với mọi người nữa. Lão ấy *đúng là* đã có được linh hồn của em và vì không có điều khoản nào nói về trường hợp lão ta *để mất* nó nên giao kèo của bọn em vẫn giữ nguyên hiệu lực.”

Anh Tod mỉm cười nhìn tôi thán phục. “Em có lẽ là cô gái thông minh nhất mà anh từng gặp.”

Tôi bật cười, nhón tay bốc một miếng hạt điều trong cốc kem. “Có mà quý quyết thì có.”

“Đã bao giờ anh nói với em là em có một bộ óc rất quyến rũ chưa nhỉ?”

“Cuối cùng cũng có người chịu thích em vì bộ óc của em.”

“Anh thích tất cả con người em. Mãi mãi là như vậy. Anh chỉ cần mình em là đủ.” Anh nhìn vào mắt tôi và một lần nữa tôi lại chìm đắm trong đôi mắt xanh thẳm của anh. “Anh sẽ không bao giờ để em đi đâu nữa.”

“Anh đã nói gì với mọi người?” Tôi vét nốt chỗ kem còn lại trong cốc và suýt thì vấp phải Styx, lần thứ tư trong vòng 15 phút qua. Kể từ lúc chúng tôi hiện ra trong phòng khách nhà tôi, cô nhóc ấy đã dính chặt lấy tôi không rời. Tôi thấy mừng vì giống như anh Tod, Styx không hề thay đổi tẹo nào sau bốn năm vắng tôi.

Điều tương tự không thể nói về những người khác, nếu chiếu theo những bức ảnh tôi nhìn thấy trong phòng Emma, căn phòng trước đây của tôi. Hai cái giường đơn đã được thay bằng một cái giường đôi, và toàn bộ đồ đạc của tôi được đóng gói cẩn thận trong những cái thùng giấy đăng sau tủ.

Họ vẫn chưa quên tôi. Họ chỉ cất tôi vào một góc. Nhìn những cái thùng ấy lại khiến tôi nhớ lại cái ngày tôi giúp Emma đóng gói đồ đạc để bắt đầu một cuộc sống mới. Không ngờ giờ đến lượt tôi là người phải làm điều đó. Cảm giác ấy thật khó tả.

“Anh bảo với mọi người là anh có một chuyện cần tuyên bố.” Anh Tod nhún vai nói. “Anh đoán mọi người đang nghĩ là anh muốn tuyên bố về chuyện nghỉ hưu.” Với một thần chết, điều đó có nghĩa là cái chết cuối cùng. “Và anh cũng đã nghĩ tới chuyện đó thật.”

Tôi thả cái thìa vào trong bồn rửa bát, nhú mày nhìn anh. “Cuộc sống khi không có em quá

khó khăn, Kaylee ạ. Anh không thể quên được em và anh không biết phải làm thế nào để tồn tại mà không có em. Nếu chưa từng gặp em, có lẽ anh sẽ vẫn ổn.” Anh nói tiếp. “Ý anh là những người cả đời chỉ sống trong bóng tối sẽ không biết là mình đang bỏ lỡ Mặt Trời, đúng không? Nhưng một khi em đã nhìn thấy Mặt Trời. Một khi em đã chứng kiến nó chiếu rọi cả thế giới... một khi em đã cảm nhận được sức nóng của nó ở quanh mình... trong người mình...” Anh vỗ nhẹ vào lồng ngực. “Em sẽ không thể nào quay lại sống trong bóng tối khi Mặt Trời biến mất.”

“Em xin lỗi.” Tôi đặt cốc kem xuống bệ bếp và quàng tay ôm lấy cổ anh. “Em rất mừng vì anh không làm chuyện gì dại dột.”

“Anh đã suýt làm như thế. Anh đã bắt đầu trượt dài và nếu không nhờ mẹ anh và Emma có lẽ giờ anh đã đánh mất phần lớn các cảm xúc con người của mình.”

“Emma á? Anh và Emma?” Tôi hơi lùi lại ra phía sau và tim tôi đau nhói. Bốn năm là một khoảng thời gian dài và họ dù gì cũng vẫn là con người. Hơn nữa chính tôi đã *rời bỏ* họ, khiến họ nghĩ rằng tôi đã *chết*, và họ có quyền bắt đầu cuộc sống mới. Hoặc ít nhất cũng là *thử* bắt đầu một cuộc sống mới...

Hai mắt anh Tod mở to và rồi anh bật cười, kéo tôi về phía anh. “Không phải như em nghĩ đâu. Emma có bạn trai rồi. Bạn của Luca, và cũng là một người gọi hồn giống như Luca. Hai người đó đã ở bên nhau được gần ba năm nay rồi.”

“Anh chàng trong bức ảnh trong phòng cậu ấy ý à?” Trông họ rất hạnh phúc. Rất... đời thường. Emma xứng đáng có một cuộc sống bình thường như bao người khác.

“Ừ. Cậu ta cũng ổn lắm. Và quan trọng là cậu ta yêu Emma và biết cách giúp cô ấy kiểm soát năng lực *syphon* của mình. Nhưng kể cả nếu không có những chuyện đó...” Anh Tod nắm lấy hai tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Trái tim và linh hồn anh cũng đã thuộc về em từ lâu rồi, Kaylee Cavanaugh, và điều đó chưa bao giờ thay đổi, kể cả khi anh nghĩ rằng đã mất em mãi mãi. Emma và anh chỉ là bạn. Ngoài em ra không còn ai khác. Cũng tức là cơ thể này...” Anh lùi ra sau, giang rộng hai tay, và nhe răng cười rất tươi. “... đã bị bỏ phí suốt bốn năm trời.”

Tôi bật cười thành tiếng và kéo anh lại hôn. Chúng tôi cứ đứng hôn nhau như vậy cho tới khi nghe thấy tiếng ô tô dừng lại trước cửa. Và trái tim tôi cũng dừng lại theo nó. “Đến rồi.” Ít nhất là một người, bởi tôi chỉ nghe thấy một tiếng xe.

Tôi chạy ra cửa sổ đằng trước và hé mắt nhìn qua tấm rèm. Cửa xe mở ra và tôi gần như không nhận ra người thanh niên vừa bước xuống khỏi xe. Anh ấy có mái tóc bù xù đậm chất nghệ sỹ của anh Nash nhưng tôi không nhìn thấy đôi mắt bởi nó đang được giấu đằng sau cặp kính râm to sụ. Và anh ấy trông có vẻ... cao lớn hơn.

Tim tôi quặn thắt lại.

Anh Nash đã trưởng thành, điều mà anh Tod và tôi sẽ không bao giờ có được. Giờ anh ấy đã 22 tuổi và mặc dù đang được tận mắt nhìn thấy anh ấy nhưng tôi vẫn không dám tin vào mắt mình.

Cánh cửa xe bên cạnh mở ra và hai mắt tôi như muốn nhảy ra khỏi tròng khi nhìn thấy Sabine.

Chị ta cũng đã trưởng thành và vô cùng *xinh đẹp*. Một vẻ đẹp của sự chín chắn và đầy tính tự chủ. Nhưng quan trọng hơn cả, trông chị ta... rất hạnh phúc. Điều duy nhất không thay đổi ở chị ta là cái viền mắt đen và chiếc quần ka-ki trễ nải, đầy chất chơi.

“Không thể tin được!” Tôi thì thảo thốt lên và anh Tod vòng một tay ôm lấy eo tôi.

“Trông họ khác xưa nhiều đúng không em?” Anh nhún vai. “Mọi người đều đã trưởng thành hết rồi.”

“Họ vẫn ổn chứ?”

“Ừ. Ổn hơn là anh tưởng.” Anh hôn nhẹ lên tóc tôi và kéo tôi sát về phía mình. Đúng lúc đó, cánh cửa sau mở ra và trái tôi gần như ngừng đập.

Emma.

Cơ thể của Lydia cũng đã trưởng thành và Emma trông có vẻ đã quen thuộc với cơ thể cô ấy. Mái tóc ngắn khiến cậu ấy trông khỏe khoắn và năng động hơn hẳn. Cánh tay cậu ấy rám nắng và xem ra cậu ấy cuối cùng cũng đã biết cách ăn mặc thế nào cho phù hợp với cơ thể mới này.

Tôi vẫn đứng nhìn theo cậu ấy khi anh Nash gõ cửa và đi thẳng vào trong nhà mà không cần dùng đến chìa khóa. “Peter Pàn? Anh đến rồi à?”

Sabine đi ngay đằng sau anh và qua cái cách ánh mắt họ nhìn xuyên qua chúng tôi, tôi hiểu rằng họ chưa hề nhìn thấy chúng tôi. Tôi không cố tình tàng hình để tạo bất ngờ hay gì khác. Đơn giản là vì tôi vẫn chưa sẵn sàng.

“Kay ơ?” Anh Tod gọi và hiển nhiên không ai nghe thấy tiếng anh ấy ngoài tôi. “Em sẵn sàng chưa?”

Tôi gật đầu và hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần.

Anh Tod hắng giọng. Anh Nash và Sabine quay đầu nhìn về phía chúng tôi, đúng lúc Emma đẩy cửa bước vào trong nhà.

Trong một phút, cả ba người họ lặng người đi vì sốc.

Anh Nash giật vội cặp kính râm ra, đôi mắt nâu lục nhạt của anh mở to và tĩnh lặng như tờ. Cái túi trên tay Emma rơi phịch xuống đất, làm Styx giật mình tránh vội ra xa. Bên cạnh anh Nash, Sabine nhoẻn miệng cười rất tươi. Chị ta là người đầu tiên dám tin vào mắt mình và tôi không hề bất ngờ về điều đó.

“Kay?” Chị ta bước tới ôm chầm lấy tôi, trong khi tôi cố lờ đi sự thật là chị ta đã cao thêm ít nhất 5 phân kể từ lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau. Giờ chị ta cao hơn tôi phải gần một cái đầu và chỉ còn kém anh Nash vài phân. “Là cô thật đấy à?”

Anh Tod bật cười. “Tôi cũng đã hỏi cô ấy câu đó suốt ba tiếng vừa rồi. Là Kay thật đấy. Lành lặn và nguyên vẹn.”

“Vây là tốt rồi.” Sabine buông tôi ra, miệng cười rạng rỡ.

“Mình... Mình không...” Emma lắp bắp không thành câu. Cậu ấy cũng đã cao lên và giờ ngang ngửa bằng tôi. Tôi giang tay ôm chầm lấy cô bạn thân. “Làm thế nào...?”

“Kay vẫn chưa chết. Ông Levi đã nói dối chúng ta.” Giọng anh Tod vẫn đầy hằn học khi nói về chuyện đó, nhưng tôi cũng không thể trách được anh ấy.

“Là em nhờ ông ấy làm vậy mà.” Tôi đấm chính lại, tay vẫn ôm chặt lấy Emma. Tôi không muốn buông cậu ấy ra. Tôi vẫn chưa sẵn sàng. Và cậu ấy cũng vậy. “Em biết nếu mọi người biết việc em định làm, chắc chắn mọi người sẽ đi tìm em.”

“Đi tìm cô ở đâu?” Sabine nhíu mày hỏi và qua ánh mắt của chị ta tôi hiểu chị ta đã đoán được phần nào câu trả lời.

“Cõi Âm.” Anh Tod nói giúp tôi cái phần tôi vẫn chưa đủ can đảm để nói ra thành lời. “Cô ấy đã tự nộp mình. Một hành động mới nghe qua tưởng chừng như vô cùng đại dột và ngu ngốc nhưng nếu mọi người nghe các điều khoản cô ấy đã thỏa thuận với lão Avari sẽ thấy là cực kỳ thông minh.”

“Cậu đã tự nộp mình? Cho lão Avari?” Chỉ nhắc tới cái tên đó thôi cũng đủ khiến Emma rùng mình. Cậu ấy không nói ra nhưng tôi biết đằng sau vẻ ngạc nhiên và bối rối kia cậu ấy đang băn khoăn những gì. “Vây là cậu đã ở bên đó suốt thời gian qua à? Cậu đã bị...? Lão ấy đã...?” Mặt cậu ấy tái mét, bàng hoàng hiểu ra tôi đã ở đâu và phải trải qua những gì suốt bốn năm qua. Và tại sao tôi lại làm như thế.

“Ôi, Kay!” Sabine cũng thì thào thốt lên.

“Cậu có chắc là cậu không sao không?” Emma rung rung nước mắt hỏi tôi. “Làm thế nào mà cậu vẫn có thể lành lặn trở về thế này?”

“Mình đã có một giao kèo với Ira. Mình trao cho hắn mọi thứ của mình...” Phần lớn là sự đau đớn và cơn giận dữ. “Và chỉ giữ lại... chút ý thức cho bản thân.” Tôi nhún vai tỏ ra không có gì là to tát nhưng có vẻ như chẳng ai tin tôi.

“Ira.” Sabine hất mái tóc dài đen nhánh ra đằng sau. “Lâu lắm rồi mới lại nghe thấy cái tên đó. Và cô đã thuyết phục được tên quý của phần nộ hút hết sự điên loạn ra khỏi người cô?”

“Đó là thỏa thuận đôi bên cùng có lợi mà. Ngoài ra Ira sẽ còn được nhâm nhi cơn thịnh nộ của lão Avari trong nhiều thế kỷ tới. Và đấy mới thực sự là nguyên nhân hắn chấp nhận đề nghị của tôi.” Tôi chớp mắt và lắc đầu, thay đổi chủ đề. “Thôi, nói về Cõi Âm thế đủ rồi. Từ giờ chúng ta không còn phải lo nghĩ về nó nữa.” Tôi đã dành bốn năm địa ngục của mình để đảm bảo điều đó. “Giờ hãy nói về mọi người đi! Ai cũng... trưởng thành hết rồi!”

Emma cười phá lên. “Ừ. Cậu đã bỏ lỡ buổi prom cuối cấp. Và... mọi thứ.”

“Cậu vào đại học rồi đúng không?” Khi này anh Tod đã kể cho tôi nghe nhưng tôi vẫn muốn được nghe từ chính miệng cậu ấy.

“Ừ. Mình đang là sinh viên năm thứ 2 trường ĐH A&M. Nhưng hai người kia sắp tốt nghiệp rồi.” Emma chỉ về phía Sabine và anh Nash. Ánh mắt tôi dừng lại ở chỗ anh. Nãy giờ anh vẫn đứng im một chỗ. Nãy giờ anh vẫn chưa nói một câu nào. Anh vẫn đang lặng người nhìn tôi, cái kính râm nằm lẩn lóc trên sàn.

“Anh Nash?”

Anh chớp mắt và các vòng xoáy trong mắt anh bắt đầu chuyển động. Tôi bước lại gần anh, còn anh vẫn lặng lẽ quan sát tôi. Như thể vẫn chưa dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình. Tôi chủ động thu dần khoảng cách giữa anh và tôi, sau đó kiễng chân vòng tay ôm lấy anh.

Cảm giác ôm anh bây giờ có chút... khang khác. Anh cao lớn hơn. Vững chãi hơn.

Và khỏe mạnh hơn.

Từ từ, anh đưa tay lên ôm lấy tôi. Càng lúc càng chặt. May mà tôi không cần thở. Cả người anh rung lên bần bật trong tay tôi, nước mắt anh rơi ướt đầm vai áo tôi.

“Không sao đâu anh.” Tôi vỗ về an ủi anh. “Em không sao rồi mà, Nash.”

Phải mãi một lúc sau anh mới chịu buông tôi ra và giơ tay lên lau nước mắt.

“Em biết không, còn nhiều cách đơn giản hơn để khiến người yêu cũ quên mình, Kay ạ. Em không phải giả vờ chết những hai lần đâu.”

Tôi bật cười trong làn nước mắt và vòng tay ôm anh lần nữa. Sau đó tôi đi vào trong bếp lấy xô-đa cho mọi người, đồng thời để ổn định lại tinh thần của bản thân. Tôi không muốn họ nhìn ra sự gượng gạo trong mắt tôi.

Bốn tiếng trước tôi thậm chí còn không biết tên mình là gì. Tôi hoàn toàn không nhớ gì về sự tồn tại của thế giới này.

Và giờ...

Tôi quay lại và nhìn thấy mọi người đang chăm chú nhìn tôi. Quá bối rối, tôi cầm cốc xô-đa lên uống một hơi dài, để kéo dài thời gian. Để nghĩ xem mình nên nói gì tiếp theo.

Anh Tod nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, mỉm cười động viên tôi. Mặc dù không thốt ra thành lời nhưng tôi hiểu anh ấy đang muốn nói với tôi rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Rằng cùng với thời gian, tôi sẽ tìm lại được mọi thứ trước đây. Rằng thế giới có thể đã thay đổi nhưng anh ấy thì không.

Tôi nhận ra trốn tránh không phải là cách, và tôi cần phải đối diện với những thay đổi đó.

“Mọi người trông ai cũng khác quá!” Tôi ngập ngừng lên tiếng. “Kể cho mình nghe xem bốn năm qua đã xảy ra những chuyện gì nào!”

“Nói chung là mọi chuyện rất tốt.” Emma nói. “Mình đã có bạn trai.”

“Một anh chàng gọi hồn giống như Luca đúng không? Mình nghe nói rồi!”

Nụ cười của cậu ấy tỏa sáng như ánh Mặt Trời ló ra sau đám mây. “Tên anh ấy là Chad. Anh ấy biết mình là ai và tại sao lại... ở đây.” Trong cơ thể của Lydia, tất nhiên rồi. “Anh ấy biết sự thật đó nhưng không hề sợ hãi.”

“Em tưởng dễ mà dọa được một người gọi hồn à?” Anh Tod đưa cho anh Nash và Sabine mỗi người một cốc nước. Giờ chúng tôi đã tụ tập hết vào trong bếp và quanh cái bàn ăn. “Họ có khác gì thần chết đâu, chỉ có điều năng lực ấy chẳng biết để làm gì.”

“Ai bảo anh là không!” Emma huých vai chọc anh Tod. “Ít ra anh ấy cũng đã tốt nghiệp đại học. Anh ấy định sẽ làm giáo viên.”

“Hy vọng không phải ở Eastlake chứ?” Tôi mỉm cười, cố gắng hòa mình vào câu chuyện về một người chưa gặp bao giờ. “Nghe nói nơi đó nguy hiểm lắm.”

“Hết nguy hiểm rồi. Kể từ sau khi em... chết.” Anh Nash nhú mày nói. “Sau khi em đi mọi thứ đột nhiên... kết thúc.”

“Nhưng nói thế không có nghĩa là tại vì em mà mọi thứ thành ra như vậy.” Anh Tod đính chính. “Đám tà ma chịu rồi khỏi Eastlake là nhờ em, bởi vì em đã chấp nhận trả giá để đuổi chúng đi.” Nụ cười lại quay trở lại trên môi anh. “Em không chỉ dọn sạch ngôi trường của mình, mà em còn tạo ra kỳ tích: Cuối cùng cũng có một *mara* tốt nghiệp được trung học!” Anh chìa tay chỉ về phía Sabine và chị ta cười phá lên.

“Ừ.” Cô nàng *mara* lại hất tóc ra sau vai. “Trường học khi không bị đám tà ma rình rập đã buồn tẻ lại càng buồn tẻ hơn. Ngoài việc học ra cô chẳng biết làm gì.”

“Điểm GPA cô ấy đạt được hẳn 3.4 đấy.” Anh Nash giọng đầy tự hào. “Và nếu chịu đi học thường xuyên có khi cô ấy phải được 4.0 là ít.”

Sabine nhún vai. “Phí thời gian chết đi được. Cũng may là chỉ còn hai bài kiểm tra nữa thôi là tụi này tốt nghiệp rồi. Chắc hai tuần nữa là xong.”

Tim tôi lại nhói đau khi nhận ra rằng ngoài tôi và anh Tod ra, tất cả mọi người đều đã trưởng thành. Tôi còn đang chưa lý giải được tại sao điều đó lại khiến tôi khó chịu, mặc dù trong thâm tâm tôi vẫn đang rất mừng cho họ thì nghe thấy tiếng cửa trước mở ra. Tôi quay lại và thấy chị Sophie đang đứng sững người trước cửa, nhìn tôi chằm chằm như đang nhìn thấy ma.

Luca đẩy chị ấy vào bên trong rồi quay lưng khép cửa lại. “Thấy chưa, anh đã bảo rồi mà.” Cậu ấy cúi xuống nói thầm vào tai chị ấy và tôi bật cười. Hiển nhiên là cậu ấy biết rồi. Có lẽ cậu ấy đã biết ngay khi tôi vừa đặt chân qua thế giới loài người.

“Rất vui được gặp lại cậu.” Luca bước tới ôm chầm lấy tôi. “Thiếu cậu mọi việc ở văn phòng cứ rối tung cả lên.”

“Cậu vẫn làm việc cho bà Madeline à?”

Cậu ấy gật đầu cười. “Và cậu cũng vậy. Bà Madeline nói muốn cậu quay trở lại làm việc vào cuối tuần này và bà ấy cũng nhờ mình nói với cậu Chào mừng quay trở lại.”

Đột nhiên tôi thấy lòng mình bỗng ảm áp trở lại. Ít nhất vẫn còn có một nơi dành cho tôi, kể cả nếu đó không phải là đại học cùng với anh Nash, Sabine và Emma.

Hơn nữa, trường A&M cũng không phải quá xa. Tôi chắc chỉ mất hai giây là tới được đó.

“Kaylee?” Giọng chị Sophie nghe rất lạ. Có phần mong manh, dễ vỡ. “Sau những gì đã được chứng kiến suốt bốn năm qua đáng nhẽ chị không nên thấy ngạc nhiên mới phải. Nhưng phải thừa nhận là... chị đã không tin lời Luca khi anh ấy nói là em đã trở lại.”

Nói rồi chị ấy bước tới ôm tôi và tôi thấy mừng vì chị ấy không thay đổi nhiều lắm như những người khác. Nhưng dẫu sao chị ấy cũng là người trẻ nhất trong đám chúng tôi, mặc dù giờ tuổi của chị ấy đã nhiều hơn tôi. “Và đừng lo lắng về mái tóc của em. Cứ để cho chị. Chỉ cần ba tiếng thôi, trông em sẽ lại ngon nghề như xưa.”

Tôi bật cười phá lên.

Một tiếng tiếp theo thật khó tả đối với tôi. Họ thay phiên nhau đặt những câu hỏi mà tôi không hề muốn trả lời về quãng thời gian của tôi ở bên Cõi Âm, và tôi lại càng nhớ Alec hơn bao giờ hết. Chỉ có anh ấy mới hiểu được sự im lặng của tôi.

Mọi người nhanh chóng nhận ra sự không thoải mái của tôi và lập tức đổi chủ đề. Họ kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện về trường học và các buổi tiệc tùng, về công việc và những người bạn mới... Tôi bật cười với những câu chuyện tôi không thực sự hiểu, thông cảm với những nỗi thất vọng mà tôi chưa từng trải qua. Không thể tin được quá nhiều thứ đã thay đổi kể từ ngày tôi rời khỏi đây, trong khi tôi vẫn còn nhớ như in cái ngày cuối cùng của mình ở thế giới loài người như thể nó mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Chúng tôi đang chia nhau những lát bánh sinh nhật mà anh Tod vừa mua bởi tôi đã bỏ lỡ bốn cái sinh nhật thì một chiếc xe khác dừng lại trước cửa.

Cái đĩa trên tay tôi rơi phịch xuống bàn khi cánh cửa phòng bếp mở ra. Cô Harmony há hốc mồm nhìn tôi trân trối.

“Ôi Chúa ơi...”

Tôi nhảy xuống khỏi ghế và chạy tới ôm chầm lấy cô. Để rồi lùi vội ra đằng sau khi nhận ra cái bụng tròn vo đang xen vào giữa hai chúng tôi. “Cô đang có...?” Tôi tròn tròn mắt nhìn cô và cô gật đầu, khuôn mặt sáng bừng hạnh phúc.

“Là một bé gái.”

“Bọn bác dự định sẽ gọi con bé là Kaylee.” Tiếng bác Brendon vang lên và tôi ngẩng mặt lên, thấy bác đang đứng ở bậu cửa hai mắt rưng rưng nhìn tôi.

Bác Brendon bước tới ôm ghì tôi vào lòng. Phải tới khi bác buông tôi ra, tôi mới nhận ra cặp nhăn cười trên tay bác và cô Harmony. “Sao này giờ không ai nói gì với tôi thế?” Tôi giả vờ

nổi giận nhưng không thành công bởi này giờ miệng tôi vẫn đang cười ngoác ra tới tận mang tai.

Chị Sophie tủm tỉm cười. “Bố sẽ giết chị nếu để lỗ vể mặt vừa rồi của em. Vậy là... chúng ta sắp có thêm một đứa em gái. Cảm giác hơi khó tả đúng không?”

“Siêu tuyệt ý!” Tôi quay sang hỏi cô Harmony. “Bao giờ thì cô sinh?”

“Ba tháng nữa. Mọi người đang rất nóng lòng chờ bé ra đời. Căn phòng cũ của cháu ở nhà bác Brendon đã được sửa thành phòng em bé rồi.”

“Nói về chuyện em bé...” Emma chìa điện thoại ra cho tôi xem bức ảnh một cậu nhóc đang cười tít mắt. Thằng bé có đôi mắt của chị Traci và mái tóc nâu xoăn tít của thầy giáo dạy Toán cũ của tôi.

Tôi cầm điện thoại và nhìn chăm chăm vào bức ảnh. “Ôi, Emma, thằng bé đáng yêu thế!”

“Ừ. Yêu lắm ý. Nhờ có linh hồn mà cậu đưa cho nên thằng bé mới có thể sống được như bây giờ.”

Tôi đã để lại hướng dẫn trong lá thư từ biệt của mình cho cô Harmony, và cầu xin cô dùng linh hồn mà tôi để lại để giúp hai mẹ con chị Traci. “Tên thằng bé là gì?”

“Anh đã gợi ý là Damien.” Anh Tod nói, trong khi Emma dạy tôi cách xem ảnh trên máy điện thoại, một công nghệ mà tôi đã bỏ lỡ trong thời gian lưu lạc bên Cõi Âm. “Nhưng chẳng ai chịu nghe.”

“Caleb. Thằng bé đáng yêu lắm nhưng cũng nghịch kinh.”

“Thế thì em phải xem lại xem trên đầu nó có cái bớt nào hình 666 không.”

Emma lại đập cho anh Tod một cái vào vai và tôi biết họ đang nói đùa với nhau một câu đùa gì đó mà tôi không hiểu.

“À, 666 là dấu ấn của quỷ sa-tăng.” Anh Tod nhe răng cười giải thích với tôi.

“Trẻ con nó thế đấy, nhất là con trai, lại càng nghịch.” Cô Harmony nói. “Hai đứa nhà cô cũng thế thôi.” Cô mỉm cười nhìn hai cậu con trai.

“OK, tôi về rồi đây. Có chuyện gì...?”

Tôi lặng người trước giọng nói thân thương mà tôi cứ ngỡ cả đời này sẽ không bao giờ còn được nghe lại. Tôi quay lại và thấy bố đang đứng sững sờ nhìn tôi, miệng không thốt nên lời.

“Kaylee?” Phải mãi một lúc sau bố mới nghẹn ngào bật ra được một tiếng. Nước mắt bắt đầu chan chứa trong mắt tôi. “Có phải con không? Là con thật à?”

Anh Tod lại bật cười. “Bọn cháu đã hỏi em ấy câu đấy cả ngày hôm nay.”

Bố chạy tới ôm chầm lấy tôi, gần như nhấc bổng cả người tôi lên khỏi mặt đất. Tôi nhận ra bố vẫn đang mặc cái áo sơ mi mà tôi đã giục bố vứt đi không biết bao nhiêu lần.

“Là con đây.” Tôi gục đầu vào vai bố khóc nức nở. “Con xin lỗi vì đã bắt bố chịu đựng suốt thời gian qua.”

“Kaylee, con đâu có lỗi gì đâu.” Bố tôi nói qua làn nước mắt.

“Con đã nói dối bố.” Tôi sụt sùi thú nhận. “Con đã trốn học, đã liên lạc với đám tà ma và đánh thuốc bạn trai mình. Con đã đi qua Cõi Âm mà không xin phép và con đã về muộn so với giờ giới nghiêm tới tận bốn năm. Con hoàn toàn có thể hiểu nếu bố phạt cấm túc con, cộng dồn cho cả bốn năm.”

Bố tôi cười khùng khục, nước mắt chảy xuống cằm. “Có phải bố phải làm vậy mới giữ được con ở đây không?”

Tôi lắc đầu. Bố lại kéo tôi vào lòng ôm thật chặt và tôi ngả đầu lên vai bố. “Lần này dù bố có đuổi con cũng không đi đâu hết.”

Bố con tôi cứ đứng ôm nhau khóc như vậy trong vài phút, cho thỏa lòng mong nhớ suốt bốn năm qua.

Cuối cùng, khi bố buông tôi ra, tôi quay lại nhìn gương mặt của từng người trong phòng một lần nữa. Những người tôi yêu quý. Những người tôi sẵn sàng hy sinh tất cả để bảo vệ. Cả căn phòng nhòe đi trong làn nước mắt. “Không thể tin được là con đang ở đây. Ở cùng với mọi người như thế này.”

“Ừm...” Chị Sophie khoanh tay lại trước ngực, nhướn mày nói với tôi. “So với mấy loài sinh vật kỳ dị bên Cõi Âm, hay việc bị tà ma nhập vào, hay việc chết đi sống lại, thậm chí cả việc một người 80 tuổi vẫn có thể mang thai thì sự xuất hiện của em ngày hôm nay vẫn là điều khó tin nhất.”

“Sophie...” Bác Brendon nghiêm giọng cảnh cáo nhưng chị ấy lắc đầu nói tiếp.

“Con có điều muốn nói và đừng ai ngắt lời con.” Nói rồi chị ấy quay ra nhìn tôi. Tôi đã chuẩn bị tinh thần nghe những lời bình luận có ý tốt nhưng đầy tính công kích của chị ấy về mái tóc, khuôn mặt hay thậm chí là cái áo phong tôi đang mượn tạm của anh Tod. Nhưng trái ngược với phỏng đoán của tôi, chị ấy đã mỉm cười và liếc một vòng quanh phòng. “Chị nghĩ mình đang nói thay cho tất cả mọi người khi nói rằng... chào mừng em trở về nhà, Kay.”

“Anh có chắc không?” Tôi gọi với ra qua cánh cửa phòng tắm. Tôi quay người lại và nhìn cái gương nhỏ xíu treo trên tường. Chiếc váy đính sequin của tôi đang lấp lánh dưới ánh đèn phòng tắm.

“Anh chắc mà. Em ra đi.”

“Trông em cứ ngu ngu thế nào ý.” Tôi đẩy cửa bước ra, để rồi khựng lại nhìn thấy anh. “Nhưng trông anh...” Tôi liếc một dọc từ đầu đến chân và dừng lại trước cái cà vạt màu vàng nổi bật trên bộ tuxedo màu đen lịch lãm của anh. “Trông anh siêu đẹp ý.”

“OK.” Anh ngượng ngùng gật đầu. “Mặc dù lời khen của em nghe có hơi nữ tính nhưng miễn em không chê là được. Trông em cũng rất tuyệt. Xem ra màu vàng có vẻ hợp với hai chúng ta đấy.” Anh giơ ngón tay ra hiệu cho tôi xoay một vòng và tôi ngoan ngoãn làm theo lời anh. Khoe với anh chiếc váy prom tôi chưa bao giờ có cơ hội được mặc.

Tôi cảm thấy thật xinh đẹp nhưng có phần ngốc nghếch khi trưng diện như thế này chỉ để cho tôi và anh ngắm. “Anh hãy nói lại cho em nghe tại sao chúng ta lại phải mặc trang phục prom của bốn năm trước trong phòng ngủ của anh?”

“Chúng ta đang bù đắp lại cho quãng thời gian đã mất.” Anh luồn tay qua eo tôi và tôi cũng vòng tay ôm lấy cổ anh. “Chúng ta sẽ làm tất cả những gì em đã bỏ lỡ trong thời gian qua.”

Tôi đắm đuối nhìn vào mắt anh. “Thế thì mất nhiều thời gian lắm.”

Anh bắt đầu đung đưa và tôi đung đưa theo anh. Tôi chẳng thấy có vấn đề gì khi không có nhạc, bạn bè, bàn tiệc, hay những ánh đèn nhấp nháy. Bởi chúng tôi đã có hai thứ quan trọng nhất của một buổi prom mang đậm tính chất cá nhân – hai nhân vật chính là tôi và anh. Và những bộ quần áo đẹp.

“Anh mặc kệ là bao lâu, chỉ cần được ở bên em là anh thấy mãn nguyện rồi, Kay ạ.” Anh âu yếm nhìn tôi nói. “Vũ trụ nợ chúng ta một sự vĩnh cửu. Và sự vĩnh cửu của chúng ta bắt đầu từ bây giờ.”

END.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>